

Genocida

Petr Nacházel

*Že naše třídní, paní Kroppová, už
není ta hodná paní učitelka, jsem poznala
v okamžiku, když Matyáškoví
prostřelila hlavu napilovanou střelou.
Dodneška cítím na jazyku
tu natrpklou pachut' jeho mozku...*

Tento deník jsem si začala psát jako naivní dvanáctiletá dívka, která nikdy nepoznala strach, úzkost a beznaděj. Je to řazeno přesně chronologicky den za dnem, měsíc za měsícem a rok za rokem.

Neustále se divím, že jsem to vše mohla přežít...

Radka Suková (ve společnosti známá pod jménem plukovník Smrt)

Všechno to začalo úplně nepozorovaně a nenápadně. Byl podzim a spousta lidí měla rýmu nebo nějakou virózu. Tady na severu Čech nic neobvyklého, bydlela jsem totiž v Ústí nad Labem.

Tou dobou jsem ale měla jiné starosti. Mé panence Áje se ulomila nožička a s kamarádkami jsme řešily, jak to opravit. Debatovaly jsme o tom o přestávkách, při vyučování a po třech dnech jsme s Luckou a Nikol došly k závěru, že nožička přidělat zpátky nepůjde.

Nákaza se díky viróze rozšířila rychle. Dostali ji téměř všichni, ale ne všichni ji podlehli. Proč jsem ji nedostala já, nevím. Nevím ani, co nemoc způsobilo, někdo říkal, že to jsou takzvané krvavé chlamýdie. S chlamýdiemi to ale nemohlo mít nic společného, protože ty nezpůsobují takové vedlejší efekty, jako je zuřivost, snížený práh bolesti a mrtvolný zápach. Je ale pravdou, že chlamýdie mohly být příčinou té nemoci, protože tyhle bakterie má nebo spíše mělo osmdesát procent lidí. Ti, co touhle nákazou neonemocněli, neměli zdaleka vyhráno, bylo potřeba se naučit přežít v tomto Novém světě. Dostat se ze spárů těch, kteří se kdysi nazývali lidmi...

Bylo mi dvanáct a chodila jsem do sedmé třídy. Ve třídě nás bylo dvacet tři a měli jsme moc hodnou třídní, paní Kroppovou. Měla nás moc ráda.

Ve škole jsem měla spoustu kamarádů a kamarádek, zdánlivě nám nic nechybělo. Vzpomínám si ještě na Marušku a Anetu, byly to moc fajn holky.

A taky na Áju, na mojí nejkrásnější pannu.

XXXXX

„Mamí, mamí, příští týden jedeme na školu v přírodě!“ Vběhla jsem do bytu a křičela tu radostnou novinu.

„Jó? No to ti musím zabalit nějaké teplé oblečení, teďka je spousta tý chřipky a je otázka jestli ji taky nedostaneš.“

„U nás kašle skoro celá třída, ale nic to není. Helena, představ si to, mami, začala kejchat právě když ji matikářka zkoušela, nemohla vůbec přestat.“

„A co na to učitelka?“ Zeptala se matka.

„Poslala ji za dveře, ať se uklidní. Kdy přijde táta?“ Chtěla jsem vědět. Máma jen pokrčila rameny a dvakrát rychle za sebou kýchla.

„Vidíš!“ Obvinila mě. „Mluvíš tu o kýchání a já...“ Zase kýchla. „... tu...“ Znova série pšíků.

„Tak hergot! A já začnu taky! Sakra!“ Matka měla červené oči, ale pod nima měla stejné modré fleky jako Helena. „Podělaná chřipka!“

Nikdy jsem matku neslyšela takhle hovořit. Rodiče se také nikdy nehádali a když, tak ne přede mnou. Občas byl sice z ložnice slyšet hlučnější rozhovor, ale ne hádka. Táta měl sice v práci nějaké audity, tak byl poslední dobou trochu nervózní, ale pořád to nebylo nic proti tomu, jaké rodiče měla doma moje nejlepší kamarádka Lucka. To bylo něco! Její rodiče se hádali nahlas i před cizími lidmi. Chudák Lucina se je snažila překřičet, ale nedařilo se jí to. Div, že po sobě nezačali házet talíře...

Pozdě večer přišel táta. Šla jsem ho přivítat, ale odbyl mě, že prý na hovědiny nemá čas a že má hlad. Koukala jsem jak zkamenělá, tak se ke mně nikdy nechoval. Pracoval v jedné chemičce, chápala jsem, že tam mají teďka moc práce, ale...

„Kde je máma?“ Vybaflul.

„V kuchyni, je nachcípáná.“

„To jsme teď všichni, zkurvená chřipka!“ Nadával a když přišel do kuchyně tak na matku spustil:

„Mám hlad jako prase, co máš?“

„Vobsluž se sám.“ Odpověděla mu nevraživě matka.

„Krávo.“ Řekl pro sebe otec, ale tak, aby ho matka slyšela.

„Co si myslíš?!“ Vyletěla na něj. „Kdo je u tebe kráva, ty vole! Chodíš pořád pozdě, na všechno sereš a jakmile přijdeš, tak chceš jenom žrát! Holka vyrůstá bez fotra, protože seš pořád v prdeli!“ Křičela hystericky.

Stála jsem ve dveřích a nemohla uvěřit co slyším, tak se nebavili ani rodiče Lucky. Otec něco zamlel pod fousy, vyndal ze skříňky suchý rohlík a sednul si ke stolu. Žvýkal ho a koukal před sebe, pak si všiml, že stojím mezi dveřmi.

„Co čumíš?!“ V jeho hlase byla cítit zloba. Otočila jsem se a vběhla do svého pokojíčku. Ještě jsem zaslechla, jak křiknul na mámu, aby vypnula rádio, že nebude poslouchat nějaké kecy o magnetické bouři na Saturnu.

Brečela jsem. Brečela, protože jsem nechápala, proč se ke mně táta tak chová. Tehdy jsem ještě netušila, že o otce jsem přišla někde cestou, když šel z práce a tohle je pouze jeho tělo. Tělo, ve kterém je už někdo jiný.

Někdo moc zlý.

XXXXX

Ráno jsem vstala dřív než obvykle, nechtěla jsem rodiče budit. Na stolek v kuchyni jsem napsala že jsem šla do školy. Z lednice si vzala jogurt a pitíčko a ze skříňky dvě housky. Kuchyně byla neuklizená, válelo se tam špinavé nádobí a nakrájené zelí. Kroutila jsem nad tím hlavou, protože máma měla kuchyň vždy pečlivě uklizenou. Rok před tím dělal táta kompletní rekonstrukci bytu a máme, teda měli jsme, novou koupelnu se záchodem a novou kuchyň. Máma si to moc pochvalovala a trochu se tím i chlubila před naší sousedkou na patře, paní Novotnou. Její manžel moc nevydělával, tak se k nám na kuchyň alespoň chodila dívat.

Vyběhla jsem dolů před dům, na ulicích ještě nikdo nebyl. Šla jsem pěšky, protože do školy to bylo kousek. Nikde nejezdila žádná auta, ani popeláři. Ti vyváželi popelnice vždycky v úterý ráno. Na konci ulice jsem uviděla jednoho pána jak někam spěchá, pak nasednul do auta a rychle odjel. Jel na druhou stranu, tak mě nemohl vidět. Šla jsem dál a došla do školy. Bylo otevřeno. Z bytu školníka jsem slyšela podivný křik, náš pan školník tam bydlel se svojí družkou paní Vozáčkovou. To byla taky hrozně milá paní. Když někdo propadal, tak šel za ní a ta se vždycky šla za něho přimluvit, byla prima.

Škola však zela prázdnotou, moc jsem se tomu ale nedivila, protože jsem opravdu přišla brzo. Když jsem přišla do třídy, rozhodla jsem se, že všechny překvapím. Začala jsem sundávat židle. Byla jsem tak zabraná do práce, že jsem si ani nevšimla, že do třídy přišla Adéla. S Adélou jsme se neměly moc rády, kdysi jsme sice byly nejlepší kamarádky, ale to bylo dávno. Pozdravila jsem ji. Vyplázla na mě jazyk a beze slova si sedla do lavice. Pak přišla Eva a pár kluků. David měl obrovskou modřinu pod okem a Honzovi dokonce tekla po ruce krev. Chtěla jsem mu říct, ať si to jde umýt, ale pak jsem si řekla, že by po mně chtěl zase žvýkačky. Je hrozný dotěra.

Karel s Ivanem se začali kvůli něčemu prát, váleli se po sobě, pak Karel získal převahu, sednul si na Ivana a mlátil ho pěstí do obličeje. Ostatní začali fandit, byla to hrozná mela a já cítila, že z toho může být hrozný průser, chtěla jsem je roztrhnout, ale nedostala jsem se až k nim. Měla jsem také pocit, že venku někdo střílí. Když jsem přišla k oknu, tak jsem ale nic neviděla. Jen po ulici jelo hrozně rychle nějaké auto a za sebou táhlo jakési hadry. Tenkrát jsem ještě netušila, že to není obyčejné oblečení...

Pak se to stalo.

Do třídy přišla naše paní třídní. Měla takový divný bílý obličej a pod očima fialové fleky, naběhnuté do velkých váček. Ostatní se trochu zklidnili a zalezli do svých lavic, jen Ivan

zůstal ležet bez hnutí na zemi. Paní učitelka ho překročila, jako by tam byla louže. Měla ruce za zády a šla topornou chůzí ke katedře. Ošklivě se na nás usmívala. Pomalým pohybem vytáhla ruku co měla za zády a já spatřila, jak v ní drží velikou pistoli. Že naše třídní, paní Kroupová, už není ta hodná paní učitelka jsem poznala v okamžiku, když Matyáškoví prostřelila hlavu napilovanou střelou. Dodneška cítím tu natrpklou pachut' jeho mozku. Neměla jsem sílu křičet. Paní učitelka pomalu, jakoby pedantsky zamířila na Bětu co seděla vedle Matyáška.

Opět padl výstřel.

Seděla jsem jak přikovaná a nemohla se vůbec pohnout. Vedle mě ostatní hrozně řvali, nevnímala jsem je, sledovala jsem pouze třídní, jak pečlivě míří na další děcko. Byl to Jarda. To už ostatní začali vstávat a běžet na paní učitelku. Říkala jsem si, chvála bohu, přemůžou ji a přijede sem policie. Nikdy jsem si nepomyslela, že se to může stát v naší škole. V Americe se to stávalo poměrně často, nebo o tom alespoň často psali, ale u nás?

Paní učitelka vystřelila a Jardova hlava vybuchla v rudobílé explozi. Kus jeho mozku mi dopadl do klína, to mě konečně přinutilo vyskočit. Křičela jsem jak pomínutá a vyřítila se na chodbu. V okolních třídách byl taky neobvyklý jekot. Běžela jsem dolů po schodech. Na poslední podestě jsem uviděla školníka jak za nohu vleče nějakou holčičku. Měla potrhané oblečení a nadzdvihnutou sukni. Zaječela jsem. Se školníkem to ani nehnulo a táhnul tu dívku k sobě do bytu. Ta se snažila o něco zachytit, ale měla smůlu, protože ji táhnul prostředkem chodby. Vyřítila jsem se ven před školu, byla jsem si jista, že už někdo zavolal policii, protože skoro všichni měli mobilní telefon.

Mýlila jsem se.

Když jsem se na chodníku rozhlédla, nemohla jsem uvěřit svým očím. Ležel tam člověk a vedle něj veliká kaluž krve. Odněkud zezadu se ozýval hlasitý ženský křik. Přeběhla jsem ulici na druhý chodník. Tam mě srazil na zem nějaký muž, měl rameno celé od krve, rozčuchané vlasy a kulhal někam pryč. Když jsem chtěla vstát, tak do mě strčil další. Byl to ten, co ho pronásledoval. V ruce držel nějakou rezatou trubku. Když jsem konečně vstala a chtěla utéct, tak ten druhý pán doběhl toho prvního a praštil ho do hlavy a on se zhroutil na zem, to však tomu druhému nestačilo, začal do něj mlátit vši silou. Otočila jsem se a utíkala k domovu. Cestu mi zastoupila nějaká starší paní, nečekala jsem to a vrazila do ní. Obě jsme spadly, chytla mě za vlasy a začala mi mlátit hlavou o zem. Už ani nevím kolikrát jsem si o ní dala. Pak paní přestala a svalila se vedle mne, instinktivně jsem se od ní odvalila. Bylo to právě včas, protože vedle mne dopadla nějaká železná tyč. Opět jsem se přetočila a zase pár centimetrů od mé hlavy dopadlo to železo. Naštěstí jsem se dostala za zábradlí a tam na mě nemohl. Přes krev jsem ho ani neviděla, připadal mi ale obrovský a mručel. Rozběhla jsem se konečně domů a snažila se vyhýbat lidem. Cestou jsem napočítala sedm mrtvých, na to, že jsem to měla do školy pět minut, to bylo dost. Nejhorší ale mělo teprve přijít. Nákaza a zuřivost ještě nedosáhly vrcholu.

XXXXX

Domů jsem se přiřítla úplně vyčerpaná a udýchaná. Bydlíme ve čtvrtém patře, nad námi je už jen půda. Běžela jsem po dvou schodech nahoru, doufaje, že tam ještě najdu rodiče. Málem jsem zlomila klíč, ale rodiče doma nebyli, teď vím, že mi to zachránilo život.

Práskla jsem dveřmi, prohledala byt a když jsem tam nikoho nenašla, svalila jsem se do máminy postele a začala brečet. Ležela jsem tak půl hodiny, na ulici byl strašný křik a sem tam se ozval výstřel. K oknu jsem se neodvažovala. Ležela jsem na posteli a strachovala se o rodiče.

„Co se jen mohlo stát?“ Pořád jsem se ptala. Dala jsem se do nové vlny pláče, až kravál z ulice mě přiměl vstát. Nejdříve jsem šla do koupelny, voda moc netekla, ale nějak jsem si umyla obličej a šla k oknu.

Tomu, co jsem tam uviděla, jsem nejdříve nechtěla věřit. Na lampě vyseli oběšené lidi a pod nimi hořel svázaný člověk. Zhroutil jsem se na zem a dala se do nového pláče.

Z ulice se linul nepříjemný smrad spálené gumy a něčeho, co mi nejdříve nedocházelo o co se jedná. Bylo to spálené maso. Lidské maso. Vyzvracela jsem se rovnou na podlahu. Když jsem to šla po sobě uklidit, udělalo se mi znovu špatně a znovu jsem zvracela. Dávila jsem své žaludeční šťávy a bylo mi hrozně. Cítila jsem, že mám horečku. Odplazila jsem se do svého pokojíčku a zalezla do postele. Už jsem nebrečela, jen jsem koukala do stropu a myslela na tu paní, jak mi mlátila hlavou o zem. Dál se mi před očima houpali ti oběšenci a zmítal ten hořící člověk. Ležela jsem tak do odpoledne a bála se vylézt z postele. Jen jednou jsem šla na záchod, nesplachovala jsem, protože jsem se bála, aby to někdo neslyšel. Pustila jsem si potichu televizi, ale bylo tam jen zrnění. Pouze na dvou satelitech vysílali pohádky pro děti.

Vypnula jsem to.

XXXXX

Nevěděla jsem co si mám počít. Křik z ulice neustával, opatrně jsem se podívala za záclonou ven. Oběšenci zmizeli a po tom hořícím člověku zbyl jen černý škvarek. Kolem spousta krve, kusy masa a kostí. Okousaných lidských kostí. Naprázdno jsem polkla, došlo mi, že je to můj konec. Pak jsem si všimla pohybu za záclonou na protějším baráku. Někdo tam byl! Pozorně jsem se dívala do toho okna, ale nic už jsem neviděla. Vzpomněla jsem si, že táta má ve své skříni dalekohled. Běžela jsem do ložnice. Před tátovou skříni jsem se zarazila. Měla jsem zákaz tam lézt, ale skříň jsem nakonec otevřela. Nahmatala jsem za košilemi v kožené brašně schovaný dalekohled a dál i rybářské pruty. Popadla jsem brašnu a rychle z ní vytáhla Nikona. Opatrně jsem se přiblížila k oknu a začala zkoumat protější dům. Po pěti minutách jsem uviděla za záclonou nějakou starší paní. Mohlo jí být kolem sedmdesáti.

Raději jsem nedávala najevo že ji vidím, nevěděla jsem jestli je „hodná“. Po ulici bloudili nějakí lidé a nevraživě na sebe koukali. Každý z nich byl ozbrojen, alespoň nějakým klackem nebo železem. Bála jsem se. Bála jsem se, co přinese noc. Už v šest hodin jsem zalezla do postele, snědla půlku rohlíku a zachumlala jsem se do peřiny. Ještě před tím jsem dala před dveře židli, aby nikdo nemohl otevřít dveře. Modlila jsem se, aby přišli rodiče a vysvobodili mne z té hrůzy. Říkala jsem si, že bychom odjeli do Podbořan za babičkou a počkali, až se situace uklidní. Mohli bychom tam přečkat i zimu, je tam dost dřeva a jídlo se na vesnici shání lépe než ve městě. Rodiče však nepřicházeli, křik z ulice a výstřely tu však byly pořád. Té noci jsem oči nezamhouřila. Nad ránem se mi podařilo asi na půl hodiny usnout, ale to bylo všechno. Měla jsem určitě horečku, pro teploměr jsem si ale nešla, spolkla jsem dva Paraleny a zalezla do postele. Na hlavu jsem si dala polštář, abych nemusela slyšet zvuky z venku. K polednímu jsem si vzpomněla na tu paní od naproti, vstala jsem, oblékla si ponožky a šla pomalu k oknu. Naproti nikdo nebyl, zato když jsem se podívala ven, zděsila jsem se. Bylo tam asi padesát mrtvých lidí, na jednom z nich si pochutnávala nějaká ženská. Odvrátila jsem se od okna a svezla se zase na podlahu. Už jsem nezvracela, ani nebrečela, jen jsem tupě zírala před sebe. Vůbec jsem nechápala, co se stalo a hlavně, proč se to stalo. Proč jsou na sebe lidé tak zlí? Proč je všude tolik mrtvých? Proč se musí zabíjet takovým způsobem? Kde je policie a armáda?

Minulý svět, svět, který jsem znala, jaký byl ještě předevčírem, zmizel někam hodně daleko. Najednou, jako by to bylo hrozně dávno, jakoby to snad ani nebyla pravda. Nešlo to vrátit zpět, zatínala jsem mozek a snažila se to vrátit zpátky. Nešlo to. Pak ulicí zatřásl výbuch, opatrně jsem vstala a podívala se z okna, jedno z aut začalo hořet. Kolem byla skupina asi

osmi lidí, kteří skákali do vzduchu. V rukou měli zbraně. V okně naproti jsem zase zahlédla pohyb. Bezděčně jsem té paní zamávala, pak jsem se ale zarazila, protože jsem nevěděla, jestli jsem neudělala chybu. Paní ale pozdrav oplatila a trochu poodhrnula záclonu. Zнала jsem ji od vidění, myslím, že bydlela doma sama. Zase jsem zamávala a usmála se. Taky mi pokynula. Najednou jsem hrozně chtěla jít k ní, ale bála jsem se těch lidí dole. Kdyby mě uviděli... Zase jsem záclonu zatahla a dívala se ven. Dva z té bandy stáli u dalšího auta a snažili se ho zapálit. Bylo to auto našeho souseda, pana Novotného. Starý červený favorit. Polili mu kola benzínem a zapálili. Auto, tedy nejdříve jeho pneumatiky začaly hořet, nato jeden z těch lidí otevřel dveře, oheň přeskočil na sedačky a za chvíli bylo auto v jednom ohni. Pan Novotný byl chudák, proto jezdil s favoritem a ti prevíti mu ho zničili. Stejným způsobem se ale vyřadili na dalších vozech.

V naší ulici nebyly obchody, ale od nás jsem viděla na roh protější ulice a tam výloha textilu a celé první patro bylo očouzené od kouře. Auta na naší straně už všechna hořela. Ti lidé dole se pomalu začali přesunovat dál od nás. Najednou ale začali utíkat. Ve stejném okamžiku padly dva výstřely a jeden z těch ničemů se zhroutil k zemi. Přála jsem mu to. Sice jsem se trochu zastyděla, že mu přeji smrt, ale neměl ničit cizí auta. Do ulice přiběhlo několik nových vetřelců. Kryli se za auty, které ještě ti první nestačili zapálit anebo se schovávali ve vchodech. Střelba trvala asi čtvrt hodiny, seděla jsem schovaná za radiátorem a zacpávala si uši. Nesnáším zbraně. Když střelba utichla, uslyšela jsem zase výkřiky a řev. Vstala jsem a opatrně se podívala z okna. Ty dvě bandy se proti sobě vrhly a pustily se do sebe tyčemi a různými motykami. Byla to hrozná řež, připadalo mi, že se mlátí i mezi sebou, ale nebylo to tak. Počínali si hrozně surově, tohle byla jiná rvačka než ve filmu. Bylo to nesmírně kruté.

Nová banda získala navrch a postupně všechny zabila, jejich mrtvoly naházeli do hořících vozů. Začali vítězoslavně křičet a dál pokračovali v dalším pálení. Nechápala jsem to.

Jedno zlo nahradilo druhé.

Pak jeden z těch nových vzal hořící sedačku a hodil ji do přízemního bytu. Okno se vysklilo a sedačka vylétla dovnitř. Okamžitě začaly hořet záclony a nejspíš i koberec, protože se oheň rychle rozhořel. Ostatní to kvitovali s nadšením a taky začali zapalovat další byty. Slyšela jsem, jak prasklo sklo v našem domě. Snažili se zapálit i byt v prvním patře.

Zděsila jsem se.

„Oni chtějí...“ Vykřikla jsem a začala zmateně pobíhat po bytě. Nejdříve jsem se snažila natočit vodu do kýble, ale voda tekla jen čůrkem. Poté jsem se vrátila k oknu, právě zapalovali spodní byt v domě, ve kterém bydlela ta paní. Koukala z okna, gestem jsem ji naznačila co vidím. Pokývala hlavou a ukazovala i na mě. Pochopila jsem, tedy spíš jsem to cítila a viděla, že kouř stoupal i k mým oknům. Začala jsem panikařit, vyběhla jsem na chodbu, ale pak jsem se lekla a zaběhla zpátky do bytu. Zamknula jsem za sebou dveře. Zase jsem vykukla z okna, a v dále viděla hořící střechu. Nějaký další dům byl v plamenech. U paní od naproti hořel i byt ve druhém patře, jí jsem ale v okně už neviděla. Nevěděla jsem ani, co si mám počít. Dala jsem se do pláče, začala jsem hystericky řvát, ale úleva to nebyla, jen jsem si tím prohloubila beznaděj.

V celé ulici byla spousta kouře, který začal pomalu pronikat i k nám do bytu. Musela jsem poodstoupit dál od okna. Najednou ta paní od naproti otevírala okno. Nechápala jsem proč.

„Proč to děláš? Dyt' jí uvidíš!“ Ale pak jsem viděla i další lidi v tom bytě a začalo mi docházet, proč ta paní chce utéct oknem. Vylezla na okno a pak na parapet. Nějaký chlap po ní hmatal rukou, ale nedosáhl na ni. Paní se pomaloučku přesunovala krůček po krůčku k vedlejšímu bytu. Jeden z těch pokřikujících chlápků vběhl do vedlejšího domu. Došlo mi co chce udělat.

Jí se mezitím téměř podařilo dostat k oknu domu. Měla jsem sevřené pěsti a skákala na místě. V duchu jsem ji povzbuzovala, bylo to od ní obdivuhodné. Ten chlap v jejím bytě taky vylezl na okno a na parapet a jal se ji pronásledovat, tak ráda bych ho shodila...

Mezitím paní dolezla k vedlejšímu bytu a začala loktem rozbíjet okenní tabulku. Fandila jsem jí, když tu jsem uviděla v tom druhém bytě pohyb, někdo otevíral okno, byl to ten chlap z chodníku. Zakřičela jsem.

„Pozor!“ Paní mě ale přes zavřené okno nemohla slyšet. Když ho uviděla, jak ho otevírá, rychle udělala úkrok a poodešla k vedlejšímu. Chlap zase začal otevírat ta druhá špaletová okna a ona už neměla kam ustoupit. Držela se rohu římsy. Ten zmetek ji však chytil za ruku, paní podjely nohy a málem oba vypadli na ulici. Se zatajeným dechem jsem na ně koukala. Ona naprázdno třepetala nohama a chlap byl zapřený druhou rukou o okenní rám. Snažil se ji vytáhnout, paní se mu ale vyškubla a spadla dolů na chodník. Napůl ležela zaklesnutá v hořícím automobilu, vzplály jí šaty a začala hořet. Banda dole propukla v jásot. Točili zbraněmi ve vzduchu a vydávali nelidské skřeky.

Pro kouř z venku nebylo už pořádně vidět na druhou stranu. Chtěla jsem pryč, protože akutně hrozilo, že navštíví i můj byt. Zase jsem začala pobíhat zmateně po bytě. Nevěděla jak a co si mám na sebe vzít. Když jsem si nazouvala boty, uslyšela jsem na chodbě dupot. Rychle jsem se obula, vzala kabát a zaposlouchala se. Zdálo se, že jsou o patro níž. Ani jsem se neotočila a vyklouzla ven do chodby. Opatrně jsem kráčela na půdu. Byli o dvě patra níž. Naštěstí jsem věděla, kde má táta schované klíče od půdy. Dával je do starého rozvaděče na elektřinu. Nahmatala jsem je a opatrně zasunula do zámku. Zámek skřípal, ale nedalo se nic dělat, musela jsem s ním otočit. Konečně dveře povolily, zaposlouchala jsem se, jestli to někdo slyšel, ale bylo ticho. Otevřela jsem dveře. Vrzaly. Najednou jsem pod sebou slyšela výkřik a dupot jak někdo běží po schodech nahoru. Lekla jsem se. Zabouchla jsem plechové dveře a utíkala půdou. Běžela jsem k okénku ve střeše.

„Jen aby bylo otevřeno!“ Pomyslela jsem si. Někdo vrazil do dveří od půdy. Naštěstí tam byla koule a ne klika. Kdo se chtěl dostat dovnitř, musel dveře nejprve vyrazit. Vyšplhala jsem po žebříčku nahoru a chtěla nazdvihnout okno. Nešlo to. Okno bylo zajištěné drátem. Po tmě jsem začala rozmotávat drát, šlo to těžko. Mezitím dveře od půdy povolily a dovnitř vnikli dva chlapi. Ve stejný okamžik, možná o něco později, se mi podařilo rozmotat drát a nazdvihnout poklop. Ti dva něco zamručeli a rozběhli se směrem ke mně. Vydrápala jsem se na střechu a dostala závrať. Křečovitě jsem se sunula k hromosvodu, střecha nebyla zrovna v nejlepším stavu a tašky se mi drolily pod nohama. Když jsem se konečně chytila hromosvodu, vykoukla z okénka rozšklebená tvář strašného chlapa. Byl očouzený od kouře a na tváři měl čerstvou řeznou ránu. Jeho rozčepejžené vlasy trčely do všech světových stran. Byl odpornej.

Ručkovala jsem po hromosvodu ke hřebenu střechy. Chlap nedočkavě vyskočil na okénko a v tu ránu začal vylézat druhý. Oba se tam tísnil, ale jen do té doby, co ten první se vydal za mnou. Zrychlila jsem své úsilí na únik, ale to jen podnítilo toho prvního, aby také zrychlil. Měl ale tu smůlu, že se nedržel a když mu na taškách ujely nohy, tak se s řevem zřítil do vnitrobloku. Druhý pronásledovatel něco pro sebe spokojeně zamručel a chytnul se hromosvodu. To už jsem vylezla na komínovou lávku a běžela po ní na druhou stranu. Lávka byla ztrouchnivělá a já musela dávat pozor, aby se mi v ní nezaklínila noha. Byl to závod o život, tomu druhému se podařilo na lávku také dostat a vrávoravě se ke mně přibližoval. Najednou lávka skončila a já neměla kam utéct. Druhý barák měl plochou střechu a ta byla o dvě patra níž. Nikde žádný žebřík ani hromosvod. On se ke mně mezitím přibližoval. Věděl, že nemám kam utéct a přiblíže se usmíval. Začala jsem ječet, když už byl ode mne asi tři metry uviděla jsem, že na tom domě, ze strany vnitrobloku je přilepeno lešení. To byla moje poslední naděje. Sesedla jsem z lávky na střechu, odrazila se a jela jsem po zadku dolů jako na klouzačce. Pištěla jsem a lešení se rychle přibližovalo. Zachytila jsem se o trubku, které trčela do vzduchu. Rychle jsem vběhla na podlážky a za sebou uslyšela rachot, jak ten chlap, co mě pronásleduje se spustil ke mně. Otočila jsem se. Visel za jednu ruku na lešení a snažil se vydrápat nahoru.

Zastavila jsem se. Napadla mě hrůzná myšlenka skopnout ho dolů, otočila jsem se čím bych ho mohla praštit a uviděla vodováhu. Chytla jsem ji do rukou a šla k tomu ničemovi. Neviděl mě a snažil se o něco zachytit. Chytla jsem pevně vodováhu a praštila jsem ho do ruky, za kterou se držel lešení. Zařval. Podíval se vzhůru, prvně jsem mu pohlédla do očí, měl je takové vodnaté, jaké mívají slepci. Zaječela jsem, vodováhu jsem pustila na zem a utekla od něho, neměla jsem sílu ho znovu praštit. Seběhla jsem po žebříku o patro níž, právě v ten okamžik se mu podařilo zachytit o nějakou vzpěru. Byli jsme oba na stejném patře, ale žebřík byl na jeho straně, musela jsem po lešení dolů. Litovala jsem, že mě nikdy, na rozdíl od kluků, nebavilo lézt po stromech, moje astma mi totiž nedovolovalo namáhavou činnost. Opatrně jsem dávala jednu nohu vedle druhé a křečovitě se držela trubek. Měla jsem do krve rozedřené prsty, ale bolest jsem necítila, srdce mi bušilo o sto šest. Únava se kupodivu také nedostavovala, asi to bylo tím adrenalinem.

Pronásledovatel seběhl po žebříku na své straně, já se mezitím dostala zase o patro níž, kde byl můj žebřík. Podkopla jsem ho, aby po něm nemohl sejít. Něco temně zamručel a začal slézat po lešení. Chtěla jsem ho s lešení sešťouchnout tyčí, ale neměla jsem tu odvalu. Vyčítala jsem si to. Dostala jsem se na další patro. On tam ale slezl rovnou po lešení. Musela jsem taky, protože žebřík byl zase na jeho straně. Pomalu jsem se přehoupla po zábradlí a začala slézat, on ale byl pochopitelně rychlejší a doběhl ke mně, právě v době, kdy jsem chtěla přelézt na podlažky. Napřáhnul ke mně své černé ruce. Zapištěla jsem. Odporně se usmál, pustila jsem se lešení a padala dolů. Udělala jsem ve vzduchu jeden obrat a dopadla na hromadu písku. Nic mě naštěstí nebolelo, měla jsem ohromné štěstí. Podařilo se mi rychle sjet dolů a chlap nahoře našťovaně řičel. Něco po mně hodil, ale dopadlo to daleko. Doběhla jsem ke dveřím. Byly zamčené. Lomcovala jsem klikou, ale nepovolily. Nad sebou jsem uslyšela dupot, chlap usilovně sbíhal lešení. Byla jsem v koncích, nevěděla jsem co mám dělat. Pak jsem si všimla balkónu v přízemí a otevřených dveří do bytu. Běžela jsem tam, on mezitím seběhl do prvního patra a pořád vrčel. Vyskočila jsem na balkón, přelezla zábradlí a otevřela dveře. Divné bylo, že ten byt nebyl vůbec spálený. Až později mi došlo, že neměl okna do ulice, ale pouze do dvora. Hledala jsem východ z bytu, ale pořád jsem běhala do kolečka. Nakonec jsem si všimla čalouněných dveří. Otevřela jsem je, ale dveře se o něco zasekly. Bylo dáno na řetěz. Rychle jsem řetěz stáhla a vyběhla na chodbu. Zabouchla jsem za sebou a běžela dolů po schodech, ale slyšela jsem tam nějaký rachot, a tak jsem se zase otočila a běžela nazpátek. Vyběhla jsem do prvního patra a svalila se na schody. Dál už jsem prostě nemohla. Chlap s křikem otevřel dveře a běžel po schodech dolů, opatrně jsem nakukovala přes zábradlí. Ozvaly se jen tlumené výkřiky a padl výstřel. Klepala jsem se na schodech a nemohla se ani pohnout, až kouř mě přinutil vrátit se do toho bytu. Dala jsem zase na řetěz a ke dveřím přistavěla komodu. Klíče jsem nenašla. Přemýšlela jsem co mám dělat, v bytě jsem nechtěla zůstat, protože dřív nebo později ho také vypálí. Měla jsem hrozný hlad, došla jsem do kuchyně a prohledala skříňky. Našla jsem oschlou vánočku a s chutí jsem se do ní zakousla. Chutnala báječně. Ve dřezu jsem objevila veliký nůž, vzala jsem ho do ruky a potěškala. Pak jsem ho ale s pláčem zahodila a sesula se pod linku.

„Nesmím být jako oni!“ Brečela jsem. Já nechtěla nikoho zabít, chtěla jsem jen, aby mě nechali na pokoji. Všude bylo tolik zla!

XXXXX

Po čtvrt hodině jsem se sebrala a vylezla na balkón. Stmívalo se. Přemýšlela jsem, co mám dělat, nakonec zvítězila zima. Zůstala jsem v domě. Byla jsem opřena o vchodové dveře, abych věděla, kdyby se sem chtěl někdo vloupat. Stejně jsem ale nespala, půlku noci jsem proplakala, druhou půlku protrpěla a vzpomínala na rodiče. Venku se tu a tam ozývaly výstřely, ale oproti minulé noci to celkem šlo. V bytě byla zima, taky mi došlo, že takhle ven

nemůžu. Měla jsem bílo-modrou sukni a růžový svetřík. Našla jsem nějakou skříň a začala se v ní hrabat. V bytě bydlel asi nějaký pán, protože jsem nenašla žádné ženské oblečení. Z jeho šatníku se nedalo nic použít. Měl tam ale malý dalekohled, takové divadelní kukátko, vzala jsem si ho do batůžku, který jsem objevila v horní polici. Strčila jsem tam taky dvoje teplé ponožky a svetr. Přes svůj kabátek jsem si vzala jeho teplou koženou bundu. Nevěděla jsem ale kam jít. Z ulice se pořád ozýval hluk a já se bála vyjít jen na chodbu. Přečkala jsem takhle další den. Zásoby jídla pomalu došly a voda už také netekla. Ve špajzu měl jen pivo, tak jsem ho otevřela a napila se. Bylo odporně hořké. Když jsem hledala kolik to má procent alkoholu, zděsila jsem se, pivo mělo sedm procent. Dala jsem ho zpátky do basy, ale žízeň byla silnější, k večeru jsem ho vypila a pak ještě půlku druhého. Motala se mi hlava, ale všechno to bylo snesitelnější. Poprvé jsem usnula. Spala jsem až do desíti hodin druhého dne. Venku byl klid. Odvážila jsem se na chodbu, kručelo mi v břiše a tak jsem se musela vypravit někam za jídlem.

Zdi domu byly očouzené a můj nový úkryt přežil jen díky tomu, že ležel až úplně na konci chodby. Navíc přístup do něho byl zatarasen nějakými skříněmi, které byly také ohořelé, ale tady se oheň, jakoby zázrakem, uhasil sám. Vyběhla jsem do prvního patra a dívala se okny ven do ulice. Nikoho jsem neviděla. Ulice ale vypadala úděsně. Z vraků se ještě pořád kouřilo a v některých oknech domů hořel oheň. Každá druhá střecha se sesunula do ulice. Byla jsem ob tři vchody od našeho domu, ale tam jsem se už neodvažovala, protože trosky z něho byly napadány do ulice. Zase jsem se dala do pláče, potichu jsem k sobě volala své rodiče. Seděla jsem tam zmrzlá na kost a pláč ne a ne ustát. Ani nevím, kdy jsem se vrátila do bytu. Svalila jsem se do postele a znovu se rozbřečela. To mi vydrželo až do večera, hlad byl už ale nesnesitelný. Zase jsem se vydala na výzvědy. Nejprve jsem se rozhlédla z okna, otevřela ho a opatrně vykoukla na ulici. Nikdo tam nebyl. Přemýšlela jsem, ale když se žaludek nechtěl utišit, opatrně jsem seběhla dolů ke vchodu. Bála jsem se otevřít dveře, protože nebylo jisté, jestli tam někdo není. Poslouchala jsem, ucho přiložené na dveře a dobrých pět minut naslouchala. Když jsem se konečně odhodlala otevřít dveře, byla tma a jen hořící byty tu a tam osvětlovaly zdevastovanou ulici. Vylezla jsem na chodník, zastavila se a poslouchala. Tu a tam se ozval výstřel, nebo rovnou série výstřelů, ale bylo to daleko. Strach mě nutil pomalu postupovat podél zdi. Šla jsem kolem našeho domu a málem ho nepoznala, měl vymlácená okna a vyvrácené dveře. Kusy trámů ze střechy ležely na chodníku. Srdce jsem měla až v krku, ale necítila lítost, jen se hrozně bála. Postupovala jsem k malému koloniálu na rohu naší ulice. Běžel tam nějaký člověk, pronásledovala ho rozzuřená banda. Ten pán co chvíli vystřelil a někdo z pronásledovatelů se svalil na zem. Zalezla jsem mezi trosky, aby mě neviděli. Proběhli kolem.

Vstala jsem a vydala se dál. Došla jsem ke krámku, který byl vypálený a nakoukla dovnitř. Na zemi ležela nějaká žena, byla vysvlečená a pokrytá krví. Musela jsem ji obejít. Regály ležely jeden přes druhý. Některé byly ohořelé a další zase v pořádku. Začala jsem hledat jídlo. Objevila jsem řadu konzerv a jednu z nich trhnutím otevřela, byly to rybičky. Zajídala jsem to popcornem, chutnalo mi to. Dokonce to bylo nejlepší jídlo co jsem kdy jedla. Popcornu jsem zhltna celý pytlík a zapila to rybízový džusem. Hlad ale velel konzumovat dál. Z regálu jsem sebrala čokoládu a půlku jí spolkla. Opřela jsem se o zeď a vychutnávala ten pocit plného žaludku. Otevřela jsem batoh a naládovala tam několik čokolád, konzerv a tři lahve Dobré vody. Do igelitky jsem dala rýžový chleba a nějaké ovoce. Hned na to jsem se vydala zase ven. Slyšela jsem křik, který se přibližoval. Zase jsem se srdcem až v krku přeběhla ulici a utíkala k mému novému domovu. Když za mnou zapadly domovní dveře, oddychla jsem si. Rychle jsem vběhla do bytu a dala na řetěz. Hluk z ulice tu nebyl tolik slyšet, ale podle střelby a halasných projevů, těch co tudy táhli, jsem poznala, že jich je hodně. Byla jsem zvědavá, co se děje a litovala, že ten byt nemá okna ven. Pak jsem si ale uvědomila, že kdyby je měl, tak by nebyl v tak dobrém stavu. Pootevřela jsem dveře do chodby. Hluk byl hlasitější, ale

vzdaloval se. Vylezla jsem potichu do patra, nakoukla do ulice a viděla asi dvacetičlennou bandu procházející naší ulicí. Měli samopaly a stříleli dlouhé dávky do vzduchu. Zabočili do druhé ulice. Přemýšlela jsem co učiním a jak přežít případný útok. Šla jsem zase do bytu a otevřela balkon. Naklonila se do dvora, z části byl zaplněn ohořelými troskami ze střech, ale dal se projít. Rozhodla jsem se, že hned ráno prozkoumám dvůr blíže a určím si možné cesty útěku. Spokojena sama se sebou jsem dopila zbytek toho hořkého piva a šla spát.

Byl to ale neklidný večer...

Pozdě v noci mě probudilo nutkání jít na záchod, strávila jsem tam asi půl hodiny, sužoval mě hrozný průjem. Záchod navíc nešel spláchnout, protože přestala téci voda. Celý byt naplnil odporný smrad. Musela jsem jít do té malé místnosti ještě asi pětkrát. Vyčítala jsem si tu nesmyslnou kombinaci takových jídel a slíbila si, že už nebudu experimentovat. Taky mi došlo, že na záchod budu muset chodit ven. Hned ráno jsem dveře zalepila izolepou a celý byt vyvětrala. Bylo to o něco lepší. Poté jsem se vydala na průzkum dvora. Na dvůr jsem nikdy moc nechodila, protože tam nebylo co dělat. Vnitroblok byl rozdělen do několika samostatných dvorků, zarostlých křovím, které dělila vysoká zeď. K jedné jsem dostrkala velké klepadlo na koberce a vylezla po něm na vedlejší dvůr. Bylo tam spousta dřevěných beden a spadaneho listí. Sešplhala jsem dolů a vylezla na zeď, která tvořila hranici našeho bývalého dvorku. Byl tam hrozný nepořádek ze střechy. Vydala jsem se nazpátek a postupně nakukovala do dalších dvorů. V jednom jsem uviděla v přízemí malý balkónek, po kterém by se dalo vylézt do bytu. Zase mě čekal šplh po zdi a vysoký seskok na dvůr. Vylezla jsem na balkon a rozbila loktem opatrně okno. Vyndala jsem z něho střepy, otočila klíčkou a vlezla dovnitř. Byl to pěkný velký byt, z části vyhořelý. Domovní dveře vylomené a rozštípané. Důležité ale bylo, že jsem měla jednu únikovou cestu. Přistavěla jsem k balkónovým dveřím skříňku, která mohla na chvíli zastavit pronásledovatele. Pak jsem byt stejnou cestou opustila. Ráno už pokročilo a já se nechtěla zbytečně vystavovat riziku, že mě někdo uvidí. Namířila jsem si to rovnou do svého úkrytu. Tam jsem se pak rozhodla změnit svoji garderobu. Sukně už byla stejně špinavá a špatně se v ní utíkalo. Vytahala jsem ze skříňě oblečení a našla manžestráky, byly sice velké ale měly dvě boční kapsy. Ustříhla jsem jim nohavice a páskem upravila velikost kolem pasu. Pak jsem si svlékla své spodní prádlo, vzala si nátělník a krátké tričko. Na to dlouhou flanelovou košili, zatočila rukávy a svetr. V bytě vládla krutá zima, nebylo divu, už tu tři dny nikdo netopil a ani nešla elektřina. Chtěla jsem si pustit malý teplofuk, ale nefungoval. Nic na elektriku nefungovalo, to byla změna oproti těm prvním dvěma dnům. Hřála jsem si ruce a skákala na místě. Chtěla jsem si rozdělat nějaký ohýnek, ale nevěděla kde a čím. O to, že by dým přilákal vetřelce jsem se nebála, jen mi bylo hloupé dělat oheň v cizím bytě. Večer jsem si jej ale přece jen rozdělala, spotřebovala jsem na to spoustu sirek a novin, hrozně to čoudilo a já se vůbec neohřála. Venku, ale i v bytě byla zima, navlíkla jsem se do několika vrstev oblečení a zalezla do vlhkých peřin. Venku se zase střílelo a probudil mě rachot na chodbě. Vyskočila jsem. Slyšela jsem řev a střelbu. Někdo se snažil vykopnout dveře, nešlo mu to, po několika úderech nastalo ticho, ale to přerušil praskot lámajícího se dřeva. Zalezla jsem pod postel. Uslyšela jsem před bytem střelbu a divoké výkřiky. Někdo vykopnul dveře, klepala jsem se pod postelí a vyčítala si, že jsem neutekla. Někdo vešel dovnitř. Pomalými, šoupavými kroky procházel byt. Slyšela jsem jak čichá, hlasitě nasávání vzduchu a nějaké mručení, bylo to jak v hororu. Vyčítala jsem si, že nemám zbraň, nebo něco, čím bych ho mohla odradit nebo odehnat. Vešel do mého pokoje. Zase čichal a mručel, pak se zastavil, sednul si na bobek. Zavřela jsem oči. Cítila jsem jeho dech, pěkně smrděl. Zdvihnul se a šel šoupavými kroky ze dveří. Něco zamručel a odešel z bytu. Slyšela jsem, že něco za sebou táhne, ale to už jsem na nic nečekala a rychle vyběhla na balkón. Slezla jsem opatrně dolů, byla hluboká noc a nebylo vůbec nic vidět. Hořelo několik dalších bytů a domů. Opatrně jsem tápala tmou k zídce a přelezla ji. Byt, do kterého jsem se chtěla schovat, hořel. Zatnula jsem pěsti, byla jsem na pokraji zoufalství, chtělo se mi brečet,

ale neměla jsem k tomu sílu. Sedla jsem si na bobek a vzlykala, bylo to ale bez slz, jen prázdný vzlykot. Potichu jsem volala mámu a probděla zbytek noci.

XXXXX

Nazítří, úplně promrzlá, jsem se rozhodla najít nové bydlení. Vyšplhala jsem po hromosvodu do zvýšeného přízemí domu naproti mému starému bytu, násilím otevřela okno a vlezla dovnitř. Byt byl opět z části vyhořelý. Jedině koupelna byla celkem nedotčená, zkusila jsem vodu, ale netekla. Pak mě napadlo, že kdybych odmontovala nějakou hadici, tak by mohla téci voda z boileru. Sháněla jsem něco, čím bych mohla povolit šrouby, až jsem našla v troskách předsíně ohořelé kleště. Vzala jsem je a šla s nimi do koupelny. Matice se mi nakonec podařilo nějak povolit a z boileru začala konečně vytékat voda. Byla šíleně studená, ale celá jsem se svlékla a pořádně se umyla, byla jsem zpocená a špinavá od ohořelých věcí z bytu. Zabalila jsem se do přikrývky a třela si tělo. Rychle jsem se zase oblékla. Pořád mi ale byla zima a do toho jsem měla ten průjem. Potřebu jsem vykonávala v jedné odlehle části bytu. Při té příležitosti jsem se podívala, jak to vypadá v jiné ulici. Tohle byla už hlavní ulice, ve které jezdily i tramvaje. Naskytl se mi podobný obrázek jako unás: ohořelá auta, vymlácené a vyrabované obchody, očouzené domy. Bylo to všude stejné. Na ulici se povalovali dva mrtví lidé, jednoho ožírali psi. Otřásla jsem se hrůzou. Nepřítel, který se pohyboval po ulicích, byli nejenom lidé, ale i hladoví psi... Byla jsem v koncích a propadla jsem hysterickému pláči. Věděla jsem, že tohle nemůžu dlouho přežít, buď mě zabijí ti zlí lidé, nebo roztrhají psi. Obojí bylo strašné.

Počkala jsem do večera a chtěla pod ochranou tmy proklouznout z města. Jedna věc byla jasná: tady jsem zůstat nemohla. Doufala jsem, že jinde třeba bude situace lepší a nevzdávala se naděje. Když padl soumrak, vykradla jsem se po špičkách z domu. Schodiště bylo zavalené troskami, ale nakonec se mi to přeci jen podařilo. Byla jsem hrozně zamazaná a litovala jsem té koupele ve studené vodě. Opatrně jsem vykoukla ven a když jsem neviděla nic podezřelého vyplížila jsem se z domu. Snažila jsem se objevit nějaký krámk, kde bych mohla sehnat něco k snědku. V okolí ale bylo všechno vyrabované. Nechtěla jsem se vracet do toho koloniálu, protože to bylo na opačné straně, než jsem měla namířeno. Chtěla jsem do Podbořan za babičkou, vím, že to je z Ústí hrozně daleko, ale jiný nápad jsem neměla.

Všechny domy byly ohořelé a na ulici hrozný nepořádek, nechápu co se těm lidem mohlo stát. Proč tolik ničení? Divné ještě bylo, že nikdo z těch lidí nemluvil, jen mručel, nebo vydával zvířecí skřeky. Mezi sebou se dorozumívali pouze posunky nebo různým pitvořením. Nedalo se ale říci, že by byli hloupí, jen, jen... neuměli mluvit a neměli žádné slitování. Ta stará paní od naproti... vůbec nic jim neudělala.

XXXXX

Pomalou, dům od domu, jsem se posunovala dál z centra. Viděla jsem neuvěřitelné věci: Lidi visící za krk nebo za nohy z lamp veřejného světlení. Ohořelé mrtvoly přivázané k autům, nebo kusy lidských těl ledabyle rozházené po silnici. Všude byl štiplavý kouř, smrad a občas se ozval nelidský výkřik. Cestou jsem potkala několik psů, někteří na mě vrčeli, jiní mě nechávali být bez povšimnutí.

Kousek ode mne jsem viděla bandu těch pomatenců, jak pronáledují mladou dívku. Měla na sobě podivný stříbřitý oblek a začerněnou tvář. Když mi zmizeli z dohledu, uslyšela jsem dlouhou dávku ze samopalů. Přitiskla jsem se k domu a ani nedýchala. Chtěla jsem jí pomoci,

ale nevěděla jsem jak. Ta dívka to nejspíš schytala za mně, málem jsem jim padla do rukou. Musela jsem dávat bedlivý pozor, stále jsem stála jak přikovaná a nemohla se hnout. Samovolně mi začaly drkotat zuby, byla hrozná zima a padal drobný zmrzlý déšť. Šla jsem děsně pomalu, připadalo mi to jako zlý sen.

Když se mi konečně podařilo dostat na okraj města, začalo se rozednívat.

XXXXX

Schovala jsem se do jednoho domku u trati. Jednalo se o malý domek pro výhybkáře a byla v něm pochopitelně zima. Vybavení tvořilo jen pár židlí a špinavý stůl. Na stole leželo nedopité pivo a játrová paštika. Na tu jsem se hladově vrhla, protože se mi za celou dobu mé cesty z města nepodařilo objevit krám s potravinami. Paštika byla okoralá, ale v té zimě se nemohla zkazit. Doma bych nic takového nikdy nejedla, ale teď bych nepohrdla žížalou. Při pomýšlení na toho kroutícího se tvorečka se mi začaly sbíhat sliny. Vždycky jsem se žížal štitila, ale nyní... škoda, že už je zmrzlá zem.

Seděla jsem na židli a pozorovala trať. Nikdo nikde nebyl, ale v dáli bylo slyšet psí vytí. Dostala jsem strach a rychle dveře zajistila židlí a koštětem. Potřebovala jsem nějakou zbraň, kterou bych mohla zahnat případné nebezpečí a litovala, že jsem si nevzala ten velký nůž. Alespoň bych se tolik nebála. Přemýšlela jsem, co se mohlo stát s tou dívkou. Chytli ji?

XXXXX

Klimbala jsem na židli a byla mi zima. Do domku táhlo, protože měl velké díry v oknech a pod dveřmi chyběl práh. Bála jsem se zatopit, abych kouřem na sebe neupozornila, ale stejně bych to zřejmě nedokázala. Musela jsem to vydržet. V tyhle dny se mi vždy vracelo astma a já se mohla ukašlat k smrti, teď po něm nebylo ani památky. Možná, že se tělo brání nemoci, když je vystaveno dlouhému stresu či vypětí a nemoc odsouvá na „lepší“ časy, až se s ní bude moci lépe vypořádat. Každopádně astma zatím nepřicházelo.

Prošmejdila jsem celý domek od zdola nahoru, ale nic k jídlu jsem nenašla. Chtěla jsem se podívat po okolí, ale nemohla jsem riskovat že mě někdo spatří. Čekala jsem do večera, ten přišel kolem páté odpoledne. Oblohu zakrývaly šedivé mraky a díky nim přišla tma rychleji. Vyplížila jsem se z domku a zamířila si to k Trmicím, vesnici na jihozápadě od Ústí.

Po hodině chůze v blátivé břečce jsem zaslechla střelbu. Přikrčila jsem se a ani nedýchala. Zmateně jsem se rozhlížela odkud to přichází, byla jsem rozhodnuta, že se tomu místu musím vyhnout, ale mezi jednotlivými dávkami jsem uslyšela výkřiky. Jakoby někdo vydával krátké úsečné povely, nebyly to ty skřeky, na které jsem až doposavad byla zvyklá, tohle byla zase po dlouhé době lidská řeč. Srdce mi začalo prudce bušit. Někde tu jsou lidé a zoufale se brání. Musím jim pomoci, musím zjistit kdo to je.

Střelba se ozývala z jednoho statku, stojícího na samotě jižně od vesnice, kam jsem měla namířeno. Byl postaven do tvaru „U“ a na některých místech byl ohořelý. Dívala jsem se na to divadelním kukátkem, které jsem našla v bytě. Usedlost byla obklíčena asi dvěma stovkami Slíd'áků, tak jsem totiž začala nazývat ty zlé lidi.

Někteří postávali opodál, jiní se mezi sebou prali a další útočili na statek. Nebyl to koordinovaný útok. Navzájem spolu nespolupracovali, kdyby se semkli, tak ti uvnitř nemají šanci, ale jako by jim ani o to nešlo, chtěli prostě jen ničit. Nic víc.

Najednou se rozletěla vrata od stodoly a z ní vyjel veliký zelený traktor. Na boku měl přidělanou zvláštní věc.

Byla to rotační bubnová sekačka...

Co se dělo pak bylo hrozně. Pán, který traktor řídil, najel v plné rychlosti do davu. Zakryla jsem si oči. Překvapilo je to a v řadách útočníků propukl chaos a někteří vyjeveně civěli do

nebe. Většina se jich ale snažila spasit útekem. Stála jsem tam jak opařená a nevěděla co mám dělat. Byla to příšerná jatka a už jsem si nebyla jistá, jestli ti lidé, co se skrývají uvnitř statku, jsou vůbec dobří.

Pán v zeleném traktoru řádil mezi slíd'áky a nenechal nikoho utéct.

Pak si všimnul i mně.

Řítil se na mne ukrutnou rychlostí. Nebylo se kam schovat. Zakryla jsem si oči a čekala na krutou smrt. Jaké ale bylo mé překvapení, když ten veliký zelený traktor zastavil asi půl metru přede mnou, a ozvalo se:

„Holčičko... ty žiješ?“

Pomaloučku jsem si dala ruce z očí. Po tvářích se mi kutálely slzy, ale nebyla jsem schopna ze sebe nic vypravit. Věděla jsem, že to je špatně, protože Oni taky nemluví a podle toho se taky pozná infikovaný člověk.

Chtěla jsem něco říct, ale nešlo to. Prosebně jsem se na něho dívala, asi poznal, že nejsem jako Oni, seskočil z traktoru a vzal mě do náručí.

Slíd'áci se kolem nás opět začali shromažďovat. Rychle mě nacpal do traktoru a vyrazil. Bála jsem se, že je začne honit, ale naštěstí se mnou zajel zpátky ke statku a tam opatrně vysadil.

„Mám tady ještě nějakou práci, Pavla se o tebe postará.“

Vůbec si nepamatuji, jak vypadal. Zachránil mi život, ale z „práce“ se nevrátil. Podařilo se jim ho zastavit a vytáhnout z traktoru. Odtáhli ho někam pryč za stodolu, hned vzápětí jsem uslyšela děsivou kanonádu.

Zhroutil jsem se na podlahu a litovala toho, že jsem mu ani nepoděkovala za záchranu života.

XXXXX

Pavla a Šárka byly moc hodné. Hezky se o mě staraly, bylo jim osmnáct a v rodině už jednu smrt zažily, to když jejich vlastní otec musel tyčít umlátit jejich mámu, která podlehla nákaze. Na statku přebýval ještě jeden muž, kterému se podařilo přežít a který tu našel také útočiště. Jmenoval se Milan a byl to vyučený automechanik.

„Musíme v noci zdrhnout, dlouho se tu neudržíme!“ Snažil se nás vyburcovat a střídavě při tom střílel kulovnicí. Obě sestry a já jsme byly zhrocené ze smrti pana Františka.

„Slyšíte? Já večer vypadnu, ty bestie na nás zaútočí a nebudeme mít žádnou šanci!“ Dál křičel. Šárka ani Pavla však neodpovídaly, bylo jim to jedno, ztratily už oba své rodiče.

„Půjdu s tebou.“ Řekla jsem, obě sestry se na mne nevěřičně podívaly. Šárka se trochu usmála. Milan něco zakoktal, ale Pavla ho předběhla:

„Jestli půjdeš, půjdeme také...“ A podívala se na Šárku. Ta si utřela slzy a přikývla.

Byly to smutné laskavé oči.

Šárku jsem měla ráda. Dohodly jsme se rychle na tom, co si vezmeme s sebou. Každá z nás nesla malý batoh, který neomezoval v rychlém běhu a který by se nikde nezadrhnul o větve. Milan nám dal každé pistoli a ukázal, jak se s ní zachází. Oběma starším holkám to nemusel nijak zvlášť vysvětlovat, měly už na „kontě“ několik slíd'áků.

Já jsem pistoli nechtěla, ale nikdo se mě na to neptal.

„Prostě musíš!“ Trval na tom Milan. „Nikdo tě z bryndy tahat nebude, musíš se o sebe postarat sama!“

„Nekřič na ni!“ Okřikla ho Šárka. „Zažila toho dost!“

„To asi všichni!“ Nedal se.

„Nehádejte se!“ Ukončila debatu Pavla. „Teď musíme držet pohromadě! Radka si pistoli vezme. Já jí ještě ukážu, jak se s ní zachází, ty na to jdeš hrozně hrr.“

„Dobrá, dobrá, ale fofrem! Nevíme, kdy sem zase vlítnou. Teď je tam celkem klid.“ Ustoupil nakonec Milan.

Jak řekl, tak se i stalo. Ve čtyři hodiny byla celkem tma a my v půl páté vyrazili. Nad námi velikou rychlostí pluly mraky a já z nich neměla moc dobrý pocit. Každou chvíli mohlo začít pršet. Vytratil jsem se nepozorovaně z domu a pak se dvě stě metrů plazili polem pryč. Nikdo nehlídal. Oni nejsou moc chytří, ale zato jsou o něco silnější a rychlejší, než normální lidé. Nejhorší na nich je to, že vůbec nemluví.

XXXXX

Po dvou hodinách zrychlené chůze jsme se konečně zastavili, abychom nabrali síly. Museli jsme ale hovořit tiše, protože Oni dobře slyší.

„Nikde jsem u nich neviděl malé děti.“ Řekl Milan a úkosem se na mě podíval.

„Já vím proč jsi je neviděl...“ Špitla Pavla.

„Buďte už zticha, proč ji takhle strašíte?!“ Kárala je Šárka. „Nevíš, Radko, proč se to všechno stalo? Jak to že někdo přežil a další se stal zombií?“

„Já jim říkám slíd'áci.“

„Slíd'áci?“ Podivila se Pavla. „Proč slíd'áci?“

„Protože pořád někde slíd'ěj.“ Pokrčila jsem rameny. Ostatní to nijak nekomentovali. Milan řekl:

„Taky nic neví! Hergot, fakt by mě zajímalo co se stalo!“

„Kam půjdem?“ Zeptala jsem se. Všechny oči se zahleděly na Milana.

„Nevím, na jih... asi.“

„Proč na jih?“ Chtěla vědět Šárka.

„Protože je tam teplo.“ Pokrčil rameny. „Nebudeme muset topit, kouř by taky mohl přilákat nezvané hosty. Kdysi jsem četl jednu knížku o klukovi a holce, co přežili konec světa v jedné jeskyni. Ti taky jeli na jih. Na jihu jsou lepší životní podmínky. Je tam moře, teplo, není tam sníh...“

„Co to bylo za knížku?“ Chtěla jsem vědět.

„Už nevím.“ Pokrčil rameny Milan. „Byl to ale strašný masakr. Ti dva bojovali sami proti několika tisícům černochů. Byl to fakt mazec!“

„Sami proti tisícům...“ Pochybovačně jsem se zatvářila. „To musela být pěkná blbost...“

„Nebyla to blbost! Vůbec jsi to nečetla, tak to nemůžeš posoudit!“

„Nehádejte se!“ Vykřikla Pavla. „Milan má pravdu. U moře je hezky a já tam stejně nikdy nebyla.“

„Třeba se tam někdo zachránil.“ Dodala Šárka.

„To si nemyslím, Oni každého vyčmuchaj a pak...“

„Milane!“ Okřikly ho obě. On ale jen mávnul rukou a řekl:

„Musíme dál! Jistě už dávno zjistili, že jsme jim pláchlí.“ Vyzval nás Milan a my, každá bez protestů, jsme se zvedly a příkrčené jsme se vydaly vstříc dalším útrapám.

XXXXX

Dva dny jsme šli převážně v noci, pak si Pavla vyvrkla kotník. Bylo to hodně nepříjemné. Šárka s Milanem ji museli podpírat. Musela jsem dávat pozor, aby nás nikdo neviděl.

Doted'ka mě to mrzí...

„Musíme se dostat k nějaké samotě a tam si odpočinout.“ Funěl Milan. Každý z nás na to myslel, potřebovali jsme koupel a teplou peřinu. Ale všechno to bylo podmíněno rozděláním ohně v kamnech.

„Mám hroznej hlad.“ Skuhrala zase Pavla. Já si při tom vzpomněla na máminu svíčkovou s brusinkami a žaludek tvrdě zaprotestoval.

Pak jsem je spatřila. Oči. Koukaly na mne ze křoví, měla jsem je vidět dřív, ale... prostě jsem si jich nevšimla.

Vrhli se na nás ze dvou směrů. Šli hlavně po Milanovi. Ten je spatřil, zřejmě zahloubán do podobných myšlenek jako já. Pozdě.

Padl výstřel. Šárka postřelila jednoho a hned na to se vzpamatoval Milan, ale to už se na něho dva vrhli a srazili ho k zemi. Pavla se odkutálela bokem a vytáhla pistoli. Já jsem stála uprostřed cesty a sledovala s otevřenou pusou děj kolem sebe. Nikdo na mne neútočil.

Šárka mi pak řekla, že jsem hrozně ječela. Nepamatuji si to. Pavla taky střílela z pistole a podařilo se jí zabít dva útočníky, ti po nás ale nestříleli, chtěli nás živé. V rukou měli klacky a za pasem se jim houpaly dlouhé nože. Byly černé od špíny a krve.

Obě děvčata chtěla pomoci Milanovi, ale byla zaměstnána přesilou slídáků. Pak se konečně našla chvílka a Šárce se podařilo kamenem omráčit jednoho z nich co visel na Milanovi. Ten si už s druhým snadno poradil. Tu se ale stalo něco, co nikdo nečekal. Zpoza křoví vystartovali asi čtyři útočníci a vrhli se na Pavlu, ta jednoho stačila ještě zasáhnout, ale byla smetena přesilou. Zakřičela o pomoc na svoji sestru, ta ale musela střílet do další vlny útočníků. Milan se za ní vydal a ale byl zastaven střelbou. Popadl mě, hodil na záda a běžel se mnou z prudkého svahu opačným směrem než byla unesena Pavla.

Šárka hystericky křičela na sestru a na Milana, pak se rozběhla naším směrem. Muselo to být pro ni kruté rozhodnutí.

Milan se mnou běžel asi čtvrt hodiny. Šárka nám kryla záda. Tu a tam se ozval výstřel, ale pak bylo dlouho ticho. Slyšela jsem Milanův pravidelný dech. Věděla jsem, že jestli se dnes nedostaneme do tepla, tak dostane zápal plic.

Mrholilo.

Po hrozně dlouhé době se Milan zastavil. Kleknul si a pustil mě. Hned na to se zhroutil do mokré trávy. Šárka nás doběhla, neodvážila jsem se jí podívat do tváře.

Cítila jsem vinu za smrt Pavly a slíbila jsem si, že příště každého slídáka okamžitě zastřelím. Nechtěla jsem už o nikoho přijít.

Vrhla jsem se Šárce do náruče a prosila ji o prominutí. Lehce mě od sebe odstrčila a šla zvednout Milana.

„Nemůžeš tu takhle ležet! Chcípnul bys!“ Snažila se ho zvednout za rameno, ale Milan byl těžký.

„Pomoz mi!“ Křikla na mne. Okamžitě jsem se k nim vrhla a chytla Milana za druhou ruku. Nic jsem jí nevyčítala, to já jsem mohla za to, že nás tak překvapili.

Táhli jsme Milana lesem a já po deseti krocích už nemohla. Milan byl těžký a mokrý. Trochu nám pomáhal, ale i tak to byla nesmírná zátěž.

Došli jsme k nějakému krmelci. Byla to klika, uvnitř bylo poměrně sucho a kolem dokola klid. Nasoukali jsme ho tam a přitiskly se k němu. Každá z jedné strany a masírovaly jsme mu tělo. Byl úplně ledový. Šárka nás ještě přikryla celtou, co měla pro tento účel připravenou a pokračovala v masírování. Já jsem po chvíli usnula, k ránu jsem uslyšela tiché vzlyky. Byla to Šárka. Ležela jsem napnutá a neodvažovala se pohnout. Nechtěla jsem tak narušovat její smutek.

Když se Milan vzbudil celý hořel. Měl horečku, spolknul nějaké prášky a řekl:

„Musíme dál.“ Šárka ale zavrtěla hlavou.

„Teď ne, půjdeme v noci.“ To byla veškerá slova, co jsem za ten den slyšela. Každý byl myšlenkami s Pavlou. Šárka několikrát zvracela. Já zahřívala Milana v seníku a slídáci se naštěstí za celý den neobjevili.

Krmelec byl, jak jsme záhy zjistili, dobře umístěn. Byl schován za řadou velikých smrků, takže ze sousední paseky nebyl vidět a z druhé strany ho stínily skály. Bylo to dobré místo na krátkodobý pobyt. Věčně jsme tu ale zůstat nemohli. Museli jsme prorazit pryč a pohybovat se neslyšně. Jak těžké to mělo být, jsem ani netušila.

Přes den jsme pojedli nějaké zásoby v podobě sušenek, trvanlivého salámu a v noci se zase vydali na další cestu.

Milan šel vepředu, za ním já a nakonec Šárka. On držel v ruce kulovnici, Šárka pistoli. Já měla pistoli za pasem, nesměla jsem ji ztratit. Byla jsem spíš takový chodící zásobník... Šli jsme tiše a celou tu dobu kromě pár pokynů ohledně trasy nikdo nepromluvil. Na každém kroku mohlo číhat nebezpečí v podobě dalšího přepadení.

XXXXX

Bylo to skličující. Věděla jsem, že tímhle stylem se daleko nedostaneme a bylo jen otázkou času, kdy nás dostanou definitivně.

Po několika dnech pochodu jsme se ocitli někde u Plzně, Milan koukal přes den do mapy a plánoval cestu. Já jsem si ale nebyla vůbec jistá, že ví kde jsme.

K ránu jsme se dostali do nějaké zahrádkářské kolonie. Zdálo se, že jsme našim pronásledovatelům upláchni.

„Támhle do té chatky.“ Ukázal Milan k zelené boudě. Opatrně jsme se k ní vydali. Každý byl zodpovědný za svůj úsek. Jen Šárka občas zkontrolovala i ten můj. Styděla jsem se za to. Milan vypáčil petlici a vešel opatrně dovnitř.

„Čistý.“ Řekl. To samozřejmě neznamenal, že v chatce je uklizeno, ale, že prostor uvnitř je bezpečný. Vešly jsme za ním. Bylo tu vlhko a snad ještě větší zima než venku. Unaveně jsem si sedla na studenou židli a dala kolena k bradě. Bolely mě nohy, ale nestěžovala jsem si. Ostatní na tom byli daleko hůř.

„Je to dobrý, maj tu propanbutanovou bombu.“ Oznamil Milan, nevěnovala jsem tomu ale pozornost. „Uvaříme si teplé jídlo.“ Dodal.

„Cožé?“ Vykřikla jsem. Šárka se na mě zamračila, ale neřekla nic. Sklopila jsem oči a chtěla to vrátit zpět.

„Dojdu pro vodu.“ Řekl Milan.

„Ne, půjdu já.“ Nabídla jsem se rychle, chtěla jsem být k něčemu užitečná.

„Víš jak se zachází s pumpou?“ Zeptal se příkře.

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou.

„Tak vidíš!“ Usadil mě. „Půjdu já!“

„Tak já ti aspoň pomůžu.“

„Ne, už je světlo a není dobré, když se venku bude motat víc lidí.“ Zarazil mě ve dveřích a sám přikrčen se vydal se dvěma kýbly ven. Samovolně mi do očí vyhrkly slzy. Nebrečela jsem, jen slzy se mi řinuly z očí. Šárka chystala nějaké nádoby a já tam zase stála bezprizorní. Bylo mi líto, že mi nedají žádnou práci. Milan se za chvíli vrátil oba kýble zpola plné.

„Ještě přinesu další, umyjeme se.“ Řekl a zase zmizel. Šárka mezitím nachystala bombu, napojila vařič a zapálila oheň.

Poprvé se usmála. Obě jsme se se zalíbením dívaly na plamínek vesele poskakující okolo hořáku. Pak se zamračila a utřela si slzu. Obrátila se na mě.

„Oni nejčastěji mučí ohněm.“ Úplně mi zatrnulo a vzpomněla si, jak se snažili zapálit celé Ústí. Zdálo se, že oheň slídáky fascinoval. Nic jsem na to neřekla, jen jsem přikývla. V tom se ve dveřích zase objevil Milan.

„Ohýnek.“ Usmál se na nás, pak si asi uvědomil to samé co my a zase se stáhl. „To bude stačit.“ Ukázal na další dva kýble. „Musel jsem dlouho čerpat, měli vypuštěnou vodu.“ Šárka nalila do kastrolu vodu a navrch dala pokličku.

„Co budeme vařit?“ Snažila jsem se narušit ticho. Šárka ale jen pokrčila rameny a dívala se do plamene.

„Brambory, mohli by tu mít schovaný brambory.“ Vykřikl Milan a usmál se. „Půjdu se podívat po nějakých ve sklepě.“

Zůstali jsme zase samy, ani jedné z nás nebylo do řeči. Věděla jsem, že se trápí a nechtěla jsem ji otravovat hloupými řečmi. Milan se vzápětí vrátil s bedýnkou plnou brambor a nějakou zeleninou.

„Dáme si baštu.“ Řekl a položil bednu na stůl.

„Já je oloupu.“ Přiskočila jsem k bedně a z kapsy vylovila nůž. Loupala jsem jednu bramboru za druhou a měla radost, že můžu být nějak užitečná. Milan seděl na židli a odpočíval. Šárka dávala pozor na oheň a já pak nakrájela ještě pórek a cibuli. Strčili jsme to do vody a nedočkavě čekali, až se to uvaří. Chtěla jsem dát na pánvičku i salám, aby se upekl, ale Milan to zakázal, protože vůně z pečeného salámu by mohla přilákat slídáky.

„Tohle není tak cítit, to se vaří ve vodě, ale salám...“

„Já vím, promiň.“ Omluvila jsem se, vůbec mi to nedošlo. „Jak dlouho tu chceš zůstat?“ Zeptala jsem se ještě.

„Maximálně dva dny, víc ne.“ Odpověděl a vytáhnul bramboru jestli je měkká.

„Dobrý.“ Mlaskal. „To bude pochoutka.“

„Já nechci.“ Řekla tiše Šárka. S Milanem jsme se na sebe podívali.

„Musíš jíst!“ Ohradil se proti tomu Milan. „Bůhví, kdy budeme mít zase příležitost.“

„Já nebudu.“ Trvala na svém. Milan chtěl ještě něco namítnout, ale zakroutila jsem hlavou, aby ji nechal.

Rozdělili jsme si porce a nechali něco Šárce, kdyby si to rozmyslela. Vychutnávala jsem si každé sousto. Milan mě napomínal, abych tak nehltala, ale nešlo to. Do mých útrob pronikalo teplo a dělalo mi dobře. Přikusovala jsem k tomu salám a na matrace, které Milan odněkud donesl, jsem se svalila úplně přejedená. Šárka koukala škvírou z okna a ani se nehnula. Pozorovala jsem ji, ale byla jak socha. Přitulila jsem se k Milanovi. Pohládl mě a dal mi ruce kolem ramen. Bylo mi tak dobře.

„Pojď k nám.“ Vyzval ji. Šárka se ale ani nehnula a dál civěla ven. Pak si sedla na židli a stočila se do klubíčka. Milan vstal a šel k ní.

„Mě je to taky líto...“ A dal ji hlavu na její ruce. Šárce vyhrkly slzy a usedavě brečela. Byl to hrozný pláč. Milan ji obejmul a hladil. Já jsem rovněž vstala a pokoušela se ji utěšit. Pak ji Milan vzal do náruče a přenesl na naše improvizované lůžko. Tam jsme se k ní každý z jedné strany přivinuli a asi i tak usnuli. Probudila jsem se, když se venku stmívalo. Na vařiči se hřála voda.

„Nanosil jsem ti vodu, vykoupeš se.“ Pošeptal mi Milan. Kývla jsem, ale vidina koupele přede všemi mě trochu... styděla jsem se.

Milan nalil do ploché vaničky studenou vodu z kýble a pak to dolil vařící.

„Dělej, slíkní se a celá se umej.“ Pomalu jsem vstala a začala se svlékat. Milan se ale neotočil. V chatě sice nebylo moc světla, jediný zdroj byl modrý plamínek z vařiče, ale i tak mi to nebylo příjemné.

„Teď si nemůžem dovolit nějaký stud, pochop to.“ Prohlásil Milan, když viděl, jak mi to trvá.

„Musíš se umejt rychle, je tu zima.“ Stáhla jsem si kalhotky a sedla si do škopku. Hned po mně šla Šárka, bez ostychu se svlíkla, její veliká bílá prsa svítila do tmy. Každému z nás Milan udělal novou vodu, ta použitá byla černá jak noc...

Sám se pak taky svléknul a chodil před námi nahatý. Nestyděl se. Připadala jsem si trapně, že jsem, ještě jako nejmladší, měla takové zábrany. Šárka, jako holka ze statku, s tím neměla vůbec žádné problémy. Asi byla na podobné věci zvyklá, ale já byla vychována úplně jinak.

Očista mi pomohla, už jak jsem se sebe stahovala svršky, tak jsem cítila jak smrdím. Nyní jsem se cítila jak vyměněná.

V chatce bylo teplo a měla jsem tam pocit bezpečí. Chtěla jsem tu zůstat déle, svěřila jsem se s tím Milanovi.

„To nejde, věčně tu zůstat nemůžem.“

„Ale kam chceš jít?“ Nedala jsem se tak lehce odbýt.

„Nevím, zkusíme se usídlit na nějakém hradě, aby na nás nemohli.“

„Na hradě?“ Podivila jsem se.

„Nevím, je to jen návrh.“ Odpověděl. Šárka mlčela, bylo mi jí líto, přišla o všechny blízké. Já sice také, ale otec a sestra Šárky byli normální lidé. To bylo nejhorší. Já jsem naštěstí proměnu matky a otce nezažila.

Nemusela bych to přežít.

XXXXX

Další den jsme si vyprali spodní prádlo a usušili ho nad plynem. Milan prolezl všechny chatky a dotáhnul další dvě bomby. Po sérii těch hrůz, co jsem dosud prožila, tohle působilo jako oáza. Nálada byla sice na bodu mrazu, ale aspoň na nás nepršelo. I počasí se umoudřilo a svítilo sluníčko. Byl nádherný podzimní den a venku zpívali ptáci. Příroda jakoby ožila, vůbec nic nenasvědčovalo tomu, že Zemi postihla taková katastrofa.

Rovnála jsem si věci do batůžku, protože Milan nařídil noční pochod. Oznámil nám, že se chce dostat do Rakouska a zimu přečkat na nějakém hradě.

„Ještě nevím, záleží kam až dojdeme.“ Řekl už podruhé, když jsem se ho ptala kde přesně.

„Jak asi daleko?“

„Nevím!“ Odsekl nevrle. „To záleží, jak se budete courat. Za týden bysme tam mohli být.“

„A tys tam někdy byl?“ Vyzvídala jsem dál.

„Jo, jinak bych vás tam nehnal. Musíme někde sehnat podrobnou mapu Rakouska. To je celý.“ Šárka jako obvykle mlčela a tiše si balila věci. Odebrala jsem jí část krabic s patronami.

„Já něco vezmu.“ Řekla jsem na vysvětlenou. „Kde si vůbec vzal tolik nábojů, Milane?“ Optala jsem se ještě, protože jsem cítila, že chce Šárka něco namítnout. Milan se zarazil, asi jsem se dotkla nějakého citlivého tématu.

„No... byli jsme dva, ale... zůstal jsem sám.“ Sklonil hlavu, jako by přemýšlel.

„Co se stalo?“ Chtěla jsem vědět. Šárka se na mě zamračila, ale já jsem cítila, že se z toho Milan musí vypovídat.

„No, když se lidi začali měnit... tak jsem měl zrovna noční službu v našem servisu. Měl jsem tam rozdělanou jednu modrou fabii, když jsem uslyšel nějaký hluk na dvoře. Byla to náhoda, protože jsem se šel zrovna napít. Jinak jsem do ní mlátil jak vzteklej. Fábie je hrozný auto... Náš servis je... teda byl dost zastrčený a párkrát se nám ho pokusili vykrást. Já tam byl zrovna sám, protože parťák onemocněl.“ Tady se Milan na chvíli zastavil, jako by přemýšlel. Sednul si na židli a koukal do prázdna. Věděla jsem, že se mu honí v hlavě předchozí události. Pokračoval:

„Šel jsem se podívat, co se děje. Občas se tam objevil nějaký cikán nebo feťák. Hledali šrot, měli jsme tam pro ten účel od šéfa pepřák a kdyby došlo na lámání chleba, tak i pistoli. Walthera P 99. Vykouknul jsem skrz shrnovací bránu a byli tam dva týpci, očumovali tam.“ Milan se zase zamyslel a třídil si zřejmě myšlenky. Šárka si už taky sednula a se zájmem poslouchala. Myslela jsem, že Milan jim svůj příběh vyprávěl, ale asi nebylo kdy...

„Pozoroval jsem je...“ Pokračoval, jeho oči byly přivřené, jak se znova vžíval do toho okamžiku. „...šli blíž, měli jsme s nima už své zkušenosti. Stačilo udělat bu bu bu a oni se vždy stáhli. Popadnul jsem pajcr a vytáhnul roletu. Zeptal jsem se jich, co tady chtějí. Jednomu z nich se rozzářily oči.“ Zase pauza. Milan svíral své pěsti a koukal pořád do stejného místa. „Rozeběhli se na mě.“ Podíval se na nás, jako by hledal omluvu. „Strhnul jsem roletu zpátky, narazili do ní a začali zběsile bušit. Já jsem ji dole přišlápnul a zajistil. Kroutil jsem nad tím hlavou a rychle vytočil policajty. Nikdo to tam ale nebral... Bylo to divný, jak to, že to tam nikdo nebere? Na co platíme daně? Byl jsem z toho úplně vyřízený, volal jsem hasiče i záchranku, nic. Těm dvěma se mezitím podařilo něčím propíchnout roletu. Bylo jen otázkou času, kdy... Šel jsem do kanceláře pro pistoli. Můj šéf se s ničím moc

nesral, neplatil daně, kšeftoval s kradenýma autama a vobčas se tu zastavili Albánci, měl jsem podezření, že jde o drogy. Mezitím jsem se pořád snažil vytočit policajty, ale bylo to marný. Votevřel jsem šéfův šuplík a odstranil falešný dno.

Byl tam.

Roman, náš šéf nás s tím naučil zacházet. Není to těžký, teď se mi to hodí. Pistole byla nabitá a já vyrazil proti těm dvěma. Bylo divný, že ti parchanti nic neříkali, jen funěli... Zařval jsem na ně, jestli toho vokamžitě nenechají, tak budu střílet. Nic, vůbec, jako by mi nerozuměli. Byli divný. Když zvětšili díru, takže by se protáhli skrz, vystřelil jsem. Byla to pěkná prda, nečekal jsem to. Mířil jsem samozřejmě do země, kulka se sklouzla a proletěla mi kolem hlavy. To bylo varování. V dílně bylo taky dost benzínu a ředidel... Ale ti dva sebou jen trochu trhli a začali o to rychleji trhat roletu.“

Ticho. Milan se odmlčel a podíval se na mně a pak na Šárku. Pak pravil:

„Proč? Proč se to všechno stalo?“ Opřel se o zeď a oddychoval. Věděla jsem, že konec se dneska nedozvím.

„Měli bychom jít.“ Navrhla Šárka. Milan mlčky pokýval hlavou a zvednul se. Mně se nikam nechtělo, chtěla jsem vědět, co bylo dál a taky jsem se tu cítila bezpečněji. Ale ti dva se už zapínali a koukali po mě.

„Už jdu.“ Řekla jsem a nandala si čepici. Doma mě vždy, když jsem šla do školy, oblékala máma. Dala mi pusu a řekla, ať se pěkně učím a že jsem její štěstí.

„Proč musíme někam jít...“ Rozbrečela jsem se. Milan se Šárkou se na sebe podívali a Šárka mě pohládila. „Už jsme tu moc dlouho, musíme se zase přesunout.“ Objala mě.

„Ale já už nikam nechci...“ Dál jsem brečela. Šárka mě hladila a konejšila.

„Musíš, musíš, přes den si zas odpočineme, neboj. Vyspíš se. Milan nese bombu, uděláme si zas mňamku, jó?“ Usmála se na mě. Cítila jsem se trapně. Ona přišla o své zdravé nejbližší a já tu fňukám. Zakývala jsem hlavou.

XXXXX

Vyšli jsme ven. Svítíl Měsíc, ale na obzoru byly veliké sněhové mraky. Šli jsme směrem na jihozápad. Milan se tu zřejmě vyznal, protože nás bezpečně vyvedl ze zahrad a namířil si to přes kraj pole. Abychom neměli boty od bahna, museli jsme jít vysokou starou trávou. Měla jsem za chvíli mokré boty. Pošeptala jsem to Šárce, řekla mi, abych to vydržela, že mi pak seženou pořádnou obuv.

Mlčky jsme šli asi pět kilometrů, připadalo mi to jako věčnost. Milan se pořád zastavoval a naslouchal. Nikoho jsme však nepotkali. Ukázalo se, že Milan měl s tou Plzní pravdu. Byli jsme ve vsi zvané Třemošná.

„Proč nemůžeme jet nějakým automobilem?“ Zeptala jsem se, když jsme se zastavili před jedním stohem. Milan se na mě dlouze podíval a řekl jen:

„Automobilem ne.“

„Ale proč ne?“ Nedala jsem se odbít.

„Radka má pravdu, kdybychom...“

„Protože po tom voni jdou jak slepice po flusu. Viděl jsem mnoho lidí... co se tak pokoušelo ujet.“

„Mnoho lidí?“ Zeptala se nedůvěřivě Šárka. Milan jen kývnul. „Kde?“ Zeptala se.

„V Modlanech. Oni mají velice dobrý sluch, motor slyší na kilometry daleko.“

„Ale...“ Namítla Šárka, on jí však skočil do řeči:

„A připraví se na něj.“

„Jak to můžeš vědět?“ Vyhrkla jsem.

„Viděl jsem to. Když jsem byl ještě s jedním... klukem, tak jsme je pozorovali, jak staví barikádu přes cestu a skutečně za chvíli přijelo auto, teréňák. Zasypali ho kulkami, byl jak řešeto. Pak z něj vytáhli lidi. Hrůza. Autem ne.“

„Takhle ale nemáme šanci nikam dojít.“ Namítl. Milan jen pokrčil rameny.

„Autem taky ne.“

„Rakousko je ale daleko, kde máš jistotu, že přežijem?“

„Takovou jistotu ti Radko dneska nikdo nedá. Třeba ti bastardi nepřežijí zimu a chcípnou.“ Ušklíbl se. „Už musíme jít, dávejte pozor!“ Řekl ještě a vydal se napřed. Se Šárkou jsme se na sebe podívaly a já následovala Milana. Věděla jsem, že to ani jinak nejde.

Přebrodili jsme nějaký potok, který byl hrozně studený a došli jsme k nějaké silnici. Milan vyndal mapu a zkoumal ji. Ukázal nám, kde jsme.

„Tady je Plzeň, my půjdeme tady přes les. To by mělo být bezpečný, dnes ještě musíme dojít sem.“ Ukázal na vesnici, která se jmenovala Senec. „Já se zítra vydám do Plzně, ty potřebuješ boty, ty zase zimní bundu a...“

„Sám nikam nepůjdeš!“ Protestovala Šárka.

„Půjdu a ty víš, že to ani jinak nejde. Když se do tří dnů nevrátím, tak půjdete dál. Nehodlám se s váma nijak bavit.“

„Ale..“

„Dost!“ Zarazil mě. V tu chvíli jsem ho nenáviděla. Až později jsem si uvědomila, jak jsme ho zdržovaly. Sám by se dostal mnohem dál, takhle na nás, potažmo na mě, musel pořád čekat.

Šli jsme zase tím husím krokem, neustále se krčíce. Bolely z toho nejenom nohy, ale i záda. Pořád jít v podřepu několik kilometrů...

Za svítání jsme dorazili do vesnice. Nikdo tu nebyl. Milan vypáčil dveře v nějakém přízemním domku na kraji obce a všichni jsme vlezli dovnitř. Byla zde zima. Vařit a spát jsme museli v koupelně, protože ta jediná neměla okna. Smrděla tu lednice, ale nikdo nic nenamítal.

„Když ji nebudeš otevírat, tak to nebude tak hrozný.“ Řekla mi Šárka, když jsem nakrčila nosík.

„Ve špajzu maj Vysočinu!“ Hlásil nezvykle nahlas Milan svůj objev. Sbíhaly se mi sliny. Měla jsem hrozný hlad. Milan každému kousek ukrojil a já ho v rychlosti zhltna.

„Nesmíš tak rychle, dyť z toho nic nemáš!“ Káral mě Milan. Toužebně jsem koukala na jeho díl, zdál se mi větší. Díval se mi do očí, ale nenabídnul mi.

„Kdy budeme zase jíst?“ Zeptala jsem se.

„Už jsme jedli.“ Zasmál se Milan.

„Ale Šárka říkala, že si něco uvaříme!“ Nedala jsem se.

„Až k večeři, teď spi, musíme šetřit.“

„Nemůžu spát, když mám hlad!“

„Tak nespí.“ Řekl a ulehnu na zem vedle vany. Myslela jsem, že se zlostí pominu. Kousala jsem se do rtů až mi tekla krev. Šárka zhasla a lehla si vedle Milana. Cítila jsem se tam jaksi navíc. Milan se otočil a objal ji. Šárka kupodivu neprotestovala. Byla mi protivná a on taky. Rukou jí jezdil po těle, nevydržela jsem to a vypadla z koupelny.

„Kam deš?“ Slyšela jsem za sebou Milanův panovačný tón.

„Pryč, nebudu se na vás dívat!“ Odsekla jsem. Pak jsem uslyšela za sebou kroky.

„Budeš v koupelně a nikam se nehneš!“ Chytnul mě za ruku, bolelo to.

„Au, surovče!“ Utrhla jsem se na něho. „To bolí!“

„To mě nezajímá! Kvůli tobě nebudeme riskovat, zůstaneš tam!“ A táhnul mě do koupelny. Šárka byla přestěhovaná v jiném koutě. Já jsem si musela lehnout mezi ty dva. Nebýt toho, že jsem byla na smrt utahaná, tak bych se dál hádala, ale takhle jsem zalehla a za chvíli usnula.

XXXXX

Navečer Milan zmizel. Nevěděla jsem přesně kdy odešel. Najednou byl pryč, se mnou se ani nerozloučil.

„Kam šel?“ Měla jsem na krajíčku. Nenáviděla jsem ho za to, až později mi došlo, že mě nechtěl trápit loučením.

„Odešel do Plzně, schrastit nějaký zásoby.“ Odpověděla stroze Šárka.

„To tu na něj budeme čekat?“

„Ne.“ Opět lakonická odpověď. Zamračila jsem se na ni. „Zítra večer se seberem a půjdem přes les do nějaký jiný vesnice a tam se zase sejdem.“ Odpověděla a rozplakala se. Přiskočila jsem k ní a chytla ji kolem ramen. Snažila jsem se ji ukonejšit, ale nešlo to. Mluvila jsem k ní, povzbuzovala ji, ale ona jen pořád brečela a brečela. Trvalo to asi půl hodiny a já za tu dobu úplně vypěla. Připadala jsem si najednou cizí. Už jsem nebyla ta malá holčička, která si hrála s Ájou a koukala na dětské seriály. Za pasem jsem měla svoji pistoli a neváhala bych ji použít. Příštího dne jsem tutéž změnu pozorovala na Šárce, už neplakala, její rysy ztvrdly a oči se zúžily. Učila mě zacházet s pistolí.

„Tohle je P07 Duty.“ Řekla. „Opakuj.“

„P07 Duty.“ Zopakovala jsem. Kývla.

„Dvanáct nábojů ráže 9mm Luger.“

Opakovala jsem po ní.

„Plastovej rám a dvě pojistky. Můžeš ji nosit s nábojem v hlavni.“ Tady...“ Ukázala na přepínač. „... je pojistka. Když je vidět tenhle červenej puntík, tak můžeš střílet. Jasný?“

Přikývla jsem.

„Když ten červenej puntík není vidět, zbraň je zabezpečená a není z ní možné vystřelit.“

Opět jsem přikývla.

„Vždycky měj nataženou kohout.“

Ta poslední věta byla hrozně důležitá a slyšela jsem jí ještě mnohokrát. Dostala jsem pět plných zásobníků a dvě krabičky nábojů. Rovněž jsem dostala nakázáno, že s nimi mám šetřit, protože nám jich už moc nezbyvalo.

Další den večer se balily věci a vyklízel domek. Šly jsme do Vochova, což je na západ od Plzně. Tam na nás už měl Milan čekat. Šly jsme přes les, ale byla to hrozná cesta. Začalo pršet a já měla opět promočené boty a třásla se po celém těle. Mlčela jsem. Stačilo už, že Šárka musela postupovat kvůli mně pomalu. Našlapovala jako lvice, měla jsem dojem, že by ráda potkala nějakého slídáka a spočítala mu to za všechny ty hrůzy, co se jí přihodily.

Do Vochova jsme došly nad ránem. Milan se se Šárkou domluvil, že bude v domku, na kterém bude napsáno jeho křestní jméno. Ten domek má stát na severním konci města u vlakové zastávky. Když žádný domek s jeho jménem nenajdeme, máme my napsat na dům Šárčino jméno. Jednoduché a bezpečné.

Žádný dům s Milanovým jménem jsme nenašly. Šárka proto vybrala pěkný rohový dům, ze kterého byl výhled na všechny strany a já na něm nadrápala křídou její jméno. Zalezly jsme do koupelny a začaly vařit. Tušily jsme, že až Milan přijde, bude mít veliký hlad.

Šárka prostála celý den u okna a vyhlížela Milana. Ten pochopitelně nemohl přes den přijít, ale jí to nevadilo. Koukala z okna, já, protože jsem neměla mnoho na práci jsem koukala s ní. Kromě dvou slídáků, kteří se mihli před oknem jsme nic zvláštního nespatriily. Ale vždy v nás pěkně zatrnulo, když se vynořili. Zůstaly jsme jak zkamenělé a ani nedýchaly. Naštěstí si ti dva ničeho podezřelého nevšimli a my mohly dokončit Milanovi jídlo. Ten přišel až po dalších dvou dnech, už jsme si o něho začaly dělat vážné starosti. Hlad neměl. Obě dvě jsme mu skočily kolem krku, chudák si ani nestačil sundat ze sebe bagáž.

„Počkejte, počkejte, dyť mě udusíte.“ Obě jsme ho ale líbaly a objímaly. Byla to snad nejhezčí chvíle mého dosavadního života.

„Co si viděl, co je nového a kde si byl tak dlouho, umíraly jsme strachy.“ Milan se na nás usmíval a tvářil se tajemně.

„Viděls nějaký lidi?“ Vyhrkla jsem já. Na to se Milan trochu zamračil, ale neodpověděl.

„Mám pro vás spoustu věcí.“ Usmál se. „Objevil jsem netknutý sklad plný kvalitního prádla.“ Hlásil nám tu novinu. Obě jsme zavýskly radostí. Milan si obřadně sednul doprostřed chodby a posunul si k sobě blíž dva batohy a jednu tašku.

„Nejdřív pro malou.“ Podíval se na mne. Připadalo mi to jak o Vánocích. Všude tma, jen lucerna a tři svíčky osvětlující temnotu dotvářely tajemnou atmosféru. Úplně jsem v tu chvíli zapomněla na okolnosti, které nás tři svedly dohromady. Byl to hezký večer. Nejhezčí po dlouhé týdny, které ještě měly uplynout. Milan vytahoval jeden poklad za druhým. Dostala jsem nové goratexové boty a patery teplé ponožky. Dále nějaké tričko ze speciálních vláken kvůli pocení, čepici, rukavice a teplou péřovou bundu. Ta mi byla sice trochu větší, ale Milan myslel, že mi bude dobrá až ještě povyrostu. Dostala jsem taky nepromokavé zateplené kalhoty a tlustý kožený opasek. Šárka dostala podobné věci jako já, navíc veliký nepromokavý batoh, jaký mají vodáci.

„A teď to nejlepší!“ Zvolal Milan nakonec a rozepnul tašku, která až doposavad ležela mezi jeho nohama. Pomalu vyndal nějakou věc, zabalenou ve zvláštním voskovaném papíře.

„Samopal.“ Špitla Šárka a rozzářily se jí oči. Nebylo sice obvyklé, aby osmnáctiletá holka měla radost z takové věci, ale doba, ve které jsme nyní žili to chtěla.

„Je tvůj.“ Řekl slavnostním hlasem Milan. Šárka poklekla. Cítila jsem, jak mimořádná chvíle nastala a klekla si vedle ní. Milan byl jak nějaký král, který nás pasuje na rytíře nebo nám dává své požehnání. Šárka si zálibně prohlížela svůj dárek. Byla jsem ráda, že má radost.

„Pro tebe mám také něco...“ Usmál se na mne Milan a zaštrachal v tašce. Myslela jsem, že mi vypadnou oči, jak jsem byla zvědavá. Milan vybalil ze stejného papíru o něco menší verzi samopalu, co měla Šárka.

„Tohle je Škorpion.“ Podal mi zbraň do ruky.

„Škorpión?“ Zeptala jsem se a s hrdostí pohlédla na Šárku. Pohládila mě.

„Je to ráže sedmpětašedesát. Máš k tomu pět zásobníků na třicet nábojů. Ukážu ti, jak se plněj.“

„A co máš ty?“ Zeptala jsem se.

„Já?“ Odmlčel se a zašátral v tašce. „Já mám stejnej jako Šárka. Musíme mít pokud možno stejnej zbraně, kvůli nábojům a náhradním dílům. Kdybychom měli auto...“ Dodal rychle.

„... tak bychom toho mohli pobrat víc a i těžší kalibry. Bohužel...“

„To nevádí.“ Řekla smířlivě Šárka. „S tímhle...“ Ukázala na svůj samopal. „... máme šanci se někam dostat, třeba i na ten tvůj hrad.“ Uculovala se. Byla šťastná, že jsme zase spolu a dostatečně silní.

„Bylo to těžký jako svině!“ Ukázal na hromadu věcí na zemi. „Dostal jsem to sem jen proto, že jsem si to vezl na kolečku. Jinak bych to neunesl. Vzal jsem spoustu nábojů do devítek a ještě další dvě pistole. Našel jsem krám, kde prodávaj zbraně. Vzadu v trezoru měli tohle.“

Z opaskového pouzdra vyndal stříbrnou dlouhou pistoli.

„Pěkná.“ Řekla uznale Šárka.

„Co to je?“ Chtěla jsem vědět.

„To je STI, je to jedna z nejdražších pistolí. Stála přes sedmdesát tisíc.“

„Tý jofka!“ Hvízdla Šárka. „To je balík!“

„To je.“ Přikývnul Milan. Vzala jsem si pistoli opatrně do ruky, oba mě bedlivě sledovali. Hlavní jsem otočila směrem od nich. Pistole byla těžká a první co mě zaujalo byly zlaté ovládací prvky.

„Executive.“ Slabikovala jsem nápis na závěru zbraně.

„Je kurevsky přesná.“ Prohlásil Milan. Sejmul jsem s ní dvacet slídáků. „Poprvé použil můj název pro infikované lidi.“

„Dostal jsi se do nějakých problémů?“ Chtěla vědět Šárka. Milan se jen usmál.

„Ne, to ne. Šel jsem na lov.“ A založil si ruce na prsa. Oběma dvěma nám spadla čelist.

„Na lov?“ Zopakovali jsme současně. Tys...?“

„Jo, lovil jsem je a je to paráda. S tímhle...“ Ukázal na pistoli, kterou jsem stále držela v ruce.

„... to není žádný problém. Je v ráži .40 Smith Wesson a to je o dost silnější než Luger. A jak jsem říkal, je mnohem přesnější než ty naše devítky.“ Milan se stal pro tuto chvíli pro nás bohem. Lovil slídáky, to bylo naprosto neuvěřitelné!

„Se samopalem za zády bych brzy vyčistil celou Plzeň.“ Pokračoval dál Milan. „Taky jsem dostal nápad.“ Zatvářil se tajemně.

„Jakej?“ Opět jsme vyhrkly obě současně.

„Najdeme auto.“ Už už jsem chtěla něco namítnout, ale Milan, jako by to věděl, rychle pokračoval dál: „Ty budeš řídit.“ Ukázal na Šárku. „Já budu stát ve střešním okénku a budu ty kurvy střílet!“ Zasníl se.

Obě jsme se na sebe podívaly. Nelíbilo se nám to ani jedné.

„Milane...“ Začala Šárka. „... tohle je příliš nebezpečné. Neříkám, můžeš zabít dvacet nebo padesát těch parchantů, ale někdo tě z nich může postřelit nebo nám prostřílí pneumatiky...“

„Nemůžou.“ Zarazil ji.

„Jak to?“ Nedala se.

„Protože... nevím čím to je, ale oni už neumí střílet nebo... prostě nevím jak to říct. Neumí už zbraně dostatečně rychle použít. Něco se u nich změnilo, sám jsem si to na vlastní kůži ověřil. Taky zbraně nečistí a ty se jim často zasekávají. Možná, že infekce se jim dostala úplně do mozku. Nezapomeňte, že i ta nemoc je stravuje. Nejenom, že smrdí a neumí mluvit, ale oni jsou, teda pokud můžu posoudit, najednou nějak pomalejší. Možná, že to je tou zimou nebo já nevím čím, ale slídáci už nejsou to co bývali.“

„Tak ještě chvíli počkáme, až ještě víc zeslábnou!“ Navrhla jsem rychle. Vidina nadcházejících jatek mě moc nepřitahovala. Měla jsem na ně vztek, ale bylo to příliš nebezpečné.

„A co když to je jenom dočasné, co když se zase vzpamatují?“ Oponoval Milan.

„To právě nikdo neví.“ Řekla logicky Šárka. „Lepší bude každopádně počkat. Týden, pak uvidíme.“ To znělo jako rozumný nápad. Milan se sice drbal na hlavě, chtěl asi něco namítnout, ale pak si to rozmyslel.

„S tímhle arzenálem už můžeme cestovat i ve dne a nebála bych se použít i auto. Když pojedeme po dálnici do Německa a pak to stočíme na jih do Itálie...“ Pokrčila rameny.

„Nikdo nás nemůže chytit nebo na nás nastražit léčku.“ Dodala ještě Šárka. Milan opět mlčky pokýval hlavou.

„Dobrá. V tom případě se zastavíme v tom muničním skladě. Je to cestou.“ Řekl nakonec a pak nám dal instruktáž, jak zacházet s novými zbraněmi. Šárčin se jmenoval SA-58. Přilepila si k sobě podle Milanovy instruktáže izolepou dva zásobníky a takhle to provedla se zbývajícími deseti. Obě nás s nimi naučil manipulovat, samozřejmě nasucho. Milan byl na vojně a proto uměl samopal rozebrat a zase složit. Druhý den jsme to musely umět obě a další poslepu. Byla to dřina, ale bylo nám spolu dobře. Milan byl výborný společník, který, když se uvolnil, působil mnohem bezstarostněji než my se Šárkou. Za pasem míval své STI a to neodkládal, ani když šel spát. To samé učil i nás. Naučil nás spát spolu se zbraněmi. Na svoji Duty jsem si tak zvykla, že mi ani nepřišlo divné, že mi pořád visí u boku.

Se slídáky to ale nebylo tak jednoduché jak si Milan myslel. Je sice pravdou, že už nebyli tak rychlí a důvtipní, ale byli o něco odolnější a hlavně jich byli pořád spousty. Jakmile se někde ozvala střelba nebo nějaký netypický zvuk, hned se k místu seběhli. Připadalo mi, že vylézají ze země. Kde tutově žádný nebyl, tak tam najednou stáli dva. Až později jsme objevili s Milanem příčinu a nebyla daleko od hororové představy obživlých zombií: slídáci hibernovali. Byli zalezlí pod nějakou hromadou nepořádku nebo listí, či napasovaní v nějaké

kůlně a když uslyšeli hluk nebo ucítili jídlo, začali vylézat. Byli jak švábi, vylézali z těch nejroztodivnějších úkrytů, z kanálů, z hromad dřeva i z komínů. Jednou se nám stalo, že jsme přijeli do jedné vsi v Rakousku. Milan odpálil petardy a čekali jsme, až se dostaví slídáci. Pak jsme je jednoho po druhém začali střílet. Když jsme odpálili druhou salvu a nikdo už nepřicházel, vylezli jsme z automobilu. Zabrali jsme pěkný domek kousek od náměstí, a já chtěla zatopit v krbu. Pořád mi to ale kouřilo... krb byl veliký a prostorný a nebyl žádný důvod, aby nehořel. Milan se mi vysmál, že neumím zatopit a mě to hrozně mrzelo. Stala jsem se totiž expertem na rozdělování ohně prakticky za jakýkoliv podmínek a oba mé umění plně respektovali. Tady jsem ale byla v koncích. Po dvaceti minutách, když už jsem to chtěla vzdát, něco v komíně zašramotilo a na skomírající ohniště spadnul malý slídák. Upřel na mne své vodnaté oči (připadal mi, že se tváří nějak provinile). Vypadal jak čert, zprvu jsem se lekla, protože jsem ho za čerta taky pokládala. Zakřičela jsem a instinktivně vytáhla pistol. Nasázela jsem do toho černého skřítka plnej zásobník. Milan se Šárkou přiběhli v zápětí, ale už bylo po všem. Nakonec jsme se tomu večer všichni smáli, ale v tu chvíli byla ve mně malá dušička. Od té doby nemám ráda domy s krbem. Taky se mi o tom malém slídákovi zdálo, mohl být tak v mém věku, možná o něco mladší, ale už to nebyl člověk. Byl hubený jako lund. Nic dlouho nejedl a jeho tělo ho začalo pomalu stravovat. Báł se vyjít na ulici, protože ta špetka inteligence nebo pudu sebezáchovy mu říkala, že je moc malý a ostatní slídáci by si ho dali ke svačině. Paběrkoval nejspíš na nějakých odpadcích nebo co kde našel. Ještě tak měsíc v komíně a umřel by.

Ale to jsme trochu předběhli, než jsme se dostali do Rakouska, stala spousta věcí. Milan znovu přednesl svůj návrh cestovat automobilem, i když ze začátku byl nepřitelem tohoto způsobu cestování. Já jsem se do toho moc nepletla. Můj názor nebyl důležitý. Raději jsem se těm dvěma snažila ulehčit jejich úděl. Vařila jsem, myla nádobí, třídila věci a také pořád cvičila se zbraněmi. Rozborku, sborku a plnění zásobníku. Pořád dokola. Prsty jsem měla rozedřené a otačené od nových, dosud nezaběhlých automatů. Chtěla jsem být alespoň v něčem dokonalá a brzy moje šikovné a rychlé prsty předčily i Milana, který měl v nich větší sílu. Já jsem měla ale zase „grif“ a trpělivost se zdokonalovat.

„Devět celých osm!“ Vykřikla Šárka. Držíc v ruce stopky.

„Jóó!“ Vykřikla jsem. Poprvé jsem porazila Milana. Soutěžili jsme, kdo rychleji složí samopal a já vyhrála. Byl to dobrý čas. Rozebrání mi trvalo sedm sekund, ale složit jej je daleko těžší.

„To není možný!“ bránil se Milan a sápal se po stopkách. „Nezmáčkla to pozdě?“ Chtěl vědět.

„Ne ne, prohráls!“ Smála se mu Šárka.

„Tak ať to předvede znova!“ Nedal se.

„Klidně.“ Prohlásila jsem sebevědomě, prsty mě už sice bolely, ale nechtěla jsem, aby měl někdo nějaké pochybnosti. Rozebrala jsem rutině samopal, až Milanovi přecházely oči a pochvalně zamručel.

„Fuj!“ Pokárala jsem ho. „Seš jak slídák!“ Naznačila jsem potácející se chůzi. Slídáky jsem uměla skvěle imitovat. Milan zase výborně mručel. Všichni jsme se smáli.

„Připravít... pozor... teď!“ Odstartovala Šárka.

Závora, závořík, zasunout úderník, pootočit doprava, prásknout s ním o stůl, aby zapadnul do drážky. Vratné ústrojí pak zasunout do závěru. Píst, zaklapnout kolíky pouzdra závěru a je to. Pro větší efekt jsem ještě natáhla závěr a namířila na Milana.

„Vzdávám se.“ Zvednul ruce nahoru. „Kolik?“

„Devět devět.“

„I s natáhnutým závěrem, hmm. Padám před tebou na kolena, má paní.“ Milan si skutečně kleknul. Zmateně jsem se podívala na Šárku.

„Ať tě povozí.“ Popíchla mě.

„Jasně!“ Vykřikla jsem. „Budeš můj kůň!“ A vlezla jsem na něj. Musel se mnou jezdit po pokoji a dělat „ihhááá“. Smála jsem se tak, až jsem z něho spadla a Milan mi dal válečky. To jsem nesnášela. Často nás se Šárkou týral, abychom prý byly odolnější. Také nás učil sebeobraně. Nebavilo mě to. Raději jsem dělala kliky a dřepy, ani přitahy mi nevadily, ale praní jsem nesnášela. Šárka i Milan mě přeprali klidně jednou rukou.

„Nesmíš se bát, pořádně mě flákni!“ Vyzíval mě už potřetí Milan. Vší silou jsem ho udeřila do břicha.

„To je málo. Znova!“

„Já už na to kašlu! Nebaví mě to!“ Otočila jsem se a chtěla odejít. Chytnul mě za ruku a strhl k sobě. Začal mi jezdit rukama po těle.

„Milane, co to... pust mě.“ Snažila jsem se mu vykroutit. Milan byl ale silnější a zajel mi rukou mezi nohy.

„Ty prase...“ Vysmekla jsem se mu, chtěla jsem ho nakopnout do rozkroku, ale kryl si ho kolenem. Dala jsem mu proto pěstí do obličeje a pak ještě jednu. Ruce si přitáhl k hlavě a já toho využila a dala mu na solar. Zhroutil se.

„Kopni ho!“ Ozvalo se za mnou. Byla to Šárka. Kopla jsem ho vší silou do hlavy. Spadnul naznak a já k němu přiskočila.

„Počkej!“ Okřikla mě Šárka a chytla za ruku. „To stačí, má dost.“

„Vošahával mě!“ Žalovala jsem.

„Já vím, jinak to ani nešlo, chtěl tě přinutit k útoku a aby ses nebála. Chtěli jsme vědět, co v tobě je.“

„Cože? Vy jste byli domluvení?!“ Rozkřičela jsem se na ni.

„Jo.“ Kývla a šla k Milanovi. Otočila jsem se a vyběhla z pokoje. Oba mi připadali odporní, dneska vím, že to bylo pro můj výcvik nezbytné, ale tenkrát jsem je oba nenáviděla.

Milan měl pořádného monokla a kulhal. Moc se se mnou nebavil a já s ním ostatně také ne.

XXXXX

Všechny nás postihla ponorková nemoc. Byly to už tři měsíce, co jsme spolu a každý toho druhého měl plné zuby. Venku byla zima až praštelo a po slídácích ani stopy.

Zima nás zastihla v nějakých rakouských lázních. Napadlo tolik sněhu, že i s našimi teréňáky jsme nemohli projet neudržované alpské průsmyky. Byly tu horké prameny a my se mohli kdykoliv vykoupat. Obývali jsme malý kamenný domek, kde bylo plynové vytápění. Nic nám nechybělo. Měli jsme dvě terénní auta, tuny jídla, zbraně a celé okolí Milan se Šárkou důkladně vyčistili od slídáků. Bylo jich několik stovek. Dvakrát do týdne jsme se vydali na trestnou výpravu a pátrali po dalších. Bylo jich jen málo, ale zato se stali odolnějšími. Musela jsem přezbrojit. Už na ně nestačila moje čezeta. Od Milana jsem dostala novou zbraň. A sice Glock 20, v ráži 10mm AUTO. Neměla jsem tu zbraň vůbec ráda, byla ošklivá, veliká a po výstřelu jsem ji sotva udržela v ruce. Hrozně kopala. Nemohla jsem nic pořádně strefit. Milan mě ale neustále drezúroval a mučil. Ze vzteku jsem tu zbraň překřtila na Recyklát, protože byla vyrobena z odporného černého plastu.

Milan někde sehnal do té pistole tisíce nábojů a nutil mě střílet v nedaleké tělocvičně. Žíněnky na zdi byly už rozcupované a já musela pořád donekonečna pálit do terčů. Ruce jsem měla ovázané pružným obinadlem a na ruku ty nejmenší střelecké rukavice. Každý den jsem musela vystřílet padesátku až stovku těch silných nábojů, jinak mě nenechal jít spát. Několikrát se mi to sice podařilo ošidit, ale Milan byl přísný a moc šancí mi na podvádění nedával. Uvědomovala jsem si, že musím tu pistoli zvládnout, ale hrozně mě z ní bolely ruce. Milan měl své STI a nějaký veliký revolver. Šárka prakticky neodkládala svůj samopal, navíc nosila dva Glocky ve stejné ráži jako já a na „výjezdy“ si brala ještě „pumpu“. Brokovnici,

kteřá se nabíjela cuknutím předpažbí a vydávala charakteristický zvuk, ze kterého slídáci dostávali tiky.

S postupující zimou jejich počet klesal. Ke konci března jsme se z výjezdů vraceli s jedním nebo dvěma „sestřely“ a to jsme na to museli použít veškeré stopovací umění, které jsme znali.

Byla to rutina, stále byla zima a slídáci ztuhlí. Půlka zásobníku ze samopalu je bezpečně poslala do věčných lovišť. Milan taky na slídáky lícil pasti. Zavěsil mrtvého slídáka na strom, kousek nad zem a čekal. Jak se slídák začal rozkládat, přicházeli k němu ostatní a kolegu začali ožírat. Pověšený slídák měl na sobě obvykle dva odjištěné granáty a ty, jakmile se se slídákem pohnulo, explodovaly.

Jezdili jsme do dalekého okolí a kladli pasti všude kde se dalo. Byla to odporná práce, ale důležitá. Nikoho živého jsme do té doby neviděli. Všude bylo také plno sněhu. Jezdili jsme ve velikém unimogu údržby silnic. Měl před sebou šípovou radlici a bylo to bezpečné a spolehlivé auto. Byl z něj výborný výhled, Milan často jezdil vysunutý z poklopu na střeše a okolí kontroloval dalekohledem.

Když si na to dneska vzpomínám, tak to byla překrásná doba. Minulý život mi připadal najednou hrozně cizí. Jako bych jej žila v jiném životě nebo na jiné planetě. Neměla jsem ani žádnou fotku svých rodičů a jen matně se mi oba vybavovali.

Zima v Rakousku byla naprosto bezstarostná. Koupele v termálních lázních, ježdění na skútru, stavění sněhuláků, střelení z brokovnice, sáňkování. Krása.

Vše se ale brzo mělo změnit.

XXXXX

Duben byl ve znamení tání sněhu, deště a povodní. Náš domek byl postaven kousek od řeky, ale našťastí stál na vyvýšeném místě. Pod námi pluly stromy, auta a kusy střech. Nebylo nikoho, kdo by odklízěl nakupený nepořádek pod mosty. Několik jich to nevydrželo a velká voda je strhla. Do širokého okolí se rozlila ohromná záplava. I kdybychom nyní chtěli odjet, tak jsme nemohli. Museli jsme čekat, až voda opadne.

Jakmile se oteplilo, začaly potíže se slídáky nanovo. Ti co přežili zimu, byli ještě víc odolní a také rychlejší. Těžko jsme si na to zvykali. Museli jsme si je držet pěkně od těla. Jednou mě slídák nemile překvapil ve vchodu do nějakého krámků. Najednou tam stál a chytil mě za bundu. Měl pěknou sílu, povalil mě na zem, našťastí ale ještě měl ztuhlé klouby a než na mě dopadnul, překulila jsem se a střelila ho dvakrát do břicha. Klekl si a vztahoval ke mně ruce. Opět jsem do něho vypálila dvě střely. Slídák klesl na všechny čtyři a se zakloněnou hlavou ke mně začal postupovat. Plazila jsem se od něho pryč. Naštěstí přiběhl Milan, zastoupil mu cestu, kopnul ho okovanou botou do obličeje a vystřílel do něho plný zásobník. Stále mu však škubaly ruce. Vyskočila jsem a vrhla se Milanovi kolem krku. Odstrčil mě však a řekl:

„To si neumíš poradit sama?“ Zamračil se a odešel. Rozbrečela jsem se. Bylo to po dlouhé době co jsem plakala. Dlouho jsem to Milanovi nemohla odpustit. Byl na mě neskonale přísný a krutý.

Odešla jsem z krámu a nechala tam šubajícího se slídáka napospas psům.

Nejenom se slídáky zacloumala zima, ale i psi, kdysi tak běžní na všech cestách, vymizeli. Zčásti to bylo dílo slídáků, ale také nepřízní počasí. Slídáci psy lovíli. Z počátku tato zvířata slídákům důvěřovala, pořád v nich viděli lidi, až později pochopili svůj omyl. Dalo by se říci, že psi umožnili slídákům přežít zimu.

Jaro a oteplení jakoby slídákům zvyšovalo inteligenční kvocient.

„Chci to vidět v létě.“ Zabřblal Milan, když táhl za nohu torzo jednoho z vetřelců, kterého rozstřílel v garáži. „Jak se sem ten parchant mohl dostat? Budem muset změnit adresu...“

„Kam chceš jet?“ Ptala se se zájmem Šárka.

„No, k moři teďka rozhodně nepojedem. Kde je teplo, tam slíd'áci vítězí. Kouknem do mapy. Já bych to viděl na Švýcarsko.“

„Švýcarsko? Proč?“ Namítl jsem. „Tady je taky hezky.“

„To je, ale je to tu dost rovinatý. Nedá se to tu rozumně bránit. Domek je malej. Potřebujem se dostat někam, kam na nás nemohou.“

„Nezapomeň ale...“ Kontrovala Šárka. „... že jsou tu ty horký prameny. To je nesporná výhoda. Máš teplou vodu po celý rok.“

„Já vím, budu muset najít nějaký kompromis. Musíme najít místo, nejlépe hrad nebo nějakou vilku, kde bychom byli naprosto v bezpečí, a zároveň, aby to bylo blízko horkých pramenů.“

„To jsem zvědavá...“ Řekla jízlivě Šárka. Věděla jsem, že musíme učinit závažné rozhodnutí. Dům byl ze všech stran přístupný a to Milana hodně trápilo. Já jsem si tu ale zvykla a teplá voda po celý rok, to byla výhoda, kterou Šárka neustále vyzdvihovala. Rozhodnutí jsme přesunuli na zítra. Zkontrolovali jsme dům a zabarikádovali se v zadním pokoji.

Všichni jsme spali společně. Šárka s Milanem spali spolu na jedné posteli a já naproti nim. Dětil nás jen závěs a já často v noci slyšela podivné zvuky. Tušila jsem, co ti dva spolu dělají, ale nemyslela jsem na to. Bylo to přirozené. Milanovi bylo pětadvacet a Šárka před měsícem oslavila devatenácté narozeniny. Mě brali jako bych byla jejich, adoptovali mě a já byla ráda, že je mám.

XXXXX

Když opadla voda, dělali jsme veliké okruhy po okolí. Hledali jsme místo, kde bychom mohli trvale žít. Cesty byly ale mnohdy neprůjezdné, někde přes ně spadly stromy, jinde se sesul svah a znemožnil nám tak další jízdu. Unimog byl sice mistr ve zdolávání těch nejobtížnějších překážek, ale pětitonové balvany z cesty odstranit nedovedl.

Vzdali jsme se nápadu cestovat za sluníčkem. Jih patřil slíd'ákům. Nedalo se s tím nic dělat. Promýšleli jsme různé teorie, proč se to stalo a proč slíd'áci v zimě zpomalí své reakce. Shodli jsme se na tom, že slíd'ák, když nemá dostatek potravin nebo teplota spadne pod určitou mez, zpomalí a jeho inteligence jde také dolů. Milan nám vysvětlil, že to bude jako se strojem, když ho pořádně nenamažete a je zima, ztuhne a dlouho trvá, než se zase zahřeje na provozní teplotu. Znělo to logicky a nemělo cenu to rozporovat.

Pořád platilo: Dobrý slíd'ák - mrtvý slíd'ák.

Jednou jsme se na svých cestách dostali až k Baden-Badenu, to bylo město ležící na hlavním tahu z Čech na jih do bývalé Jugoslávie. Zastavili jsme, Milan bedlivě prohlížel okolí dalekohledem. Stáli jsme na jednom z kopců kousek od dálnice. Něco se mu nezdálo, dlouho zůstával vykloněn z poklopu. Vůbec ho nezajímalo, že prší. Když zalezl dovnitř, tvářil se podivně.

„Zdá se, že tu nejsme sami...“ Drbal se ve svých mokrých černých vlasech. Ta větička vůbec nepůsobila vesele. Nevěděla jsem jak to myslí, chtěla jsem se ho na to zeptat, ale Šárka mě předběhla.

„Slíd'áci?“ Zeptala se, ale obě jsme dobře věděly, že Milan nemyslel slíd'áky, když říkal, že tu nejsme sami.

Zavrtěl hlavou.

„Lidi?“ Chtěla jsem vědět.

Kývnul. Podívali jsme se jeden na druhého. Normálně bychom ze setkání s dalšími lidmi měli radost, ale Milanova rezervovanost nebo nervozita vytvářely stísněnou atmosféru.

„Cos viděl?“ Vyzvídala Šárka.

„Asi deset lidí, samí chlapi.“ Odpověděl.

„No a dál...?“

„Nějaký klece. A v nich další lidi...“

„Klece?“ Vyhrkly jsme obě.

Milan pokýval hlavou. „Klece, asi jsou v nich slídáci...“ V tom jsme v dálce zaslechli zvuk motoru. Blížil se. Milan bleskově otevřel poklop a zadíval se tím směrem.

„Jedou sem! Rychle couvej, pokusíme se skrýt za tou stodolou.“ Šárka nastartovala a začala rychle couvat.

„Proč?“ Vykřikla jsem. „Proč se chceš schovávat?!“ Divila jsem se.

„Protože ti lidé co přežili, nemusej bejt zrovna hodní, víš.“ Odbyl mě Milan.

Pak se to vše seběhlo nějak rychle. Samozřejmě, že jsme byli zpozorováni a rychle se k nám přiblížila dvě vozidla. Jedno bylo osmikolový vojenský transportér a druhé terénní Toyota. Zatarasila nám cestu. Obrněný transportér na nás mířil svým kanónem.

Z Toyoty vylezl postarší chlápek, oblečený do zelených kalhot a kožichu, následovaný vysokým blondákem.

„Kam jedete a kdo jste?“ Zvolal anglicky ten starší z nich.

„Co jim řeknem?“ Ptala se Šárka.

„Řekni jim pravdu.“ Pokrčil rameny Milan. „Je jich víc, nemá to cenu.“ Oba si mezi sebou vyměnili pohledy a Šárka vlezla do poklopu. Já anglicky uměla jen trochu a tak mi Milan překládal:

„Jsou prý z výboru přeživších, tohle je jeho předseda. Jmenuje se Brown. Byli by rádi, kdybychom se k nim přidali.“

„Zeptej se ho, kolik jich je.“ Řekl Milan Šárce. Ta tlumočila dotaz.

„Prý sto sedmdesát tři.“

„A kde sídlej?“ Chtěl dál vědět Milan.

Šárka se na to zeptala a bylo jí řečeno, že kousek od Salcburku a že mají všechno, co potřebují. Pak jsme vylezli ven. Pan Brown nám každému podal ruku a mě pohladil po tváři. Zdál se milý. Sdělil nám, že mezi přeživšími je i několik Čechů. To nám trochu spravilo náladu.

Blondák se na nás dost mračil, pořád se otáčel a čuměl neustále po Šárce. Ta si toho brzy všimla. Nelíbilo se jí to, ale hlavně se to nelíbilo Milanovi. Když se blondák vzdálil, řekl svojí námitku Brownovi. Ten se jen usmál a řekl, že ženy jsou dneska velikou vzácností. Přežilo víc mužských a on že má veliké štěstí, že vlastní dvě.

„Moment...“ Zaprotestoval Milan. „... já nikoho nevlastním. Starám se o jejich bezpečnost, vzájemně si pomáháme a...“

„Milý příteli...“ Přerušil ho Brown. „... já vás chápu, ale musíte chápat i jeho, dlouho neviděl ženskou.“ Pokrčil rameny a líbezně se na mě usmál.

„Já myslím, že si tu vaší pozvánku budem muset rozmyslet.“ Shrnul nakonec rozpravu Milan.

„Tady není co k rozmyšlení. Jediná šance pro vás je, se k nám přidat. Nemáte na vybranou... pokud chcete přežít.“ Tohle nikdo z nás nečekal. Byla v tom skrytá výhrůžka a pan Brown se už neusmíval.

„A co ti lidé v těch klecích?“ Chtěla vědět Šárka.

„To jsou Zuřivci, potřebujeme je na pokusy.“

„Na pokusy?“ Zděšeně opakovala Šárka.

„Jo.“ Pokrčil chlap rameny. „... snažíme se zjistit, jak je uzdravit.“ Doplnil.

„Daří se to?“

„No... jsme teprve na začátku. Nemáme pořádné vybavení a naši dva doktoři jsou dost zaměstnaní starostí o naši obec. Naštěstí ale máme jednoho specialistu, genetika a ten provádí výzkum.“

„Aha... no ukažte nám přesně na mapě, kde je vaše sídlo a my se k vám dostavíme.“ Navrhl Milan. Pan Brown se usmál. Už to ale nebyl ten smích, kterým nás vítal. Byl to spíš škaredý škleb.

„Prosím vás, nejsem dnešní... Dostanete s sebou dva mé lidi. Vezmete si všechny věci co potřebujete, hlavně jídlo, šaty a zbraně a pojedete s nima. Ukáží vám cestu.“

„Ale...“

„Žádné ale, příteli. Já jsem dost benevolentní ale musíte s námi spolupracovat.“

Tímto pan Brown ukončil debatu. Nasedl i s blondákem do teréňáku a zmizeli v gejzírech bláta. Z obrňáku vylezli tři maníci a vyskočili nám na korbu.

„Mluvil o dvou...“ Prohodil spíš pro sebe Milan.

„Parchanti!“ Procedila skrz zuby Šárka. „Co teď?“

„Co by?“ Pokrčil rameny Milan. „Uvidíme, co je to tam za lidi. Nemůžou tam být jen blbci. A jestli jsou tam i nějakí Češi... nějak se už domluvíme.“ Za zády se nám ozvalo vzteklé zabouchání na kapotu, signál, abychom vyrazili.

xxxxx

Domů jsme se dostali pozdě večer. Naši „průvodci“ nám záhy naznačili, že se máme ještě teď v noci sbalit a naházet vše co budem potřebovat do vozu. Celou noc Šárka s Milanem nosili věci. Ti tři jen komandovali a vůbec nepřiložili ruku k dílu. Nálada byla doslova na bodu mrazu. Po půlnoci jsme vyrazili. V kabině se spolu s námi tísnil i jeden z Brownových lidí. Měl rozloženou mapu a navigoval Milana. Nebylo tam k hnutí a za chvíli se tam i špatně dýchalo. Chlap podivně smrděl a moc nekomunikoval. Nikdo nemluvil.

Do jejich sídla jsme dojeli kolem deváté hodiny ranní. Byla to nějaká bývalá vojenská základna oplocená dvojitým ostnatým plotem. Moc se mi tu nelíbilo. V každém rohu tábora byla vysoká věž a na plotech nápisy, že prostor je zaminovaný a plot pod proudem.

Vyhlídky nic moc.

„Tohle je jak v koncentráku.“ Podotkl Milan. Nevěděla jsem sice přesně, co to koncentrák je, ale plně jsem s ním souhlasila. To slovo totiž plně vyjadřovalo podstatu tohoto místa.

Otevřeli nám prostřílenou bránu.

„Někdo se dožadoval vstupu...“ Ukázala na díry v bráně Šárka. Náš spolujezdec jen nakrčil nos a zhluboka nasál. Byl evidentně spokojen, že je doma. I když já si představovala domov jinak. Tam, kde jsme bydleli doposud, mi to plně vyhovovalo. Okolí bylo zbavené od slídáků, dostatek jídla, termální koupele... nic nám nechybělo.

„Myslím, že se tu dlouho nezdržíme.“ Podotkl Milan, koukaje na lidi kolem. Nikdo o nás nejevila zájem. Lidé kolem byli podivně apatičtí. Chodili sem a tam, jiní seděli před tesco domky a čuměli před sebe. Celkově to tu působilo dost zanedbaně. Všude bláto a nepořádek.

„Docela chaos, co?“ Podivil se Milan. Obě jsme kývly na znamení souhlasu.

„Mě se to tu nelíbí...“ Začala jsem. „... ti lidé, všimli jste si jich? Jen se tak plácají kolem. Nikdo to tu neorganizuje, choděj jak bez života...“

„Taky se mi to tu nelíbí.“ Podotkl Milan. „Budeme pořád spolu, nesmíme dopustit, aby nás rozdělili. Tohle je divný místo.“

Zastavili jsme.

„Tak si račte vystoupit.“ Těmito slovy nás přivítal zamračený pán s kozí bradkou. Byl hodně podobný panu Brownovi a jak se pak nakonec ukázalo, byl to taky jeho bratr. Ti tři, co nás doprovázeli, seskočili na zem a šli si po svých. „Dostali jsme od šéfa hlášku, že přijedete. Brown, Tedd Brown. Jsem bratr Dana.“ Představil se a pokusil se o úsměv. Odvedu vás k našemu doktorovi, ten vás prohlídne... chápejte, je to kvůli bezpečnosti nás všech.“ Dodal jakoby na vysvětlenou.

„Nejsme nemocní.“ Nakročila bojovně Šárka.

„Ano, ale...“

„Na rozdíl tady od těch lidí.“ Skočila mu do řeči a ukázala rukou kolem.

„No víte...“ Bránil se Tedd.

„Co to s nima je?“ Pokračoval dál Milan.

„Tedy... jsou naprosto v pořádku. Vy jste lékař?“ Zeptal se pán s kozí bradkou.

„Ne, ale nejsem blbej...“

„To jistě, ale ujišťuji vás, že je o všechny dobře postaráno.“ Lhal Tedd a kolem nás se začali kupit lidé s automaty.

„Budete muset... ehmm odevzdat zbraně...“ Zašklebil se úlisně Tedd.

„Zbraně? Proč?“

„Protože je už nebudete potřebovat!“ Ozvalo se za mými zády. Byl to ten vysoký blondák, za ním stál pan Brown. Tedd si evidentně oddychnul, byl rád, že někdo za něj převzal iniciativu. Mířilo na nás asi šest chlapů a tvářili se dost neoblomně. Šárka na mne kývla, pak se obrátila na Milana.

„Nemá to cenu, podvolíme se.“ Řekla anglicky. Milan se zamračil, ale Šárka kývla směrem ke mně a Milan řekl:

„Dobrá, když to musí být.“

„Musí.“ Kývnul hlavou blondák, byl to typický Árijec. Šárka s Milanem odevzdali své zbraně a pak nám vyrabovali unimoga.

„S tím byste mohli rozpoutat třetí světovou.“ S úsměvem komentoval pan Brown.

„Vy tu taky nejste zrovna nasucho.“ Odpověděla mu podrážděně Šárka. Na to pan Brown nic neřekl a zavolal na svého bratra:

„Odveď je k doktorovi, ať jim dá injekce a ták, normální příjem.“

„Injekce? My žádné injekce nechceme...“ Zarazila se Šárka.

„Milá slečno...“ Obrátil se na ni nasupený Brown. „... proč pořád děláte potíže?“

„Žádný injekce!“ Přidal se Milan.

„Vážený pane, kdy jste byl naposledy očkovan proti tetanu? Kdy vás očkovali proti meningokoku, streptokoku? No?!“

„Minulý rok.“ Odpověděl klidně Milan.

„Tak vás přeočkujem! Doktor Gras je na to odborník. Odchod!“ Odbyl ho Brown a dal pokyn k jednomu ze svých lidí, aby nás s Teddem doprovodil. Že byl ozbrojený, nemusím snad ani dodávat.

Odebrali jsme se k dvoupatrovému domu, který byl jako jeden z mála zděný. Ostatní působilo, jakoby to bylo sem dovezené odjinud. Dům, do kterého jsme vešli, působil velmi moderně na rozdíl od toho, co jsme doposud viděli. I lidé tu byli jiní, bylo vidět, že jsou zaměstnání a velmi zaneprázdnění. Posadili jsme se do čekárny. Tedd vstoupil do ordinace a po chvíli vyšel se sestrou.

„Pan doktor se vám za chvíli bude věnovat.“ Sestra působila dost přísně a byla komisní. Chtěla vědět, jestli nejsme někdo nemocní, nebo nemáme teplotu a jestli nás nekousnul slídák. Když jsme na všechno odpověděli že ne, zamračila se.

„Divná.“ Řekl Milan směrem k našemu „ochránci“, ale ten na to nic neřekl. Čučel tupě před sebe a na každý náš prudší pohyb reagoval zvednutím samopalů.

„Divnej.“ Řekl česky Milan a zasmál se.

„Všichni jsou tu divný, akorát v tomhle baráku, to je jediná výjimka. Všiml sis?“

„Mluvte pouze anglicky!“ Zakřičel na nás Tedd. „Mohli bychom vás potrestat!“ Dodal.

Milan se Šárkou se na sebe vyděšeně podívali.

„Jak trestáte viníky?“ Zeptala jsem se.

„No... holčičko...“ Tedd tuhle otázku nečekal zrovna ode mne. „To je různé... ty bys třeba dostala jen domácí vězení nebo bys ses nemohla dívat na televizi, víš, ale tvoji kamarádi by třeba... mohli dostat službu navíc.“ Bylo jasné že lže, ale na další úvahy nezbyl čas. Zprudka se otevřely dveře. Samopalník reagoval zdviženou hlavní, ale pan doktor jen mávnul rukou.

„Tak copak to tu máme?“ Zaskřehotal. Byl to vysoký hubený pán s přehazovačkou na hlavě a velikými kostěnými brýlemi. Působil sebevědomě. „Tak pojd'te.“ Vyzval nás, otočil se na podpatku a zmizel ve své kanceláři.

Vešli jsme dovnitř. S námi šel ještě Tedd, ten zavřel těžké plechové dveře. Byly vypolstrované a evidentně zvukotěsné. Chlap se samopalem zůstal na chodbě před ordinací.

„Nějaké choroby, zranění, záněty? Nezajímají mě kuří voka, bolesti hlavy a nepravidelné menstruace...“ Rozhlídnul se na nás, jako by nás chtěl povzbudit.

„No?“

„Nic nemáme.“ Odpověděl za nás za všechny Milan.

„Dobře, dobře... tady sestře nadiktujete svá jména, data narození a další věci. Já si vás budu brát jednoho po druhém.“

„Na co jsou tady ta lůžka?“ Chtěla vědět Šárka.

„Pro nemocné.“ Odpověděl doktor Gras.

„A ty řemeny na nich?“ Ukázala na široké úvazy evidentně sloužící ke znehybnění člověka.

„Jste všímavá. Jaké je vaše vzdělání?“

„Do mého vzdělání vám nic není, pane. Já chci vědět na co jsou ty řemeny a proč všichni ti lidé venku jsou jak pod drogama?“

„Teď si na to kápla, holubičko!“ Zakřenil se doktor a vyndal ze zásuvky revolver. „Všichni slíknout! A hned!“

„Na to si počkám.“ Uculoval se Tedd. Zůstali jsme jak opaření. První se vzpamatovala Šárka. Špitla ke mně:

„Musíš.“

Najednou mě polilo horko a rozbušilo srdce. Tedd se rozvalil na stůl a dal si ruku pod hlavu.

„To bude něco.“ Zasmál se. „Mám lístky v první řadě.“ Chechtal se.

„Snad nebude tak zle, nechceme problémy...“ Zašvitořila Šárka. „A když chcete striptýz...“ Mrkla směrem ke mně. Stoupla jsem si za Milana, ale tak, aby mě doktor neviděl a sáhla za opasek.

Po mě totiž zbraň nikdo nechtěl. Asi nepředpokládali, že by ta malá blond'atá holčička něco podobného mohla vlastnit. Dřív snad, ale doba se změnila a byla jen jejich chyba, že si to neuvědomili. Pod šaty jsem měla svoji starou čezetu, nahmatala jí a vycvakla pojistku.

Pistoli jsem nosila vždy s nábojem v hlavni a nataženým kohoutkem. Přesně tak, jak mě to učil Milan.

Zprudka jsem ji vytrasila, namířila na doktora a střelila ho do nohy.

Tedd spadnul leknutím ze stolu. V tu chvíli už u něj byli Milan se Šárkou a Milan mu dával jednu pěstí do obličeje za druhou. Gras se svíjel na zemi. Revolver jsem odkopla stranou a zamířila na sestru.

„Nezabíjej ji.“ Křikla na mě česky Šárka a přiskočila k ní. Zaklonila ji hlavu a praštila s ní o dřevěnou desku stolu. Paní se sesunula na zem.

Doktor nepřestával naříkat. Šárka popadla jeho revolver a strčila si ho za opasek. Milan pořád bušil do Teddovy hlavy.

„Už ho nech!“ Okřikla ho.

„Mě to baví.“ Zasmál se Milan a dal mu ještě dvě pořádný. „Parchante, ještě ti vyřiznu ty tvoje podělaný koule.“ Tedd ale nereagoval a ležel bezvládně na zemi.

„Přestaň řvát!“ Zakřičela Šárka na doktora, který se pořád svíjel na zemi. „Pomoz mi, zvedni ho.“ Řekla směrem ke mně. Došla jsem k němu a obě jsme se ho pokusili zvednout. Doktor ale nespolupracoval. Milan k němu přišel, kopnul ho do břicha a řekl:

„Už vím jak se jmenovala ta kniha.“

„Jaká kniha?“ Nevěřicně na něho zírала Šárka.

„Masomlejn.“ Zachechtal se. Sice jsem mu vůbec nerozuměla, ale to bylo vedlejší. „Teď nastanou hrozný jatka!“ Smál se.

Milan zvednul doktora zpátky do křesla a řekl:

„Neboj, na tohle neumřeš, ale až ti budu pomalu stahovat kůži, tak na to bys umřít mohl.“
Doktor zalapal po dechu.

„Alespoň přestal řvát.“ Pochválila ho Šárka. „Teď nám pěkně řekneš, o co tu jde! Kdo jsou ti parchanti, Tedd a jeho brácha a co jste dali těm lidem?“

„Máš na to minutu!“ Dodal Milan.

„Minutu? Co? Já vám nerozumím...“ Bědoval doktor.

„Šárko, skalpel...“ Nastavil ruku Milan. Šárka mu podala inkriminovaný předmět do ruky.

„Né! To né!“ Zúpěl.

„Ne? Tak to budeš muset trochu víc spolupracovat. Vo co tu jde?“

„Já... já nevím, jsem tu jenom doktor, tohle všechno organizují voni...“ Ukázal na Tedda.

„Dál.“ Pobídnul ho Milan.

„Dál? Nic nevím.“ To Milana zřejmě hodně namíchlo, protože zapíchnul do pana doktora skalpel a provedl vodorovný řez po jeho stehně. Gras křičel jako pomintutý, ale všichni tři jsme ho cpali zpátky do křesla.

„Mluv nebo budu pokračovat. Celýho tě stáhnu!“

„To všechno Brownovi, nejvíc Dan, donutili mě. Já jsem nechtěl, pořád mluvil o nějakém archeologickém nálezů v Jižní Americe. Neměli jsme to všechno vyzkoušený, ale...“

„Co si nechtěl? K čemu tě donutili, jaké nález?“ Ptala se Šárka.

„K...“ Rozbrečel se náhle doktor.

„K čemu?!“ Zařval na něj Milan a znovu zabodl skalpel do nohy. Doktor zakňučel a špitl:

„K pokusům.“

„Jo, ale jakým?“ Zahrozil mu Milan pěstí před obličejem.

„Na těch lidech...“

„Co jste s nima dělali? Drogy?“ Gras zakroutil hlavou.

„Ne.“

„Tak co, kurva? Povíš nám to?“

„Trochu jsme upravili krev ze Zuřivců a tu pak stříkli zase zpátky lidem, co k nám přišli...“
Doktor zvrátil hlavu na stranu. Byla na něm vidět úleva, že to mohl konečně někomu říct.

„Tys vstříknul krev slíd'áků do lidí?“ Zeptala se nevěřičně Šárka.

„Slíd'áků?“ Jako by mu zprvu nedošlo, koho tím Šárka míní. „Aha, Zuřivci, ano.“ Pak se ale probral, jako by mu vlastně došlo co řekl a zaskuhral: „To je ale práce Browna a jeho lidí, ti mě donutili. Já jsem jen dělal výzkum a vzorkování!“

„Proč jste to udělali?“ Chtěl vědět Milan.

„Protože, Brown... von neumí moc dobře jednat s lidma. Chtěl jim velet, měl takový plán, nebylo to úplně špatné. Chtěl lidstvo vrátit zase na vrchol potravinového řetězce a obnovit civilizaci a...“

„A udělal z lidí zombí!“ Přerušila ho Šárka.

„Né, tak to není!“ Zaprotestoval. „Lidé se proti němu začali bouřit, nechtěli ho poslouchat, tak mi nařídil, abych jim... abych vyvinul látku, která by je udělala poslušnější. Nebyl to takový problém. Geny těch... slíd'áků, jsou rozdílný ve třech chromozomech. Já jsem pozměnil ten, který vyvolával zuřivost. Já nevím jak dalece je vám známo genetické inženýrství, ale věda postoupila o trochu víc dopředu, než se obyčejným lidem předkládalo. Já jsem pracoval v jedné klinice a...“

„Nás nezajímá, kde si pracoval, nás zajímá, co si těm lidem způsobil.“ Přerušil ho rázně Milan. „Dá se to napravit?“

„Bohužel, změna je nevratná. Je mi to líto.“

„Proč jste to udělali?“ Zeptala jsem se. Pan doktor se na mě usmál, asi už zapomněl, kdo ho postřelil.

„Proč? Protože pak lidi byli daleko poslušnější, bez reptání vykonávali příkazy. Byl na ně spoleh a mohli jsme se věnovat důležitější věci.“

„Jakejm?“ Chtěla vědět Šárka.

„No... třeba...“

„Hovno!“ Utnul ho Milan. „Potřebovali jste mít otroky, který by na vás dělali. Někoho, kdo bez keců splní rozkaz. Je to tak?“

Doktor kývnul. Prosebně se na Milana podíval.

„Jak se vodsad' dostaneme?“

„To bude problém...“ Zakoktal doktor.

„Ják problém?! Budem předstírat, že si nám píchnul injekci a půjdeme zpátky k autu a i s tebou zmizíme.“

„To bohužel nepůjde.“

„Proč?“

„Protože, když vám píchnu injekci, tak dva až tři dny ležíte přivázaný na posteli a jste mimo, máte záchvaty, mění se vám krevní obraz a to vše není bez bolesti...“ Sklopil poraženě hlavu.

„Ty vole, to je teda mazec!“ Zakroutil hlavou Milan. „Víš vo tom, že jste normální zrůdy?“

„Z vašeho pohledu možná, ale mělo to logiku...“

„Logiku? Co to kecáš, ty vole!“ Utrhla se na něho Šárka a vrazila mu pořádnou facku.

Sestra začínala pomalu přicházet k sobě, ale Milan k ní přistoupil a řekl:

„Já ti ukážu logiku.“ Sebral ze země samopal po Teddovi a vši silou udeřil sestru do hlavy. Pažba samopalu se obalila červenobílou hmotou. Všichni jsme na něho vyvalili oči. Nejvíce ale doktor.

„Můžeš si ještě zachránit kejhák, ale jen tehdy, když nás odsud dostaneš.“ Řekl pomalu a zřetelně Milan, utírajíc si pažbu o nohavici. „Protože jinak seš na řadě ty. My už nemáme co ztratit.“

„Ale jak?“ Zúpěl doktůrek.

„Kolik je tady normálních, neinfikovaných lidí?“

„Sedmnáct.“ Odpověděl rychle doktor.

„Dobře.“ Kývnul Milan. „A kde je tu skladiště zbraní?“

„Jedno je přímo pod vašima nohama.“ Pak se ale zarazil a dodal: „Co chcete...“

„Fajn, ve sklepě.“ Zopakovala Šárka. „Jak se tam dostanem?“

„Na konci chodby...“

Na zemi zaskuhral probouzející se Tedd. Milan k němu přistoupil.

„Toho ne!“ Vykřikl doktor. „Můžete ho mít jako rukojmí!“

„Dobrá.“ Přikývnul Milan. „Svážem ho.“ Překulil ho se Šárkou na břicho, já mezitím mířila pistolí na doktora, ale doktor rezignovaně seděl na křesle a pokoušel se zastavit krvácení. Milan mezitím se Šárkou znehybněli Tedda obinadlem a do pusy mu nacpali roubík. Měl obličej samou krev a byl na tom dost špatně.

„Co teď?“ Zeptal se doktor.

„Zavoláš sem toho chlápka z venku.“ Odpověděl mu Milan.

„No vidíš to, já na něho málem zapoměla!“ Zasmála se Šárka a přiložila mu revolver k hlavě.

„Jak ti už říkal můj part'ák, můžeš si ještě zachránit život, ale jeden podraz...“ A ukázala na podlahu, kde ležela sestra. Doktor krátce přikývl.

„Dobře.“

„Tak dělej, budu na tebe mířit.“ Milan otevřel dveře. Doktor mávnul na chlapíka v chodbě. Ten se objevil ve dveřích. Milan ho odstrčil, já zabouchla a Šárka na něho namířila revolver. Milan ho rychle odzbrojil a zkontroloval. Chlap evidentně překvapený změnou situace lupal po dechu.

„Dá se nějak přeprogramovat? Rozumíš, aby poslouchal nás?“ Gras zakroutil hlavou.

„Pak je mi líto.“ Řekl Milan a střelil strážného do hlavy. Jeho bezvládné tělo se svezlo k zemi.
 „Jste ještě horší než Brown!“ Vykřikl doktor a složil se do křesla.

„Abys nám tu neomdlel.“ Zasmál se Milan.

„Mohli jsme ho jen svázat...“ Kárala ho česky Šárka.

„To určitě a Brown ho hned pošle za náma.“ Odsekl.

„To chcete všechny zabít?“ Zeptal se doktor.

„Možná.“ Ušklíbl se Milan. „Moc lidskosti v nich už stejně není. Dovedeš nás do toho skladiště zbraní, sám si říkal, že je tu ve sklepě.“

Doktor rezignovaně kývnul, pak se zeptal:

„Jakou mám záruku, že mě necháte na živu?“

„Upřímně, moc velikou ne. Spáchals mnoho zla, ale když nám pomůžeš, tak tě necháme běžet. Tvoje smrt mi nic nedá. My jdeme po Brownovi.“

„Tak odchod.“ Přidala se Šárka. „Jdeme, nemáme moc času!“

Všichni jsme se zdvihli a pomalu otevřeli dveře od ordinace. Na chodbě tou dobou nikdo nebyl.

„Kde jsou klíče?“ Chtěl vědět Milan.

„Má je hlídač, který stojí přede dveřmi.“ Zašeptal doktor.

„Kudy?“

„Támhle.“ Ukázal do chodby.

„Jestli to je nějaký podraz...“ Zahrozil mu Milan, ale to už jsme procházeli chodbou. Těžce zraněný doktor za námi funěl, Milan ho musel podpírat.

„Teď po schodech dolů.“ Ukázal do potměného schodiště.

„Moc se mi to nezdá.“ Mračil se Milan.

„Půjdu já.“ Řekla odhodlaně Šárka.

„Já půjdu s tebou.“ Vyhrkla jsem, ani nevím, kde se to ve mně vzalo.

„No to určitě!“ Zarazil nás Milan.

„Prosím tě...“ Uklidňovala ho Šárka. „Nejsme malé, zvládnem to!“ Pak mě chytila za ruku a táhla dolů po schodech. Srdce mi bušilo ještě víc než před chvílí v ordinaci. Sešli jsme úplně dolů. Schodiště se dvakrát zalamovalo a následovala dlouhá chodba. Na konci stál muž, ruce za zády. Když nás uviděl, namířil na nás svůj samopal.

„Co tady děláte? Kdo jste?“

„Posílá nás Dan, jsme takový malý dárek pro tebe.“ Zašvitořila Šárka.

„A co ta holka?“ Chtěl vědět a ukázal hlavní na mě.

„To je...“ Líbezně se na něho usmála. „... její specialita je orální sex.“ Chlap se zamračil, moc se mu to nezdálo.

„Tak se svlíkni!“ Nařídil Šárce. „Tu to ale vůbec nevyvedlo z míry a začala si rozepínat blůzku. Hodila ji na zem a pokračovala s podprsenkou. I ta spadla na betonovou podlahu. Šárka si začala třít prsa a usmívala se na něho.“

„Do prdele! Já myslel, že to je jen vtip.“ zamručel a položil samopal. Šárka se na mě podívala. On si mezitím začal rozepínat kalhoty. Já vytáhla pistoli a zamířila na hlídače.

„Co?“ Vykřikl vyděšeně, ale hluk výstřelu přehlušil jeho námitky. Zalehly mi bubínky, tlaková vlna byla příšerná. Šárka už táhla chlapíka za ruku stranou. V tom se tu objevil také Milan s doktorem.

„Klíče! Rychle!“ A podezřívavě koukal po Šárce, jak si zapíná podprsenku.

Šacovala jsem pána a konečně našla balíček s klíči.

„Jsou zapečetěné...“ Zarazila jsem se.

„To je fuk, dělej!“ Pobídl mě Milan. Rychle jsem roztrhla pytlík, přetrhala pečetící šňůrky a podala mu je.

Milan zarachotil v zámku a pomaličku otevřel plechová vrata.

Vešli jsme dovnitř. Po obou stranách v regálech byly vyrovnány zelené dřevěné bedny. Někaké modré bedničky zas ležely na zemi.

„Rychle! Opatrně je otevřte. Dávejte bacha na doktora! Potřebujeme granáty a protitankové miny.“ Nařídil Milan a sám se rozběhl dozadu ke skladu. Já se Šárkou jsme začaly otvírat jednu bednu po druhé. Byla tam samá doutníkovitá tělesa, asi rakety.

„Míny jsou takový ploché, vypadají jak koláče. Placatý, jako pizza.“ Upřesnila Šárka.

„Tady je něco!“ Vykřikla jsem na Milana.

„Já už mám taky a tohle... to bude síla!“ Rozplýval se nad svým nálezem Milan a táhl k nám malou červenou bedničku.

„Co to je?“ Chtěli jsme vědět.

„Plyn, to je VX. Největší svinstvo, co člověk vyrobil.“ Vykoktal ze sebe doktor. „Jestli to použijete, tak nemáte šanci! Všichni umřete.“

„Co ty o tom víš!? Já na vojně náhodou prodělal kurz na ochranu před zbraněmi hromadného ničení!“ A cynicky se na něho usmál.

„Milane!“ Napomenula ho Šárka.

„Prosím tě, nebuď jako moje máma. Chceš ty zmrzdy zlikvidovat nebo se stát jejich otrokem? Nemáme na vybranou! Oblíknem si masky, to by mělo stačit. Jsou hned vedle tebe!“ Ukončil všechny možné námitky Milan a pokračoval: „Výbuchem to přivedeme do styku s okolím. To nebude problém. Teď ty věci rychle musíme dostat nahoru. Mám pro vás úkol...“ Oznamil nám Milan. „Zatím asi nejtěžší.“ Podíval se každé z nás do oči. „Je to naše jediná šance...“

Kývly jsme. Ani nám nic jiného nezbývalo.

„Musíte vyčistit vršek, já s doktorem zatím vytaháme ty věci nahoru. Nemáme moc času, každou chvíli můžou zjistit, co se tady děje. Ten výstřel byl docela slyšet.“

„Dobrá.“ Řekla Šárka a chytla mě za loket. „Pojď, musíme rychle.“ Vyběhly jsme ze sklepa nahoru a plížily se podél zdí.

„Střílej po každém, i kdyby to bylo dítě nebo žena!“ Chodbou se mihl stín, ale vzápětí zmizel za dveřmi. Doufám, že tu nemá kamery...“ Skřípala zuby Šárka. Pak se za mnou objevila nějaká žena.

„Co tady děláte?!“ Zařvala na nás. Obě jsme se otočily. Těsně u mé hlavy zazněl výstřel. Paní se s bolestivou grimasou složila na zem. Chroptěla.

„Sakra!“ Nadávala Šárka. „Netrefila jsem ji. Co teď? Musíme ji zabít.“ Chodila zmateně sem a tam. V tom se ve dveřích objevil nějaký pán. Instinktivně jsem na něj vystřelila. Pán spadnul mrtvý do chodby.

„Já jdu do té kanceláře, ty ji zabij!“ Rozkázala jsem a běžela ke dveřím. Někdo se je pokoušel přibouchnout, ale odrazila jsem je ramenem. Zakopla jsem o práh dveří a vletěla do místnosti.

„Co to... co se to děje?“ Někaká stará paní se dožadovala vysvětlení. Rychle jsem vyskočila na nohy. Byli tam tři lidé, dvě ženy a jeden muž. Neměla jsem moc času, nejdříve jsem vystřelila po pánovi, který držel v ruce vysílačku, pak jsem zastřelila ty dvě ženy. Rychle jsem se vrátila zpátky na chodbu. Šárka stále chodila sem a tam, zřejmě si nevěděla rady s tou postřelenou paní.

„Otoč se!“ Nařídila jsem jí. Šárka na mě vytřeštila oči. „Dělej!“ Zakřičela jsem. Způsobně se otočila a zacpala si uši.

Namířila jsem na ženu a vystřelila do ní zbytek zásobníku. Nemohla jsem jinak. Šárka se rozbřečela.

„Teď na to není čas! Musíš se vzchopit!“ Zatrásla jsem s ní.

„Co... proč? Co se s námi stalo, Radko...“

„Vyměň si zásobník, na.“ Podala jsem jí nový. Vzala ho, vypustila ten starý na zem. Já se mezitím podívala do dalších místností, ale nikdo nikde nebyl.

„První patro.“ Ukázala jsem nahoru. Šárka nepřítomně kývla, pak řekla:

„Díky.“ A vydala se první po schodech, byla jsem ráda, že se vzchopila. Myslela jsem, že se každou chvílí složím. Bylo to hrozné, ale Milan měl pravdu, musely jsme jednat rychle. Oni by se s námi taky nemazlili.

XXXXX

V prvním patře byl akorát jeden muž a dva infikovaní lidé. Šárka je všechny zabila sama. Běžely jsme dolů ke vchodu. Šárka s Milanem si padli kolem krku a ona se mu v náruči zhroutila. Milan se na mě tázavě podíval.

„Bylo tam dost lidí...“ Řekla jsem na vysvětlenou. Přitiskl ji k sobě a hladil po vlasech. Taky jsem se k němu chtěla přivinout, ale on dělal, jako bych tam ani nebyla. Mrzelo mě to. Měla jsem na Šárku vztek. Obrátila jsem se a utekla od nich nahoru. Sedla jsem si na koženkovou lavičku, co byla před ordinací a čekala, až ti dva to spolu skončí. Záviděla jsem jí.

Následně jsem uslyšela nějaký hluk a křik. Vskočila jsem na nohy. Žádný výstřel ale nezazněl. Opatrně jsem se plížila po schodech. Pomalu jsem vykoukla zpoza rohu. U dveří stál ten vysoký Árijec a jeden z infikovaných lidí, oba mířili na Milana a Šárku. Milan klečel na zemi a z pusy mu tekla krev. Měl minimálně otřes mozku. Zamířila jsem na blondáka a vystřelila. To neustálé drilování, ke kterému mě Milan vedl konečně přineslo své ovoce. Dlouhán se složil na zem, Šárka se vrhla na toho druhého a oba se váleli po zemi. Přiběhla jsem k nim, ale nemohla jsem infikátora zabít, protože byl úplně propletený se Šárkou. Prostřílela jsem mu jednu nohu, kterou měl trochu na straně. To zabralo. Chlap pustil ze sevření Šárku a ta toho hned využila, odkutálela se stranou a já ho střelila třikrát do břicha.

„Kde je doktor?“ Zvolala.

„Nevím, když jsem přiběhla, tak už tu nebyl.“

„Tak bude někde vzadu v budově. Ven nešel!“ Sklonila se nad Milanem a přestala mě vnímat. Opět jsem se na ní naštvála. Kašlala na okolí, jen ten její Milan...

Opatrně jsem se vydala za doktorem. Byl ve své kanceláři a někam volal.

„Jo tvůj bratr... jo. Už je má Günter, ale teď jsem tam slyšel nějakou střelbu... Tak dělej.“ Otevřela jsem dveře a držela v ruce pistoli.

„Holčičko...“ Zašeptal doktor.

Vešla jsem dovnitř, zamířila na doktora a... cvak. Došly mi náboje. Někdo zevnitř kopl do dveří a já jimi dostala do ramene. Odhodilo mě to až na chodbu. Nade mnou se objevil čísi zkrvavený obličej, nepoznala jsem ho, ale vzápětí zmizel v rudé explozi pryč. Nechápala jsem to, pak zazněly v rychlém sledu další tři výstřely. Někdo mě zvednul na nohy. Nemohla jsem se vzpamatovat. Ten někdo mě položil na sedačku a polil vodou. To pomohlo.

„Co se... co se stalo?“ Chtěla jsem vědět a připadala si jak ve snu.

„Zapomnělas na Tedda.“ Řekla mi čísi neznámá tvář. Zasmála se. Pak jsem si vzpomněla, byl to Milan. Byla jsem otřesená a bolelo mě hlava. Musíme na střechu, dotáhl jsem tam minomet. Máme chemický granáty.“

„Pozor, jde sem pan Brown. Slyšela jsem doktora, jak mu volal.“ Varovala jsem je.

„Nasad' si masku.“ Odstrčila Milana Šárka. „Rychle!“ Přetáhla mi nějakou smradlavou gumovou věc přes hlavu. Trhala mi vlasy.

„Auuu!“ Bránila jsem se. Pak ji přetáhla zpět, chvíli se nic nedělo, ale v zápětí jsem uslyšela typický zvuk nůžek.

„Né! Moje vlasy!“

„Mlč, nebo chcípneš!“ Nedala se Šárka. Přetáhla mi masku a pořádně utáhla řemeny. Začala jsem lapat po dechu.

„Jo, ještě záslepku.“ Zasmála se. „To by ses udusila!“ „Tady tě nikdo hledat nebude, hlavně nevylejzej. Udělala si toho už dneska dost, díky. A vyměň si zásobník.“ Podala mi nový. Zadívali jsme se na sebe, pohladila mě ještě po vlasech, pak se otočila a vyběhla na chodbu.

Seděla jsem v doktorově křesle, v místnosti na čištění nástrojů. Na stole byl samopal, ale jiný, než jsem znala já. Zkusila jsem, jestli je plný a odklopila zásobník. Byl naplněn až po samý okraj.

„Dobrý.“ Pomyslela jsem si. Za chvíli mě to tu přestalo bavit, chtěla jsem vědět, co se děje. Pokusila jsem se vstát, ale hlava se mi příšerně motala, zase jsem si sedla. Zírala jsem na velkou předpotopní potápěčskou kombinézu. Musela být hrozně stará, tak z minulého století. Chytla jsem se rámu dveří a vzala do rukou železnou přilbu, vypadala jako z filmů o kapitánu Nemovi. Na rubové straně byla vygravírována dvě písmena T.B.

„Hmm, tak von Tedd je potápěč.“ Dala jsem tam krám zase zpátky na stůl a zaposlouchala se, někdo kráčet po chodbě. V tom se zvenčí ozývala prudká střelba. Střely bušily do zdí a hlavně do střechy. V rohu ordinace jsem uviděla křeslo pro vozíčkáře. Dobelhala jsem se k němu a posadila se. Musela jsem si odpočinout. Pak jsem vyjela na chodbu, samopal jsem měla na klíně a za pasem obě mé pistole. Glocka a čezetu. Zasunula jsem se za jeden z podpěrných sloupů a skryla se za závěsem. Ve vchodě byla spousta lidí, běželi nahoru. Přízemí nikdo neprohledával. Pak jsem ale uslyšela kroky. Odjistila jsem čezetu a čekala. Dotyčný šel pomalu kolem mně. Vykoukla jsem ze závěsu. Byl ke mě zády, obtloustlý chlap v kožené bundě a s velikým kloboukem...

„Brown...“ Došlo mi, koho to vlastně vidím. Pozorovala jsem ho, byl skloněný nad tělem svého bratra, měla jsem ho na mušce, ale nemohla jsem se ho odhodlat zastřelit. Takhle ne. Zezadu po nikom střílet nebudu. Najednou se mi začalo zase špatně dýchat. Dusila jsem se v té masce, chtěla jsem si ji sundat nebo alespoň povolit řemeny. Škrtilo mě to. V tom někdo strhnul závěs. Byl to Brown.

„Ty malá mizerná děvko!“ Zhnusně se na mě zatvářil. „Špinavá kurvičko, z tebe si udělám prvotřídní matraci. Co to máš na hlavě?“ Vytrhl mi pistoli a zahodil samopal, pak mě shodil z vozíku na zem. Plazila jsem se od něho pryč.

„Slyšíš to ticho?! Moji lidé právě dostali tvé kamarády, teď budeš moje, kurvička!“ Zachechtal se divoce Brown a já se zarazila o stěnu. Tady chodba už končila, po mé levici byly schody do sklepa. Pomalu šel ke mně, byl si tak jistý, že na mě ani nemířil. Mířit na malou holčičku je přece blbost, to se nedělá... Já ale bohužel neměla už žádnou zbraň, všechno mi vzal tam u toho závěsu. Mrzelo mě, že jsem nezůstala schovaná. Šklebil se na mě. Byl odporný a slizký. Najednou se zarazil, oči mu zamžikaly, chytnul se za krk. Vyděšeně jsem na něho zírala, nevěděla jsem, jestli to není součást nějakého dalšího divadla.

Padnul na kolena, až to zadunělo. Z pusy mu vylítla bílá pěna a Brown se svalil na zem. Netušila jsem co se stalo a zase jsem se začala dusit. Už už jsem si chtěla sundat masku, když mi to došlo.

„Plyn!“ Vykřikla jsem a dobelhala se k vozíčku. Musela jsem pryč. Budova byla zamořena. Ve vchodě jsem se srazila s Šárkou. Byla od krve a kulhala.

„Musíme pomoci Milanovi!“ Zakřičela na mě skrz masku. „Dostal to do nohy, krvácí!“ Obvazy byly v té místnosti, kde jsem prve byla schovaná. Zatímco se tam Šárka dostala, vybelhala jsem se do prvního patra a zůstala viset u zábradlí.

„Pojď, musíš se odtud dostat, všechno je tu zamořené!“ Chytla mě kolem ramen a táhla na druhý konec chodby. Byl tam žebřík ústící na střechu.

„Jdi první!“ Ukázala jsem na žebřík. Šárka se na mne podívala a řekla:

„Půjdeš hned za mnou, jasný?!“ Přikývla jsem.

Šárka vyběhla po žebříku jako opička a zmizela. Pokoušela jsem se na žebřík také dostat, ale první příčka byla vysoko. Musela jsem si přistavit židli, pak jednu příčku po druhé jsem se dostávala nahoru. Po každém kroku jsem se musela vydýchat. Myslela jsem, že to už nezvládnou, ale nevím jak, nakonec jsem se nahoru přeci jenom dostala. Stmívalo se. Foukal západní vítr a byla zima. Svalila jsem se vedle výlezu a zůstala nehnutě ležet. Po nějaké době se u mě objevila Šárka.

„Seš pašák!“ Pohládila mě. „Nejsi zraněná?“ Spíš to konstatovala, než se ptala. Opřela mi hlavu o bok klimatizace.

„Co Milan?“ Chtěla jsem vědět.

„Dobrý.“ Kývla. „Ovázala jsem mu to, přestal krváčet, ale ztratil mnoho krve.“ Nic jsem na to neřekla. Pomalu jsem se přesunula k Milanovi. Byl na tom hůř než jsem si myslela. Ležel nehybně za větrací šachtou. Šárka mezitím zase někam zmizela a já se o Milana opřela, dala se do mě hrozná zima a toužila jsem se zahřát. Byla jsem celá zpocená a mrzla jsem. Nad námi zářilo nebe plné hvězd. Poznala jsem Mléčnou dráhu a Velký vůz. V tom se objevila Šárka, přinesla celý balík peřin a pokrývek.

„Přespíme tu. Sama ho dolů nesnesu.“

„Chtěla bych si sundat masku.“ Žadonila jsem. Šárka ale zavrtěla hlavou. „Musíš to vydržet, jinak dopadneš jak ostatní. Ukázala dolů ze střechy. Podívala jsem se opatrně dolů, výšek jsem se stále bála. Kam až jsem dohlédla, tak jsem viděla desítky postav ležících bezvládně na zemi. Nic jsem necítila, byli to infikátoři, lidé nakažení slíd'áčkou krví. Nepřátelé.

Zachumlala jsem se do peřiny a obě jsme se přitiskly k Milanovi.

Byla to jedna z nejhorších nocí. Vůbec jsem nespala. Nevěděli jsme, kdy si můžeme sundat masku, ale protože se to už k ránu opravdu nedalo vydržet (filtr byl už určitě ucpaný), povolila jsem si řemeny. Dýchala jsem proti větru. Nejdřív opatrně, ale pak zhluboka. Až později jsem se dočetla, že plyn VX je nebezpečný první tři hodiny, pak mizí. Kde by se mohl udržet déle, tak to byly uzavřené prostory, ale i tam po šesti hodinách už není nebezpečný.

Oznámila jsem tu radostnou novinu Šárce. Ta zprvu na mě vyjeveně zírala a sáhla po pistoli, pak si asi uvědomila omyl a hlava jí zase klesla. Rychle jsem jí povolila řemeny a to samé jsem udělala Milanovi.

Hned bylo líp. Zvedla jsem se a zase se opatrně podívala dolů. Nikde nikdo. Ani ptáci nebyli slyšet. Všude bylo mrtvo.

Svalila jsem se zpátky do peřin a zůstala tak ležet až do dvanácti hodin. Probudil mě až příšerný hlad. Šárka byla někde pryč a já ležela opřená o Milana a rovnala si myšlenky.

Zabili jsme tolik lidí... měli jsme na to vůbec právo? Kdo byl horší, my nebo Brown? Všechno se mi to honilo hlavou a mozek hltal čerstvý vzduch. Když už se hlad nedal vydržet, objevila se tu Šárka s nějakým nerezovým hrncem. Kouřilo se z něj. Vrazila mi do ruky lžíci a nemusela mě vůbec pobízet, abych se najedla. Hltala jsem a spálila si tak patro, bylo mi to ale jedno, byly to nějaké těstoviny a maso. Chutnalo to báječně. Horší to bylo s Milanem, nechtěl jíst, byl napůl v bezvědomí a měl horečku.

„Musíme ho snést dolů.“ Řekla po obědě Šárka.

„Ale jak?“

„Spustíme ho na laně. Už jsem ho přinesla. Musí do tepla, podívej se jak hoří!“

XXXXX

Nebylo to ale vůbec lehké, Milan nijak nespolupracoval a navíc byl hrozně těžký. Trvalo nám to přes hodinu, než jsme ho dostaly do jiného domku, protože Šárka nechtěla zůstat v nemocnici. Nastěhovali jsme se do jídelny, přesněji řečeno do zadní místnosti, kde byla postel. Na ni jsme ho uložily a nahrnuly na něj čerstvé deky, ty ze včerejší noci byly už vlhké. Šárka někde sehnala plynová kamínka a postavila je před postel. Já jsem stále nebyla ve své kůži, ale Šárka mi řekla, abych ho svlékla.

„Dělej!“ Když jsem se na ni nechápavě podívala. „Má na sobě mokré hadry, musej dolů!“ Otočila se a zmizela.

Nejdřív jsem mu rozepnula vestu a kalhoty. Vesta šla dolů docela dobře. Kalhoty byly horší, sice jedna nohavice byla uříznutá, ale Milan byl těžký. Ležel se zavřenýma očima a byl mimo. Triko jsem mu musela rozříznout, protože nešlo sundat. Měl ho propocené, Šárka měla

pravdu, takhle by nastydnul. Trenýrky jsem se mu ale styděla sundat, za to jsem dostala od Šárky vynadáno.

„Sehnala jsem Paralen a antibiotika. Otevři mu pusu.“ Nacpaly jsme do něho prášky a nechaly ho to zapít. Otevřel na mě jedno oko a usmál se. V tu chvíli jsme věděla, že se uzdraví.

XXXXX

Milan byl nemocný celý týden. Šárka ještě objevila jednoho zatoulaného infikátora, bloumajícího bez cíle tábořem a zlikvidovala ho. Nešlo to jinak, byly by s ním jen potíže. Někde vystrachala buldozer a nahrnula lidi na hromadu. Pak lezla přes ty hromady mrtvol se dvěma dvacetilitrovými kanistry nahoru a polévala je benzínem. Pozorovala jsem ji z okna. To zopakovala asi pětkrát a při poslední cestě se málem zhroutila. Zůstala ležet až nahoře a dlouho se nehýbala. Muselo to být něco neskutečného, ležet na hromadě mrtvol a sbírat sílu na cestu dolů. Nakonec dotáhla další čtyři veliké asi dvěstělitrové sudy až k hromadě a udělala do nich díru. Obsah se rozlil všude kolem. Moc ekologicky si teda nepočínala, ale když obvykle přijde konec světa, tak se na nějakou ekologii nebere zřetel.

Mrtvol se bylo potřeba zbavit.

Ze vzdálenosti dvaceti metrů hodila na hromadu zápalnou láhev.

Nastalo peklo.

Hromada ve vteřině blafla a hořela jasným plamenem. Byl z ní takový žár, že jsem to cítila i na padesát metrů, přes dvojitě zasklené okna. Lidé na hromadě, to mohu odpřísáhnout, jakoby obživil. Možná to byla fascinující síla ohně, která slídáky tak přitahovala (infikátor měl přeci část pozmeněné krve ze slídáků) nebo to bylo turbulencemi uvnitř hromady, každopádně lidem na hromadě se třásly ruce a kopali nohama. Byla to hrůzná podívaná, hrůzná a fascinující. Šárka mě musela násilím odtrhnout od okna.

Hranice hořela celý den.

„Musela jsem to udělat kvůli epidemii. Starej se vo něho, já se jdu umýt a lehnout, jsem hotová.“

Milanův stav se postupně zlepšoval, až se konečně pokusil vstát. Byl ale slabý. Moc nejedl, i když jsme ho obě nutily.

„Jste jak vosy!“ Bránil se Milan. „Poslední, pak to odnesete!“

„Ne!“ Zakřičely jsme obě současně. „To sníš celý!“

„Dělej!“ Přidala jsem se.

„I ty, Brute?“ Podivil se Milan, ale neměla jsem náladu na ty jeho legrácky.

„Jíst musíš!“

„Vy mě chcete normálně vykrmit.“ Obviňoval nás. „A co to tady smrdí?“

„Nic tu nesmrdí, pořád ti něco smrdí...“ Odbyla ho Šárka. Za okny byla pořád ta hromada lidských těl. Odporně páchla, Milan to cítil a pořád se vyptával.

Ještě další týden po Milanově uzdravení jsme zůstali v táboře. Kromě smradu nám tu nic nevadilo. Jídla tu bylo na několik let života, ale my tu nehodlali zůstat věčně. Hrozila infekce z mrtvol. I když se Šárka výborně sžila s buldozerem a část kupy se jí podařilo zahrabat.

Byl to ale jen mělký hrob. Na konci druhého týdne jsme zahlédli prvního slídáka. Milan zkoušel termovizi a zahlédl ho jen náhodou. Chodil kolem ostnatého plotu, podařilo se mu ho přelézt. Nespouštěli jsme z něj oči, jakmile však šlápnul na uhrabanou část půdy, okamžitě vyletěl do povětří. Prostor by totiž zaminovaný. Tělo dopadlo o kousek dál zase na další minu... Takhle se to ještě jednou opakovalo a z milého slídáka moc nezbylo.

„Láká je ten smrad z hromady.“ Podotknul Milan. Byla to pravda, muselo to být cítit široko daleko. Večer jsme uslyšeli další dva výbuchy a ráno ještě jeden.

„To bych mohl poslouchat pořád.“ Řekl spokojeně Milan a překulil se na druhý bok.

„Budem muset vypadnout.“ Reagovala na to Šárka.

„Já vím, ale až zítra. Musíme toho spoustu naložit. A já jsem ještě příliš slabej...“ A Milan se přivinul k Šárce. Chvilí bylo ticho a pak Šárka vypískla.

„Ty jeden! A na to slabej nejseš?“ Durdila se. Moc dobře jsem věděla o co jde a nehodlala jsem je vyrušovat. Vypadla jsem z pokoje a šla se projít.

Měli jsme v úmyslu zmizet ve dvou automobilech. Milan chtěl vzít s sebou ten bojový plyn, protože říkal, že: „Taková věc se vždycky hodí.“ A když se ho Šárka zeptala, jak to myslí, řekl jí: „Po někom, vždycky se to po někom může hodit.“

Šárka Milanův humor moc nechápala, ale mně byl celkem blízký. Byl to drsný černý humor a ten jsem si poslední dobou oblíbila. Byl to takový ventil, jak ze sebe vypustit to neustálé napětí a stres.

XXXXX

V Brownově autoparku jsme objevili dva nové vojenské mercedesy, stejné jako jsme měli my. Jeden byl i nějaký pancéřovaný s plechovou korbou. Tam Milan přidělal sklápěcí lůžka na provizorní spaní a dal do něho ty červené bedničky, aby, jak říkal, je měl stále na očích. Šárce se to sice moc nelíbilo, že bude spát nad takovou věcí, a tak Milan prohlásil, že si to dá pod svou postel. Sice ji to moc neuklidnilo, ale on byl pevně rozhodnut vzít si je s sebou.

Druhý Unimog byl oplachtovaná verze a do něho jsme nanosili všelijaké nářadí, jídlo a munici. Zbraně byly úplně všude. Každý jsme vyfasovali dva zbrusu nové Recykláty a pouzdra. Jen nábojů jsme měli do nich alespoň tunu. Brownovi se podařil mistrovský tah, ten, kromě střelení slíďáků, raboval všechny možné vojenské sklady a obchody se zbraněmi. Milan tam našel hotové poklady. Spousty granátů, neprůstřelné vesty, automatické pušky, měli jsme i jeden kulomet.

„Škoda že není rotační, to by bylo jak v tom Masomlejnu.“ Komentoval nález. Nic jsme na to neříkaly, protože jsme tu knihu z jeho vyprávění znaly nazpaměť.

Co byl moc šikovný přístroj, tak to byl nějaký přenosný radar, kombinovaný s pasivním infračerveným senzorem, který spolehlivě detekoval slíďáky. Měli jsme ho moc rádi a říkali jsme mu Honzík. Ani nevím proč, myslím, že to vzešlo od Milana. Dali jsme Honzíka vždy na střechu a šli spát. Když Honzík zapískal, Milan vstal, vzal si termovizi a vylezl opatrně k Honzíkovi. Ten mu na malém pasivním displeji ukázal, kde se vetřelec nachází a pro Milana nebyl problém ho odstřelit...

„Teď jdeš ty.“ Strčil Milan do Šárky. Byla to pro nás rutina, střídali jsme se. Šárka něco zamručela a nandala si brýle. Honzík zase zapískal.

„No jó...“ Komentovala to. „Já vím. Hmm jsou dva. Hmm.“ Vylezla ven.

Ozvaly se dvě rány. Pak třetí, čtvrtá, nakonec celá dávka. To už jsem byla na nohách, něco tu nehrálo. Šárka s žuchnutím spadla zpátky do vozu.

„Voni nejdou zabít!“

„Krávo! Nezavřelas poklop!“ Zakřičel na ni Milan. Podívala jsem se na strop a uviděla hvězdy, ty ale zmizely a objevila se v nich tvář slíďáka. Ženy. Ve stejný okamžik se ozvalo zapumpování brokovnice. Slíďák se k nám už chystala po hlavě spustit, když byla vyexpedována zpátky do zimy. Kus ji ale dopadnul dovnitř. Šárka vyskočila a rychle přibouchla poklop.

„Promiň.“ Špitla a utřela si obličej od krve.

„Co to má bejt? Jak to, že nechcípili, tos je netrefila?“ Vztekal se.

„Trefila, ale voni... vůbec to nechápu.“ Její uvažování přerušil náraz do vozu.

„Co je zase tohle, kurva?!“ Zahromoval Milan a skočil za volant. Další náraz do boku a pak další, následován bušením pěstí.

„Mizíme!“ Křiknul na nás a nastartoval mercedes. Obě jsme skočili na sedačky vedle něho a zapli se.

„Honzík ukazuje celkem tři slíďáky.“ Oznámila Šárka a my se zprudka rozjeli.

„Tři?“ Nevěřičně poznamenal Milan. „Já myslel, že jich je celá rota.“

„Co budeme dělat?“ Zeptala jsem se.

„Nevím, pokusím se je setřást.“ Odpověděl mi Milan a najel na asfaltovou silnici a dupl na plyn. Unimog zabral. Toto auto, přestože jeho maximální rychlost byla kolem sta kilometrů v hodině, tak měl, jak Milan říkal „neuvěřitelnej krout'ák“ a jeho zrychlení bylo famózní.

Upalovali jsme po rakouských serpentínách a některé zatáčky brali po dvou.

„Pořád se nás drží...“ Nevěřičně kroutila hlavou Šárka.

„Cožé?! Ják drží, dyť jedu osmdesát!“ Milan zlobně pohlédl na Šárku.

„Nemůžu za to, Honzík přece nelže!“ Bránila se.

„Jedna z vás vyleze do poklopu a pokusí se ty zmrdy sejmout. Vem si granáty, Radka ať ti je podává.“ Podívala jsem se na Šárku.

„Dělejte!“ Zařval na nás.

Odepla jsem si pásy a opatrně vyručkovala zpátky do nákladního prostoru. Šárka už otevřela poklop.

„Dávej!“ Ozvalo se z vrchu. Jednou rukou jsem se držela tyče a druhou se štrachala v bedničku s granáty. Házelo to se mnou se strany na stranu a já ho nemohla nahmatat. V další zatáčce mi bednička odcestovala na druhou stranu.

„Dělej!“ Křikla na mně Šárka. Málem jsem se rozbrečela. Tohle nebyl normální život, nechápala jsem, jaký mělo smysl, že jsem přežila. Pořád budeme na útěku a strachovat se o život.

„Tak co je?!“ Povzbuzovali mě oba. Pustila jsem se tyče vrávoravým krokem jsem pronásledovala bedničku, náhle auto změnilo směr a já jsem švihla sebou na zem. Pořádně jsem se praštila do hlavy a když jsem si ji prohmatala objevila jsem krev.

Šárka ke mně slezla.

„Co je? Jak seš na tom?“ Ptala se.

„To je dobrý.“ Řekla jsem na omluvu. „Praštila jsem se, zase do té hlavy...“ Ona si jen povzdechla a otočila na patě, popadla bedničku a jako starý zkušený námořník se odpotácela na „můstek“. Vzápětí na to, jsem uslyšela první výbuchy.

Honička trvala asi dvě hodiny. Mezitím jsme se vyšplhali do nějakého vysokohorského sedla a Šárka prokazatelně zabila jednoho z těch superslíd'áků.

Zastavili jsme.

„Co jsou zač?“ Rozčiloval se Milan.

„To nevím, ale padli na to dvě bedny granátů!“ Odtušila Šárka a opřela se o blatník. Stála jsem na kapotě vozu a pročesávala okolí dalekohledem. Měla jsem z nich nejlepší oči a mému pátrání málokdy něco uteklo.

XXXXX

„Musíme někde dotankovat, jsme úplně na dně.“ Strachoval se Milan. „Sere mě...“ Pokračoval. „... že jsme přišli vo to druhý auto. To byla chyba! Byla tam spousta matroše. Ten nám teď bude chybět.“

„Benzínka bude v údolí.“ Reagovala jsem na to. „Myslím, že ji vidím.“

„Jó? To by bylo prima. Kerým směrem?“ Ptal se.

„Normálně téma serpentínama dolů, ale je tam sesuv.“

„Sakra, to nám ještě scházelo! Alespoň, že jsme setřásli ty parchanty!“

Nasedli jsme zpátky do vozu, Šárka mi zavázala hlavu a pomalu jsme se spouštěli do údolí.

„To půjde projet.“ Komentoval překážku na silnici Milan. „Vobjedu to vrchem, držte se!“ Objeli jsme to a za chvíli dorazili k benzínce.

„Vypadá to, že sem někdo chodí čepovat...“ Mračil se Milan. „Je tu ruční pumpa. Mějte se na pozoru!“ Štěknul na nás.

„Jestli sem někdo chodí, tak už o nás jistě ví.“ Přidala se Šárka.

„Doufám, že každá z vás máte schovaný tétěčko?“

„Jo máme.“ Odbyla ho Šárka. „Tétěčko“, to je taková malá pistolka od firmy SIG. Já ji měla přidělanou nad kotníkem. Šárka měla dvě, jednu na vnitřní straně stehna a druhou v podpaždí. Neustále jsme se spolu hádali, kde je výhodnější ji nosit. Šárka propagovala podpaždí a já kotník. Kotník je podle mého názoru lepší v tom, že je hned při ruce a když spadnete, stačí jen pokrčit nohu a pistole vám sama vklouzne do ruky. Šárka preferovala podpaždí nebo stehno, protože, jak říkala, je to ideální na skryté nošení. Nedávalo mi to smysl a taky jsem jí to několikrát řekla.

„Moc se mi to tu nelíbí. Maj nás tu jak na dlani.“

„Tak mi pomoz pumpovat!“

„A to bude hlídat jenom jeden? Ses zbláznil?!“ Ťukala si na čelo Šárka. Milan to nechával bez odpovědi a dál čerpal naftu.

„Pozór!!!“ Zařvala jsem.

Z lesa vyběhl slíd'ák. Byl to jeden z těch odolných typů, co se objevili minulou noc. Rychle se k nám přibližoval a mířil přímo na Šárku, nemohla jsem nic dělat...

Všechno se to odehrálo jak ve zpomaleném filmu, ještě dnes vidím Milanův obličej a v něm bezmoc. Slíd'ák se přibližoval velkými kroky k Šárce, byl na dva metry od ní, když jeho hlava explodovala a ve vzduchu po ní zbylo jen růžové pyrě. Vzápětí za mnou zaduněl hromový výstřel. Slíd'ák udělal ještě dva kroky vpřed a zhroutil se.

S Milanem jsem se na sebe nevěřičně podívali. Šárka pořád zůstávala na svém místě a kryla si obličej. Otočila jsem se na místo, odkud jsem slyšela výstřel. Stál tam veliký chlap. Něco mezi hejkalem a medvědem. V ruce držel něco. Něco moc velikého. Byl od nás asi sedmdesát metrů.

V tom Šárka začala řvát. Zhroutil se na kolena a brečela. Milan k ní přiskočil a začal ji utěšovat. Já se otočila na toho chlapíka. Šel směrem k nám. Měl na sobě podivný úbor, lezly z něj cáry látky, která byla držena na místě nějakou síťovinou. Celé to bylo dokonalé maskování, nebylo divu, že jsem si ho vůbec nevšimla.

Milan ze Šárky utíral zbytky tkání ze slíd'áka a ta mu jen tiše brečela v náručí. Seskočila jsem se střechy Unimogu a namířila na muže samopal. Ten zdvihnul jednu ruku, ale šel k nám dál. Měl začerněný obličej a v druhé ruce držel obří pušku.

„Jak je na tom?“ Zeptal se anglicky a ukázal na Šárku.

„Je v šoku.“ Odpověděla jsem a nepřestávala na něho mířit.

„To je úplav za střelou. Byla moc blízko... Nemiř na mně.“ Řekl a rukou mi lehce odklonil hlaveň samopalu. Působil sebevědomě. Došel k Šárce. Vytáhl z kapsy malou baterku a posvítíl jí do očí. Ta se ale od něho odtáhla a přitulila k Milanovi.

„Bude dobrá, je to jen šok. Musí být statečná, když přežila všechny ty hrůzy.“

„Co, co to bylo? Jak jste...?“

„Padesátka.“ Ukázal na pušku.

„Padesátka?“ Zopakoval Milan.

„Jo, dvanáct sedm.“ Kývnul. „Kolik vás je? Jen tři?“

„Ano tři.“ Potvrdila jsem.

„To máte štěstí, já jsem sám...“ Zamračil se. „Ale ještě jsem se vám nepředstavil. Adam Adler.“ Napřáhnul k Milanovi ruku. Ten se trochu odtáhnul od Šárky a ta se na něho zvědavě podívala. Potřásli si rukama a pak podal ruku i mně.

„Já jsem Radka.“ Adam mi lehce stisknul ruku a povídá:

„Slečna musí bejt neobyčejně zdatná. Máte můj obdiv.“ Lehce se uklonil a políbil mi ruku. Způsobně jsem se také uklonila. Byl mi najednou sympatický, přestože měl začerněnou tvář, byl fajn. Šárka vstala, utřela si rukávem pusy a také mu podala ruku.

„Dík.“ Zarazila se a pokračovala. „Šárka, jmenuji se Šárka...“

„Parádní trefa.“ Pokýval hlavou Milan.

„No, bylo to jen tak tak, normálně bych ho měl i dřív a tady slečna... teda Šárka by neměla problém, ale tyhle...“ Ukázal na tělo slídáka. „... jsou nějakí rychlí, už jsem měl tu čest se se dvěma setkat.“

„Kde se tu vzali? Nikdy takoví nebyli...“ Ptala jsem se.

„To nemám tušení. Je to sotva týden... Před tím to byla sranda, střílel jsem je jak holuby, zvlášť přes zimu. Tihle jsou jiní. Nevím, kde se vzali. Možná z jihu.“ Pokrčil rameny Adam.

„Kde bydlíte a jak jste nás našel?“ Chtěl vědět Milan.

„Nebylo těžký vás najít.“ Zasmál se. „Dělali jste pěkný kravál a na silnici mám položené signalizační nástrahy, takže jsem byl o vašem příjezdu včas informován. Stačilo jen seběhnout sem k benzínce. Tady se logicky zastaví každý. Pak jsem termovizí zahlídl toho prevíta, co vás sledoval. Usadil jsem se proto támhle na tý plošině, kousek nad pumpou a čekal, kdy si pro vás přijde.“

„Máte výjimečný talent pro strategii.“ Uznale pokýval Milan.

„No, spíše je to nutnost, když chcete přežít... Vy ale asi taky nebudete žádný vořezávátka.“ Nastínil Adam otázku.

Milan odpověděl:

„No, myslím, že bychom si o tom mohli pohovořit někde v klidu...“

„Bezva nápad.“ Přikývl Adler. „Budu rád, když vezmete za vděk mojí pohostinností. Chalupa není daleko a dá se tam dojet autem.“ Ukázal na náš mercedes. „Dobrá volba. V Afghánistánu jsme je měli také. Úplně stejný typ.“

„Vy jste byl v Afghánistánu?“ Poprvé promluvila Šárka.

„Jo, ale o tom až později. Ukážu vám cestu.“ Řekl ještě a my naskočili do auta. Já se Šárkou jsme se vezli vzadu a Adam Milanovi ukazoval kudy má jet.

Škrábali jsme se vzhůru do nekonečného kopce. Už jsem myslela, že půjdeme pěšky, ale Unimog se ukázal jako nezdolný dříc. Několikrát jsme porušili fyzikální zákony, ale nakonec jsme stanuli před Adlerovou chatou. Stüdlhütte se jmenovala a byla to pravá horská chalupa, přístupná po jedné kozí stezce, jinak ze tří stran padala do několika set metrové propasti.

„Tady žijete?“ Zeptala se Šárka.

„Momentálně.“ Přikývl Adam. „Pojďte dál.“ Vyzval nás. Šli jsme za ním. Před vchodem nás náš hostitel vyzval, abychom chvíli počkali a zmizel v domě. Vzápětí se vrátil a řekl:

„Musel jsem zapojit vnější okruh zabezpečovačky a odblokovat vnitřek.“

Vešli jsme dovnitř, za vnějšími dveřmi byly ještě jedny železné, tlusté asi dvacet centimetrů.

„Tomuhle říkám dveře z masivu.“ Poklepal na ně Milan. Šárka uznale našpulila rtíky a Adam doplnil:

„Trvalo mi to týden, než jsem je sem dostal, ale mám jistotu, že přes ně se jen tak někdo nedostane. Tak pojdte dál, přece nebudete stát ve dveřích.“

Hned za dveřmi byla prostorná předsíň.

„Je to bouda pro horolezce. Kousek odsud je Grossglockner, tak to tu sloužilo jako nástupní místo.“ Pokrčil rameny Adler. „Každopádně je udělaná z poctivého železobetonu. Okna jsem vyměnil, jsou trojitá, neprůstřelná. Sám jsem je vařil.“ Řekl pyšně.

„To jste to vzal pěkně od podlahy.“ Komentovala to Šárka.

„Tak od podlahy né, ale od dveří, přes okna, střechu a nějaké úpravy vnitřku budovy... Všechno tady hlídá elektronika.“

A co když nepůjde proud?“ Nadhodil Milan.

„Proud? Ten půjde vždycky, bez toho by to nešlo. Mám pětinasobný jištění...“ Usmál se na nás.

„Pětinasobný?“ Nevěřicně jsem opakovala.

„Jo.“ Přitakal. „První je větrná elektrárna za chalupou, druhá je v údolí malá hydroelektrárna. Není jednoduché zjistit kde je...“

„Třetí?“ Zeptala se Šárka, počítaje na prstech.

„Třetí...“ Usmál se Adam. „... jsou sluneční panely na střeše, čtvrtý je elektrocentrála a pátá...“ Podíval se po nás, jestli to někdo uhodne. Nikdo však nereagoval. „... přece baterie.“ Zasmál se vítězoslavně.

„Dobrý!“ Mrkla jsem na něho.

„Jo, je to dobrý, používám stejný typ zabezpečovačky, jako jsme měli v horách Waziristanu.“

„Čeho?“ Chtěla vědět Šárka.

„Waziristanu. To je jedna z provincií v Pákistánu.“

„Jo, to už jste říkal, že jste tam někde byl. Vy jste voják?“ Zeptal se Milan.

„Bývalej.“ Přikývnul Adler. „Jsem nebo býval jsem oblastní ředitel agentury Blackwater pro Evropu.“

„Blackwater?“ Podivila jsem se.

„No, to je ochranka, kterou si najímaly společnosti podnikající v Iráku nebo v Afgoši.“ Vysvětloval Milan.

„Správně.“ Souhlasil Adam.

„Takže žoldáci?“ Zeptala jsem se, ale pak jsem si uvědomila, že by se náš hostitel mohl urazit. Kupodivu to přešel jen mávnutím ruky.

„Kdepak. Chránili jsme lidi, kteří se tyhle a nejenom tyhle dvě zbídačené země pokoušeli dát dohromady. Blackwater působí i v Africe a jihovýchodní Asii. Já měl na starost provoz a výcvik lidí najímaných pro tuto práci v Evropě. Neposadíme se?“

Adler působil mile, odvedl nás do hlavní místnosti, která byla obývací pokoj, ložnice a velitelská centrála dohromady. Šel se umýt a když se vrátil, tak jsme nevěřili svým očím. Přišel mezi nás úplně jiný člověk.

Adler byl vysoký, přes sto kilo vážící muž. Typický ragbyový hráč. Ostře řezané rysy, bicepsy jak kulturista a jeho pohled byl navýsost podmanivý. Těch jeho očí jsem si všimla hned na začátku, ale když byl oblečen do volné bílé košile a černých džín... skoro jsem se zamilovala. No, vlastně úplně... Nemohla jsem ho pustit z očí a hltala každé jeho slovo. Naprosto mi učaroval. Je ale faktem, že Šárka na něm mohla také oči nechat.

Vyprávěl nám celou svoji anabázi... Bylo to velmi zajímavé. V době, kdy propukla epidemie, se zrovna s kolegy vracel z afghánské „štace“. Když přistávali na německé základně Ramstein, byla řídicí věž hluchá. Letadlo přistálo tedy v nouzovém režimu. Hned po přistání se dostali do přestřelky. Naštěstí příslušníci Blackwateru si zbraně ponechávají u sebe. Střelbu tedy opětovali a útočníky se jim podařilo zahnat. Nikdo z nich nechápal co se stalo. Pokoušeli se spojit s centrálou a s velitelstvím základny, ale nikdo nereagoval. Byli z toho zoufalí, někteří jeho muži potřebovali ošetření a u dvou z nich se začaly projevovat záchvaty zuřivosti. Nakonec je museli svázat, ale neobešlo se to bez zranění... Do večera onemocněli všichni kontraktoři, jak se příslušníkům polovojenských ochranek říká a zůstal pouze Adam a ještě jeden muž ze základny. Ten byl po týdnu náhodně zabit jedním ze slídáků. Adler to nesl velice těžce, během toho týdne se spolu dost sblížili. Všichni jsme si vzpomněli na Pavlu, Šárčinu sestru. Chápali jsme, jak to bylo asi těžké. Podařilo se mu spojit ještě s jedním chlapíkem, ale toho slídáci také dostali. Nakonec doputoval až sem. Terén znal, protože tu agentura prováděla zimní soustředění. Chatu opevnil a navozil sem vojenský materiál z nedalekých kasáren.

Adler byl daleko větší znalec zbraní a vojenské techniky, než my všichni dohromady. Pochválil nás sice za výběr automobilu a zbraní pro osobní ochranu, ale když viděl ty červené bedýnky pod Milanovou postelí, zpozorněl.

„To jsou chemické zbraně?“ Podezíravě se zeptal Milana. Ten, zřejmě potěšen zájmem, se významně zadíval na Šárku.

„Jasně, tohle je VX plyn.“ Odpověděl pyšně.

„A vy jste ho...“

„Ano.“ Přikývl s úsměvem Milan.

„Kde?“ Nahnul se k němu Adler.

„No...“ Zaváhal Milan a podíval se na Šárku.

„Tak mu to řekni!“

„To je dlouhá historie... nevím, jestli byste ji správně pochopil. Jednali jsme ale v sebeobraně.“

„Poslouchám.“ Adlerovi hloubavé oči provrtávaly Milana skrz naskrz. Už to nebyl ten milý společník jako na začátku našeho setkání. Byl to vlčák a pěkně ostrý. Milanovi to zřejmě také došlo, tak začal značně nejistě a opatrně. Adler ho nepřerušoval a v klidu jej vyslechl.

Milan začal líčit naše poklidné přečkání zimy, kterou jsme si krátili lovem na zatuhlé slíd'áky. Plynule přešel na hledání dalšího domova se závěrem, že jih je pro nás nedostupný, vzhledem k čilosti slíd'áků za teplého počasí. Adler souhlasně kývnul a dál sledoval Milanovo povídání...

„No a jednou jsme se dostali až do okolí Baden Badenu, to je pod Vídní. Dalo by se říci, že jsme bloudili jen tak, kam až nás stav silnic pustí. Narazili jsme však na zajímavé lidi...“ Tady se Milan odmlčel, jakoby hledal vhodná slova.

„... byl to nějaký pan Brown, který měl jako strážce podivné nemluvné typy. Slepě poslouchali jeho rozkazy. Posadil k nám tři z jeho lidí, kteří měli dohlížet na to, abychom se k němu dostavili a nikam se nezdejchli. Museli jsme si vzít i naše věci. Nemohli jsme nic dělat a taky jsme byli zvědaví, jak to na té jejich základně bude vypadat. Pan Brown sliboval, že tam budou i nějakí Češi. Jeli jsme, ten doprovod nám sice vrtal hlavou, ale skousli jsme to. Když jsme dorazili na ten jejich ranč, nestačili jsme se divit. Zajali nás a chtěli z nás udělat otroky.“

Adler se nechápavě zatvářil.

„No, to máte tak...“ Vysvětlovala Šárka. „... když jsme tam přijeli, tak to vypadalo jak v koncentráku. Lidi, co tam bydleli, nebyli už vůbec lidi, bezcílně a bez života se pohybovali kolem. Bylo to něco děsivého.“

„A potom...“ Vzal si zpátky slovo Milan. „... se to stalo. Přinutili nás, abychom jim dali zbraně. Mířilo na nás několik chlápku...“ Pokrčil rameny Milan. „A odvedli nás do ordinace, kde nám měl ten jejich doktor píchnout injekci a udělat z nás stejné otroky, jako byli ti venku. Na co ale zapomněli, byla naše Radka.“ Ukázal na mne Milan a pokračoval:

„Té jedině nevzali zbraně.“ Adam se na mě usmál a kývnul.

„No a pak to šlo ráz na ráz...“ Vmísila se do toho Šárka.

„No nebylo to tak jednoduchý...“ Pokračoval zpátky Milan. „... nejdříve jsme vzali toho doktora jako rukojmí a vnikli k nim do skladu. Tam jsem objevil tyhle bedničky.“ Milan ukázal na červenou schránku. „Vyběhli jsme na střechu, nasadili si masky a začali jsme to házet po táboře.“

„Zapomněls říct...“ Přerušila ho Šárka. „... že nejdřív po nás stříleli a tebe ošklivě zranili do nohy.“

„No jo, já vím!“ Rozčílil se Milan. „Snažím se to jen zkrátit! Přišli na to, že jsme jim zdrhli a okamžitě po nás začali střílet, já ji koupil do stehna, kousek od tepny.“

„Granáty s plynem jsem musela rozházet sama, byla to naše jediná šance...“

„Kolik jich zahynulo?“ Zeptal se Adam.

„Všichni, přes sto sedmdesát lidí.“ Odpověděla jsem.

„Chcete mi tím říci, že nějaký pan Brown shromáždil sto sedmdesát lidí a udělal z nich otroky? Jak?!“

„Jó, ahá! My jsme vám vlastně neřekli, jak je z nich dělal...“ Zasmál se Milan. „Ten doktor byl nějaký genetik. A přišel na to, jak změnit krev slíd'áků. Následně takto modifikovanou krev vstříknul do normálních lidí, ti se tím pádem stali infikátory. Poslušní otroci pana Browna!“ Dokončil toto krkolomné vyprávění Milan.

Adler si nás podezřívavě měřil.

„Opravdu se tak stalo!“ Vykřikla jsem, když se mi zdálo, že nám Adam nevěří.

„Dejme tomu.“ Pokýval hlavou. „Jen mi nejde do hlavy, jak mohl ten chlap shromáždit tolik lidí... Říkali jste, že jich tam bylo sto sedmdesát?“

Přikývla jsem.

„To je divné. Přežil to někdo?“

„Ne.“ Zakroutil hlavou Milan.

„Určitě?“

„Nikdo to nepřežil.“ Řekla temným hlasem Šárka. „Milan byl těžce zraněný a já musela všechny ty lidi natahat na hromadu a zapálit... kvůli epidemii. Bylo jich tam sto sedmdesát tři. Přesně.“

„Hmm. Chápu. Jen mi je divný, jak ten chlap mohl natáhnout k sobě tolik lidí... Ten doktor to taky nepřežil?“ Pohled na Milana ho přesvědčil, že ne.

„To je škoda, měli jste ho vzít na výslech. To se tak dělá...“

„Výslech?“ Zarazila se Šárka. „Měli jsme v té době úplně jiné starosti, chlap mi tam málem chcípнул na vykrvácení. Kolem plotu mlsně běhali slíd'áci a ty bys po mě chtěl, abych někoho vyslýchala?!“ Ťukala si na čelo.

„Dobře, dobře...“ Omlouval se Adler. „Vím, muselo to být těžký. Jo.“ Kýval. „Škoda, teď se jen nedozvíme, jak přišel k tolika lidem...“

„To je snad jedno, né?“ Podívoval se Milan.

„Není to jedno. Možná to je klíč, proč celá ta událost vznikla.“

„To těžko.“ Pochybovala Šárka.

„A ti... superslíd'áci, tak jim říkáte?“ Zeptal se.

„Ano. Slovo slíd'ák vymyslela tady Radka.“ Ukázala s úsměvem na mne Šárka. „A tihle jsou rychlejší a odolnější... proto superslíd'áci.“

„Já jim říkám exit'áci.“ Usmál se Adler.

„Exit'áci? To je dobrý!“ Pochválila jsem ho.

„Kdysi jsem hrál s kolegy jednu hru, takovou primitivní střílečku. A protivníky v té hře jsme nazývali exit'ákama. Vždycky se ten parchant někde zjevil a zastřelil tě. Právě ve chvíli, kdy to vůbec nečekáš a exitoval tě. Proto exit'ák.“ Vysvětloval svůj nápad Adler.

„Exit'ák se mi líbí.“ Přikývla jsem.

„Díky.“ Pokynul mi Adam. „Kdy jste na ně narazili poprvé?“

„Poprvé...“ Zapřemýšlel Milan. „Asi tři dni potom, co jsme vypadli z toho lágru.“

„A jak jste se v tom lágru dlouho zdrželi?“ Vyzvídal dál.

„Čtrnáct dní, dokud se Milan neuzdravil. Odpověděla Šárka.

„Hmm...“ Adler se zamyslel, pak řekl: „Takže by to teoreticky bylo možné...“

„Co?“ Zeptala jsem se.

„No... že ti exit'áci vznikli až po tom, co jste aplikovali ten plyn.“ Řekl Adler, přimhouřil oči a zahleděl se jimi na nás.

„Ale... to je blbost!“ Bránila se Šárka.

„Ne tak docela...“ Odpověděl Milan. Všichni jsme se na něho vyjeveně zadívali. „Bylo by tu vysvětlení...“

„Jaké?“ Chtěla jsem vědět.

„Já totiž jednu z těch bedniček našel taky v doktorově laboratoři... Chápeš? Proto ty popruhy na lůžku! Ten parchant zřejmě něco zkoušel... a je možné, že plyn to zafoukalo do okolí a nějakí slíd'áci se ho nalokali...“

„A stali se z nich exit'áci.“ Dořekla jsem za něho.

„Pořád to musíte brát jako teorii. Není to vůbec jisté.“ Snažil se to najednou zlehčovat Adam.

„Do prdele!“ Zamumlal Milan. „To je pěkně v hajzlu!“ A drbal se na hlavě.

„No, pro vaše uklidnění musím říct, že jak jste mi líčili vaší situaci... bylo to dost bezvýchodné, asi jste neměli jinou možnost...“ Chlácholil nás Adler.

„To je otázka... kdybychom sejmuli ty naše strážce, který měli za úkol nás dotáhnout do lágru... ale to je blbost.“ Mávnul rukou Milan. Pokrčil rameny a řekl: „Zajímalo by mě z kolika slíd'áků se stali exit'áci... hmm.“

„Jestli je naše teorie správná, tak jich je asi hodně, ale já jsem vám neřekl ještě jednu zajímavou věc, týkající se těch exit'áků...“ Oznámil nám Adam.

„A to?“ Zeptala se Šárka.

„A to... Exit'áci loví slíd'áky, respektive je likvidují na setkání. Viděl jsem to na vlastní oči. Zahlídl jsem skupinku slíd'áků dole v údolí jak paběrkovala v nějakých kontejnerech, najednou na ně z křoví něco vyskočilo a z milejch slíd'áků byla fašírka. Ten exit'ák pak nasál vzduch do nozder a běžel mým směrem. Cestou zabil dalšího slíd'áka, který byl na cestě k té skupince u kontejnerů. Měl jsem ho krásně na očích, viděl jsem jak je rychlejší a silnější. Nebyl tedy pro mě problém ho střelit. Na své toulky nosím tuhle kulovnici.“ Ukázal na pušku s dřevěnou pažbou. „Musel jsem po něm vypálit dvakrát. První šla do břicha, to se teda skácel, ale pak se začal hýbat. Došel jsem k němu a chtěl se podívat, kam ji dostal, nezdálo se mi, že bych ho trefil špatně. Byl trefený dobře, pěkně pod hrudník. Normálně by byl hotověj. Lapua je silnější náboj, ale tenhle parchant byl jiný. Neměl ty vodnaté oči, byl chytřejší, na můj vkus až moc... Tak jsem mu našel pěkně doprostřed čela pětistovkou revolverem. Hlava mu odlítla a bylo hotovo, ale stejně sebou pořád škubal, ale tělo bez hlavy...“ Usmál se.

„Jak tě tak, Adame, poslouchám...“ Začal Milan svoji úvahu, která sice ze začátku vypadala dost šíleně, ale pak to do sebe logicky zapadalo. „... tak se mi zdá, že ten náš pan doktor dělal pokusy nejenom na lidech, ale i na slíd'ákách... A myslím, že spolu s Brownem chtěli vytvořit monstrum, neboli jedince, který by slíd'áky lovil. Chtěli udělat někoho, kdo by Země zbavil slíd'áků, ale ještě to zřejmě neměli plně pod kontrolou. Exit'ák je sice rychlejší a silnější než slíd'ák, ale je moc... divokej. Potřebovali nějakou ochočenou variantu exit'áka.“

„Co povídáš má svoji logiku, ale je to jen nepodložená teorie...“ Milan už chtěl něco namítnout, ale Adler pokračoval:

„Chtělo by ji ověřit...“ Pokýval hlavou.

„Ale jak?“ Zeptala se Šárka.

„Jak?“ No to je jednoduché.“ Zaradoval se Adam, když viděl u Šárky zájem. „Vydáme se do toho lágru a prohrabeme papíry... snad všechno neshořelo.“

„Neshořelo, ale já tam už nejdu!“ Protestovala Šárka.

„Já taky ne!“ Přidala jsme se.

„Víte dobře, že sám tam jít nemůžu.“ Řekl Adam. „Potřebuji někoho, kdo by mi kryl záda.“

„Můžem ti půjčit Honzíka.“ Navrhla jsem.

„Honzíka?“ Nechápatě se zeptal Adam.

„Honzík...“ Vysvětlovala Šárka. „... to je takový radar nebo co to je.“

„Ale nesmysl...“ Zarazil ji Milan. „... Honzík je infra-optický pasivní lokátor. Objevili jsme ho u Browna ve skladu, měl tam celkem čtyři tyhle typy. Chvilí mi trvalo než jsem přišel na to, co to je a jak se s tím zachází, ale ono to není těžký... Musí to zvládnout Američan, tak jsem to musel zvládnout i já.“

„Ten si dáš na střechu a když se přiblíží slíd'ák, tak tě Honzík pípnutím vzbudí.“ Vložila se do toho Šárka.

„Hmm, dobrý.“ Pochválil to Adler. „Něco podobného jsme měli od Izraelců taky, ale bylo to hrozně drahý. Na baráku mám bohužel nepřenosnou variantu. Už kvůli tomu bych se tam chtěl vypravit. Ten Brown tam bude mít asi spoustu zajímavějších věcí.“ Těšil se Adam.

„Jen tam jed'...“ „Povzbuzovala“ ho Šárka. „... ale bez nás! My si potřebujeme oddychnout a jestli ti to nevadí, tak mi ti půjčíme Unimog a ty nám dáš klíče od chalupy...“ Zasmála se nakonec, jakoby tušila, že s tím Adam nebude souhlasit. Ten byl pochopitelně proti. Chalupa

byla pro něho všechno a nehodlal ji někomu jen tak přenechat. Nakonec jsme se domluvili, že si tu nějaký čas odpočinem, porozhlédnem se po okolí a uvidíme, co se dá dělat. S tímto závěrem se šlo spát.

XXXXX

Druhý den nám Adam ukazoval vymoženosti svého sídla. Ve sklepech měl zásoby zbraní a střeliva, že by se za ně nemusela stydět, jak říkával, „motostřelecká divize Varšavské smlouvy.“ Milan byl ve svém živlu, pořádali nekonečné debaty na téma zbraně, jejich devastující účinek na lidské tělo a vnější a vnitřní balistika střel. Časté slovo bylo *target effectivity*, což znamená účinnost v cíli. Když se Milan pochlubil se svým STIčkem, Adam tiše hvízdнул...

„Takový bych chtěl taky!“ Pokýval nadšeně hlavou. „Kdes ho vzal?“

„Kousek od Plzně, tam je taková prodejna, měli tam ještě takový zlatý, ale to se mi zdálo dost přeplácáný, tohle má jen pozlacený ovládací prvky.“

„Ty vole, Executive!“ Vykřikl Adam, když mu ji Milan půjčil. „To je snad vůbec nejlepší co voni dělaj! Pak už jsou jen laděný speciály na IPSC, ale to je na hovno, ty potřebujou fajnovou údržbu! Tohle je přesně do boje. Já mám tady tohohle Sphinxe, je v pětačtyřicítce a je fakt přesnej! To bychom mohli dát někdy závody!“ Zajásal nakonec Adam.

„Nemáš šanci!“ Kasal se Milan a my se Šárkou na sebe pohlédly a usmály se. „Exzáč střílí jenom desítky, von nic jiného neumí.“ Potutelně se zachechtal Milan.

„Cha, to se ještě uvidí!“ Oplatil mu stejnou mincí Adler. „To určitě! Se můžem vsadit!“

„Vo co?“ Nadhodil Milan.

„Vo co? Co třeba vo toho vašeho Honzíka! No?“

„No to určitě! My Honzíka nikdy nedáme!“ Skočila jim do toho Šárka.

„Honzíka né, to je blbost. Honzík nám mnohokrát pomohl.“ Souhlasil se Šárkou Milan a já bych taky Honzíka nerada dávala z rukou.

„Ale u Browna jsou další...“

„Tak si tam pro ně skoč!“ Vyzval ho se smíchem Milan. Na to Adam jen mávnul rukou a nic neřekl.

„Hele, Honzíka můžem používat všichni. Třeba se tam jednou vydáme. Chápu, že seš nedočkavej zjistit, co tam ten Brown vlastně dělal, ale to může počkat. Třeba za rok nebo někdy v zimě tam vyrazíme. Sbalíme dalšího Honzíka, ty zjistíš, jak to bylo a všichni budem spokojení. Co?“ Navrhla Šárka.

„No... možná.“ Neurčitě odpověděl Adam.

„A s Milanem bys to stejně prohrál.“ Dodala ještě. „Co von má odstřílíno, to ty nemáš odkýváno hlavou...“

„Co... jak? Nechápavě se zatvářil Adam. „... jak odkývá... No počkej! To určitě, toho tvého Milánka rozstřílím na hadry!“ Naoko se rozčiloval Adam. Všichni jsme propukli v nezřízený smích, když tu něco v Adamově kapse zapípallo. Ten strnul, sáhnul do ní a podíval se na displej.

„Valej se na nás tři prevítí! Rychle!“ Zařval a sám se vyřítit do centrály. Podíval se na monitor a něco vyřukal na klávesnici.

„Dva se blíží z jižní strany, to jest po cestě jak jsme přijeli a další je schovaný za stodolou! Vezmu si padesátku a sluchátka a vy mi budete říkat, kde jsou tyhle červený tečky! Jasný?!“ Jeho otázka nepřipouštěla jinou odpověď, než: „Ano pane!“

Milan kývnul že rozumí a spolu se Šárkou pozorovali obrazovku. Já jsem se vydala za Adlerem a nesla mu nějaké „cajky“. Byly to náhradní zásobníky do Adamovy superodstřelovačky.

„Dám si tam infra...“ Zastavil se u jedné ze skříní a vytáhnul veliký duralový kufřík. Tam skryt za dvojitým molitanem se ležel obrovský teleskop.

„Třetí generace. S tím vidíš jako ve dne.“ Řekl a rychle sundal původní optiku. Na rybiny nasadil novou a vyrazili jsme do patra. „Kde jsou body?“ Zeptal se do mikrofonu.

„Dobře.“ Pokýval hlavou, když mu Milan odpověděl. Pak otevřel potichu okno a zmizel ve tmě. Hrozně jsem se o něho bála a vytáhla jsem svůj Recyklát. Dovnitř fičel studený vítr. Najednou se ozval hromový výstřel z pušky, zaklepala se se mnou podlaha. Vzápětí další a další rána. Pak Adam skočil otevřeným oknem a zařval:

„Střílej!!!“ Namířila jsem na okénko právě v okamžiku, když do něho nakoukla čísi vyzáblá hlava. Byla odporná, maso na tvářích seschlé a byly vidět jednotlivé žíly.

Střelila jsem. Hlava se ke mně natočila a její oči se do mně zabodly. Znova výstřel a znova. Exit'ák skočil do místnosti a hnal se ke mně. Střílela jsem o sto šest a vysypala do něho plný zásobník desítek. Pomalu jsem ustupovala, ale bylo to málo. Adam se akorát zvedal ze země ale byl hrozně daleko. Ten parchant už už po mě natahoval ty své hubené dlouhé ruce, když se kolem mé hlavy prohnalo několik střel. Jedna mi olízla ucho. Spadla jsem na zem a vyměnila v letu zásobník. Exit'ák pokračoval ve skoku, ale byl značně zbrzděn přívalem olova.

Odkutálela jsem se stranou a našla to do něj z boku.

Upadl na zem a začal se svíjet.

„Ustupte!“ Zařval kdosi a než jsem stačila zareagovat, exit'ákově tělo rozpůlil výstřel z padesátky. Bohužel, rána měla fatální následky pro mé ušní bubínky.

Exit'ák nevěda, že už je na půlku, hrábnul po mně svýma dlouhýma rukama a chytnul mě za botu. Milan do něho sice střílel, ale on byl jak v transu. Měl kořist už ve svých rukou a přestože vlastně dávno nežil, jakási setrvačnost a zloba ho poháněla dál.

Až drtivý úder pažbou padesátky do exit'ákova zápěstí ho upozornil, jak na tom celkově je a po tomto úderu exit'ák konečně exnul.

Odkutálela jsem se stranou a zůstala ležet. Nevnímala jsem Adama jak něco povídá do mikrofonu (ujišťoval prý Šárku o výsledku bitvy), přála jsem si jen usnout. Někdo mě zvednul a odnášel pryč. Položili mě do centrály. Nic jsem neslyšela a v hlavě mi pulsovala tupá bolest. Myslela jsem, že umřu. Pořád jsem viděla tu dravčí tvář za oknem a nechápala jak je možné, že vůbec nereagoval na střelbu.

XXXXX

Probrala jsem se až druhý den. Říkali, že mi dali nějaké prášky, abych usnula. Spala jsem asi patnáct hodin. Je faktem, že sluch se mi trochu vrátil, ale museli na mne mluvit hodně nahlas. Daň za přežití...

Adam mi vyprávěl, že dle Milanových pokynů hravě dostal první dva exit'áky, ale třetí byl moc rychlý a Milan špatně předpověděl směr útoku. Proto Adam musel uprchnout dovnitř a předpokládal, že pro mě bude exit'ák snadným cílem. S odolností jakou měl nikdo nepočítal, protože kromě Šárky do něho nikdo z lehkých zbraní ještě nestřílel.

„Je to ponaučení pro příště.“ Uzavřel poradu Adam. „To tvoje STIčko můžeš vyhodit. Od téhle chvíle to chce pouze rázi výkonu pětistovky Smit'áka. Nic menšího!“

„To ale Radka neudrží.“ Protestovala Šárka.

„Co to je pětistovka Smit'ák?“ Zeptala jsem se.

„Tohle.“ Ukázal mi Adam obří revolver. Potězkala jsem ho.

„Tak to ani náhodou! Je hrozně těžký!“ Vzdychla jsem.

„Pak jediné pumpu a speciální tříštivý náboje.“ Poznamenal Adam. „Něco bych tu měl, pojd' se mnou, zkusíš si něco.“ Vyzval mě.

„Teďka?“ Vzpouzela jsem se.

„Jo, teďka. Kdoví, kdy zase přílezu.“ Vydala jsem se tedy spolu s Adamem a Milanem do sklepa. Adam otevřel jednu z beden a podal mi brokovnici.

„Zkus si ji.“ Vyzval mě, jako bych si měla zkusit novou sukni. „Sedí ti? Není moc těžká?“

„Není.“ Kývla jsem a znova přemýšlela nad Milanovou otázkou. „Sedí ti?“ To znělo, jako by se ptal na moje boty.

„A teď náboje.“ Začal vysvětlovat Adam. Milanovi zářil obličej, byl ve svém živlu. „Pumpa je na šest kousků. Není to sice moc, ale je to daň za velikost. Tady tím nabíjíš...“ Ukázal na malé okénko na pravé straně pušky. „Takhle to tam napeš...“ Ládoval do ní náboje. „... a takhle...“ Máchnul s předpažbím. „... ji nabiješ. Teď je nabitá. Je to dvanáct krát sedmdesát šest. Jsou v tom železný S-bally. S tímhle exit'ákovi ustřelíš palici. Tohle je jiný kafe, než ten tvůj recyklát.“

„Říkáš železný S-ball, ale neodře to hlaveň?“ Strachoval se Milan.

„Neboj, mají na sobě teflonovou vrstvu, ta dokonce zlepšuje tření. Špunt vyletí rychleji, teflon se na konci hlavně rozteče a do cíle dorazí nažhavený převít o průměru sedmnácti milimetrů.“ Vítězoslavně dokončil Adam.

„Paráda!“ Uznale kývnul Milan. „Nemáš ještě jednu?“

Adam se usmál a řekl: „Mám jich tu pět a nábojů...“ Mávnul rukou Adam. „... mraky!“

xxxxx

U Adama jsme se dovyzbrojili a načerpali sil. Ještě jednou se opakoval útok, ale tentokrát byl exit'ák sám a pro Adlera bylo hračkou vetřelce zneškodnit. Čekala jsem s namířenou brokovnicí kus od okna, ale kolena se mi stejně klepala. Cítila jsem se sice jistější, ale pořád jsem v duchu viděla tu odpornou tvář za oknem. Naštěstí se ale nic podobného neopakovalo. Šárka asistovala u obrazovky a dávala pozor, jestli se neobjeví někde ještě jeden útočník. Akce ale, jak už jsem řekla, proběhla v klidu a Adam ohlásil čistý sestřel.

Všechny exit'áky jsme spálili na ohni a Adam šel vyhodit zbytky do rokle. Nejdříve však na nich provedli pitvu a vnitřnosti a svaly nafotili digitálním foťákem. Zhotovili tisíce snímků s maximálním rozlišením, kdybychom se někdy v budoucnu setkali s nějakým doktorem a mohli mu to předat nebo ukázat na posouzení. Vzoroky tkání jsme ale nechtěli skladovat. Bylo by to příliš nebezpečné. Nechtěli jsme, aby padly do nepovolaných rukou a byly tak zneužity.

„Už jsme zabili celkem šest exit'áků...“ Pronesl jednoho večera Milan, když jsme se všichni sešli v centrále, která byla jedna z nejoblíbenějších místností na chatě. „... ale fakt by mě zajímalo, kolik jich je celkem a jak mohl ten plyn...“

„A co když to není plyn...“ Přerušil ho Adam.

„Ják není? Musí to bejt, co by to taky jinýho bylo?!“ Otázal se napůl rozčilen a napůl konsternován Milan.

„Co když to byla jen nádoba použitá z toho bojového plynu...“ Naznačil mu podezření Adler.

„Blbost... no, možný je samozřejmě všechno, ale proč by to někdo dělal? Proč by tu látku strkal do kazety od plynu? Co?“

„Aby odvrátil podezření.“ Pokrčil rameny Adam. „Sám si přece říkal, že si jednu tu krabici objevil v doktorově laboratoři.“

„No, to je fakt!“ Souhlasil Milan, ale pak dodal: „To ale nic nevysvětluje, třeba chtěl doktor použít ten plyn na některého z lidí, třeba i na nás...“ Podíval se na Šárku a na mě.

„Třeba.“ Pokýval hlavou Adler. „Ale třeba do ní plnil to svoje svinstvo.“

„Ale většina toho byla v tom skladu.“ Namítl rozumně Milan.

„No a o to právě jde, ne?“ Souhlasil s ním náš hostitel. „Proč myslíš, že by takovou látku strkali do skladu, kde byly miny a další vojenský materiál?“

„Nedává mi to smysl.“ Rezignovaně odpověděl Milan.

„Ale dává!“ Nedal se odbýt Adam.

„Jakej?“ Zeptala jsem se. Zajímalo mě, s jakou novou teorií přijde.

„Jakej? No přece maskování! Když chceš, aby ti někdo nelezl na tvůj oblíbený rum, tak ho naliješ do lahve od ředidla! Bylo to maskování, to je jasné jako facka!“

Všechny nás to ohromilo. Bylo to pravděpodobné, dokonce hodně pravděpodobné, jak se vyjádřil Milan.

„Kurva, že jsme na to nepřišli dřív! Máš pravdu, bude to tak!“

„A ještě jedna věc, mnohem závažnější!“ Podotkl nakonec Adam.

„Jaká?“ Zvolali jsme. Adam se ale jen zasmál a protáhl se v křesle. Měl nás v hrsti a dobře to věděl.

„Vím, proč sem ti exit'áci pořád lezou.“

„To víme taky!“ Řekla s despektem Šárka.

„Nevíte.“ Zakroutil hlavou Adam. „Proč tedy?“

„Jdou po nás.“ Odpověděla jsem.

„Ne. Tak jednoduché to není. My jsme až na druhém místě.“

„A co je na prvním... Ty vole, ty myslíš...“ Vytřeštil oči Milan.

„Co? O co tu jde? Co chtějí exit'áci, co je na prvním místě?“ Ptala se Šárka.

„No přece ten plyn.“ Pokrčil rameny Adler. „Jdou za tím, jak mravenci za královnou.“ Došlo mi to především, ale potřeboval jsem si to v hlavě srovnat. Když nás napadli ti tři, tak si vzpomeňte jak to bylo...“ Vybízěl nás Adam. „Kde byli ti dva a kde ten třetí?“

„No ti dva zaútočili a třetí jim kryl záda u garáže...“ Nechápal nic Milan.

„Kdepak.“ Nesouhlasil Adam. „Ti dva kryli záda tomu třetímu, který se pokoušel vloupat do stodoly. K jejich smůle jsem je dostal dřív, než se tam ten třetí lump vlezl. Když jsem je sejmul...“ Pokračoval dál Adam a mně se opět vracely nepříjemné vzpomínky. „... tak mu nezbývalo nic jiného, než aby toho nechal a šel po mně, protože jsem mu překazil plány. Byl hrozně nasranej a měl řádně vyplavenej adrenalin, proto reagoval nečekaně a tys ho blbě zaměřil.“ Ukázal na Milana. „Když vzlítnul dovnitř, tak se mu do cesty postavila dvanáctiletá holčička, kterou by normálně roztrhnul jak žížalu...“ Podíval se na mě a pokračoval: „...museli jsme ho pořádně naštvat, jednal zkratkovitě. To znamená, že tihle prevíti nereagují pudově, jak jsme si doposavad mysleli. Podle mne to nejsou žádná pitomá monstra, která mají v mozku nasráno. Jsou to pěkně chytří parchanti! A tohle jejich nelogické chování to paradoxně dokazuje.“

„Hmm.“ Kývla hlavou Šárka. „To zní logicky. Toho posledního jsi sejmul u stodoly, vid'?“

Odpovědí jí bylo jen neznatelné přikývnutí.

„Tak ti parchanti jdou po tom plynu...“ Zamumlal Milan.

„Bude to asi jako elixír mládí...“ Přemýšlel nahlas Adler. „...anebo nějaká medicína... Musíme to každopádně zničit!“

„Co nejdřív!“ Přitakala Šárka.

„Ale kde a jak?“ Chtěla jsem vědět.

„Kolik je to beden? Pět?“ Zeptal se Adam.

„Jo, pět.“ Souhlasil Milan.

„Bývalo by to stačilo hodit do vysoký pece nebo do spalovny, ale obávám se, že žádná se nám nepodaří roztopit.“

„Do vody?“ Nadhodila jsem.

„To ne, to nemůžeme riskovat.“ Nesouhlasil Adler. „Já už o tom přemýšlel...“

„No, tebe nám seslalo samo nebe!“ Zvolal Milan. „Já jsem jen zvědavěj, co na nás ještě chystáš...“

Adler se jen tajuplně zatvářil a Šárka si dala hlavu do dlaní.

„Neboj, Šárko. Projedeme se teda, to je fakt, ale dá se to zvládnout.“

„Kam?“ Chtěla vědět.

„Do Itálie.“ Odpověděl lakonicky.

„Do Itálie?“ Zopakoval to Milan. „Proč?“

„Protože jediné dva činné vulkány jsou v Itálii. Jedním je Vesuv a druhým Etna. Mohli bychom jet ještě na Island, ale...“ Adler se opřel o křeslo a prohlížel si nás. Byl dobrý psycholog, donutil nás, abychom většinu jeho myšlenek řekli sami a dostal nás tam kam chtěl. Kdyby za námi přišel a řekl, že plyn v červených bednách není tím plynem, za který ho všichni pokládáme a že se máme sebrat a vhodit jej do Vesuvu, tak se mu okamžitě vysmějeme. Takhle to ale udělal fikaně. Ničeho jsme si nevšimli...

„Jak se tam chceš dostat?“ Zeptal se unaveně Milan.

„Jsou dvě možné cesty...“

„Dvě? To je dobrý, máme teda z čeho vybírat.“ Pokusila se o žert Šárka. Vyznělo to však naprázdno.

První je jízda v obrňáku. Asi třicet kilometrů severně jsou kasárna a v nich jsou uskladněny Pandury. To jsou obrněné transportéry...“

„Ty měla i naše armáda!“ Skočil mu do řeči Milan. Adler jen pokýval souhlasně hlavou a pokračoval:

„Jo, myslím že jo. Do něj se čtyři vejdem. Můžem jet pro jistotu ve dvou. Bylo by to i rozumnější. A druhá možnost je zalítnout tam vrtulníkem.“

„Ty umíš létat?“ Zeptala jsem se.

„Jo, mám na to papíry. Ředitel Blackwateru musí umět spoustu věcí, Radko. Je to ale riskantnější, sice bychom tam doletěli během jednoho dne, ale... kdyby se něco pokazilo... Kdybychom třeba museli nouzově sedat...“

„Taky myslím, že let riskovat nebudem!“ Ukončila Šárka debatu, kterou že cestou se vydáme.

„Já bych s tím odjezdem nespěchal.“ Přidal se Milan „Zatím na nás nemůžou, dovnitř se nemaj šanci dostat. Rozmyslíme si trasu a na podzim bych třeba vyjel...“

„Bude to dobrodružství.“ Prohlásil Adam.

„Já už jsem si toho „dobrodružství“ užila spoustu...“ Odbyla ho Šárka.

XXXXX

Ještě jednou nás navštívil exi'ák. Bylo to pozdě odpoledne, když jsme si užívali letní sluníčko. Během těch třech měsíců jsme se s Adamem docela sblížili. Někdy měl docela drsné průpovědky, (mnohem horší než Milan) ale zase na druhou stranu to byla dobrá škola života. Oslavila jsem své třinácté narozeniny. Stýskalo se mi po rodičích, ale všichni tři se opravdu snažili a já rázem zapoměla na stesk. Od Šárky jsem dostala veliký dort, Milan mi nadělil dalekohled s nočním viděním a Adam neprůstřelnou taktickou vestu, upravenou na mojí velikost. Všichni jsme se těm dárkům smáli, dostala jsem ještě anglickou cvičebnici a Šárka mě dřela až do úmoru. Hned po mně měl narozeniny Adam. Se Šárkou jsme mu rovněž udělali dort a od Milana dostal nějakou pistoli od firmy SVI, která měla být ještě lepší a exkluzivnější než jeho STIčko. Adam byl v sedmém nebi, pistol byla v jeho oblíbené ráži .45ACP a navíc zdobená ornamenty.

Každý týden jsme dělali soutěž před chatou. Střílelo se do terče na 25 metrů a výsledky byly více než vyrovnané. O malinko byl lepší Adam, ale Milan ho těsně následoval. Oba stříleli naprosto bezchybně: desítka v terči byla jak řešeto. Museli si zezadu udělat lapač na střely, protože to lítalo doslova jednou dírou a mnohokrát se kvůli tomu pohádali. Byla to docela legrace, ale ti dva to brali smrtelně vážně.

Já jsem soutěžila se Šárkou. Adam fandil mě a Milan Šárce, ale někdy i mně prozradil, co Šárka zamýšlí. Oba mi společně lehce nadřžovali a Šárka kvůli tomu často oficiálně protestovala.

Má soupeřka v minulosti dělala sportovní gymnastiku a judo. Učila mě základní chvaty a když nás spolu viděl Adam, prohlásil, že nás naučí doopravdy zápasit. Házel s námi o žíněnku jak s kusem hadru. Nikoho nešetřil. Měli jsme pocit, že na nás dívky je tvrdší. Vždycky říkával: „Von se s váma exit'ák taky nebude srát...“ To odpovéděl, když se nám nezdála přiměřenost cvičení.

Adam byl absolutní profík a věděl, co si může dovolit. Připadal nám jako hrdina z akčních filmů: ostře řezané rysy, na krátko ostříhaný, opálený, drsný... měli jsme ho obě rády. Já jsem se do něho bezhlavě zamilovala. Šárka už měla svého Milana a tak mi Adama trochu záviděla. Ne teda, že by mezi námi něco bylo, ale měla jsem ho opravdu ráda.

Nebýt toho stísněného pocitu před možnou návštěvou exit'áka, tak jsme si to užívali jako na dovolené.

XXXXX

Léto uteklo jako voda a přiblížil se podzim. Nadešel čas, abychom se podívali zpátky do tábora bratrů Brownových. Obyčejné slíd'áky jsme už nikde nezahlédli, dělali jsme sice jen malé výpravy po okolí, ale nikde ani slíd'áčka...

„Jako by se do pekla propadli...“ Komentovala to Šárka. Milan pokýval hlavou a podíval se na Adlera.

„Asi byli vyhubeni.“ Řekl neurčitě. Hned mi došlo, kým byli vyhubeni a do smíchu mi z toho nebylo. Bylo samozřejmě dobré, že slíd'áci neexistovali nebo, že jich bylo málo, ale vládu nad světem se ujali exit'áci a ti byli mnohem nebezpečnější.

„Musíme přijít na to, jak takovýho exit'áka spolehlivě zabít.“ Začala jsem oblíbenou diskusi na téma: Smrt exit'ákům.

„Tímhle.“ Ukázal na svůj opasek Adam. Měl tam zavěšené dva obrovské revolvery Smith & Wesson. „Vždycky mi bylo divný, proč Smit'áci udělali tak velkou ráži...“ Zamyslel se. „... a teď už to vím! Je to kvůli exit'ákům!“ Zasmál se a pohladil si ty dvě železa za opaskem. „S tímhle u nás v Americe loví... jsme lovili medvědy, teď se to hodí na ty parchanty.“ Pokýval spokojeně hlavou. Milan měl přesně stejné zbraně jako Adam. Zprvu je nechtěl, pořád propagoval své STI, ale Adler mu to nakonec rozmluvil, říkal, že STI je sice přesné, ale slabé a že to jsme všichni viděli na mně, když jsem z bezprostřední blízkosti nedokázala zabít exit'áka ani s ráží 10mm AUTO. Milan kapituloval, ale STIčko si nechal, jako talisman, říkal, že si ho nechá a vezme si ho i do Itálie, jako spoluzavazadlo.

„Nevím...“ Povídá Šárka. „... co ti na to řeknou celníci.“ Milan chvíli na ní nechápavě civěl a pak jsme se všichni rozesmáli.

„Mně ta nepřítomnost slíd'áků docela znepokojuje.“ Nadhodil Adam.

„Alespoň je o jeden problém míň.“ Mávla rukou Šárka.

„To sice jo, ale bojím se, kolik těch exit'áků vlastně je. Kolik se jich tu pohybuje?“

„Asi dost.“ Usoudila jsem. Stávala jsem se pomalu skeptikem, žádný důvod k optimismu koneckonců nebyl.

„Zítřa...“ Začal vážně Adam. „... bysme se tedy rozjeli do toho Brownova lágru. Pokusíme se najít nějaké materiály svědčící o tom, co tam vlastně prováděli. Souhlas?“ Se Šárkou jsme se na sebe podívaly a kývly jsme. Počítaly jsme s tím. Milan chtěl odjezd ještě o den, dva zpozdit, ale Adler to odmávnul, jako neopodstatněnou připomínku.

„Je jedno, jestli máme vyrazit zítřa nebo pozítří. Všichni jsme nachystaní a víme do čeho jdeme. Je jen veliká škoda, že se nám nepodařilo zprovoznit ty obrňáky.“ Myslel tím ty Pandury v nedalekých kasárnách. Minulý týden se tam totiž s Milanem vydali a zjistili, že se

tam sice jsou, ale nikde nenašli startovací klíčky. Většina vozů měla navíc rozebraný motor a zřejmě procházela generální opravou. Ze třiceti kusů byly pojízdné tři, ale od těch chyběla magnetická karta (klíček) ke zprovoznění zbraňového systému. Bylo z toho veliké zklamání, protože jsme si od nich mnoho slibovali. Milan alespoň objevil v jedné dílně zbrusu nové pancéřované vozidlo. Adam tvrdil, že se jmenuje Buffalo a že tato vozidla používá americká armáda v Iráku a Afghánistánu. To šestikolové monstrum bylo ale napůl rozmontované a tak museli vzít do rukou klíče a autogen a dát ho dohromady. Adler tvrdil, že to je lepší než Pandur a že s tím nebude problém dojet až do Itálie. Podstatné bylo, že klíčky se nalézaly přímo ve startovací skříňce a na podruhé nastartovali motor. Buffalo přivezli k chalupě. Až nahoru s ním ale nevyjeli, protože bylo příliš těžké a hrozilo převrácení. Neuvěřitelná byla rovněž jeho spotřeba, přestože se jednalo o dieselový motor, tak měl spotřebu devadesát litrů na sto. Nebylo divu, protože Buffalo vážilo třicet šest tun.

Vepředu bylo místo pro tři osoby a vzadu pro deset mužů i s výzbrojí. Na stropě byla posazena dálkově ovládaná věž s dvacetimilimetrovým kanónem a kulometem. Věž mohl ovládat jeden ze spolujezdců a další manipulovat s mohutnou rukou, umístěnou na pravé straně vozidla.

Tato ruka sloužila k manipulaci s výbušninami a mohla taky odtáhnout vrak vozidla nebo nástrahu ze silnice, aniž by byl někdo z posádky ohrožen. Vozidlo bylo masivně pancéřované a odolávalo prý výbuchu dvojité protitankové miny. Mě se moc nelíbilo, vedle Unimogu působilo jako parní lokomotiva vedle motoráčku.

Milan chtěl na něho namontovat šípovou radlici, ale Adler to považoval za zbytečné a ptal se ho, kam na ty koňské nápady chodí.

„To má z Masomlejna.“ Mávla rukou Šárka a šla nakládat. Nevím, jestli to Adam pochopil, ale nic na to neříkal.

XXXXX

Odjeli jsme těsně před polednem. Najednou se nikomu nechtělo pryč. Buffalo nám sice poskytovalo možná větší ochranu než chata, ale určitá nostalgie tu byla. Nedalo se ale nic dělat. Vše bylo připraveno k odjezdu. Ohromný motor se převálil, vyplivl mohutný oblak kouře a my se hnuli. Veliký problém byla nafta, vozidlo sice polykalo i benzín a ředidlo, ale vše již bylo značně nekvalitní. Adler sice říkal, že bychom se mohli pokusit o rafinaci a prodloužit životnost paliv nebo si i vyrobit nové, ale s našimi primitivními možnostmi by to šlo jen stěží.

Honzíka jsme vysadili na střechu a všichni bedlivě pozorovali okolí. Adamovi se ho podařilo propojit se střeleckým systémem Buffala a tak nebyl problém zasáhnout případného útočníka. Stačilo jen na přenosné klávesnici zmáčknout Enter a z případného vetřelce byla fašírka. Měli jsme nabito tříštivo-trhavé a jedna krátká dávka (pět nábojů), byla schopna, jak se vyjádřil Adler, udělat „z prasete během vteřiny sulc“.

Já jsem se snažila vzadu usnout, protože jsem měla noční hlídku. Ležela jsem v nákladovém prostoru a přemýšlela. Honilo se mi hlavou zase tolik věcí, že mě brzo začala bolet. Do toho všeho jsem měla komplikace s první menstruací a nebýt Šárky, tak nevím, jak bych to všechno přežila a překonala.

První noc byla klidná, nikdo nás neotravoval, ale druhou, to když měla službu Šárka, se na nás vrhli. Mohlo jich být kolem dvaceti a Honzík přestal stíhat. Prvních sedm dostalo přímý zásah, ale dalším se podařilo projít palebnou clonou a začali bušit do kapoty. Milan si sednul za řízení té manipulační ruky a pral se se dvěma exitákama. Jednoho napíchnul na čtyřzubec, kterým tato ruka byla opatřena a dalšímu useknul hlavu. Všechny ty potvory se vrhly na ruku a chtěly ji zničit. To se ale přepočítaly, hydraulická čerpadla si byly schopná poradit i s vrakem autobusu, natož se sotva sedmdesátikilovými mumii, sice neuvěřitelně silnými,

ale poměrně lehkými. Adler, jakmile viděl, že všichni exit'áci jsou navěšeni na ruce, vylezl z poklopu a hodil mezi ně balíček s plastickou trhavinou. Asi dvě kila.

Otočil ovládací klíčkou a já poprvé poznala co dokáže Semtex. Z exit'áků, ale bohužel i z ruky zbylo jen torzo. Dvě zbylá zmrzačená těla zvládnul Honzík ve spolupráci se střeleckým systémem Buffala a ráno jsme si zblízka prohlédli škody.

Byly značné. Měli jsme urvaný výfuk, proraženou jednu nádrž, z ruky zůstala jen půlka, ale byli jsme celí. Zbytek ruky ještě i s kusem exit'áka jsme naložili na střechu (ve výbavě Buffala je i malý jeřáb...) a pokračovali v cestě.

Do lágru jsme dojeli bez větších potíží pozdě odpoledne. Když jsme projížděli branou, uviděla jsem, že minové pole mezi ploty je značně „rozorané“. To bylo dobré, alespoň nám to ušetřilo práci. Upozornila jsem na to Adama, také si to pochvaloval a kladně hodnotil snahu pana Browna se dobře zabezpečit. Milanovi ani Šárce se sice jeho nadšení moc nelíbilo, ale Adam byl spokojen.

Projížděli jsme místy, o kterých jsem si myslela, že už je v životě neuvidím. Nebylo mi ani moc do řeči. Shodli jsme se na tom, že s podrobným průzkumem začneme zítra.

XXXXX

Ten byl ve znamení obhlídky okolí. Honzík zlikvidoval přes stěnu budovy jednoho schovaného exit'áka a pak ohlásil čistý vzduch. Šárka zůstala ve vozidle a kryla nám záda. Bylo to pro ni asi dost těžké. Milanovi se ven také moc nechtělo, ale chtěl Adamovi ukázat ty skladiště zbraní a hlavně laboratoř.

Adler nás nejdříve obarvil nazeleno, lépe řečeno ve střeleckém systému Buffala jsme byli zelené tečky. To znamenalo, že je v žádném případě Honzík nesmí ohrozit. Šárka tak věděla, kde jsme a kam jdeme.

Začali jsme tím, že jsme vynosili dva zbrusu nové Honzíky a naložili je do vozidla. Zase jsem se procházela chodbou, kde mě tehdy na vozíku načapal Dan Brown ale do ordinace jsem ani nevkočila. Adam se rozplýval nad vybavením, které tu Brownovi nashromáždili a začal si dokonce pískat. Docela nás tím štvál, ale nic jsme neříkali.

Vynášeli jsme zrovna nějaké bedny s protichemickým vybavením, když se ozvalo mohutné zatroubení. Instinktivně jsme se přikrčili. Znamenalo to jen jedno: Poplach.

Pevně jsem sevřela pažbu brokovnice a začali jsme si krýt vzájemně záda. Už se ozvala také první dávka. Krátká a rychlá. Kanón chrлил jen pět nábojů v jedné dávce. Podle rachotu a zvuku, který kanón vydával se muselo jednat o frontální útok. Milan s Adamem ke vchodu rozmístili nějaké protitankové miny a následně se stáhli ke sklepu.

Šárka nepřestávala ve střelbě a nám došlo, že tímhle tempem ji brzy dojdou náboje. Pak nastalo ticho. O to víc jsme slyšeli mohutný diesel, který přes chybějící výfuk vydával monstrózní zvuk. Šárka bránila vši silou budovu a snažila se na sebe upoutat pozornost. Měli jsme sice ochranné špunty v uších, ale mohutný osmiválec jsme slyšeli naprosto jasně. Bylo to od Šárky nesmírně statečné a obětavé, ale to už tu byl první exit'ák. Než se stačil rozhlédnout po chodbě, měl na dvakrát prostřelenou a vlastně i ustřelenou hlavu. Oba, Adam i Milan se trefili současně. Mohutná ráže si s jeho vyschlou kebulí věděla rady. Prvního následoval druhý, třetí...sedmý. Já měla po chvíli na kontě první tři exit'áky, protože Milan s Adlerem doplňovali válce svých revolverů.

V tom se ozval z chodby mohutný výbuch a část budovy se sesunula. Byla to ta protitanková mina, na kterou musel nějaký nešikovný exit'ák šlápnout. Tlaková vlna k nám hodila rozzuřeného vetřelce, kterému ale naštěstí stačila utrhnout obě ruce. Adam ho dobil pažbou brokovnice a my se museli stáhnout do sklepa.

Bylo tu moc horko. Útočníci nepolevili v zuřivosti a nátlaku na nás. Ustupovali jsme pomalu ke dveřím sklepa. Já jsem se stáhla jako první, protože v úzké chodbě jsme se tři už mačkali.

Běžela jsem dozadu a chystala nové zásobníky. Byl zde jeden kulomet, který jsem dotáhla před dveře a napůl složila. Vystřídal mě Adam, který dílo dokončil a zasunul první nábojový pás.

„Kolik je tam nábojů?“ Chtěl vědět. Měli jsme k dispozici sedmnáct bedniček a každá obsahovala dva pásy se pětistý náboji.

„Sedmnáct tisíc!“ Zakřičela jsem, protože jsme všichni už byli nahluchlí. Adam přikývl a odpověděl:

„To by mělo stačit.“ Natáhl závěr a já křikla na Milana, aby se stáhl. Milan udělal nepochopitelně dva kroky dopředu a ze třech metrů zastřelil nejbližšího exit'áka. Pak se k nám rozběhl, jakmile přeskočil naši barikádu, ozvala se ječivá dávka ráže sedmdvaadesát. Byl to značný rozdíl od brumlavého kanónu co mělo Buffalo, tohle se více podobalo komářímu pískání. Účinek v cíli byl ale podobný. Za chvíli byla chodba plná těl exit'áků. Horší to bylo s přívodem vzduchu. Dva malé větráčky v rozích sklepa nestíhaly dodávat tolik potřebný kyslík. Museli jsme si nasadit brzy masky. Urputnost exit'áků neznala mezí. Nemohla jsem pochopit, jaká zuřivost je vedla k tomu, aby takhle nesmyslně plýtvali se životy. S Milanem jsme nachystali další kulomet, kdyby se tomu prvnímu zavařila hlaveň. Skutečně k tomu brzy došlo a my rychle vyměnili zbraně. V přítmi sklepa hlaveň svítila dožluta a já se divila, jak s tím Adam mohl ještě střílet.

„Kolik máme ještě kulometů?“ Zeptal se chraplavým hlasem přes masku. Palcem jsem mu ukázala náš stav. Pokýval hlavou a poplácal mě po rameni. Málem mi vyhrkly slzy, připadalo mi, že se se mnou loučí. Milan mě chytnul za rameno a ukázal ke stropu. Nechácala jsem, co tím myslí. Něco na mě křičel a já až po delší době pochopila. Neslyšel zvuk motoru. Pokrčila jsem rameny. Nic to neznamenal, k Šárce se přes pancéřování nemohli dostat.

Mezitím začala nová vlna útoku a Adam vystřílel už polovinu bedniček. Prázdné náboje jsem koštětem odmetala pryč pod regály, aby tam měl místo. Milan vzadu něco kutil a já měla co dělat, abych sama obsloužila Adama a jeho nenasytný kulomet. Když přebíjel pás, zůstalo to všechno na mně. Brokovnicí jsem odháněla ty nejzuřivější kusy, už mě to ale nedělalo potíže, byla to rutina. Střílela jsem je jak růže na pouti. Vždy mezi oči, to bylo nejúčinnější. Střela mu bezchybně amputovala hlavu a exit'ák se v gejzíru černé krve zhroutil na zem. Pohoda.

Co ale pohoda nebylo, bylo to, že mi docházely náboje. Nakonec jsem musela vzít zavděk Adamovým a Milanovým revolverem. Zpětný ráz z této krátké zbraně byl naprosto příšerný a mě ruce vyletěly zprudka nahoru, nemít ty ochranné rukavice, tak by mi to vyvrátilo zápěstí.

Když už útok pozbýval na intenzitě, tak se objevil Milan a držel v ruce dlouhou trubku.

Byla to protitanková zbraň. Ti dva si spolu chvíli vyměňovali názory, ale další útok a rozžhavená hlaveň na Adamově druhém kulometu si vyžádaly urychlené náhradní řešení.

Bofors.

Tak se totiž jmenoval ten protitankový komplet. Koštětem jsem odmetla náboje a kousky exit'áckých tkání ze dveří a Adam s Milanem sestavili Boforse do palebné polohy. Nechácala jsem, jak to chtějí provést, ale nechala jsem to na nich. Nebyla jsem ve stavu, ve kterém bych mohla vymyslet cokoli lepšího nebo něco namítat. Bolelo mě úplně všechno, od nohou až po hlavu a byla jsem ráda, že mě poslali do kouta k protitankovým minám. Bylo mi tam dobře. Opřela jsem se o studenou zeď a chladila si tak bolavou hlavu. Koutkem oka jsem zaregistrovala, jak se ti dva vrhli zpátky do sklepa. Zakryla jsem si rukama uši a mírně se předklonila. Raketový motor střely vysál z místnosti zbytek vzduchu a tlaková vlna od výbuchu rozmetala veškeré moje představy o normalnosti dosavadního života.

Ani nevím, kdy jsem se probrala. Byla jsem potlučená, odřená, popálená, všechno mě bolelo ještě víc než prvně, ale byla jsem živá. Zdálky jsem zaslechla střelbu. Byly to jen sporadické dávky a přicházely zdaleka. Rozhodně ne ze sklepa. Převalila jsem se na druh bok a začala automaticky plnit revolver.

Pak, pomalu šouravými kroky jsem se vypořádala ze sklepa. Všude po stěnách byly natavené zbytky exit'áků, na konci chody obrovská hromada sutí a schodiště už prakticky neexistovalo. Ani nevím jak jsem se dostala do přízemku a tam si sedla ke krabici s náboji od brokovnice. Tu jsem měla pořád přehozenou přes záda. Nabila jsem ji, zbytek nábojů nastrkala do kapes a chvíli čekala. Nic se nedělo. Sundala jsem si tu masku z obličejce a mrštila jí o protější zakrvácenou zeď. Pak jsem zahlédla něco, jak se ke mně sune. Zprvu jsem si myslela, že to je obrovský pavouk, ale byla to horní půlka exit'áka, přesněji řečeno šeredně popálená hlava a dvě ruce s kousíčkem trupu. Nechápatě jsem na tu věc koukala a snažila jsem si vzpomenout, kde jsem to už viděla. Exit'ák se mezitím přiblížil. Neměla jsem sílu k nějakému vážnějšímu odporu a proto jsem si jen přehodila brokovnici do pravé ruky. On se mezitím chytnul mých bot, přitáhnul se a snažil se mi zakousnout do lýtka. Místo toho se mu v jeho ústech ocitla hlaveň brokovnice a já zmáčkla. Odcestoval raketovou rychlostí mezi své kolegy na stěně a dotvořil tak umělecké dílo, které tu naaranžoval pan Bofors.

Dokonáno jest.

Po dalších deseti minutách jsem se vypořádala ven z budovy. Nemohla jsem ale normálním vchodem, neb ten byl zavalen výbuchem. Musela jsem přes doktorovu ordinaci, přísahala jsem sice, že už tam v životě nevkročím, ale jak se říká: Nikdy neříkej nikdy. V místě, kde měl doktor stůl a židli, zela díra, kterou sem prvně proudily ty davy vetřelců. Vylezla jsem ven a konečně se nadechla čerstvého vzduchu. Byl sice kontaminován spáleným střelným prachem, ale na rozdíl od vnitřku nemocnice to byla pohádka. Obešla jsem dům a zůstala stát jako přimražená. Tu scénku vidím dodnes: Dvacet metrů přede mnou stálo Buffalo, které mělo rozpáraný strop, jako by ho někdo vypáčil obrovským šroubovákem. Vnitřek byl celý černě očouzen. Před předním kolem seděl Milan a brečel. Dívala jsem se na to a nemohla se pohnout. Byla to totální hrůza. Mnohem horší, než to, že jsem přišla o své rodiče, mnohem horší než to, že jsem přišla o normální způsob života. Měla jsem najednou hrozný vztek. Byla to směsice zloby, bezmocnosti a marnosti, které se mnou otřásaly. Klekla jsem si na zem a tiše brečela.

Po nějaké době ke mně přišel Adam a chytnul mě za rameno, něco povídal, ale nevnímala jsem ho. Pak mě vzal do náruče a odnesl k Milanovi, který seděl před vozem. Nikdo nemluvil. Nebylo o čem. Tak jsme přečkali noc. Adam přes nás přehodil nějaké deky a hlídal okolí. Dvakrát jsem zaslechla, jak po někom vystřelil. Ráno jsme pokračovali v naší tryzně. Přitulila jsem se k Milanovi a Adam nám donesl čaj. Chutnal mi, dostala jsem strašný hlad. Poprosila jsem ho, jestli by nám nesehnal něco k jídlu. Přikývnul a odešel. Vyzval nás, ať hlídáme okolí, ale my jsme jen seděli a čučeli před sebe. Bylo mi všechno úplně jedno a Milanovi to bylo jedno dvojnásob. Jeho smrtelně bledá tvář jasně vypovídala, jak na to je, navíc odmítal přijímat potravu. Situace se opakovala.

Bylo to podobné tomu, co jsme tu prožili před rokem, ale s tím rozdílem, že tenkrát se nám všem podařilo přežít. Milan se stal opět pacientem, o kterého se bylo potřeba starat, ale s tím rozdílem, že tu utrpěla jeho duše. Těch pár tržných ran a modřin nebylo nic ve srovnání s tím, co utrpěla jeho psychika. Každý jsme sice o někoho přišli, ale ztráta nyní bolela dvojnásob.

Až poté, co jsem snědla nějakou ohřátou konzervu, jsem si všimla té spousty rozježděných exit'áků. Na nápravách jich bylo namotáno neuvěřitelné množství, až to muselo bránit kolům se normálně otáčet. Byly jich tam tisíce. Necháпали jsme, kde se tu vzali, rozhodně tím padla Adamova teorie o tom, že ty červené bedničky byly příčinou, která způsobila vznik exit'áků. Proč jich tu bylo takové množství a jak exit'ák vzniknul, nikdo netušil. Muselo být za tím něco úplně jiného.

Adam někde sehnal pojízdný teréňák, byla to ta pancéřovaná Toyota, kterou používal Dan Brown. Moc se mi do ní nechtělo, ale nebylo zbylí, nic jiného nešlo nastartovat. Milan pomalu přicházel k sobě a něco pojedl. Do kufru jsme dali poslední exemplář Honzíka a provizorně ho sestavili. Rozjeli jsme se do nejbližšího města sehnat lepší a hlavně větší

automobil. Objevili jsme další Unimog, byl to jen podvozek, ale z blízké stavby jsme si vypůjčili takovou plechovou unimobuňku a tu na něj Adam navařil. Zařídili jsme si tak provizorní bydlení. Blbě bylo to, že jsme mohli cestovat buď v kabině nebo v buňce. Rozhodli jsme se pochopitelně, že budeme všichni v kabině. Do buňky jsme naložili věci, které Adler uznal za potřebné a rozjeli se k domovu. Honzík nám ohlásil dvakrát přepadání, ale bylo to slabé. Jednalo se o tři exit'áky, kteří nás, nebo spíše Adama, přišli vyzkoušet. Adler byl už na konci sil. Musela jsem řídit já, protože Milan byl netečný a ani s námi nemluvil. Pokoušeli jsme se ho povzbudit, ale bylo to marné.

xxxxx

Třetí den jsme dojeli k chatě. Už z dálky bylo vidět, že se tam něco stalo. Naše tragédie snad neměla nikdy skončit. Z domu zbyly pouhé ohořelé základy. Adam vyskočil z vozu a utíkal na spáleniště. Běhal tam jak pomínutý sem a tam. Chytil se za hlavu a naříkal, pak se opřel o zbytek komínu a kroutil nechápavě hlavou.

Přišla jsem k němu, něco mumlal.

„Svině, zkurvený svině!“ A tak pořád dokola. Milan rovněž vylezl z vozu a šel k Adamovi. Položil mu ruku na rameno a řekl:

„Za tohle někdo zaplatí.“ Sedl si vedle něho a oba mlčeli.

Honzík varovně pípнул, pak ještě jednou a znova... Podívala jsem se na ty dva a zavelela:

„Teď máte možnost jim to vrátit!“ Oba vyskočili a řítili se k vozu. Adam sám vytáhnul na strop unimobuňky těžký kulomet, Milan ho následoval s municí. Já jsem k nim vylezla přes haubnu motoru.

Obzor se začal černat spoustou útočníků. Muselo jich být opět několik tisíc. Milan po okolí rozházel několik nášlapných min a sednul si vedle Adama k pásu. Já mezitím zalezla dovnitř a vytáhla nahoru několik dalších beden s nábojovými pásy. Byly hrozně těžké, ale to mě neodradilo. Zatnula jsem zuby a vytáhla nahoru asi deset bedniček. To už naplno propukla střelba. Výhoda byla, že exit'áci mohli útočit pouze z jednoho možného směru a to z jihu, protože chata ležela na kamenném ostrohu, já ale pro jistotu hlídala právě tuto oblast, kterou jsme měli za našimi zády. Skutečně, po několika minutách toho hrozného masakru začali exit'áci vylézat ze strže. Střílela jsem po nich z kulovnice, kterou jsem si pro tento účel vytáhla nahoru. Moc jich nebylo, ale já jen taktak stačila ládovat nové náboje.

Těžký kulomet dělal v řadách exit'áků skutečná jatka. Jedna střela prostřelila tři čtyři padouchy a pátého těžce zranila. I když Adam šetřil s náboji jak mohl, tak po půlhodinové kanonádě začaly docházet. Skočila jsem proto rychle dolů a vytáhla další dvě bedýnky.

Poslední. Milan mezitím musel hlídat zadní polosféru. Ze strže začalo vylézat čím dál tím víc těch parchantů a Adam musel kulometem vypomoct Milanovi. Nakonec to dopadlo tak, že my dva s Milanem jsme hlídali strž a Adam sám kosil exit'áky ve velkém. Měla jsem pocit, že nad námi v mracích jsem zahlédla nějaký předmět, nějaké letadlo nebo co to bylo. Ale po tom všem, co jsem si za těch pár dní prožila, se mi to mohlo i zdát.

K večeru začal útok polevovat. Také se ochladilo a útočníci byli pomalejší. S příchodem tmy vše skončilo. Začal padat drobný sníh a vál silný vítr. Vyměnili jsme v Honzíkovi baterky a zalezli dovnitř do buňky.

Tolik se za těch pár dní změnilo... Bylo to neuvěřitelné. Před čtrnácti dny jsme vyjeli do Brownova lágru a teď nemáme nic. Brownův tábor lehl popelem, Adlerova chata taky a přišli jsme o Šárku, což byla nenahraditelná ztráta. Zůstal nám jen náklad'ák, Honzík a pár nábojů.

Byli jsme na dně. Kdyby se nyní zopakoval útok exit'áků, už by nebyl nikdo, kdo by se jim postavil. Adam s Milanem tvrdě spali a já se klepala strachy jestli Honzík pípne.

A on skutečně pípнул.

Bylo to nad ránem, venku zuřila sněhová bouře. Když jsem se vyplašeně podívala na přenosný displej, viděla jsem dvě tečky jak se přibližují. Jedna šla z jihu po cestě a další od východu právě vylezla ze strže. Rychle jsem se podívala na ty dva spáče, ale Milan chrápal a Adam nebyl k probuzení. Musela jsem si poradit sama. Nasadila jsem si brýle s nočním viděním, vzala kulovnici a vykoukla ven. Podle displeje jsem poznala, že nejbližší je východní exit'ák. Namířila jsem tím směrem kulovnici a prohledávala prostor. Jižní exit'ák zrychlil. Skoro jsem propadla panice. Zkusmo jsem na toho východního vystřelila, ale ta červená tečka se pohybovala dál mým směrem. Jižní exit'ák se zastavil. Čekal. Trochu mě to vyvedlo z míry, ale hned jsem se vzpamatovala. Trochu mi v tom pomáhal mráz a vítr. Sice mi zhoršoval míření, ale zato mi dokonale vyčistil hlavu. Zase jsem zamířila. Viděla jsem v dalekohledu exit'ákovou siluetu. Šel toporně, krok za krokem se blížil. Bylo to jak v hororu.

„Svině!“ Procedila jsem skrz zuby a vypálila. Exit'ák se zastavil, klekl si na kolena a spadnul do slabého sněhového poprašku.

„Teď ten druhý.“ Pomyslela jsem si a otočila zbraň na jih. Podívala jsem se na Honzíkův displej, ale nikdo tam nebyl. Na úplném okraji monitoru jsem zahlédla další pohybující se objekty, ale byly dost daleko. Zamířila jsem tím směrem pušku a po jednom z nich vypálila. Nastal tam rozruch. Tečky se začaly zmatečně pohybovat sem a tam. Tohle jsem u exit'áků nezažila, vypadalo to, jako když se ty čtyři tečky snaží zachránit tu pátou. Sledovala jsem monitor a znovu slepě vypálila do té skrumáže. Následně všechny ty tečky jakoby mávnutím kouzelného proutku zmizely. Ještě jednou jsem se pro kontrolu podívala na obrazovku a zalezla do buňky.

Uvnitř buňky byl hrozný vzduch, páchlo to tu močí, potem a střelným prachem. Bylo tu ale relativní teplo. Adam se na mně podíval jedním okem a já mu ukázala vztyčený palec. Usmál se, zavřel ho a okamžitě zase usnul.

Spali až do odpoledne. Uvařila jsem jim sladký čaj a oba byli rádi, že mají něco teplého, protože teplota v buňce byla slabě nad nulou. Odpoledne mě vystřídal u monitoru Milan. Nečekala jsem to, ale on se pomalu z té ztráty dával dohromady. Společná touha přežít a pozabíjet co nejvíce exit'áků ho hnala vpřed. Já jsem se svalila na Milanovo zahřáté lůžko a usnula. Probudila jsem se po půlnoci. Byla mi hrozná zima.

„Kolik je stupňů, nevíte někdo?“

„Venku nebo uvnitř?“ Otázal se Adam.

„Venku.“ Odpověděla jsem.

„Honzík hlásí mínus sedm.“ Usmál se na mě Milan. Zahrabala jsem se hlouběji pod deku, moc to sice nepomohlo, ale nedalo se nic dělat.

„Dík za ten včerejšek.“ Kývnul směrem ke mně Adam. „Byli jsme úplně hotoví.“ Řekl na omluvu.

„V pohodě.“ Mávla jsem rukou a usmála se na ně.

„Ty seš naše sluníčko.“ Řekl Milan, musíš na sebe teďka dávat pozor.“ A po obličejí mu přeběhl stín.

„Neboj, budu.“ Chlácholila jsem ho. „Já si nějak poradím.“

„Musíme tu nějakou dobu vydržet.“ Prohlásil Adam. „Tady nemaj šanci, pokuste se zkontrolovat, kolik nám zbylo nábojů.“

Vstala jsem poslušně z postele a začala se hrabat v bednách, Milan mi pomáhal. Prázdné bedýnky jsme vyházeli z buňky a trochu vyvětrali. Byl tu hrozný smrad, pánové močili do pet-lahví, ale já jsem musela ven. Oblíkla jsem se a s revolverem u pasu a brokovnicí na zádech jsem šla vykonat potřebu.

Těsně u vozu byly nějaké trámy a nepořádek, tak jsem musela za hromadu kamení, tam co byl původně vchod do chaty. Nad sebou jsem zaregistrovala pohyb, obloha byla plná černých mraků, ze kterých se sypal drobný mrznoucí déšť. Najednou se v mracích objevilo nazelenalé

světlo, zastavilo se přímo nad naším nákladákem a pak z něj skrze mraky vystřelil mohutný světelný výboj. Unimog nadskočil a převrátil se na bok. Tlaková vlna z výbuchu mě odhodila stranou. Napadaly na mě nějaké trosky, neodvážila jsem se raději pohnout, po zádech mi běhal mráz a chtěla jsem brečet. Nešlo to. Ozývaly se další rány a výbuchy. Ležela jsem tam jak zkamenělá a strachy ani nedutala. Když jsem se asi po deseti minutách ohlédla, buňka hořela jasným plamenem a vybuchovalo v ní zbylé střelivo. Trvalo to snad věčnost. Pořád jsem měla stažené kalhoty, až se do mě dala zima. Rychle jsem je natáhla a vylezla z hromady.

Obloha byla v jednom ohni, všude to vybuchovalo zeleně a červeně, pak se ta kanonáda přesunula za obzor, ale hřmění bylo slyšet stále.

Mercedes měl obě nápravy zprohýbané a buňka byla rozšklebená do všech stran, od vybuchujících projektilů byla skrz naskrz prostřílená. Tohle nikdo nemohl přežít. Tiše jsem se přibližovala k vozu, když jsem koutkem oka zahlédla vedle sebe pohyb. Byl to exiták, toporně kráčel k vozu, neviděl mě, protože jsem byla skryta za kabinou řidiče. Vytáhla jsem revolver a namířila na něho. On si to dál šinul k vozu. Pak jsem si ale uvědomila co se vlastně stalo: někdo ho poslal ať se přesvědčí, jestli jsme mrtví. Ustoupila jsem proto a sledovala jeho počínání, sama jsem se divila, jak můžu být tak klidná. Exiták vstoupil rozšklebeným otvorem do převrácené buňky. Něco tam štrachal, pak vylezl a šel zpátky stejným směrem, odkud přišel. Během chvilky mi zmizel z dohledu. Měla jsem veliké pokušení se za ním vydat, ale pak jsem si to rychle rozmyslela. Sníh a vítr se dál proháněly a dotvářely hrůznou atmosféru zmaru a zkázy.

Sedla jsem si na bobek a rozbřečela se. Chvílemi jsem byla úplně mimo. Válela jsem se na té zasněžené zemi a rvala si vlasy. Nešlo to zastavit. Byla jsem naprosto na dně... bez přátel, bez přístřeší i bez jídla. Mé zásoby munice byly mizerné, ale, kousek od vozu jsem našla alespoň jeden očouzený revolver. Pro jistotu jsem z něho vysypala náboje, doplnila novými a přemýšlela co dál. Tady jsem zůstat nemohla, rozhodla jsem se, že přespím v té malé hydroelektrárně.

Sestupovala jsem strmou jihovýchodní stezkou a zabočila směrem ke strži. Dávala jsem pozor kam šlapu a pořád se rozhlížela, protože stále hrozilo akutní nebezpečí od exitáků. Po půl hodině jsem promrzlá dorazila ke vstupu do elektrárny. Dveře byly ukryté za převisem a vchod byla taková malá jeskyně. Bylo to dokonalé místo na úkryt.

Zalezla jsem dovnitř a podařilo se mi nahmatat vypínač s dvacetiwattovou žárovkou. Adam tomuhle místu říká: „Kutloch poslední záchrany“. Jednou nás sem zavedl a ukázal co kde je. Na zemi ležela matrace se třemi spacáky, truhla s jídlem, dvě bedničky s granáty, nějaké léky a vzadu ve strojovně náboje a jeden kalašnikov. Svezla jsem se na matraci a navzdory závazku se znova dala do pláče. Usnula jsem vyčerpáním.

Elektrárna pořád dodávala proud a já otočila kohoutkem radiátoru naplno. Byla jsem promrzlá a cítila jsem, že mám horečku. Potřebovala jsem si odpočinout a utřídit si věci v hlavě. Za prvé, co bylo to zelené světlo v mracích? Jak zemřela Šárka? Zabil ji stejný výboj, jako Milana s Adamem? Jak to, že tam bylo tolik exitáků? Kdo je za to všechno zodpovědný?

Na malém vařiči jsem si uvařila litr čaje, zabalila se do dvou spacáků a potila se. Prvních několik nocí jsem probřečela, byla jsem na pokraji zoufalství a chtěla ukončit i svůj život. Neměla jsem žádné ponětí o čase. Dvěma cloumal vítr a já topila na plné pecky. V místnosti bylo vlhko a celkově se tu nedalo hovořit o zdravém prostředí. Po několika dnech se mi udělalo líp, ale pořád jsem byla slabá. Neustále se mi honilo hlavou, co se tam venku stalo a kdo za tím byl. Bylo jasné, že Dan Brown byl jen malá ryba anebo v tom nehrál vůbec žádnou roli. Uvažovala jsem o mimozemšťanech, o spiknutí tajných služeb, Číňanů a bůhví koho ještě. Nic mi nedávalo smysl, mrzelo mě, že jsem se v politice téměř nevyznala, ale chtěla jsem se dozvědět pravdu. To mě hnalo dál. Pravda. Slovo, které už stálo život milióny lidí. Budu další v řadě?

XXXXX

Dojídala jsem poslední zbytky zásob, které sem Adam natahal. Musela jsem prostě začít šetřit. Věděla jsem, že vydržím maximálně tři čtyři dny a pak že se musím vydat najít něco k snědku.

Nevím, jak dlouho jsem tam zůstala schovaná, ale když jsem otevřela dveře, tak se dovnitř navalila ohromná závěj sněhu. Všude bylo bílo. Popadla jsem lopatu a začala vyhazovat sních ven z místnosti. Byla to fuška, po zhruba týdnů nic nedělání jsem byla zesláblá. Nakonec jsem tu sněhovou masu zvládla a mohla vyjít ze dveří. Cesta nahoru nebyla vidět a na řadu přišlo lano, ještě že ho sem Adam dal...

S jídlem jsem na tom ale byla velmi špatně a benzínka, která byl nejbližší k chatě byla vyrabovaná. Pátrala jsem po spáleništi v touze objevit nějakou konzervu, vše ale bylo pod sněhem, kterého tu bylo přes půl metru. Do Unimogu jsem se ani neodvážila nahlédnout, bylo to pro mě tabu. Nechtěla jsem rušit jejich spánek a ani nějak hýbat s okolím. Bála jsem se, že by se někdo mohl na místo zase podívat a kdyby našel třeba navršenou mohylu před vozem, dal by se znovu do pátrání. Už tak stačilo, že jsem tu zanechala spoustu stop ve sněhu. K jídlu jsem našla akorát pytlík bonbónů a polévku v sáčku. S oběma poklady jsem se vydala zpátky. Úspěšně jsem se spustila po laně dolů a s poněkud tvrdým přistáním se dostala domů. Polévku jsem okamžitě uvařila a rozhodla jsem se, že zítra brzy ráno definitivně opustím elektrárnu. Byla zde sice obrovská výhoda topení, o které jsem se nemusela starat, ale obtížně přístupný terén a veliká vzdálenost od nejbližšího zdroje jídla vylučovala dlouhodobější pobyt.

XXXXX

Připadala jsem si, že jsem se ocitla v pravěku. Všechno byl problém... problém byl překonat řeku, problém byl usušit věci, rozdělat oheň, ohřát jídlo. Navíc jsem byla sama, ve škole jsme měli jako povinnou četbu Lovce mamutů od Eduarda Štorcha a já se divila, když jsem se dočetla, že největší trest pro jedince bylo vyloučení z tlupy. Říkala jsem si: vždyť je sám, může si dělat co chce, nikdo ho k ničemu nenutí, ale byl to jen omyl. Když je člověk sám, tak jednak za chvíli zcvokne, za druhé je snadným terčem pro divou zvěř a za třetí, když onemocní, tak se nemá o něho kdo postarat.

Já jsem naštěstí byla zdravá a divá zvěř moc také nehrozila. Ale po týdnů samoty jsem si začala mluvit sama pro sebe... Bylo to frustrující, kolik nocí jsem probdělala si už ani nevzpomenu. Prakticky každá noc byla hrůza.

Našla jsem si bydlení v nějakém městečku asi deset kilometrů, od Adamovy chaty. Všude jsem chodila pěšky, automobil jsem raději nepoužívala, nechtěla jsem na sebe zbytečně upozorňovat. Už nevím jak se to tam jmenovalo, protože jakmile jsem vyjedla, už tak značně vyrabovaný obchod, musela jsem se stěhovat. Další vesnice se ale jmenovala Laideregg a byla napůl zatopená řekou, která tudy protékala. Laideregg byl docela hezký, pěkné domky, kostelík, ale málo jídla. Po dvou dnech jsem putovala dál. Došla jsem až do Halleinu, to už bylo jiný kafe. Hallein byl mnohem větší než Laideregg a na ostrově stál téměř nedotčený supermarket. Ubytovala jsem se tam a zatarasila dveře, aby netáhlo. Venku před marketem jsem sebrala plynové bomby a udělala si z nich provizorní topení. V jedné kanceláři jsem si udělala koupelnu, z druhé kuchyň a ze třetí ložnici. Neuklízela jsem. Co jsem si ale dopřála ještě ten den, byla teplá koupel. Přitáhla jsem si nahoru z prodejny rohovou plechovou vanu a nanosila do ní vodu. Pak jsem sklopila dva hořáky a začala ji ohřívat. Bylo to něco úžasného. Ležela jsem v té své špíně asi hodinu a hořáky jsem nechala na minimum, aby mi stále přihřívaly vodu. Tu černou břechku jsem vykýblovala z okna a nanosila si novou lázeň. Ta mě úplně umrtvila. Ležela jsem tam totálně vyčerpaná, ale zbraně jsem měla připravené hned na

rantlu vany. Usnula jsem a když jsem se probudila byla už tma. Voda byla stále fajn, i když jeden z hořáků došel. Vybatolila jsem se ven, navlíkla se do čistého oblečení (špinavé věci jsem naházela do vany) a svalila se na matraci.

Spala jsem do pozdního dopoledne. Venku bylo nádherně a já jsem si lenošila po kancelářích. Udělal jsem si něco k snědku a přemýšlela co dál. Pro začátek jsem si vyprala. Spodní prádlo bylo rozedrané a dost nechutné, v obchodě měli mnoho druhů jiného a já jsem koketovala s červenýma tangama. Musela jsem se smát té představě, ale skutečně jsem si je odzkoušela. Proménádovala jsem se tam nahoře bez a dělala obscénní výrazy...

Nakonec zvítězil rozum, zvolila jsem spodní prádlo od firmy Craft včetně trička a teplé vrstvy. Ze sportovních potřeb jsem si vybrala ten nejdražší batoh a nandala do něho náhradní sadu spodního prádla. Zkrátila jsem si černé bavlněné kalhoty a kapsy naplnila náboji do revolverů. Obě zbraně jsem měla neustále při sobě a dokonce i ve spacáku. Nechtěla jsem být už nikdy překvapena. Když jsem vyšla ven do města, pořád jsem na zádech měla batoh, brokovnici a věci na přespaní. Ve městě byly ještě dva obchody s lyžařským a jiným vybavením a tam jsem si pořídila pěknou goretexovou bundu. Stála pětset euro a byla fakt super. „Nakoupila“ jsem ještě nové boty a byla tak připravena na další pochod. Nevěděla jsem kam jít. V mapě, kterou jsem objevila v témže obchodě, se jevil Hallein jako největší město. Jistě, kousek výš už byl Salzburg, ale tam jsem v zimě nechtěla jet.

Před supermarketem na ostrůvku jsem na parkovišti objevila malou terénní Suzuki a u kasy jsem našla klíčky s velkým „S“. Vzala jsem je a zkusmo strčila do zámku.

„Bingo!“ Vykřikla jsem, když jsem otevřela dveře. Klíčky jsem pak zastrčila do spínací skříňky a otočila. Bohužel se nic nedělo. Milan mě učil, že když auto nejde nastartovat, tak to bude téměř jistě baterkou. Baterka, jak jsem tušila, byla v motoru, ale já nevěděla jak se do něho dostat. Byla jsem celá nervózní a pěkně navztekaná, až asi po hodině hledání a páčení jsem objevila malou páčku pod volantem. Zatáhla jsem za ní a víko nadskočilo. Pak už pro mě nebyl problém víko zvednout. Baterku jsem vymontovala, ale kde ji nabít? Nejdříve bylo potřeba sehnat nabíječku, tu jsem objevila u benzínky, ale potřebovala jsem zdroj proudu. To byl problém. Několikrát jsem se kvůli tomu málem rozbřečela, pak jsem si ale zase vzpomněla na Adama, který nám vyprávěl, že proud v chatě mu zabezpečuje pět zdrojů a jedním z nich byla elektrocentrála.

Musela jsem sehnat elektrocentrálu. Nebylo to tak snadné, protože jsem vůbec neměla tušení, jak taková věc vypadá. Představovala jsem si to jako nějaké malé trafo, ale i moje představa o trafu byla na dost nízké úrovni. V elektrokoutku našeho supermarketu se nic podobného určitě nevyskytovalo. Vypůjčila jsem si kolo a jezdila po městečku a sháněla elektrocentrálu. Nevím, jestli si někdo dokáže představit shánět věc, o které vůbec neví jak vypadá, jak se používá a kde ji najít.

Bylo to peklo. Logicky jsem vyloučila několik krámků, jako byla prodejna textilu, hodinek a drogerie. V potravinách taky nemělo smysl hledat, pak mě ale osvítil Duch svatý. Rozjela jsem se zpátky do marketu a utíkala do oddělení knih. A tam jsem skutečně v jedné dětské encyklopedii spatřila elektrocentrálu. Je fakt, že takhle jsem si ji vůbec nepředstavovala. Obrázek jsem si vytrhla a rozjela se hledat inkriminovaný přístroj. Něco na ten způsob jsem objevila v technických službách, ale byla to nepřenosná obluda. Nechápal jsem, jak se může taková věc nastartovat, když nejde proud, ale pak mi to hned došlo. Elektrocentrála se startuje ručně, jako motorová pila! Ale ještě jsem neměla vyhráno. Šňůra, za kterou se mělo tahat, vůbec nešla vytáhnout. Bylo to k vzteku. Konečně jsem objevila, po čem jsem tři dny pásala a pak jsem se zasekla na pitomosti. Dokonce jsem rozmontovala i ten startér, ale když jsem odmontovala víčko, tak pružinka, která to tam dotlačela vystřelila pryč a já byla v háji.

Musela jsem jinam. Logika věci mi velela podívat se mimo město, v nějaké vzdálené chalupě by ji mohli mít. To jsem si ale nechala až na druhý den. Stmívalo se a já vyhledala bezpečí „mého“ obchodu.

XXXXX

Další den ráno jsem se na kole vydala na obhlídku chalup. Ve třetí jsem objevila to, co jsem hledala. Motor nešel ale natočit. Převaloval se naprázdno.

„Benzín!“ Vykřikla jsem a plácla se do čela. Musela jsem zpátky na parkoviště. Tam jsem si do kanystru načepovala několik litrů a rozjela se zpátky. Asi napodesáté motor chytíl.

Po dlouhé době jsem výskala radostí a tancovala po garáži. Baterku jsem vymontovala z auta stojícího před domem a začala zkoumat, kam připojit kabely. První baterii jsem pochopitelně vyzkratovala, protože jsem dala znaménka obráceně, ale druhá se podařila nabít.

Nabitou baterku jsem druhý den zapojila do auta a otočila klíčkem.

Nic.

Myslela jsem, že mě trefí. Takovou snahu jsem vynaložila a motor se ani nehnul. Byla jsem totálně v koncích. Přenesla jsem baterii do dalšího vozu a zapojila, také nic. Něco tu nesedělo! Jak to, že se motor ani neotočil? Zklamaná jsem se vydala zpátky domů, ten den jsem ani nic nejedla. Pak mě napadlo zase zajít do obchodu s knihami a projít si nějaký návod. Listovala jsem v knihách, ale nic mi nedávalo smysl. Neznala jsem rozdíl mezi rozdělovačem a alternátorem, navíc všechno to bylo v němčině a já to musela nadvakrát překládat do angličtiny. Vztekala jsem se, ale nebylo mi to nic platné. Vymontovala jsem ještě jednu baterii a dala místo ní tu nabitou a ejhle, motor se otočil. Sice líně, ale otočil. Auto samozřejmě nenaskočilo, ale byla tu změna. Vrátila jsem se zpátky k Suzuce a koumala, proč nechce chytit. Nemohla jsem ale na nic přijít. Začala jsem se věnovat automobilu, který nastartovat šel, byla to vínová Toyota v provedení sedan. Podivné bylo, že měla pražskou poznávací značku. Asi zbloudilý turista. Auto, přestože už bylo starší, bylo poměrně udržované. Navíc jsem pod sedačkou řidiče našla veliký zahnutý nůž v kožené pochvě. Ten se mi akorát hodil, byl to pořádný žabikuch a spolu s obrovským revolverem jsem se cítila hned lépe.

Nejdříve jsem z nádrže vyčerpala pohonné hmoty, nevěděla jsem jistě, jestli Toyota nejezdí na naftu, ale riskla jsem to. Dolila jsem nový benzín z pumpy a do nádrže přidala i nějaké aditiva, jak mě to učil Milan. Znovu přišel na řadu ten očekávaný okamžik.

Otočila jsem klíčkem.

Motor se převalil, jednou dvakrát, třikrát až nakonec blafnul. Ze začátku nechodili asi všechny válce, zvuk byl dost podivný, ale nakonec se to ustálilo a já dráždila plynový pedál. Byla jsem v sedmém nebi! Pokusila jsem se s autem rozjet, sedan se váhavě, ale přeci jen dal do pohybu. Krása.

Jezdila jsem dokolečka po parkovišti a děkovala původnímu majiteli. Teď jsem byla konečně mobilní, auto sice nebylo moc vhodné na cestování dva roky po konci světa, ale byl na něj spoleh. Nehodlala jsem v zimě někam cestovat, to zelené světlo, ať už to bylo cokoliv, by mohlo zaregistrovat vyjeté koleje a se mnou by byl rázem amen.

Toyotu jsem zaparkovala přímo v obchodě a pořádně ji vydrbala. Zasloužila si to. Naložila jsem do ní druhou baterii, motorovou pilu, nějaká lana, náboje a stan se spacákem. Až přijde jaro, budu moci vyrazit. Nevěděla jsem přesně kam, ale chtěla jsem někam na sever, možná do Polska nebo do Británie či do Skotska. Tam jsem se chtěla podívat už jako malá, ale otázkou bylo, v jakém stavu bude tunel. Sehnala jsem si veliký atlas světa a plánovala kam pojedu. Nakonec zvítězilo Polsko a pobaltské republiky. Možná, že dojedu až do Finska, tam by mě nikdo neměl najít. Ještě uvidíme.

Zoufale jsem toužila po společnosti nějakých lidí. Ne teda po typech, jako byl Dan Brown, ale po někom takovém, jako byl Milan se Šárkou nebo Adam. Bylo mi tak teskno, když jsem si na ně vzpomněla, že se mi chtělo pořád brečet. Brečení jsem si ale zakázala, věděla jsem, že ani jednomu z nich by se to nelíbilo.

Zajímalo mě, jestli ještě vůbec někdo přežil. My jsme měli poměrně štěstí, protože nás bylo tolik, mohli jsme se tak lépe ubránit. Člověk, který přežíval sám, se nemohl ubránit soustředěnému tlaku slíd'áků nebo exit'áků. Dřív nebo později musel být přemožen. Nás nepřemohli slíd'áci ani exit'áci, nás přemohl až zásah zvenčí. Asi už nevěděli co s námi, tak na nás poslali ten výboj, ale kdo to mohl být, to jsem vůbec netušila. Jako nejpravděpodobnější vysvětlení se mi jevil útok mimozemšťanů.

XXXXX

Jaro nastoupilo velice rázně. Řeka vystoupila z břehů a dostala se až na ostrov, kde jsem bydlela. Musela jsem urychleně pryč. Oba mosty byly už zatopené a tohle byla první zatěžkávací zkouška pro moje vozidlo a dlužno říct, že obstálo na výbornou. Na mostě bylo kolem čtyřiceti centimetrů vody, ale Toyota to zvládla. Jela jsem pomalu a dávala pozor, abych nedělala vlny a nenabrala víc vody do motoru. Nadávala jsem si do pitomců, že jsem takhle málem utopila moje milované autíčko. Sedánek, jak jsem toho Avensise překřtila, byl můj miláček a já jsem si s ním povídala, jako by to byl živý tvor.

Vyjela jsem na kopec k jedné chalupě, která se mi líbila a zaparkovala tam. Vylezla jsem z auta a pozorovala běsnění přírody. Za tři hodiny byl ostrov zcela zatopen a já byla ráda, že jsem měla vše potřebné naložené v autě.

Supermarketu mi také bylo líto, stal se na dlouhou dobu mým domovem a všechno jsem tam měla při ruce.

Rozhodla jsem se, že další den pojedu směrem na Salzburg. Město jsem si chtěla pořádně prohlédnout, případně pobrat nějaké náboje a razit dál. Musela jsem se napojit na dálnici a tou jet do Polska. Přemýšlela jsem, jestli se nemám zastavit doma, ale pak jsem si řekla, že raději ne. Bude to tak lepší, nechtěla jsem si zbytečně drásat srdce.

XXXXX

Salzburg mě přivítal deštivým počasím a mlhou. Byla zima a padal mrznoucí déšť. Náladu mi nepřidala ani spousta zničených obchodů. Dost se to podobalo mému rodnému městu. Musela jsem to celé objet a na dálnici se dostala až po třiceti kilometrech. Tam jsem také poprvé spatřila nevelká stáda skotu. Zastavila jsem u jedné z bytelných dřevěných ohrad. Zvířata si mě nejdříve nedůvěřivě prohlížela, ale když viděla, že jim nechci ublížit, začala se přibližovat. Vepředu šli statní býci a největší krávy, vzadu se tlačila telata. Zahlédla jsem i několik čerstvě narozených kusů. Dobytek začal radostně bučet. Draly se mi slzy do očí, nebrečela jsem smutkem, ale radostí. Zvířata měla také radost a já nakopla motorovou pilu a na dvou místech jim rozřezala ohradu. Dobytek vyběhl ven a utvořil kolem mne kruh. Bylo to zvláštní setkání, plácala jsem stračeny po zádech a ustupovala před dotěrnými býky. Byla jsem ráda, že jsem jim mohla pomoci. Když už ne pro nic jiného, tak pro tento okamžik stálo za to žít. Ještě jednou jsem si to zopakovala ve vedlejší farmě a pomohla asi třicetikusovému stádu na svobodu. Divila jsem se, jak to tam mohly přežít.

Pak jsem se konečně dostala na dálnici směrem na Linec a Vídeň. Sedánek jel jak z praku, řítila jsem se osmdesátkou mezi odstavenými vozy, byla to celkem pohoda. Po sněhu ani památky, ale na dálnici bylo spousta nafoukaného listí. Opatrně jsem objela dvě bouračky a minula Linec, z městského okruhu jsem viděla vypálené město. Nemělo cenu tam zajíždět.

Přespala jsem na dálnici pod mostem. Zajela jsem až těsně ke kraji, nebylo příjemné stát uprostřed silnice, i když po ní už nikdo nejezdil. Spala jsem neklidným spánkem, zdálo se mi, že mě pronásleduje stádo krav, které jsem včera pustila na svobodu. Probudila jsem se úplně zpocená.

Ráno jsem si udělala čaj, snědla sušenku s medem a vyrazila na Vídeň. Když to všechno půjde hladce, tak ještě dneska dojedu do Bratislavy.

Asi dvacet kilometrů před Vídní se krajina začala výrazně měnit. Nejprve jsem tomu nevěnovala pozornost... převrácené stromy, smetené tašky ze střech, někde i celá střecha pryč, to vše už jsem viděla. Když jsem ale zahlédla traktor usazený na střeše domu, zpozorněla jsem.

„Co se tu stalo?“ Pomyslela jsem si. Řady stromů byly narovnané jedním směrem, budovy byly srovnané se zemí a nikde žádná zeleň. Musela jsem náhle brzdit, protože dálnice končila v poli. Vylezla jsem z vozu a došla k torzu mostu, kterému chyběla část mostovky. Vzala jsem si s sebou dalekohled a když jsem se podívala směrem, kde by mělo být město, zastavil se mi dech. Byla tam jen směs bláta a trosek. Nic nepřevyšovalo výšku dvou metrů. Ani výbuch atomové bomby nemohl mít tak strašné následky, rychle jsem seběhla zpátky do vozu a otočila to.

Jela jsem zpátky na Linec a když už zase příroda byla normální, zastavila jsem, zkoumala mapu a bádala kudy to objet. Musela jsem ještě pokračovat a jet na jih.

Nechápala jsem, co se tam mohlo stát. Kdo způsobil tu katastrofu? Byli to lidé? Nebo to mělo na svědomí to zelené světlo? To byly zase otázky, které mě pronásledovaly celou cestu. Ani na jednu jsem neznala uspokojivou odpověď.

Pořád jsem musela měnit trasu cesty. Jednou to byl zničený most, podruhé se do cesty připletl kamión, jindy sesuv půdy... pořád jsem něco objížděla a Bratislava se mi vzdalovala. Byla jsem z toho na nervy. Docházel mi také benzín a já musela vymyslet způsob jak dotankovat. Litovala jsem, že nemám tu ruční pumpu, kterou jsme měli v Unimogu. Stejně bych s ní ale neuměla, tak to bylo jedno. Namátkou jsem zastavila u jednoho vozu a šla se podívat, jestli to je diesel nebo benzín. Odšroubovala jsem víčko z nádrže a vypustila vzorek do mističky. Pak jsem to samé udělala s mojí nádrží. Oba vzorky jsem pak očuchávala, smrdělo mi to však stejně. Když už jsem byla rozhodnutá, že tomu autu vycucnu nádrž, tak jsem zahlédla tři malé písmenka na kufru „TDI“.

„Sakra! Já sem kráva!“ Byl to diesel! Ještě, že jsem si toho všimla, teďka bych měla problém. Od Milana jsem věděla, že kdybych do auta, které jezdí na benzín nalila naftu, tak by se motor mohl zadřít. Musela jsem jinam. Aut tu byl dostatek, ale jak poznat, které z nich jezdí na naftu a které na benzín. Pak mě napadla spásná myšlenka.

„Budu brát benzín jen ze sportůků!“ Věděla jsem totiž, že Porsche nebo Ferrari jezdí výhradně na benzín. Dokonce na nejkvalitnější benzín, který by měl vydržet i do současné doby. Nastartovala jsem Sedánek a jela shánět sportůk. Porsche ani Ferrari jsem sice nesehnala, ale zastavila jsem u jiného sportůku, Corvette se to auto jmenovalo. Zase jsem odšroubovala víčko, udělala čichací test a dotankovala nádrž až po okraj. Modlila jsem se, aby to nebyla nafta, ale motor naštěstí chytil a kašlavě jsem se rozjela.

Přenocovala jsem v jednom domku na okraji vesnice. Jednalo se o starý statek, ve stáji byla rozsápána kravka a u boudy se povalovaly kosti psa. S brokovnicí v ruce jsem prošla celý dům. Nikde nikdo. Dům byl vlhký a zatuchlý, zabarikádovala jsem se v kuchyni, která kupodivu smrděla ze všeho nejmíň, asi proto, že tu bylo pootevřené okno. Před dveře jsem strčila velkou skříň a stůl.

Udělal jsem dobře.

Od jisté doby moc dobře nespím... budím se po každém zaštrachání. Poprvé to byla kočka, ale podruhé to kočka nebyla. Nejdříve jsem zaslechla povědomé šoupavé kroky. Naštěstí do kuchyně ústilo jen malé okénko a tudy se nikdo protáhnout nemohl. Nasadila jsem si noční vidění a na dvoře jsem zahlédla tři postavy. Po jedné jsem vystřelila, dotyčný se svalil na zem a ve stejnou dobu někdo rozrazil dveře. Ty se ale zachytily o skříň a do kuchyně nakoukla ošklivá rozšklebená hlava exitůka. Ustřelila jsem mu ji revolverem, exitůk ohodil strop a podlahu a zůstal viset mezi dveřmi. To už ale jeho kamarádi zatlačili a cpali se dovnitř.

Práskly opět dva výstřely a tlak na dveře ustal. Za sebou jsem uslyšela nějaké škrábání. Okýnkem se sem snažil vecpat jeden z těch parchantů, asi se tam zaklínil. Vystřelila jsem ho ven. Revolver v ráži .500 SW má neuvěřitelnou sílu a exit'áka nejenom bezpečně uvolnil, ale udělal mu na obličejí plastiku, za kterou by se nemusel svého času stydět ani Michael Jackson. Bylo to nechutné a nebojím se říci až dekadentní.

Podívala jsem se do dvora a zhodnotila situaci. Každý z těch prevítů, který tu byl, musel kolem okénka projít.

Čekala jsem.

Jeden z „hochů“ to nevydržel a pokusil se proklouznout, rána z brokovnice ho však poslala k zemi. Rychle jsem přirazila skříň zpátky ke dveřím a šla k oknu. Až do rána se nic nedělo. Váhala jsem, jestli mám vylézt. Ještě jsem jen tak klímbala a naslouchala dění v chalupě. Nikde se neozýval žádný šramot i ptáci byli zticha.

Kolem jedné odpoledne jsem to už nevydržela a začala odklízet barikádu. Když jsem odkopla skříň, opřela jsem se o zeď a namířila na dveře brokovnici. Nic. Nikdo se necpal dovnitř. Znepokojovalo mě to. Věděla jsem, že ještě minimálně dva jsou někde venku a že by se na to jen tak vykašlali, to nebylo pravděpodobné. Pootevřela jsem dveře a hodila do vedlejší místnosti granát. Výbuch vyvalil obvodovou zeď a všude bylo najednou plno prachu. I strop začal prskat... Musela jsem pryč, protože hrozilo, že mě to tu zavalí. Opatrně jsem překročila trosky a vykročila do tmavé chodby. Když jsem udělala krok dovnitř, někdo mě chytil za pušku. Chytil a škubnul. Povalilo mě to na zem, to bylo ale i moje štěstí, protože se kolem mé hlavy prohnala nějaká tyč. Překulila jsem se na zemi a vytáhla revolver. Exit'ák byl ale rychlejší a skočil po mně. Smrděl a měl hroznou sílu. Vytřepal mi zbraň z ruky a vítězoslavně zařval. Jeho odporná tvář se sklonila ke mně. Vycenil žluté zuby a přičichl k mým prsům. Odporně se zašklebil a chystal se do mně zakousnout. Pokoušela jsem se mu vykrotit, ale držel mě jak ve svěráku. V tom se nad ním zjevil ještě jeden stín. Nevím co se tam stalo, už jsem se loučila se životem, ale ten druhý exit'ák chytnul za hlavu toho prvního a strhnul ho dozadu. Byla to jeho chyba, měl si počkat až budu mrtvá, protože jsem oba odkopla, vytáhla z pouzdra druhý revolver a vysypala do nich obsah válce.

Ještě že jsem měla ty špunty v uších, protože bych definitivně ohluchla. Ona už stačila ta tlaková vlna. Exit'áci exitovali a já se vypotácela ven. Kdyby tam venku na mě čekal nějaký třetí, neměla bych žádnou šanci. Zvracela jsem přímo na zásep. Bylo mi blbě a bolela mě hlava. Pořád jsem měla před sebou tu jeho mumifikovanou hlavu a cítila ten smrdutý dech. Otřásla jsem se a vyzvrátila poslední zbytky večeře.

Sedla jsem si na holou zem a civěla před sebe. Nechápala jsem, jak mě mohli najít. Jedno bylo jisté, tady jsem zůstat nemohla. Doufala jsem, že teď už budu mít klid, že se nepozorovaně ztratím a budu mít od nich pokoj, ale teď jsem měla jistotu, že tohle nikdy neskončí.

Byla jsem zoufalá, vrátila jsem se do kuchyně a posbírala věci. Nasedla jsem do auta a vycouvala ze dvora. Vedle sebe jsem měla brokovnici, kdyby tu byl ještě nějaký. Naštěstí už nikdo o mé masíčko nejevil zájem. Projela jsem vsí a zamířila na východ.

XXXXX

Do Bratislavy jsem dorazila druhý den pozdě odpoledne. Opět jsem musela tankovat, tentokrát jsem „podojila“ žluté Lamborghini. Líbilo se mi. Zkusila jsem otočit klíčkem, ale kdepak, motor se ani nehnu. To by byla jízda! Škoda, že to je tak nepraktické auto, nemá totiž skoro žádný kufr, zato motor byl obrovský, mnohem větší než měl můj Sedánek.

Bratislava byla taky řádně vyrabovaná a do města jsem proto ani nejela. Zdálky jsem viděla vyhořelé paneláky a spálené stromy. Nemělo cenu se tam zdržovat.

Ubytovala jsem se v nějakém přízemním domku a zabarikádovovala se na noc. Kupodivu nikdo nepřišel, asi proto, že jsem téměř nezamhouřila oči.

XXXXX

Druhý den jsem byla celá rozlámaná, potřebovala jsem si odpočinout a taky se umýt. Bylo by super zase najít nějaký nepoškozený supermarket. Nastartovala jsem Sedánek a vydala se cestou na Brno. Bohužel, ať jsem jela jak jsem chtěla, nemohla jsem se na dálnici dostat. Neustále jsem narážela na překážky. Bylo to doslova šílené. Musela jsem zvolit jinou cestu a sice přes Trnavu do Žiliny a odtamtud do Ostravy. Bylo to sice delší, ale k večeru jsem byla v Žilině. Tady se teda slídáci pěkně vyřádili... město bylo totálně vypálené a všude se povalovaly zrezivělé samopaly. Napočítala jsem jich jenom z auta přes třicet. Nedaly se použít. Měly totálně zarezlý závěr a většinou i skříplou nábojnici.

Cesta byla dost fádňá a já zoufale toužila po společnosti. Kromě několika psů a srnek, které ale byly hrozně plaché, jsem nezahlédla nikoho.

„Kdyby tu tak byl alespoň nějaký slídák...“ Rouhala jsem se.

Dům, ve kterém jsem přespala, byl ve druhé vesnici hned za Žilinou. Stála tu i nějaká továrna. Prohlédla jsem to tu od sklepa po půdu a pečlivě zabezpečila, aby mě nikdo nemohl překvapit. V temných prostorách jsem výhradně používala termovizi nebo noční vidění. Byla to pro mě už rutina, nejprve jsem vykopla dveře, chvílku počkala a pak opatrně nakoukla do místnosti. Chodila jsem s nataženým revolverem, jehož spoušť byla dost citlivá. Adam ji nějak připiloval, takže nyní stačilo se jí lehce dotknout a došlo k výstřelu. Já jsem teda tomu říkala exploze, protože výstřel z modelu 500 byl neskutečný. Kolikrát se vysypaly i okenní tabulky jaká to byla prda...

Jednou se mi podařilo rozstřelit kočku, která na mně vyběhla ze skříně. Chudáka to úplně rozpůlilo. Moc mi jí bylo líto, ale měla jsem radost, že jsem tak bleskově zareagovala.

Taky jsem si tu dopřála koupel. Když jsem na zahradě domku, který se stal mým dočasným bydlištěm uviděla ruční pumpu, která se ukázala funkční a u sousedů prodávali plynové lahve... nebylo co řešit. Tři bomby jsem odtáhla domů a „zatopila pod kotlem“. Musela jsem jen trochu upravit koupelnu, protože vana byla normálně zabudovaná. Došla jsem si do garáže, vzala veliké kladivo a rozmlátila obklady kolem vany. Pak už nic nebránilo tomu, abych hořáky nasměrovala pod vanu a udělala si teplou vodu.

Bylo to prima. Vana díky chybějící opoře byla sice trochu vratká, ale zase to byla sranda, protože jsem mohla dělat vlny.

Snad poprvé od úmrtí Šárky jsem se smála.

Zůstala jsem tam ještě jeden den. Okolí nebylo moc zničené a já si potřebovala trochu odpočinout. Koupel jsem pochopitelně zopakovala a cítila se jako vyměněná. Celý den jsem lenošila a přemýšlela kam pojedu. Zároveň jsem se učila mapě, jako je rozmístění měst, řeky, hranice a podobně. Zeměpis mi ve škole moc nešel a teď mi to chybělo.

Naučila jsem se nazpaměť všechna města z Žiliny až do Petrohradu a byla jsem na to patřičně hrdá, jen jsem to neměla komu předvést...

Přemýšlela jsem také, co budu ve Finsku dělat a jestli tam přežili nějakí lidé. Ta otázka mě moc trápila, nedovedla jsem si představit, že bych zůstala sama.

Protože mě nikdo neotravoval, udělala jsem si malý výlet po okolí. Jela jsem k té továrně, co jsem spatřila cestou a zjistila, že se tam vyráběly pesticidy. Jednalo se o zónu bez života, ani moucha tu nezabučela. Pěkně to tam taky smrdělo, měla jsem pocit, že Slováci byli, co se týká ekologie, pěkní lajdáci. Raději jsem nasedla zpátky do auta a odjela pryč.

V policejní službě jsem se vloupala pomocí páčidel a kladiva do trezorových skříní a ukořistila tam dva samopaly a spustu nábojů. Měla jsem z nich ohromnou radost. Pistoli jsem vzala jen jednu, ale na exitáka by to nebylo, jednalo se totiž o čezetu v ráži 9mm Luger.,

Vzala jsem ji jen tak pro formu. Horší ale bylo, že jsem potřebovala nutně doplnit náboje do revolverů a do brokovnice. Policajti však takovou ráži neměli, pobrala jsem tam jen asi dvacet brokových nábojů, pravděpodobně si to tam schovával nějaký myslivec.

Žilina nějaké naděje na doplnění neslibovala a proto jsem se další den vydala do Ostravy.

XXXXX

Město mě přivítalo velkou zácpou aut na výpadovce a až jsem jela kudy chtěla, vždy jsem se musela nakonec otočit a vrátit se. Na předměstí jsem musela vystoupit. Sedánek jsem zaparkovala pod mostem, aby nebyl ze vzduchu vidět a vydala se dál pěšky.

Po nějaké době jsem objevila kolo, mělo prázdné pneumatiky, ale našťastí i pumpičku. Kola jsem dofoukla a přestože mi bylo veliké, byla to pro mě úleva. Šlapat z periferie až do centra by trvalo dva dny.

Ulice byly opuštěné, některé domy vypálené, další kupodivu netknuté. Podle jakého klíče si slídáči určovali, co zničí a co ne, jsem nechápala. Bylo to asi namátkou. Ostrava skýtala smutný pohled, někdo by si řekl, že jsem si už musela zvyknout, ale na opuštěné město si asi nezvyknu nikdy. Taky jsem byla vždy v nějaké společnosti, teď jsem sama a jak to tak vypadá, zůstanu sama asi pořád...

Šlapky u kol děsivě skřípaly až se to rozléhalo. U jedné benzínové pumpy jsem zastavila a vzala si olej. Celé kolo jsem promazala a skřípání ustalo. Měla jsem z toho radost, takhle mě exit'áci neuslyší.

Do centra jsem dojela pozdě odpoledne. Nevěděla jsem, kde hledat obchod se zbraněmi a tak jsem začala listovat telefonním seznamem. Nakonec jsem objevila dva. Jeden v ulici, která měla podivný název Na kuřím rynku a druhý na náměstí Legií, to bylo blíž a proto jsem se rozjela právě tam.

Obchod jsem našla, ale byl totálně vyhořelý. Nakoukla jsem dovnitř a už jenom letmý pohled na zčernalé zdi hovořil o tom, že tu došlo k výbuchu. Nic nešlo použít. Musela jsem jít jinam. Protože se už stmívalo, rozhodla jsem se, že někde poblíž přespím. Našla jsem si jeden o samotě stojící třípatrový dům a v posledním patře jsem se utábořila. Před dveře jsem natáhla prázdné plechovky, které by mě měly první upozornit na nebezpečí.

Noc kupodivu proběhla v klidu. Žádné přepadení se nekonalo.

Ráno po snídani jsem se rozjela na Kuřím rynek. Prodejna byla také rozmlácená, ale v lepším stavu než ta předešlá. Bohužel nic, co by se mi hodilo, jsem tu nenašla. Zbyl pouze zlomený luk, pár šípů, nějaké malé nože, pár opasků a ohořelá vlčí hlava. Co jsem si akorát vzala, bylo pár patron do brokovnice. Našla jsem taky zapadlou krabici na padesát nábojů do čezety.

Dost bída.

Takhle to dál nešlo. Sedla jsem si na ohořelé křeslo a přemýšlela. Kde sehnat náboje? Ráže .500 Smith Wesson byla asi taky dost raritní, ale kde sehnat stejně účinnou, kterou budou mít všude? Adam by mi jistě poradil, ale já se ve zbraních nevyznala. Teď jsem litovala, že jsem pořádně neposlouchala ty jejich debaty. Při nejhorším jsem mohla proti exit'ákovi použít samopal nebo brokovnici. Na slídáčka by stačila naše čezeta, ale na exit'áka ne.

Když jsem tak dumala nad svou situací a už se chtěla zvednout, napadlo mě, kde tahle prodejna bere zboží. Od Milana jsem věděla, že tyhle obchody musejí mít velice dobře zabezpečený sklad, nejlépe musí být zboží uskladněno v takzvané trezorové místnosti. Nevěděla jsem přesně, co se pojmem trezorová místnost rozumí, ale tenhle obchod žádnou trezorovou místnost určitě neměl.

„Musej mít někde poblíž sklad!“ Zvolala jsem. Horší bylo, kde ho najít. Logika hovořila o tom, že skládek musí být buď ve stejném domě, například ve sklepech anebo ve vedlejším domě nebo v domě přes ulici. Prolezla jsem celý dům i všechny domy naproti a i v dalších ulicích, ale sklad jsem nikde neobjevila. Byla jsem z toho nešťastná. Bez nábojů nepřežiji ani minutu. Musela jsem nějaké schrstit.

Zase jsem si sedla do křesla a přemýšlela, koukala jsem při tom na ulici, když tu mi oči sklouzly na prodejní stůl. Ležela tam tlustá ohmataná kniha.

„Že mě to sakra nenapadlo hned! Objednávky!“ Začala jsem knihou horečně listovat. Byly tam nějaké dodací listy, adresy dodavatelů a hlavně místo jejich skladu! To jsem hledala! Podle mapy jsem zjistila, že to je na opačné straně Ostravy, ale zase poměrně nedaleko místa, kde jsem měla zaparkovaný svůj Sedánek. Bylo ale už pozdě a já se nechtěla promenádovat noční Ostravou. Spaní jsem si našla zase v o samotě stojícím domě a vylezla nahoru do patra. Nemohla jsem se zítřka dočkat. Před dveře jsem natahala skříň a nějaký stůl a lehla si naproti do koupelny. Koupelnu jsem zvolila opět proto, že neměla žádná okna a byl tam jen jeden vchod. Pod polštář jsem si dala brokovnici a snažila se usnout. Ještě že se mi to nepodařilo...

Kolem třetí se ozvala příšerná rána do dveří. Hned jsem byla na nohou a v ruce brokovnici. Zarachotila jsem se závěrem a trochu ustoupila ode dveří, lokty si zkontrolovala revolvery jestli jsou na svém místě a čekala co bude. Další rána a do předsíně nakoukla něčí vysušená hlava, vypadala jak horník. V tu chvíli jsem si vzpomněla na verše od Petra Bezruče: „Sto roků v šachtě žil, mlčel jsem...“ a vyprskla smíchy. Exit'ák něco zlobně zasyčel a rukama odstrčil skříň, byl to však jeho poslední hrdinský čin v životě, protože se mu hlavou prohnal ocelový S-ball. Okamžitě byl ale nahrazen novým útočníkem a ten odhodil skříň úplně. To už ale na něho v hlavni čekal další ocelový „pumpřík“, jak nazýval S-bally Milan. Bytem zahřměl výstřel a další prevít byl o hlavu kratší. Trefa do hlavy byla nejjistějším zásahem, protože zbavil zbytek těla orgánu, který mu uděloval pokyny. Za dveřmi čekali dva další. Musela jsem ustoupit, byla jsem ve dveřích do koupelny, když se mi jeden z nich odkryl. Zasáhla jsem ho do hrudi ale i to stačilo, aby mi dal pokoj, dalšího skolil zásah do hlavy.

Dům po tomto posledním výstřelu ovládlo ticho. Nezvyklé ticho. Chvíli jsem naslouchala, ale nikde se nic nehýbalo. Zatlačila jsem stůl i skříň zpátky ke dveřím a zkontrolovala toho předposledního exit'áka, nějak se mi nezdál a tak jsem mu raději ustřelila hlavu, jako všem ostatním. Bylo to dost nechutné, ale neměla jsem na vybranou. Zase jsem se zaposlouchala, všude byl však klid.

„Snad už se vyspím...“ Sotva jsem to dořekla, ve vedlejším pokoji zařinčelo rozbité sklo. Přikrčila jsem se a naměřila tím směrem hlaveň brokovnice. Slyšela jsem jen šouravé kroky.

Exit'ák váhal, to bylo dost neobvyklé. Srdce mi bušilo, měla jsem ho až v krku. Tohle už nebylo střelení po holubech. Ten syčák byl ve vedlejší místnosti a to mu zřejmě stačilo. Hrál se mnou nějakou hnusnou hru a já ji chtěla ukončit. Hodila jsem do místnosti židli.

Návna zabrala, chlapík po ní skočil. Než zjistil, že to je jen kus nábytku, tak jsem ho měla na mušce.

Cvak.

„Do prdele!“ Zaklela jsem. Došly mi náboje, asi jsem neměla úplně „dotankováno“.

Exit'ák se na mě podíval a zaleskly se mu oči. Přikrčil se, odhodil židli a skočil po mě. Jen taktak jsem uhnula a odkutálela se stranou. Chytnul mě za nohu, to už jsem ale tasila revolver a vystřelila. K mé smůle jsem mířila moc nízko a prostřelila jsem si kus boty. On to slíznul sice taky, ale škubal sebou a mlátil kolem rukama, všude byla krev. S obtíží jsem natáhla kohoutek a znovu vystřelila. Tentokrát to šlo do černého a exit'ák tak sebou přestal házet.

Osahala jsem si botu a ucítila lepkavou tekutinu. Rychle jsem si ji rozvázala a opatrně stáhla, když jsem si posvítila baterkou, nevěřila jsem svým očím. Ustřelila jsem si poslední článek u dvou prstů. Mohla jsem s nimi sice normálně hýbat, ale teklo z nich mnoho krve. Nadávala

jsem si, jaká to jsem kráva, ale nakonec mi nezbyvalo než uznat, že výsledek neskončil tak špatně... zlikvidovala jsem čtyři exit'áky a přišla jen o dva články prstů.

Nejprve jsem se musela přesvědčit, jestli tu není ještě nějaký hajzl. Byt byl naštěstí už prázdný a já šla do koupelny, kde jsem měla láhev s pitnou vodou a lékárničku. Ránu jsem omyla a vyčistila dezinfekcí. Pálilo to. Přečnávající kůži jsem přetáhla přes maso, znova to celé polila jodisolem a přetáhla náplastí. Prsty jsem si zafačovala obvazem a bylo. Lehla jsem si znovu na zem, hlavu opřela o zeď a zírala před sebe.

„Mohlo to být horší.“ Vydechla jsem do tmy. Stejně mě to ale mrzelo, že jsem tak zpanikařila, kdybych měla nabitou, nic takového by se nestalo. Alespoň jsem se pochválila za ten nápad se židlí. To budu muset někdy zopakovat. Pak jsem si opět začala recitovat ty verše od Bezruče a smála se na celé kolo.

XXXXX

Druhý den jsem se nemohla nikam hnout, protože mě pálily prsty u postřelené nohy. Cukalo mi v nich a bylo mi také blbě. Strachovala jsem se, jestli jsem nedostala otravu. Rozvázala jsem si obvaz a zkontrolovala ránu. Moc se mi nelíbila, rána mokvala a docela to smrdělo. Přemýšlela jsem o tom, že si to strhnu a znovu vyčistím, pak jsem si ale řekla, že to bylo vyčištěné dobře a nechala to být.

Dva dny jsem ležela jako lazar a nemohla z bytu. Byla jsem živa jen o sušenkách a obyčejné vodě. Rána na jednom prstě se hojila dobře, byl to ten, přes který jsem přetáhla kůžičku. Druhý byl takový chcípáček, pořád krvácel a smrděl. Čichala jsem k němu, bylo to odporné, ale svým způsobem mě to bavilo. Říkala jsem mu prstíček chcípáček a skládala mu posměšné básničky...

Šel prstíček na procházku
podbarvený olovem.
Kůžičku měl na provázku
chcípát z toho nebudem.

nebo:

Chcípáčku můj malinkatý
koukej přestat smrdět.
Nebo já ti naložím,
to pak budeš čumět!

Gebila jsme se u toho a skládala dál:

Prsteníček pistolníček
velké ráže nemá rád.
Jednou přišel o hlavičku
teď mě bude pořád srát!

Byla to pro mě odreagování a duševní zpruha... přiznávám, že dost pochybná, ale já ze samoty začala blbnout. Potřebovala jsem taky na vzduch a čekala, až se noha alespoň trochu zahojí.

Čtvrtý den jsem se vybelhala z domu. Bedlivě jsem se rozhlídla a nasedla na kolo. Musela jsem pryč. Pryč, nebo zešílím! Pořád se mi v hlavě honily ty říkánky. Opravdu jsem byla na pokraji šílenství. Začala jsem vyčítat poraněným prstům, že to udělaly schválně a pořád opakovala jedno slovo:

„Sabotáž, sabotáž!“

Tak jsem dojela ke skladu. Našla jsem tam neporušené zamřížované dveře a nikde známky násilného vniknutí. Tento objev rozhodnul, podobně jako v Hamletovi, o bytí či nebytí. Skládek mě zkrátka zachránil.

Nejenom že tam měli náboje do mých obřích revolverů, ale našla jsem tam i spoustu S-ballů do brokovnice, náboje do dlouhé pušky, do samopalů, granáty a spoustu dalšího, včetně kvalitního oblečení.

Začala jsem studovat mapu, jak se sem nejlépe dostat s autem, všechno bych to nepobrala a nechtělo se mi jezdit desetkrát. Objevila jsem jakous takous cestu a rozjela se k autu.

Sedánek už na mě čekal. Trochu jsem se bála, aby mi chytil, ale mé obavy se ukázaly jako zbytečné. Na první otočení motor poslušně blafnul a já se rozjela stejnou cestou ke skladu. Když jsem tam dorazila, začalo se stmívat, ale to mi nezabránilo, abych potřebné věci nenaházela do auta. Noc jsem strávila v klidu v nějaké kanceláři. Druhý den jsem prolezla zbytek skladu a vybrala si potřebné věci.

Potřebovala jsem se umýt, ale nikde netekla voda. Slíbila jsme si, že další den se vykoupu.

Ráno jsem se vrátila do skladu a naložila zbytek nábojů. Do revolveru jsem měla padesát krabiček, což znamenalo 1250 plnotučných kousků. Chcípáčkovi jsem vyhrožovala, že jestli nepřestane smrdět, tak ho ustřelím.

„Nábojů mám na tebe teďka, mrzáčku, dost!“ Světe div se, moje výhrůžky snad zapůsobily, protože prst další den přestal smrdět a celkem se zacelil. Pořád jsem měla pro jistotu obvaz a leukoplasti. Bála jsem se, aby se mi tam nedostala špína a následně infekce.

V rohu skladu jsem rovněž objevila dlouhou a širokou plastovou krabici. Otevřela jsem ji a zatajila dech. Ležela tam rozložená obří puška.

Blazer R93 v ráži .408 Chey tac.

„Hmm, z tebe by měl Adam radost.“ Usmála jsem se na krasavce a vytáhla ho ven. Byl v matně černém provedení a moc mu to slušelo. Skládal se poměrně jednoduše. Stačilo zasunout hlaveň, pootočit, zajistit páčkou, nasadit podpažbí, sklopit opěrku a puška byla na světě. Byla ale těžká a dlouhá. Váhala jsem, zda ji mám tahat s sebou. V autě zabírala dost místa. Musela jsem ji dát za sedačky, napříč autem. V balení byl i velký dalekohled na mohutné montáži. Celé jsem to dala dohromady a zasunula první náboj. Zarumplovala závěrem a opatrně stiskla spoušť. Nic se však nestalo, jazýček spouště šel posunout jen asi o tři milimetry a pak se zaseknul.

„Pojistka.“ Opravila jsem se a hledala nějakou páčku. Byla hned naboku vlevo. Odklapla jsem ji a znovu zalehla.

Namířila jsem si to na nějakou dodávku, asi dvě stě metrů ode mne. Čekala jsem mohutný zpětný ráz, který mě odsune o metr zpátky, protože náboj byl fakt velký, ale puška mě překvapila. Koplo to a dost silně, ale ustála jsem to. Dodávku to šouplo trochu bokem. Usmála jsem se a zamířila na vzdálenější objekt. Jednalo se o komín a ten mohl být půl kilometru daleko.

„Tam stejně nedostřelíš.“ Řekla jsem pochybovačně a zapřela pušku pořádně do ramene. Prásk!

Na komíně vypadaly nějaké cihly.

„Páni!“ Hvízdl jsem. „Tohle sem přiláká exit'áky ze širokého okolí!“ Rychle jsem to všechno sbalila a uklidila do auta. Nadešel čas odjezdu.

Zařadila jsem za jedna a rozjela se. Když jsem míjela druhou křižovatku a mohla mít na tachometru asi sedmdesát, skočil mi na přední kapotu exit'ák. Příšerně jsem se lekla a málem

se vybourala. Byl zapřený rukama o víko motoru a zatím se jen držel. Poprvé jsem ho viděla takhle zblízka a navíc za slunečného dne. Působil jak z jiného světa. Šlápala jsem na plynový pedál a začala jezdit se strany na strany. Ten mizera mi ale zastíňoval výhled, takže jsem špatně viděla. Možná právě proto jsem narazila do nějakého auta a odhodila exit'áka stranou. Šlápala jsem na to a zpětným zrcátkem sledovala, jak se mátožně zvedá ze země. Měla jsem vztek, že jsem si kvůli němu odřela auto. Chudák Toyota.

Dupla jsem na brzdy.

V klidu jsem otevřela dveře, vylezla z vozu a otevřela zadní kufr. Měla jsem tam v pohotovosti nachystaný samopal. Exit'ák se mezitím rozeběhl ke mně. Pohyboval se velikou rychlostí, takhle nemohl obyčejný člověk běhat. Natáhla jsem závěr, přepnula na dávku a čekala. Dívala jsem se do jeho odpornej tváře a ... tentokrát jsem měla „plnou nádrž“. Střílet dávkou je docela mazec, ale já měla od Adama, myslím, dobrou školu. Jestli se na mě někdo z nich z nebe díval, tak museli mít radost, protože jsem do toho zmrda vysypala během čtyř vteřin všech třicet nábojů. Odhodilo ho to zpátky, ani jsem k němu nešla, byl jak řešeto. Obhlídla jsem škodu na autě. Chudák Sedánek měl proražené pravé světlo, prasklý nárazník a zmuchlaný blatník. Pohladila jsem ho a kdyby mu to mělo pomoci, tak bych ho i pofoukala. Taky mě štvalo, jak jsem se vylekala, překvapil mě, ale to bylo díky té střelbě z Blazeru. Příště si na takové věci musím dávat pozor. Pak mě ale napadla jedna věc... Když jsme ještě byli s Milanem a Šárkou, tak vždy když jsme přijeli do vesnice, odpálili pár petard, počkali, až se sejdou místní slídáci a pak je pěkně postříleli. Tohle budu muset dělat i s exit'ákama. Jen to bude o dost větší adrenalin. Už jsem poznala, že ve větším městě se vždy vyskytuje pár zombí, kteří to tu hlídají a taky věděla, na co použiji tu čezetu a spousty nábojů, co jsem do ní vezla. Bude z ní vábnička. Vábnička na exit'áky. Sice to bude dost o ústa, ale stejně by se na mně dřív nebo později slítli a takhle jim ukážu, kdo je tady pánem. Nebyla jsem příznivec konfrontace, ale tady se jednalo o přežití. Mé přežití!

XXXXX

Polské hranice jsem přejela další den. Žádný sentimentální pocit jsem nezaznamenala, dost mě to překvapilo.

Polsko se vyznačovalo mimořádně špatným stavem silnic, to bylo další z překvapení. Myslela jsem, že je součástí Evropy, ale mýlila jsem se. Jak jsem se dostávala čím dál tím víc na východ, stav silnic se ještě zhoršil. Kolem měst Radom a Deblin to bylo zatím nejhorší, byly tam úseky, kde chyběl prostřední dělicí pruh. Ne že by mi nějak scházel, ale silnice se zdála nějak užší.

Ocitla jsem se pár kilometrů pod Varšavou a váhala, jestli tam nemám zajet, pak ale zvítězila lenost. Stejně by tam na mě nic objevného nečekalo a tak jsem jela dál.

Přespala jsem v malé vsi východně od Deblinu. Všude kolem spousty starých dřevěných baráček a opět neudržované cesty. Místní samoobsluha nabízela spousty čokolády, ale když jsem jednu tabulku rozbalila a chtěla si ukousnout, zarazila jsem se. Hemžilo se to červy. Celý náklad jsem musela vyhodit, sušenky byly to samé a konzervy jsem se radši ani nepokoušela otvírat.

Byla jsem z toho zklamaná, protože mi jídlo docházelo. Zásoby z Rakouska jsem už snědla a žila jsem z toho mála, co jsem nabrala v Ostravě. Polsko bylo na tom, co se týká jídla, dost mizerně. Slýchávala jsem už od rodičů, že Poláci se mají o dost hůře než my, ale tenkrát jsem tomu nepřikládala velký význam. Měla jsem také jiné starosti, než za zabývat sociální strukturou a možnostmi daného regionu.

Původně jsem chtěla jet přes Litvu, ale okolnosti mě svedly přes Bělorusko. O této zemi jsem slýchávala v televizi jen to nejhorší, prý tam vládl hrozný diktátor, bývalý komunista a sužoval obyčejné lidi krutovládou. Pokud jsem mohla porovnat Polsko a Bělorusko podle

stavu silnic a domů, tak to bylo skoro stejné. Moc rozdílů jsem tam neviděla. Akorát, že v Polsku mě nepřepadl žádný exit'ák a v Bělorusku rovnou tři...

Stalo se to kousek za městem Brest. Spala jsem v budově místního národního výboru, protože okolní domky byly dost neútluné. Už jsem si říkala, že exit'áci budou obývat severní oblasti jen zřídka, pokud vůbec, ale opět jsem je podcenila.

Jako obvykle jsem se zabarikádovala v místnosti, která měla jen jeden vchod a pouze úzké okénko. Spala jsem sice lehkým spánkem, ale nějak jsem nezaznamenala první náraz do skříně, myslela jsem, že se mi to zdá... Nezdálo.

Když jsem se probudila, vystřízlivění přišlo záhy. Ve dveřích stála známá, jakoby mumifikovaná postava exit'áka v námořnickém tričku a maskáčích. Právě na mne odhazoval stůl, který mu stál v cestě. Chopila jsem se brokovnice a zmáčkla kohoutek. Vetfelce zasypal příval hrubých broků a třísek z rozstřeleného stolu. Ošklivě jsem ho sice poranila, ale on byl odolnější, než jsem si myslela, zapumpovala předpažbím a poslala mu do obličeje další dávku ocelových kuliček o velikosti sedmi milimetrů. To zabralo, jeho hlava se věrně obtiskla na ksichtě dalšího prevíta. Dotyčný setřel mozek a zbytky vlasů ze své tváře a sápal se po mně. Další střela ho poslala za jeho mrtvým kolegou.

Ticho. Pozorně jsem naslouchala, co mi můj značně poškozený sluch dovoloval. Střelba bez špuntů z brokovnice v uzavřené místnosti byla fatální pro mé těžce zkoušené ušní bubínky. Nemohla jsem ale spát se sluchátky na uších. Byla bych brzo mrtvá...

Nikde se nic nehýbalo. Vstala jsem a udělala tři kroky ke dveřím. Nečekaně se z nich vyřítil další exit'ák, strhl mi pušku, stačila jsem sice vystřelit, ale broky ho zřejmě minuly. Oba jsme spadli na zem. Nečekal zřejmě, že jeho protivník bude tak malého vzrůstu a tak se mi podařilo vymanit jednu ruku z jeho sevření. Uchopila jsem střenku revolveru a i když opět hrozilo, že se zraním, střelila jsem ho z kontaktní vzdálenosti přímo do boku. Razance výstřelu ho ze mne odhodila, odkutálela jsem se na druhou stranu a znovu vypálila, nebylo to ale už potřeba. Exit'ák už byl mrtvý.

Prošla jsem znovu celý dům a zabezpečila se opět v té místnosti kde jsem spala. Celou noc se mi honilo hlavou, jaká udělat opatření, aby se to už neopakovalo. Nechtěla jsem připustit, abych se s nimi dostala do přímého kontaktu. Dvakrát jsem měla mimořádné štěstí a to by se do třetice nemuselo opakovat. Potřebovala jsem sehnat nějaký skříňový automobil, kde bych mohla i spát a kam by se za mnou nikdo nedostal. Pro Milana nebo Adama by nebyl problém nějaký oživit, ale pro mne byl obrovský úspěch zprovoznění Toyoty.

Další kilometry v běloruském vnitrozemí mě přesvědčily, že Sedánek dlouho nevydrží. Mohla za to ta osudová havárie v Ostravě, kde se mi začala ozývat náprava a hučení v kole. Dnes vím, že jsem měla vytlučený kulový čep a ložisko bylo také v háji, ale tenkrát mi bylo čtrnáct. Ano, čtrnáct. V Bělorusku jsem „oslavila“ své narozeniny. Natrhala jsem nějaké květiny a vyzdobila autíčko. Upletla si také věneček a dala ho do vlasů. Byl na mně asi divný pohled... malá holka se dvěma obrovskými revolvéry u pasu, brokovnicí přes záda a s věnečkem na hlavě. Ještě že mě nikdo neviděl. Myslel by si, že jsem utekla z ústavu...

XXXXX

S výběrem nového automobilu mi pomohlo to, že jsem začala uvažovat jako Adler. Ten vždycky říkal: „Nejlepší techniku, myslím tím tu nejspolehlivější, mají vojáci. Tam nakupuj!“ Když jsem se ho jednou ptala, jak mám zjistit, kde jsou kasárna, tak mi povídá, abych se vždy podívala na mapu, nejlépe porovnála dvě mapy od jiného výrobce. „Když najdeš v oblasti, kde nejsou moc cesty a civilizace nějaké odlišnosti, zcela jistě je to vojenský výcvikový prostor. Větší kasárna jsou postavena nedaleko hlavního města. Je to pro pohodlí důstojníků, aby mohli dojíždět do práce a zároveň, aby si jejich manželky nepřipadaly odstrčené...“

Přesně to jsem udělala v Bělorusku. Zajela jsem do knihkupectví a vzala si podrobnou mapu země. Bohužel ji měli jen od jedné tiskárny. Celý den jsem ležela v mapě a hledala oblast, která by nejvíce vyhovovala Adlerovu popisu. Našla jsem celkem tři. Dvě byly po cestě a ke třetí bych si musela zajet.

První se nacházela severně od města Baranovici, byla to velká prostora, kde nevedly žádné silnice. Ideální prostor pro vojáky. Když jsem tam dojela, zjistila jsem, že se jedná o přírodní park. Chovali tam zubry. Další místo leželo severněji, musela jsem proto opustit hlavní silnici vedoucí do Minsku a drkotala tak po rozbitých asfaltkách. Nakonec jsem se pochopitelně ztratila a bloudila sem a tam. Cestu jsem našla až kousek od jednoho velkého města, Mozyr se myslím jmenovalo, a tam jsem opět dotankovala.

Po dvou dnech ježdění v tomto zapomenutém kraji jsem narazila na vysoký plot. Táhnul se do dálky a já radostí začala pištět. Našla jsem to! Rozjela jsem se podél plotu a po deseti kilometrech jsem konečně dojela k bráně. Byla doširoka otevřená. To mě trochu rozladilo, protože tu určitě někdo byl. Nachystala jsem si brokovnici a překontrolovala náboje. Pootevřela jsem i bedýnku s granáty a vyrazila dobývat 311. gardový pluk.

Rozloha prostoru byla obrovská, jela jsem krásnými lesy asi patnáct kilometrů, aniž bych zaznamenala přítomnost vojáků. Po těch zhruba patnácti kilometrech jsem dorazila k další otevřené bráně. Cesta dál už nebyla tak pěkná, rány z podvozku byly čím dál tím víc slyšet. Hladila jsem Sedánek po přístrojové desce a povzbuzovala ho. Skoro jsem brečela, jak mi ho bylo líto.

Konečně jsem vyjela z lesa. Byla jsem na prahu rozlehlé planiny zbrázděné velkými krátery. „Dopadová plocha.“ Blesklo mi hlavou. Vylezla jsem z auta a rozhlédla se dalekohledem kolem. Nikde nic. Po mé levici se vedla jen úzká pěšina, neměla jsem tedy na vybranou a rozjela se tím směrem. Byla to další lesní cesta, nyní už značně zarostlá křovím. Po třech kilometrech jsem dojela k nějakým podivným stavbám. Připadaly mi jako kryty pro letadla, ale nikde žádné letiště.

„Co to může být?“ Poznamenala jsem k obrovským, pět metrů vysokým ocelovým vratům. Krtinec, jak jsem ten uměle navezený kopec nazvala, mě fascinoval. Bylo jich tu několik desítek. Nechácala jsem, proč si lidé dali takovou práci, aby to vytvořili...

Zkusila jsem zabrat za jedny vrata, ale kdepak, dveře se nehnuly ani o milimetr.

„Co tam může být?“ Zcela mě ovládla zvědavost. Rozhlížela jsem se kolem, co bych mohla použít na otevření, ale nikde se nic neválelo. Panovala tu podivná čistota a pořádek, spíš se to ale dalo nazvat prázdnotou. Nechala jsem dveře dveřmi a vydala se jinam. Dojela jsem až k místu, kde byla pod konstrukcí z vlnitého plechu zaparkována spousta automobilů těch nejpodivnějších tvarů. Tohle by byl ráj pro Milana... Ten by jistě vybral nejlepší ze všech. Některé vozy byly vskutku obrovské. Jejich kola mi sahala až k hlavě a nebylo lehké se vyšplhat do kabiny. Ta ale byla kupodivu poměrně úzká a působila stísněně. Chodila jsem mezi řadami vozů a vybírala, který by mi nejvíce vyhovoval. Našla jsem dva typy, jeden byl obrovský skříňák, dokonce i s malým jeřábem, ale když jsem otevřela zadní vrata, dýchl na mě pach oleje a benzínu. Byla to asi pojízdná dílna. Byla tam pásová pila, vrtačka a ještě nějaký stroj, zřejmě soustruh. Nebylo by tam kde spát a v tom smradu bych ani neusnula.

Další nákladňák, který se mi zamlouval, byl bíle natřený vůz s velkými koly. Ta byla hrozně vysoká a já si připadala jako trpaslík. Zadní část vozu nešla otevřít, ale přes okénka jsem viděla, že se jedná o velkou sanitku. Byly tam čtyři lůžka a spousty přístrojů.

Lákalo mě hlavně to, že už se nemusím zabývat s vnitřní přestavbou interiéru, stačilo demontovat dvě lůžka a prostor tak využít na uložení mých věcí.

Šla jsem do vrátnice, kde měli poměrně přehledně rozmístěné klíče. Našla jsem si svůj sektor a klíčky strčila do kapsy. Utíkala jsem nazpět k vozu. Otevřela jsem korbu. Opět na mě dýchl zápach, tentokrát se jednalo o dezinfekci, ale měla jsem dost voňavek od Diora a dezinfekce půjde vyvětrat lépe, než těžký olejovitý zápach.

Ted' zbývalo to nejtěžší: nastartovat. Podle očekávání se motor ani nehnul. Po dlouhém pátrání se mi podařilo objevit páčku na otevírání motoru. Haubna byla neskutečně těžká, měla jsem co dělat, aby mě nezabouchla a neskřípla v motorovém prostoru. Konečně jsem ale našla tyč na zajištění. Baterie ležely vlevo a byly obrovské. Koukala jsem na tu změt' drátů a raději si jejich polohu zakreslila na papír, protože už bych je netrefila dát nazpět.

„Nabíječku a elektrocentrálu.“ Vyslovila jsem dvě pro mně obávaná slova. „Musí být někde v dílně!“ Pomyslela jsem si a baterie naložila na kárku. Dílny byly v protějším koutě autoparku a opět se jednalo o obrovské značně předimenzované stavby. Na jedné montážní jámě trůnil vůz, který měl ještě větší pneumatiky, než moje ambulance. Naměřila jsem metr a půl v průměru. Neskutečné auto, neměla jsem ale čas obdivovat toho mastodonta. Baterie jsem nechala ve dveřích a s brokovnicí v ruce hledala elektrocentrálu. Něco jsem našla hned u vchodu, ale nezdála se mi její velikost... Druhý den jsem se k ní ale vrátila, protože nic jiného lepšího tu nebylo. Vedle na stole naštěstí leželo její schéma. Neumím sice rusky, ale podle obrázků jsem zhruba zjistila, jak to funguje. Nebyl tu startovací špagát, jaký obvykle býval u jejích menších kolegyň. Startovalo se to buď elektricky (což mě nezajímalo) nebo ručně přes veliké kolo na boku Mašiny. Kolo vypadalo jako kormidlo na plachetnici a jeho otáčením házelo jiskru do spalovacího prostoru pro válce. Celé to bylo hrozně jednoduché a bývala bych si ji vzala s sebou, kdyby nevážila dvě tuny...

Zběsile jsem otáčela kolem a motor škytal, prděl a prskal. Z komínku šel štiplavý kouř ale motor centrály nechtěl chytit. Byla jsem z toho zoufalá. Baterie jsem namontovala už na příslušné místo, mohlo se tam najednou nabíjet až deset těch velikých baterií. Ať jsem točila s kolem jak chtěla, nic se nedělo. Milan by si jistě poradil, vždy říkal, že tyhle starý krámy mají většinou zanesenou svíčku, ale já nevěděla jak svíčka vypadá ani kde ji hledat. Znovu jsem listovala příručkou. Bylo v ní spousta obrázků palivového ústrojí, mazacího traktu a elektroinstalace. Objevila jsem jeden obrázek, který by mohl znázorňovat, to, co jsem hledala, ale neodvážila jsem se zatím Mašinu rozdělat.

Další den jsem se do toho pustila, nic jiného mi totiž nezbývalo. Přitáhla jsem těžkou bednu plnou špinavých klíčů a začala šroubovat. Vymontovala jsem takový kryt a odkryla složitou změt' součástek.

„A jsem v rejži.“ Konstatovala jsem. „Tohle už nikdy nedám zpátky.“ Kupodivu jsem to zpátky dala, nebylo to tak složité. Znovu jsem otevřela knížku a mastnými prsty hledala návod. Nalistovala jsem příslušný obrázek, který mě měl navigovat ke svícce. Znovu jsem rozdělala to víko a pak vzala takový dlouhý klíč s podivným konečkem. Nemohla jsem se s ním pořádně trefit na matici. Otáčela jsem s ním, až jsem vytáhla něco, co asi byla svíčka. Myslela jsem, že bude menší. Na jeho konečku byly dva plíšky přehnuté k sobě.

„Tady skáče jiskra.“ Pomyslela jsem si. Oba konečky byly zanesené černým filmem. Vzala jsem šmirgl papír a pořádně je opucovala. Celá jsem byla zadělaná od oleje a všechno mi padalo. Poté jsem tento úkon zopakovala ještě pětkrát. Centrála byla totiž nějaký šestiválcový motor, všude civěla spousta budíků a já vůbec nevěděla, na co slouží.

Svíčky byly opět na svém místě. Nastala hodina pravdy.

Otočila jsem kolem. Motor zase škytal, prděl a kouřil, ale nic se nedělo.

„Krám jeden!“ Rozčilovala jsem se a tloukla do stroje. Nic to ale nebylo platné, už jsem přemýšlela o tom, že Sedánek dovezu nad montážní jámu a pokusím se opravit tu poloosu. Tenkrát jsem ještě neměla ani tušení, že existuje něco jako náhradní díly a že i kdyby se mi to podařilo rozmontovat, což bylo krajně nepravděpodobné, tak bych vadný kulák neměla čím nahradit.

Bylo to k vzteku. Vykašlala jsem se na to a raději jsem provedla exkurzi po kasárnách. Potřebovala jsem si vyčistit hlavu, pořád se mi tam totiž honilo, proč to nejde nakopnout, když jsem to tak pečlivě vyčistila. Měla jsem se ale neustále na pozoru před exitáky. Pořád

hrozilo, že na mě odněkud vyskočí, ale obavy byly zbytečné, nikdo za celý můj pobyt u 311. gardového raketového pluku na mě nezaútočil.

K základně patřilo mnoho budov, od malinkých zamřížovaných domečků až po velká kasárna, která pojmul tisíce vojáků. Některé budovy byly rozstřílené a jiné napůl zbořené. Odehrávala se tu jistě krvavá řežba. Našla jsem dokonce barikádu z postelí, krvavé skvrny na zdech a pár lidských kostí válejících se kolem hovořilo jasně o tom, že slíďáků nakonec bylo víc. Celkově ale kasárna budila dojem dočasně opuštěných objektů a známky bojů byly vidět jen na třech místech. Autopark, dílny a krtince byly úplně nedotčené a budova štábu s výstrojním skladem rovněž. Právě ve skladu jsem našla pro mě pravé poklady. Jednak tu bylo tisíce zbraní, převážně útočných pušek typu Kalašnikov, ale i pancéřové pěsti, protitankové střely, miny a mnoho dalšího materiálu. Zaujala mě plastická trhavina. Od Adama jsem věděla, jak se s ní zachází, ale tady navíc měli i názorné schéma. Kousek jsem si odloupla, zapíchla do ní rozbušku, natáhla šňůru a celé to strčila do jednoho obřího nákladáku. Byl to obrovský skříňový Kamaz. Trhavinu jsem umístila za první nápravu, jak mě to učil Adler.

Odpálení bylo snadné, stačilo jen otočit klíčkou, ta vybudila elektrický výboj a ozvala se ohlušující detonace. Nákladák vylítnul v ohnivě kouli asi pět metrů do vzduchu a když dopadl zpět, byl na dva kusy. Neuvěřitelná podívaná, ještě že jsem byla tak daleko, protože trosky lítaly až do vzdálenosti sto metrů.

Takto spokojena jsem nanosila do dílen asi padesát kilo této plastické trhaviny, věděla jsem, že se to bude jednou hodit. Ze skladu pušek jsem si vzala deset kalašnikovů a tisíce nábojů. Už jsem nikdy nechtěla trpět nouzí. Další můj úlovek byly granáty. Postupně jsem ze skladu přemístila pětset kusů.

„To by mohlo stačit.“ Konstatovala jsem, když hromada zelených bedniček narostla do neskutečných rozměrů. Hrozilo, že to moje ambulance všechno neuveze.

Znovu jsem rozmontovala svíčky, očistila je a opět se pokusila o nastartování. Nic, žádná změna. Já jsem se ale nevzdávala, vypustila jsem všechny benzín a dolila to nějakou hořlavou látkou, myslím že se jednalo o kerosin. Světe div se, motor naskočil!

„Hurá!“ Křičela jsem a tancovala jak pomínutá. Rozstřílela jsem samou radostí dávkou z kalašnikova protější kancelář a pořád křepčila...

Motor si blafal a já do nádrže dolila dva kanystry. Hned na to přišly na řadu baterky, podle schématu nebyl problém namontovat dráty na ty správné kontakty a pustit se do nabíjení. Už jsem také přišla na co tam byly ty budíky, alespoň jejich část. Všechny ty ukazatele, když se mi podařilo nahodit Mašínu byly na nule. Po třech hodinách se ale dva z nich hnuly na trojku. Usoudila jsem z toho, že ty budíky ukazují stav dobíjení baterií. Byla to chytrá mašinka. Po dalších šesti hodinách byly baterie plné. Centrálu jsem zhasla a šla konečně spát. Poslední tři dny byly dost hektické a já ulehla s dobrým pocitem. Spala jsem v příručním skladu dílen, kde byly jen samé čisté hadry. Nijak tu to nesmrdělo a nikdo se sem taky nemohl dostat. Ustlala jsem přímo na hromadě hadrů a spala až do oběda.

XXXXX

Po snídani, skládající se převážně ze sušených vloček namočených ve vodě, jsem hned nabitě baterky namontovala do ambulance, vypustila nádrž, nalila do ní ten kerosin a otočila klíčkem. Přišla chvilka napětí, ale motor na druhé blafnutí chytil. Zase jsem si zatancovala, tentokrát v kabině. Nevěděla jsem, jak se to auto řídí a zkusmo jsem zařadila. Vůz se houpavě rozjel. Pedály byly hrozně daleko a já na ně sotva dosáhla. Kroužila jsem po autoparku pořád dokola. Netroufla jsem si zařadit jiný stupeň, aby mi to nechcíplo. Motor sice dost úpěl, ale byl velký a musel tudíž něco vydržet. Pak mě to ježdění pořád dokola přestalo bavit a já vyjela z autoparku. Rozjela jsem se ke krtincům, kde parkoval můj Sedánek. Bylo mi ho líto, byl tak maličký... Zatroubila jsem na něho a projela těsně kolem. Namířila jsem si to na

testovací polygon a zařadila další stupeň. Bylo to z kopečka a já věděla, že mi to nechcípne. Vůz nabral rychlost a otáčky spadly níž. Zaradovala jsem se.

Proháněla jsem se po muldách a vyjetých kolejí a v euforii tam šoupla další rychlost. Ozval se však skřípot ozubených kol v převodovce. Motor dvakrát škytnul a chcípnul. Znovu jsem ho natočila a chtěla se rozjet. Nic. Jen přískoky dopředu.

„Do prdele, dělej!“ Mlátila jsem do volantu a když jsem se koukla na kulisu, kam jsem to dala vlastně rychlost, zjistila jsem, že to byla zpátečka. Úplně jsem se opotila.

„Ty seš taková kráva!“ Nadávala jsem si a opravdu si dala pár facek. V padesáti se mi podařilo zařadit zpátečku...

Musela jsem vystoupit z vozu a jít pěšky. Brečela jsem, bylo mi toho auta líto. Bylo jediné použitelné a těšila jsem se, že to bude můj nový vůz. Prošla jsem schlíple, celá od bahna kolem Toyoty a styděla jsem se. Bylo mi líto Sedánka i ambulance. Zalezla jsem do skladu a celý den proležela. Takový práce to dalo a já místo abych se podívala na kulisu řazení a něco si o tom autě nastudovala, jsem hned zbrkle vyrazila a rozbila ho. Převodovka byla určitě úplně na maděru. Milan by si možná poradil, ale mým vrcholným uměním bylo nabít baterie a očistit svíčku.

XXXXX

Další dny jsem bloudila po kasárnách a přemýšlela, co si počít. Náhoda mě navedla do jedné sklepní místnosti štábu. Přilákalo mě sem stále svítící osvětlení. Lamy sice jen slabě mžouraly, ale světlo to bylo. Natáhla jsem závěr kalašnikova a vydala se za světlem. Byl to asi nějaký protiatomový kryt a dveře byly kupodivu otevřené. Vstoupila jsem dovnitř. Bylo tu šero a nic nebylo pořádně vidět, pomáhala jsem si příruční lampičkou a našla i vypínač. Zmáčkla jsem ho a kupodivu naskočily i některé další zářivky. Přede mnou bylo velitelské centrum. Schématický náskres kasáren ukazoval rozmístění krtinců. Napočítala jsem jich celkem dvacet sedm. U každého z nich byly dva čudlíky s nápisy v azbuce. Diody vedle knoflíků svítily červeně. Přemýšlela jsem co to je a jeden zmáčkla. Chvilí se nic nedělo, ale pak červená dioda zhasla a rozsvítila se zelená. Zmáčkla jsem zase ten druhý a ten se opět po chvíli rozsvítil červeně.

„Ty vole, to je otvírání!“ Zvolala jsem. „Určitě!“ Vymáčkla jsem všechny čudlíky u krytů a počkala až se rozsvítí zelená. Když se tak stalo, vyběhla jsem nahoru a běžela ke krtincům.

Všechny byly otevřené!

Nakoukla jsem dovnitř. Byla tam ta snad nejpodivnější obluda co svět viděl. Na jeho motoru byla tři velká písmena: M A Z.

Koukala jsem na to s otevřenou pusou. Příšera měla čtyři nápravy a kola děsně vysoká a tlustá. Opatrně a s posvátnou úctou jsem ho obešla.

„Ty seš velkej!“ Pohladila jsem ho. Byla to láska na první pohled. Věděla jsem, že tento automobil (spíše by se slušelo říkat lokomotivu) musím zprovoznit. MAZ byl vlastně veliká zvětšenina ambulance. Ta byla proti němu ale pumprlíček. Nejzvláštnější na něm byla kabina, ta byla na levé straně a na pravé byl pouze motor. Skříňový prostor od posádky oddělovala pancéřovaná přepážka. Zatím jsem netušila, co v něm je. Prolezla jsem i další krtince a objevila podobné vozy. Devět z nich bylo ještě větších a neměly tu skříňovou nástavbu, místo toho jim na zádech leželo zvláštní doutníkové těleso. Pochopila jsem co to je, jednalo se o raketu. Byla to raketová základna a všechno to bylo postaveno jen kvůli těm devíti obludám. Nerozuměla jsem tomu. Jak mohli lidé vynaložit tolik úsilí a prostředků na takovou věc? Už jsem ale chápala, proč žádná z evropských zemí neměla ráda Bělorusko. Bylo to právě kvůli takovým věcem, místo, aby ty peníze využili na opravu silnic, tak to nacpali do zbraní.

Je ale fakt, že teď se mi to hodilo. Měla jsem auto, které nic nezastaví. Vrátila jsem se do toho prvního hangáru a zkoušela, jak se do něj leze. Vůz byl ale zamčený. Na konci krtince byly ještě nějaké místnosti. Tam jsem objevila skříňku s klíči a vzala si jeden svazek. Vylezla jsem

po schůdkách nahoru a odemkla dveře. Interiér byl pro mne trochu zklamáním, ale jednalo se o vojenský automobil a spartánské vybavení k tomu patřilo. Za řidičem mohl sedět spolujezdec a já tam nanosila nejnnutnější věci, jako náboje, kalašnikova a granáty.

Bude to těžká práce, řídit tohle „vozidlo“.

Nechtěla jsem nechat nic náhodě a tak jsem ze zadní místnosti vzala nejprve všechna skripta (ta byla uložena v trezoru a zapečetěná, vše bylo asi hrozně tajné) a odnesla je do dílny. V jedné z kanceláří jsem si udělala studovnu a prohlížela tam obrázky. Bylo to celkem sedm tlustých sešitů co jsem musela prohlédnout. Můj vůz se jmenoval GRANIT a byl na podvozku těžkého nákladního automobilu MAZ 543M. Čtrnáctikolový macek, to byl zase jiný speciál na podvozku MAZ 7917. Jenom raketa na něm vážila 45 tun, měřila 21metrů a přechuhovala automobil o několik metrů! Celá souprava vážila přes osmdesát tun... Laškovala jsem sice ze začátku s myšlenkou, že bych si vzala to čtrnáctikolové monstrum, ale když jsem se dočetla, kolik váží, raději jsem volila „lehčí“ šestadvaceti tunovou alternativu.

Pochopitelně jsem se nejprve pídila po uložení baterií. Nebyly uloženy v motoru, jak jsme si původně myslela, ale na boku vozu. Bylo jich celkem deset... Proto Mašina měla místo na deset baterií! Usmála jsem se tomu, ti Bělorusové nebyli žádní blbci. Vzala jsem kolo a rozjela se svůj nejnovější objev potvrdit. Skutečně, na levém boku se nalézala skříňka pro baterie. Celá šla naráz vytáhnout, aby se k nim člověk mohl dostat. Jak se ten šuplík vytáhnul, tak se zdola spustily nožičky, aby to bylo podepřené. Žasla jsem nad tímto chytrým nápadem. Šuplík a kolejnice nemusely být proto tak masivní. Byl to důmyslný skládací mechanismus.

Schránka byla pancéřovaná asi dva centimetry tlustým plechem. Bylo to důležité místo na voze a proto nemohlo zůstat bez ochrany. Schéma uložení baterií jsem nemusela překreslovat, protože bylo podrobně znázorněné ve skriptech. Naložila jsem je všechny na připravený vozík a odtáhla do dílny. Byly hrozně těžké, nahoru na Mašínu jsem je musela zdvihat jeřábem, protože jedna vážila určitě třicet kilo. Prolila jsem centrálu kerosínem a nahodila ji.

Zatím šlo vše podle plánu. Měla jsem radost a nechtěla nic pokazit. Vylezla jsem zpátky do vozu a učila se řadit jednotlivé stupně podle schématu. Pro zpátečku se musela vyklepnout páčka na řadící páce a pak se řadila stejně jako jednička. Bylo to jednoduché, vůz měl čtyři rychlosti vpřed a jednu vzad. Pak tu bylo mnoho dalších páček, sloužících zřejmě pro jízdu v terénu. Ty jsem zatím nechávala být. Nemohla jsem se dočkat až nahodím motor. Úplně jsem se ale zapomněla podívat do toho nákladového prostoru. Vzala jsem tedy klíče a otevřela dveře. Panovala tam tma a dvě slabé žárovky uvnitř krtince moc nepomáhaly. Rozsvítila jsem proto baterku. První co bylo, že jsem se ocitla v nějaké předsíni. Po obou stranách se byly přidělány police na věci a dokonce věšák... to mě trochu pobavilo. Byla to klasická předsíň. Za dalšími dveřmi byl už úplně jiný svět. Připadala jsme si jako ve vědecko fantastickém filmu. MAZ byl ohromný, o tom nebylo sporu, ale prostor uvnitř se zdál ještě větší.

Bylo to řídicí středisko pro let raket.

Celý prostor rozdělávaly stěny na šest místností. První hned za dveřmi předsíně byla největší. Po obou stranách byly umístěny obrazovky počítačů a klávesnice, pak další pulty a klávesnice, spousta ovladačů a tlačítek. Sešla jsem schůdky dolů do dalších místností. Spatřila jsem další přístroje, kterým jsem nerozuměla. Navenek auto vypadalo omšele, ale uvnitř bylo nabito nejmodernější technikou. Člověk by se tam málem ztratil, jak to bylo rozlehlé. Moc útulné to sice nebylo, ale rozhodla jsem se, že si sem nastěhuji jednu dřevěnou postel ze štábu a udělám si to tu hezký. Předně sem musí přijít koberec a nějaké křeslo a skříň na šaty. Fuška sem bude nacpat všechny ty náboje a granáty, ne že by se to sem nevešlo, ale bude to trvat nejmíň týden.

Nakonec to trvalo déle. Zprovoznění a oživení auta nebylo tak jednoduché. Po nabití a namontování baterií přišel na řadu výplach palivové soustavy, doplnění hydrauliky a dotankování. Obluda spolýkala tři tisíce litrů paliva. Co jsem vyčetla spotřebu, tak při ekonomické jízdě, to znamená při jízdě na silnici šedesátikilometrovou rychlostí, si vzala ta potvora stopadesát litrů na sto kilometrů, při vyšší rychlosti až tři sta litrů. Reálný dojezd tedy byl něco kolem patnácti set kilometrů. Pro jistotu jsem si nachystala malou cisternu na deset tisíc litrů. Tu jsem si hodlala vzít s sebou na sever.

Nadešel významný den, všechno bylo nachystáno, vůz vyčištěný, baterie nabité, dolitý olej a ve spalovacím prostoru kerosin.

Třáslý se mi ruce při zasouvání klíčku do zapalování. Nevěděla jsem, co to provede.

Otočila jsem klíčkem.

Dveře jsem měla raději pootevřené, kdyby začalo něco hořet, abych mohla včas vyskočit. Motor zarachotil.

Nic podobného jsem dosud neslyšela. Zvuk byl temný a mohutný, jako by vycházel ze samotného pekla. Všechno kolem se třásl. Vychutnávala jsem si ten pocit a vstřebávala do sebe každé zachvění vozu. Všechny ručičky budíků se pomalu dostaly do zeleného pole.

Zařadila jsem dvojku. Monstrum sebou trhlo a já se plynule rozjela. Bylo to něco neskutečného, Sedánek se proti tomu zdál jako malinká hračka. Zamávala jsem mu. Nechtěla jsem troubit a vyděsit ho. Jela jsem na tankodrom, ale jen vnější okruh, který nebyl tak rozmlácený. Zařadila jsem trojku. Obluda plavně zdolávala vysoké muldy a tuny bahna jí stříkaly od kol. Ani na těch největších nerovnostech jsem v kabině nezaznamenala nějaké nepříjemné rázy. Bylo to, jako bych cestovala na obláčku. Nadšeně jsem zamávala ambulanci utopené mojí blbostí v blátě. Nakonec to dobře dopadlo, MAZ byl daleko prostornější a lepší v terénu. Jak se říká: Všechno zlé je pro něco dobré, kdybych ambulanci neutopila, tak bych nikdy neřídila tuhle přima obludu!

Nemohla jsem se toho ježdění nasytit. Zjistila jsem, že vůz má poměrně dobrý poloměr otáčení. Bez toho by se tohle čtrnáctimetrové monstrum nikde neotočilo. Najela jsem v terénu asi sto kilometrů a pořád mě to hrozně bavilo. Byl čas vyzkoušet, jak si obluda poradí s těžším terénem. Zatočila jsem a najela do vnitřního okruhu. Tady to nebyla žádná legrace, protože tu byla spousta bahna a rigoly až metr vysoké. Kopla jsem tam dvě ze čtyřech redukci a otáčky vylétly nahoru. Podřadila jsem a vjela do první kaluže. Svoji rozlohou (a možná že i hloubkou) připomínalo Máchovo jezero a obluda z něho vylezla celá zašpiněná. To už nás ale čekal soubor divokých příčných boulí vysokých přes jeden metr. Křečovitě jsem se držela velikého volantů a hleděla nedůvěřivě před sebe. MAZ se ale jen trochu zhoupnul a nárazníkem si srovnal terén. Nic ho nemohlo zastavit. Řítla jsem se asi čtyřicítkou a v zatáčce trochu zpomalila, čekala na mě nejtěžší část cesty. Vyjeté koleje, byly přes metr vysoké, chvílemi to připomínalo Grand kaňon. Na řadu přišly poslední dvě redukce, otáčky zase vylétly nahoru a já poslušně podřadila na dvojku. Hrnuli jsme před sebou asi třímetrovou vrstvu bláta a kamení a ve zpětném zrcátku jsem zahlédla, jak se dvě kola protočila. Držela jsem motor v otáčkách a věděla, že teď nesmím zastavit. Příšera se šinula dopředu jen díky své setrvačnosti. Kdybych nyní zastavila, tak už by nás odtud nikdo nedostal. Otáčky začaly klesat, ale já držela plynový pedál na podlaze. Konečně jsem se z toho dostala. Motor si odechnul a já s úlevou zajela do asi metr hluboké kaluže. V tu chvíli ze mě spadl stres, nashromážděný za minulé týdny. Konečně jsem měla pořádné auto!

Zajela jsem před krtinec a vylezla ven. Vůz byl obalen tunami bláta. Musela jsem ho omýt, ale nejprve bylo nutno odjet s Avensisem, protože by hrozilo, že si zadělám i jeho. Sedla jsem si za volant a cítila se hrozně zranitelná. Nechápala jsem, jak mě mohl dovézt až sem. Chudáček Sedánek, byla tak maličký a ubohý... Bylo mi ho líto. Zaparkovala jsem ho dál od obludy. Také jsem ho chtěla umýt a očistit ho. Pro tento účel už byl nachystán hasičský vůz, který spočíval na stejném podvozku jako ambulance.

Spustila jsem vodní dělo a začerstva smyla veškerou špínu z obludy. Pak trochu sundala tlak z čerpadla a umyla pečlivě Toyotu. Za chvíli se oba pěkně blýskaly. MAZ ještě potřeboval hadicí očistit podvozek a nápravy, kde byl usazený hrozný svinec. Sedánek jsem pak zaparkovala v dílně a šla spát.

XXXXX

Následující dny jsem jenom nakládala věci. Bylo toho tolik, že se mi z toho chtělo brečet. Všechno vojenské se vyznačuje především tím, že je to hrozně těžké a pro čtrnáctiletou holku dvojnásob. Týden jsem nosila věci, než jsem mohla říct, že mám hotovo. Naložila jsem nakonec dvacet samopalů, dvacet tisíc nábojů, dva kulometry, tři sta granátů, nějaké miny, plastickou trhavinu, věci ze sedánku. Dále jídlo, balenou vodu, co jsem objevila v místní kantýně, nějaké tablety na vyčištění vody, soupravu na vaření, náhradní prádlo, převážně maskáče různých velikostí. Kožichy, spacáky, hygienické potřeby a mnoho dalšího.

Spala jsem v kabině automobilu. Na noc jsem vždy spouštěla ochranné lamely a byla tak v bezpečí proti útoku zvenku.

Jízda v tomto... jak to jen nazvat, protože označení vůz by nebylo v tomto případě zcela správné. Náklad'ák také ne, který náklad'ák váží dvacet šest tun? Taky se nejednalo o lokomotivu, (i když ta k tomu asi měla nejbližší) protože lokomotiva, jak známo, jezdí po kolejích. Zbraňový komplet nebo velitelské stanoviště mobilního vypouštěcího zařízení raket Topol je zase moc dlouhé. Toto monstrum vyrobil „Minskij avtomobilnyj zavód“ zkráceně řečeno MAZ. Proto jsem mu začala říkat Mazánek. Dřív jsem jezdila v Sedánku, teď v Mazánku, obojí je podobné, co na tom, že oba dělilo tolik tun.

Takže jízda v Mazánkovi poskytovala maximální komfort a přehled. Já nyní seděla ve třech metrech nad vozovkou a viděla daleko dopředu. Ráda jsem poslouchala zvuk motoru, byl naprosto jedinečný, ani Buffalo se mu se svým mohutným osmiválcem nevyrovnal. Trochu jsem se ale bála, že hluk a otřesy na mě přilákají exi'áky, ale stejně jsem měla v úmyslu použít pro jejich nalákání vábničku.

První exi'ák mě přepadnul třetí noc, co jsem opustila kasárna. Stála jsem severně od Minsku, nedaleko Borisova. Byl opět v maskáčích, stávala se z toho už tradice. O půlnoci jsem uslyšela tlukot na mé ochranné lamely. Protože jsem neměla žádného Honzíka, nevěděla jsem kolik a kde jsou. Zatím to vypadalo na jednoho otrapu. Měla jsem na ně vymyšlený takový postup: jakmile se útočník objeví, odsunu hydraulikou ovládaný poklop. Tím mu umožním, aby vlezl dovnitř a jakmile sem strčí hlavu, tak ho hned oddělám.

Bylo to trochu adrenalinové, ale na nic lepšího jsem nepřišla, protože vystrkovat hlavu ve tmě nebo si nasadit noční vidění a vyjít ven, bylo ještě nebezpečnější.

Jakmile se tu noc ozvalo bouchání na kapotu, nasadila jsem si sluchátka, natáhla kohoutek a otevřela průlez. Hned tu byla jeho hlava, vystřelila jsem a zbavila se tak dotěry. Zasvinil mi pěkně vnitřek kabiny, ale to se nedalo nic dělat. Brokovnicí jsem tělo vystrčila a zavřela průlez. Zbytek noci byl klid. Ráno jsem vylezla s termovizí na nose. Nikde se už žádný neskrýval a tak jsem mohla odklidit tělo a vyrazit na další cestu.

Směřovala jsem k městu Orša, což byla křižovatka silnic z východu na sever. Dalo se tak pohodlně dojet až do Petrohradu.

XXXXX

Sunula jsem se ekonomickou, šedesátikilometrovou rychlostí vpřed a srážela co chvíli nějaké auto se silnice. Mazánek byl hrozně široký a já jeho rozměry ještě neměla tak úplně načtené. Musela jsem také dávat pozor na cisternu, protože, kdyby se převrhla, mohlo by dojít k výbuchu a to by byl můj konec. Okolí bylo pořád stejné... rovina, bažiny a chudý venkov. Jako kdybych se ocitla v Asii. Dřevěné domky ve velmi špatném stavu, stejně jako prašné

cesty mimo dálnici mířící na sever. Lidem se tu muselo žít velmi těžko. Polsko bylo proti tomu ráj.

Spotřebovala jsem asi třetinu nádrže, což zhruba odpovídalo udávané spotřebě. Motor si spokojeně předl. Vsadila bych se, že takovou dlouhou cestu s ním ještě nikdo neprodělal. Vždyť měl „najeto“ sedmdesát motohodin. Tady se neudával počet kilometrů, ale motohodiny. Já už byla na cestě čtyři dny a „ujela“ třicet pět motohodin. V příručce jsem vyluštila, že po padesáti motohodinách se musí udělat prohlídka spočívající v dolítí oleje, hydrauliky a promazání pohybového ústrojí. Neviděla jsem to tak tragicky a pravidelnou prohlídku odsunula na sedmdesát motohodin.

„Musíš něco vydržet! Nemám čas tě pořád prohmatávat.“ Rozhodla jsem. Měla jsem dost starostí s navigací a se špatnou cestou, natož abych pořád hlídala jestli mu nedochází olej. Nakonec mi to ale nedalo a těsně před Petrohradem, když bylo na „tacháku“ těch padesát motohodin, otevřela motorový prostor. Znamenalo to v kabině odjistit čtyři zámky a páčkou zvenku odklopit „haubnu“. O vše se starala hydraulika a elektromotory.

Měrky na olej hlásily čtvrtinový úbytek, což představovalo dolít sto padesát litrů polosyntetického kvalitního oleje. Měla jsem plné sklady, tak to nebyl takový problém, v nejbližší benzínce jsem hned doplnila zásoby. Hydraulika byla v pohodě, tam jsem dolila jen dvacet litrů. Pohled na motor mě fascinoval. Byl tak veliký... až to vzbuzovalo bázeň. Očistila jsem ho od oleje a zaklapla kryt.

Mohla jsem jet dál, na mazací místa jsem se zatím vykašlala. Bylo jich přes padesát a do každého se musela natlačit speciální pasta. Mazánek byl veliký dřív, ale zároveň vyžadoval časté hřebelcování. Je fakt, že se za to člověku odvděčoval bezchybným chodem a jen tak ho něco nezastavilo.

Sesun silnice a podemletí břehu celkem vyvedlo z míry mě, ale jeho rozhodně ne. Překonal to s hravou samozřejmostí. Jen jsem měla strach o cisternu. Zapnula jsem všechny čtyři redukce a jela asi desetikilometrovou rychlostí. Nechtěla jsem nic riskovat.

Pak jsem pokračovala zase normálně. Večer mě navštívil exiták, vše proběhlo standardním postupem... otevření poklopu, nakouknutí, výstřel, zavření poklopu. Ráno se to opakovalo. Bylo to nechutný, pokaždé jsem musela vypulírovat vnitřek vozu. Byla to ale rutina, už jsem také pochopila, proč jsou sedadla koženková a ne normálně polstrovaná. Lehce se daly umýt od krve.

XXXXX

V Petrohradu jsem chtěla nabrat nějaké potraviny, před svou cestou na sever. Okolnosti tomu ale chtěly jinak... krajina před městem se začala měnit... Bylo to podobné jako před Vídní. Nyní jsem ale měla úplně jiné auto a rozhodla se zjistit, co se stalo. Když už byl terén dost obtížný, vypřáhla jsem cisternu a rozhodla se pokračovat bez ní. Podle mapy a ujeté vzdálenosti od poslední cedule jsem byla někde na předměstí. Všude okolo ale bylo jen bláto a kusy trosky. Bylo to už hodně zarostlé travou a díky suchu, které panovalo, se dalo opatrně jet dál. Musela jsem se nacházet někde při středu města, ale krajina byla jakoby bez života. Tráva zmizela, zbyla jen poušť. Kromě všelijakých brouků se tu ničemu nedařilo. Po zemi se hemžila spousta švábů a stonožek. Dál to už nešlo. Zapadla bych. Vylezla jsem ven na střechu kabiny a prostor prohledávala dalekohledem. Právě tady začínal mělký kráter, mírně se svažující dolů. Odhadem mohl měřit dvacet kilometrů v průměru. Sevřel mě pocit úzkosti a strachu, dozimetr ale žádnou zvýšenou radiaci neukazoval. Kdo tohle měl na svědomí? Udělali to lidé, nebo někdo jiný? Co měla náказа společného s tímhle? Měla jsem zase o čem přemýšlet.

Otočila jsem to a jela zpátky.

„V Petrohradu se nakupovat nebude.“ Vzdychnula jsem a rozhlédla se kolem. Zajímavé bylo, že jsem nikde nespátřila žádné zbytky obvodových zdí, žádné dráty čnicí vzhůru... Nic. Akorát čistý, vymetený prostor. Kroutila jsem nad tím hlavou. Nezdálo se mi, že by existovaly takové zbraně. Nejzajímavější asi bylo, jak přesně bylo ohraničeno místo zkázy. Přejít mezi místem totálního zmaru byl velice rychlý, tak během dvou kilometrů se totálně proměnilo okolí. Dalo by se říci, že zásah byl proveden z chirurgickou přesností. Jako když odřezáváte rakovinový nádor. Seberete pouze tu inkriminovanou část tkáně, nic víc. V hlavě se mi začaly motat všelijaké myšlenky a teorie.

Vrátila jsem se k cisterně a otočila to. Musela jsem jet nazpět do Čupova a pak na Petrozavodsk a objet tak Ladožské jezero zprava a ne zleva, jak by říkala logika věci.

V Čupovu jsem dotankovala a promazala co bylo potřeba. Oba jsme si potřebovali odpočinout. Nebavilo mě pořád spát v automobilu a tak jsem si zalezla do jednoho srubu u jezera. Cítila jsem se tu bezpečně. Také jsem si zaplavala. Ovšem zbraně jsem měla sebou. Oba revolvery jsem dala na nafukovací matračku, plavala kolem a zkoušela hloubku a podloží. Měla jsem za lubem vykoupat i svého Mazánka, zasloužil si to. Po koupeli jsem nasedla nahatá do vozu a jezdila po pláži. Mazánek se rochnil ve vodě a vrátil blahem. Plácala jsem ho po tunelu a zpívala mu písničky.

Noc jsem strávila ve srubu a vše proběhlo v klidu. Poprvé jsem se cítila dostatečně uvolněná a v bezpečí. Ráno plavaly na hladině jezera mastné fleky a tu a tam jsem zahlédla chciplou rybu. Zastyděla jsem se a pokárala Mazánka.

„Seš pěkný prase, tohle už nedělej!“ Najednou jsem však dostala chuť na nějakou šupinatou pochoutku. Vytáhla jsem pruty a napíchla na háček žížalu. Hodila jsem to do vody a za necelou čtvrt hodinky vytáhla kapra. V rybách se moc nevyznám, ale byl velký a chutnal skvěle. Stačilo ho jen osolit a opepřit a nic jiného bych už ani nemusela jíst. Bylo to stokrát lepší, než konzumovat suchary a konzervy. Divila jsem se, že jsem po čerstvém masíčku nezatoužila dřív. V okolí byl dostatek zvěře a co chvíli jsem vyplašila stádo srnek a zahlédla i jelena. Nachytala jsem si do zásoby další dva kousky a udělal je na stejný způsob na pánvičce.

„Budete k snídani.“ Mrkla jsem na ně a usmála se.

Okolí bylo krásné, všude rostly břízy a borovice. Připadala jsem si jak na prázdninách v Jindřichově Hradci. Akorát obří silueta Mazánka tomu dávala jiný rozměr. Bylo to opravdu neskutečné „auto“, netušila jsem, že něco podobného vůbec existuje. Kdo to mohl vůbec vymyslet? Ležela jsem s rukama pod hlavou a dívala se na něj. Svým způsobem byl i krásný, ale chtělo to trochu (zvrácené) fantazie, aby člověk mohl takovou myšlenku vyslovit...

Přemýšlela jsem co dál, kam pojedu a co tam budu dělat a jestlipak někdy přijdu na to, co se vlastně stalo.

Najednou mi z toho všeho bylo smutno. Ležím si u vody, jako by se nic nestalo a přitom jsem přišla o oba rodiče, babičku a tři nejlepší lidi, které jsem doposud potkala... Šárku, Milana a Adama. Jedu se zahrabat někde do sněhu, kde nemám šanci přijít na to, co se vlastně stalo. Měla jsem strašnou chuť to otočit a zamířit na jih, kde jsem tušila, že se dozvím pravdu. Hrála jsem si s tou myšlenkou, ale nakonec zvítězil rozum, nic bych tím nezískala a akorát bych mohla zahynout při náhodném přepadení.

„Musím na sever!“ Řekla jsem rozhodně a sbalila věci. Nasedla jsem do vozu a nakopla motor. Pořádně jsem ho vytočila a efektní otočkou vyrazila na silnici. Adam by ze mě měl radost.

XXXXX

Od Petrohradu až na hranici s Finskem jsem nepotkala žádného exi'áka. Teorie, že sever je pro ně nedostupný se ukázala jako správná. Trochu mě to uklidňovalo, ne že by tu člověk byl úplně v bezpečí, ale rozhodně se tu bude žít bezpečněji než třeba v Itálii.

Dojela jsem na hranice. Byly zde nějaké ostnaté dráty, asi ještě z dob studené války. Po padesáti kilometrech se stalo něco nečekaného... potkala jsem lidi!

Už z dálky jsem viděla přes cestu zátaras, ale byly to jen nějaké klády a s tím by si Mazánek určitě poradil. Dala jsem tam dvě redukce a podřadila. Motor temně zamručel a z komína se vyvalil dým. Podvozek jako by se přicucnul blíž k zemi. Pak jsem ale na barikádě zahlédla postavu. Byl to člověk a mával na mně praporem. Zpomalila jsem. Bylo jich tam asi pět a mířili na mně zbraněmi. Zůstávala jsem uvnitř a čekala, co bude. Do kalhot jsem si strčila malou pistoli Keltech a natáhla kalašnikova.

Jeden z „barikádníků“ se osmělil a vylezl ven. Protočila jsem naprázdno motor, nelíbilo se mi, že na mně míří. Chlap se lekl a zastavil se. Popadla jsem palubní mikrofon a vyzvala ho, ať odloží zbraň, že jim nechci ublížit. Mazánek byl vybaven palubním megafonem. Je fakt, že byl dost hlasitý (všechno tam bylo tak nějak moc hlasitý a veliký...). Chlapík sebou trhnul, můj podivný přízvuk a robotické zkreslení hlasu naznačovalo, že ten, kdo přijel není běžný člověk.

Chichotala jsem se v kabině a zeptala se jich, kolik jich je.

Pět. Ukázal prsty barikádník.

„Je tu nějaká vláda nebo někdo kdo tady velí?“ Byla moje další otázka.

Chlapík horlivě přikyvoval a ukazoval dál do vnitrozemí. Blekotal něco o tom, že oni jsou jen hlídka, která hlídá silnici proti zombím.

„Myslíš exit'áky?“ Zeptala jsem se ho a použila Adlerův název pro superslíd'áky. On jenom vykulil oči, protože ten pojmenování slyšel poprvé, ale rychle pochopil, koho tím myslím a přikývnul.

„Já proti nim bojuji už dva roky a zabila jsem jich několik tisíc! Kolik jsi jich zabil ty?“ Zeptala jsem se hromovým hlasem. Chlap padnul na kolena, chytil se za uši a ukázal dva prsty.

„Dva tisíce?“ Chtěla jsem vědět a chechtala se. Chlapík jen zakroutil hlavou.

„Tak dvě stě?“ On ale jen dal ruku výš a zase ukázal dva prsty.

„Tak málo?!“

Otevřela jsem dveře a plavným výskokem jsem opustila kabinu, věděla jsem, že tihle mi neublíží. Chlap se ani neodvážil pohnout. Došla jsem k němu a zapumpovala brokovnici. Úplně se přede mnou plazil.

„Vstaň!“ Vyzvala jsem ho. „Pomalů.“

On se jen váhavě zdvihal ze země a pomalu dával hlavu nahoru. Pak na mně pohlédl a promnul si oči.

Měla jsem na sobě bílé kraťasy, růžové tričko a vlasy svázané do culíku. Klečel mi u nohou a vyjeveně na mě čuměl. Chtěl něco říct a rozhodně to nemělo být nic uctivého. Strčila jsem mu hlaveň brokovnice do pusy a pomalu ji zdvihla. Za barikádou jsem uslyšela cvakání závěrů pušek.

„Chtěl si snad něco říct?“ Zeptala jsem se toho chlapa. Zakroutil hlavou, jako že ne.

„Fajn!“ Vyndala jsem mu lauf z pusy a podala mu ruku. „Jmenuji se Radka.“ On se ale jen roztrásl po celém těle, otočil se a švihem přeskočil barikádu. Šla jsem pomalu za ním. U pasu si mi houpaly mé Smith & Wessony a byly proklatě nízko... scházela tomu už jen hudba z Limonádového Joa.

Humor mě měl ale brzo přejít... teda podle nich.

Mířilo na mne pět hlavních, včetně jedné kulometné. Blbá situace. Co jsem rozehrála, to jsem musela ale dohrát.

„Desetkrát už jste mohli bejt mrtví!“ Řekla jsem a dala nohu na první stupeň barikády.

„Jestli tě posílají Oni, tak jim vzkaž, že my se nebojíme a za chvíli tu jsou posily! Budeme bojovat do posledního a vaše ztráty budou strašné!“ Blábolil jeden z nich.

„Mlč už!“ Okřikla jsem ho. „Nikdo mě neposlává, blbče! Jedu sem z Rakouska a hledám živé lidi.“

„Z Rakouska?“ Uchechl se jejich mluvčí. „Tam bys kočička nevydržela ani minutu! Víš kolik je tam zombí?“

„Vím.“ Přikývla jsem. „Tisíce jsme jich zabili. Tys nezabil ani deset!“ Vysmála jsem se mu. Chlapík zaprskal, prý jak taková malá čubka může zabít tisíc zombí...

„Exitas!“ Opravila jsem ho. „Exitas!“ On jen nechápavě vejral. „Já jim říkám Exitas nebo-li exitáci. Jasný?! Zombí, jsou normální mrtvoly, jsou pomalé a trochu odolné. Exitas, to je něco jiného!“ Přimhouřila jsem oči a chlap na druhé straně zpozorněl. „Exitáci jsou rychlí jako blesk, normálním Lugrem je nezabiješ... Tohle na ně platí!“ A vytáhla jsem z pouzdra jeden z revolverů. Všichni na druhé straně barikády se přikrčili.

„Pětistovka!“ Významně pokýval hlavou starší z nich.

„Jo, pětistovka!“ A vystřelila jsem do barikády. Schválně jsem namířila na nejtlustší kmen, abych měla jistotu, že kule neproletí. Chlapy jejich předposranost nebo tlaková vlna po výstřelu posadila na zem. Využila jsem toho, vyskočila na barikádu a natáhla kohoutek.

„Tak a mám vás!“ Zasmála jsem se. „Teď vás sežeru!“ Chlapi se tvářili značně útrpně, jeden z nich mi ale čuměl do rozkroku. Namířila jsem na něho revolver a řekla:

„Kam čumíš, prase? Chceš si zašukat?“

„Né... ne, to né...“

„Proč ne?“ Podivila jsem se.

„No... to pro mě.“

„Co? Už to pro tebe není?“

„No... vlastně já...“

„Si ho honíš a stačí ti to, vid’?“ Chlap jenom přikývnul a byl celý červený.

Seskočila jsem k nim a dala zbraň do pouzdra.

„Vstávejte, nic vám neudělám, nestojíte mi za to!“ Chlapi vstali a otřepali si prach z kalhot.

„Pustíte mě dál? Chtěla bych mluvit s někým, kdo to tu má na povel.“

„Musíme vás nahlásit...“ Cukal se ten starší.

„Proč ne? Tak mne nahlas.“ Vybídla jsem ho. Staroch pokýval hlavou a odkráčel k radiostanici. Šla jsem za ním.

Zvednul sluchátko a ohlásil se:

„Tady jižní brána tři, volám centrálu. Opakuji, tady jižní brána tři, volám centrálu.“

„Tady centrála, mluvte, jižní bráno.“

„Máme tady... ehmm.“

„Nerozumím vám, máte problém?“ Ptal se hlas na druhé straně.

„Ne... jen přijela sem taková... člověk a chtěla by dovnitř...“

„Hergot, co je to s váma? Kolik jich je, vybavení, vozidlo, jsou zranění...“

„Ne, nejsou zranění... je sama...“

„Je to žena?“ I přes špatný příjem bylo znát překvapení.“

„Ano, potvrzují, jedná se o ženu, vozidlo... no nevím, nic podobného jsem, pane, jaktěživ neviděl.“

„Dobrá, dobrá... udejte věk, jméno, povolání...“ Požadoval hlas.

„Je to dívka...“

„Cožé? Dívka?“ Přerušila ho centrála.

„Tady je velitelství odporu, na příjmu je major Vatkin“ Ohlásil se na druhé straně jiný pán. Vrátní okolo mne se mimovolně postavili do pozoru. „Udejte řádné hlášení!“

Vzala jsem dědovi sluchátko z ruky a pozdravila majora.“

„Zdravím vás, majore. Tady je kapitán Radka Suk.“ Přišlo mi zajímavé si přidělit také hodnost. Nevěděla jsem ještě, jestli je kapitán výše než major a byla jsem zvědavá, co na to řekne. „Jsem žena, je mi čtrnáct roků, české národnosti, většinu času po Nákaze jsem

pobývala se svými dnes už mrtvými společníky v Rakousku. V současné době cestuji ve velitelském vozidle mezikontinentálních raket Topol. Jedná se o osmikolový MAZ 543M. Mám základní vybavení sestávající se z několika kalašnikovů, pistolí, granátů a min. Cestuji sama. Žádná zranění.“

A podala vyjevenému strejdovi nazpět sluchátko.

„Díky, kapitáne.“ Řekl po malé chvilce zaváhání major. „Správně byste měla být na druhé straně barikády, takže se raději neptám, jak jste se dostala k radiostanici. S pány si to vyřídím později.“ Usmála jsem se na ty pitomce.

„Dostanete sprdunk...“ Pošeptala jsem tomu sprost'ákovi. Chlapík naprázdno polknul.

„Tedy...“ Pokračoval major. „... pojedete s vámi jeden z mužů a dovede vás na místo zajištění, to je naše předsunutá základna. Tam se spolu sejdem.“

„Rozumím.“ Nahnula jsem se k radiostanici, ukončila spojení a usmála se na ostatní. „Ty nejedeš!“ Ukázala jsem na toho, co mi koukal mezi nohy a zamračila se. Pán pochopil a přikývl.

„Pojedeš ty.“ Ukázala jsem na nejstaršího z nich.

„Já ale...“

„Co?“

„To je náš velitel, nesmí bez svolení majora opustit zátaras.“ Kuňkal ten, co mi šel původně naproti.

„A co ještě nesmí?“ Udělala jsem krok k němu a ruce se mi spustily k revolverům.

„Dobře, pojedou.“ Mávnul rukou děda. „Stejně máme průser!“

„Oddělte zátaras, ať můžu projet!“ Vyzvala jsem je a když váhali, povídám: „Nebo chcete, abych ho rozjela?“ Načeš se dali konečně do pohybu. Kroutila jsem nad tou neschopností hlavou. Je ale faktem, že závoru bych rozjet nedokázala, byla zhotovena z půlmetrových klád.

XXXXX

Děda se ukázal jako docela dobrý člověk. Byl to Rus, bývalý voják, sloužil u tankového vojska jako zbrojář. Mluvil trochu anglicky, slavné to nebylo, ale na základní pokec to stačilo.

„To je náš nejlepší raketový systém...“ Začal lánanou angličtinou.

„To není váš.“ Usadila jsem ho hned zkraje. Dědek nechápal.

„Tohle dřív patřilo Bělorusku.“ A pokleपालa jsem na tunel.

„Ne, to není možné, to se pletete.“ Hudroval za mnou dědek. „Bělorusové neměli ve výzbroji rakety Topol!“

„No, tak to se teda pleteš, hochu.“ Usmála jsem se. „Nebo neznáš zeměpis.“ Zhlédla jsem jeho vyjevený obličej ve zpětném zrcátku, ale kupodivu na to nic neřekl.

„Víš kde leží Mozyr?“ Děda zakroutil hlavou. „To je tady...“ Ukázala jsem na mapu, která byla rozprostřena na tunelu. „... a je to na severu Běloruska. Chápeš?“

Přikývnul.

„Dobrý...“ Pokračovala jsem, na něj se muselo pomalu, byl asi opožděný. „... a tady, tady leží základna. Jmenuje se to 311. gardový pluk. Chápeš? Bělorusové měli tyhle rakety ve výzbroji a vás akorát krmili blbostmi!“ Nevěděla jsem, jestli poslední větě rozuměl, ale koukal do mapy a mračil se.

„Nevěřím!“ Zvolal po chvíli děda a bouchnul mi zezadu do sedačky. „Všechny rakety se z Běloruska stáhly v devadesátém šestém!“ Trval na svém.

„Hovno!“ Ukončila jsem rázně rozhovor, protože jsem věděla, že ho nepřesvědčím. Byl totálně zblblý z té propagandy.

„Jak je daleko, ta vaše základna?“ Přešla jsem na jiné téma.

„Tajný, to je tajný.“ Odpověděl zmateně můj spolujezdec.

Zprudka jsem zastavila a Mazánek vyryl do písčité půdy hluboké koleje.

„Slušaj.“ Řekla jsem rusky. To bylo ale taky jediné slovo, kromě „Da“ a „Tavárišč“, které jsem uměla. „Nemyslíš, že mi to musíš říct, když řídím?“

„Řídit bych měl správně já a vy byste měla jet se zavázanýma očima...“ Koktal anglicky Rus.

„Takové je nařízení?“ Zeptala jsem se. Přikývnul.

„To je dobré nařízení.“ Kývla jsem, on se na mne vděčně usmál. „Tak proč se ho nedržíš?!“

„Protože... ehm... jste moc prudká...“ „Já že jsem prudká?!“ Vykřikla jsem. „Teď něco uvidíš!“ Zařadila jsem dvojku a zprudka šlápla na pedál. Když jsem tam naházela poslední rychlostní stupeň, sjela jsem z cesty. Šestadvacet tun se hrnulo lesem a nic je nebylo schopno zastavit. Cisternu jsem viděla ve zpětných zrcátkách lítat ze strany na stranu, ale už jsem nemohla jinak.

„Prosím, už dost...“ Žadonil zezadu Rus.

Nakonec jsem ho poslechla a zatočila zpátky. Měla jsem docela kliku, nemuselo to dopadnout dobře, o Mazánka jsem se nebála, ale na cisternu jsem zase zapomněla.

„Tak kolik kilometrů?“ Vrátila jsem se k původnímu tématu.

„Asi padesát.“ Odpověděl a já se usmála.

XXXXX

Na základnu jsem dojela v pět odpoledne, byla vidět už z dálky. Jednalo se o malé městečko, které obklopoval trojitý plot z ostnatého drátu. Uprostřed bylo zřejmě minové pole. Vesnice nebo městečko bylo postaveno na malém kopečku, což byla strategická výhoda. Nahoře byla asi padesát metrů vysoká věž se spoustou antén. Děda pyšně ukázal před sebe. Kývla jsem, že chápu.

Dojela jsem k prvnímu zátarasu a zprudka zastavila, Mazánka jsem už měla vychytaného a věděla tak, co si můžu dovolit. Chlapi u závory, už když jsem příjížděla, zalezli raději do strážního domku, jako by tam hledali ochranu. Nakonec jim zvědavost nedala a začali nesměle vystrkovat hlavy.

Zatroubila jsem a oni zapadli rychle zpátky. Je fakt, že siréna byla dost ohlušující, muselo to být slyšet široko daleko.

Spolujezdec se chytnul za hlavu, ale smál se. Byl rád, že v tom průseru nebude sám.

Temně jsem zamručela do megafonu a řekla:

„Otevřete bránu! Hned!“ Mému hlasu prostě nešlo odolat... brána se zvedla a než ji stačili úplně vytáhnout nahoru, rozjela jsem se... Můj děda se smál a plácal se do kolen.

„Rybjáta, što éto takoje! Job tvoju mať! Dólgo, dólgo daváj!“ Nikdo nemusel překládat, oba jsme se smáli. Na základně nám lidé uskakovali, jedna paní se dokonce pokřižovala. Třikrát jsem objela náměstí a vryla se tak navždy do srdcí místních lidí a silnice.

Zastavila jsem a pořádně zatroubila.

Lidé se seběhli ze všech stran a číhavě pokukovali po kabině. Děda chtěl už už vystoupit, ale zarazila jsem ho.

„Počkej, ještě chvíli.“ Nikdo neviděl dovnitř, protože Mazánek měl ztmavená okna. Když už se napětí dalo krájet, zprudka jsem otevřela dveře a vyskočila naučeným pohybem ven.

Efekt byl dokonalý.

Dav zašuměl překvapením. Všichni si začali ukazovat mým směrem. Svoji image jsem umocnila úzkými černými brýlemi a velkou zlatou mašlí.

Přistoupil ke mně vysoký chlap ve středním věku.

„Major Vatkin.“ Představil se a zasalutoval.

„Kapitán Suková.“ Odpověděla jsem na pozdrav a posunula si brýle nad čelo. Major uznale pokýval hlavou, celou si mě prohlídnul a řekl:

„Neuvěřitelné!“ Ukázal na Mazánka. Přikývla jsem.

Dav kolem zhoustnul, mohlo tam být kolem sta lidí.

„Mobilní řídicí středisko raket Topol. Dislokace: 311. gardový pluk, Bělorusko.“ Při vyslovení názvu země se major zamračil, ale nic neřekl.

„Jedu k vám až z Rakouska, majore a věřte mi, nebyla to lehká cesta...“ Vatin přikývl a vyzval mě, ať ho následuji.

Vešli jsme do jednoho domu, kde v prvním patře sídlilo improvizované velitelství. Kolem stolu už byli usazeni nějací lidé. Kromě dvou žen, samí muži. Ženy se na mne podezřívavě dívaly a jeden z pánů, podsaditý típek, si lišácky hladil mohutný knír. Asi to mělo být nějaké erotické gesto, ale já to brala jako oplzlost prvního řádu. Zamračila jsem se na něj.

„Toto je jenom místní úřadovna, hlavní velitelství máme jinde...“

„Chápu, majore, vše je tajné.“

„Ano, je to tak, každý nemusí vědět kde... ale to je jedno, u vás asi budem muset udělat výjimku. Vám nic neunikne.“ Zažertoval.

Dívala jsem se mu ale zpříma do tváře. Čekala jsem od něho víc. Řekla bych, že se dost přetvařoval.

„Tedy... říkala jste, že jedete z Rakouska...?“

„Ano.“

„Doslechli jsme se, že jste tvrdila, že se vám cestou podařilo zabít několik tisíc...“ Podíval se od papírů. „Exitas?“ Nechápatě na mně spočinul svým zrakem.

„Exitáků.“ Řekla jsem česky.

„Vot? Promiňte, co?“

„Já jim říkám exitáci, podle jedné počítačové hry, víte?“ Udělala jsem na něj zářivý kukuč.

„Slečno...“ Vzala si slovo jedna z žen, podsaditá chalupnice, kolem padesáti. „... tohle není počítačová hra!“ Řekla přísně.

„Fakt?“ Vyjekla jsem zděšeně. „Já myslela... vono to je pravý? Skutečný?“ Lidé kolem stolu se na sebe vyjeveně podívali. Předstírala jsem, že pláču a hlavu si skryla v dlaních.

„Slečno...“ Řekl někdo z pánů, ale to už jsem vyskočila na stůl, došla k majorovi, který seděl v jeho čele, vytáhla oba Smithy, střelila pod sebe a vši silou dupla.

Stůl se poroučel k zemi. Lidé se drželi za hlavu a někdo nařikal.

„To si, kurva, říkáte válečná rada?!“ Zařvala jsem a odkopla zbytky stolu stranou. „Všechny jsem vás mohla dostat a vy byste ani nemrkli! Nebreč mi tady!“ Pohrozila jsem druhé ženě.

„Za co tu sedíš, nádhro? Místo toho, abyste dělali nájezdy do vnitrozemí a likvidovali exitáky, tak tu dřepíte za trojitým plotem a minovým polem!“

„Kdo vám řekl o minovém poli?“ Vzpatoval se major.

„Nejsem blbá, když za dvěma řadama plotu je volnej plac, tak tam asi nebudete pěstovat vokurky! Máte mě za vola, majore?!“

Nic na to neřek a čistil ze sebe trosky.

„Kdybych byla exiták já, tak si pište, že bych vás dostala. Žijete si tu v pohodlíčku a zahníváte tu! Potřebovali byste dostat trochu do těla! Kurva, přineste jinej stůl!“ Rozkázala jsem nakonec. Major se šinul ke dveřím.

„Hergot, majore, kdo tomu tady vlastně velí?“ Zeptala jsem se. Major se zarazil, evidentně nečekal takovou otázku.

„Asi já...“ Rozhlídnul se kolem.

„Asi?“ Zopakoval jsem po něm.

„Byl jsem zvolen radou...“ Ukázal na lidi kolem.

„Hmm, gratuluju.“ Pokývala jsem hlavou. „Takže, když seš tu velitel, tak asi nepůjdeš shánět stůl, že ne?“ Horlivě přikývnul a zvolal:

„Sežeňte, prosím, stůl.“

„Prosím...“ Opakoval jsem po něm. „Ty nemusíš o nic prosit, ty rozkazuješ!“

„Máme tu demokracii!“ Vyhoupl se při tom posledním slově na špičky.

„Tu nemám ráda!“ Odpověděla jsem. „To nikdy nedopadne dobře, obzvlášť v dnešní době...“ Mávla jsem ale nad tím rukou a sedla si zpátky na židli.

Do dveří se začali tlačit lidé z ulice.

„Sem se všichni nevejdete a zasedání rady jsou neveřejná!“ Strachoval se major.

„Jen je nechte, mají právo vědět, co se tu projednává.“ Pokynula jsem lidem, ať se k nám přidají.

„Kde jsme to skončili?“ Zeptala jsem se. „Aha, už vím, u exitáků. Viděl je z vás vůbec někdo?“ Rozhlédla jsem se kolem. Všichni kývaly hlavou.

„Kolik jsi jich viděl?“ Ukázala jsem na jednoho z mužů sedících u stolu. Chlap se zamyslel a řekl:

„Bylo jich tisíce...“

„Tisíce?“ Přerušila jsem ho. „Já nemyslím normální zombí, kteří vznikli hned po nákaze, já myslím ty super rychlý a super odolný Exitas.“

„Slyšel jsem o nich!“ Zarputile odpověděl chlap.

„Slyšel, hmm...“

„Támhle Tomi je viděl a dva dostal!“ Ukázal pyšně na mladíka sedícího po majorově levici.

„Já jich zabila minimálně tři sta. A se svými společníky, kolem pěti tisíc!“ Řekla jsem tiše, abych svým slovům dodala na vážnosti.

Lidem se spustila čelist.

„Tolik jich přeci nemůže být...“ Zakoktal major.

„Že ne?“ Uchechtla jsem se. „To byste koukal!“

„Možné to je...“ Přidal se do diskuse jeden z davu. „Přece jsme tenkrát slyšeli tu vysílačku...“

„Jakou vysílačku?“ Chtěla jsem vědět.

„Vysílačku, podle zkreslení to bylo odněkud z jihu... hovořili tam o velkém množství...“

„Dobrá...“ Přerušil ho major. „... o velkém jo, ale ne o tisících!“

„To nemůžete vědět.“ Dotčeně se ohradil muž.

„Jak se jmenuješ?“ Zeptala jsem se ho.

„Larsson, slečno.“

„Vidíte?“ Zvolala jsem. „Jedině Larsson tady uvažuje mozkiem. Kde pracuješ?“

„Pracuju na spojení, dělal jsem v řízení letového provozu...“

„Dobrá, řekni nám, co jsi všechno slyšel v té vysílačce.“ Vybídla jsem ho.

„No... moc toho nebylo... bránili se, ale bylo jich moc. Slyšel jsem, že je napadly nějaký nový zrůdy, volali o pomoc.“ Dovedla jsem si představit, co se tam dělo.

„A cos jim odpověděl?“

„Nic, máme zakázáno odpovídat...“

„Kdo ti to, proboha, zakázal?“ Kroutila jsem nad tím hlavou. Muž ale mlčel. Obrátila jsem se proto na majora.

„Vy?“

Ten ale jen zakroutil hlavou.

„Nechcete mi něco říct, majore?“

„Nemám co.“ Odsekl.

„Já myslím, že máte!“

„Dobře, ale budete se mnou muset jet na štáb. Své auto necháte tady!“ Řekl důrazně major. Pozorně jsem se mu zadívala do očí.

„Dobrá.“ Souhlasila jsem. „Ale ať mi nikdo neleze dovnitř, nemuselo by to pro něho dopadnout dobře...“ Postrašila jsem ho. Major jen přikývl a pokynul mi ke vchodu. Lidé nám udělali místo, abychom mohli projít. K majorovi se přidal ještě jeden muž a všichni jsme společně nasedli do přistaveného džípu. Myslela jsem, že mi přes hlavu budou chtít přetáhnout nějakou kuklu, abych neviděla, ale nestalo se tak.

Vyjeli jsme z náměstí a nechali za sebou zkoprnělý dav.

„Revoluci nám tu dělat nemusíte!“ Začal nečekaně muž sedící za volantem.

„Promiňte, my se známe? Kdo jste?“ Zeptala jsem se hubeného chlapíka. Mohlo mu být kolem padesáti a vypadal dost zpustle.

„To je doktor Ganze, náš lékař.“ Odpověděl za něho major.

„Aha, já už myslela, že tomu tady velí.“ Mávla jsem rukou.

„Je součástí užšího velení... v civilní správě.“

„A předpokládám, že nikdo kromě vás to neví.“ Doktor se zmateně otočil na majora.

„Já jí nic neřek!“ Bránil se major.

„O co tu jde, pánové? Řekne mi to už někdo?“ Oba ale mlčeli. Nechala jsem to být a počkala až dojedeme na místo. Po deseti kilometrech jsme uhnuli z cesty na louku, nějakou dobu jsme jeli řekou a pak zase vjeli do lesa. Koukala jsem jako blázen, byla to pečlivá zastírací opatření. Nakonec jsme zajeli pod nějakou převislou skálu.

„Rychle vystupte!“ Přikázal šofér a auto zpomalilo. Místo nás nastoupili do vozu nějaký muž se ženou a doktora nahradil jiný řidič.

„Co to má být za šaškárnu?“ Zeptala jsem se, když auto zmizelo za rohem.

„Pojďte se mnou.“ Vyzval mě doktor. Major nás beze slova následoval. Balancovali jsme po nějaké dřevěné lávce podél hory, skryti pod koruny dubů. Pak jsme šli asi čtvrt hodiny lesem k nějaké jeskyni.

„Už jsme tady.“ Nic kolem nenasvědčovalo, co se tu skrývá. Kolem bylo spadané listí a větvě. Žádné stopy lidské činnosti.

Vešli jsme dovnitř. Přejít ze světla do tmy je vždycky ošidný, ruce se mi svezly ke zbraním. Doktor to zaregistroval a řekl:

„Nemusíte se bát, mohli jsme vás už dávno dostat. Asi jste si nevšimla těch lidí.“ A ukázal stranou k výklenku, který jsme právě minuli.

„Kdybych lezla do té jeskyně sama, tak bych si ji nejprve řádně prohlédla granátem, doktore. Moc mě nepodceňujte.“ Doktor se na majora usmál a řekl:

„Je dobrá, mohla by se hodit.“ Major se kysele zatvářil, ale nic neodpověděl.

Scházeli jsme po nějakých schodech dolů a došli k železným dveřím. Vypadaly mohutně. Doktor vytukal na klávesnici kód a vrata se otevřela. Byla za nimi namodralá chodba, osvětlena matovými zářivkami.

„Působivé.“ Kývla jsem k oběma pánům. Doktor mi pokynul, ale já řekla:

„Až po vás, pane.“ Ten se jen způsobně uklonil a vešel první, následován mnou a procesí uzavíral major.

„Ocitla jste se v tajném vládním bunkru. Nikdy nesmíte prozradit, kde je!“ Začal mě doktor poučovat. Nic jsem na to neříkala.

„O tomhle ví jen hrstka lidí, převážná většina z nich ani nevychází...“ Major si utřel upoceně čelo a přikývl.

„Musíte slíbit, že to neprozradíte.“

„Slibuju...“ Vyprskla jsem a major se provinile podíval na doktora, něco ruský zablekotal. Doktor jen mávnul rukou a řekl:

„Prý nemáte žádné způsoby.“

„Souhlasíte s tím?“ Zeptala jsem se.

Doktor se zastavil a podíval se mi do očí.

„Jo, ale jste navýsost efektivní. Kdybych si to nemyslel, tak vás sem neberu. Poslal bych vás cvičit ty pitomce na bráně.“

„Proč dáváte na bránu takové lidi?“ Chtěla jsem vědět. Mělo by to být právě naopak, na bráně by měli být ti nejlepší. On ale jen mávnul rukou a něco zamumlal. Nerozuměla jsem tomu, ale nechtěla jsem na něho naléhat. Vše se jistě včas dozvím.

„Koukám, že tu máte i výtah.“ Pochválila jsem vybavení bunkru.

„Těch padesát pater bych nechtěl šlapat...“ Prohodil major, ale pak se zase vyplašeně podíval na doktora, ten jenom zakroutil nechápavě hlavou.

„Víte, majore, že jste mi teď vlastně prozradil hloubku vašeho bunkru? Podle hloubky se dá vypočítat množství vzduchu, které vám sem klimatizace musí dodat a z toho množství se dá vypočítat i objem a...“

„To stačí, důvěřuju vám. Je to sice divný, nikdy bych si nepředstavil, že sem povedu čtrnáctiletou holku, ale situace a nová doba... Já nemám žádné předsudky.“ Znělo to od něho rozumně.

„Vy jste lékař?“ Zeptala jsem se ve snaze se o něm něco bližšího dozvědět.

„Zoolog.“ Odpověděl.

„Na ornitologa nevypadáte, budete asi pěkně ostrý pán...“

Doktor se zasmál a kývnul.

„To máte pravdu, ptáčkové mě až tak nezajímají. Jsem profesí entomolog, vše se dozvíte.“

„To jsou brouci, že jo?“ Major se s doktorem na sebe podívali, ale nikdo nic neřekl.

Výtah se zastavil a my vystoupili. Čekal na nás mladý voják s puškou, který nás doprovodil k jednomu dveřím a otevřel je.

Svět pozbyl dosavadní nevinnost a otevřely se přede mnou úplně nové obzory.

XXXXX

Vešla jsem do oválné místnosti. Po stěnách visely obrazy starých mistrů a já ani na chvíli nezapochovala, že to jsou originály. Tajemnou atmosféru tu dotvářel mohutný lustr a za imperiálním stolem seděl šedivý pán.

Vzhlédl od papírů a pokynul mi. Doktor s majorem zůstali venku.

„Vítám vás, slečno Suk.“ Mile se na mě usmál a podal mi ruku. „Dovolte mi, abych se představil, jmenuji se Gorach Aubert.“

„Těší mě, pane. Moje jméno už tedy znáte... víte, dnes jsem zažila tolik překvapení... Ráno jsem ještě vůbec netušila, že potkám človíčka a teď tu před váma stojím v tajném vládním bunkru... Zajímavé.“

„Ano, je to skutečně nečekané a velmi povzbuzující setkání i pro nás. Posad'te se.“ Vybidnul mě.

Sedla jsem si do hlubokého koženého křesla.

„Za chvíli přinesou nějaké občerstvení.“ Usmál se mile a já vytušila, že o mě má konečně někdo upřímný zájem.

Pan Aubert se ptal na nějaké bezvýznamné věci, jen si mě lehce oťukával a snažil se zjistit, s kým má tu čest. Pořád se usmíval a byl pozorný. Neskákal do řeči, jen přikyvoval a občas si něco poznamenal.

„Tak vy tvrdíte, že srovnali i Vídeň... hmm, tak to bychom měli potvrzené ze dvou zdrojů. Hmm...“ A zase si udělal nějaké poznámky. „Víte, rád bych se vrátil k tomu útoku těch, jak vy říkáte, Exitas...“

„Ano, exit'áků.“ Použila jsem český výraz. Přikývnul a zase se usmál.

„Kdy se asi objevili prvně?“

Zapřemýšlela jsem.

„Bylo to loni na podzim.“

„Ano, ano... hmm, zajímavé.“

„Víte, když jsem vám vyprávěla to, jak zahynuli mí blízcí...“ Podrbala jsem se nervózně ve vlasech a posunula si brýle dál z čela. „... neřekla jsem vám úplně všechno.“

„Poslouchám vás.“ Přikývnul Aubert.

„No... věc se má tak...“ Nevěděla jsem přesně kde začít a nechtěla jsem, aby si myslel, že si vymýšlím. „... ve chvíli, kdy jsem šla ven na záchod, tak z nebe vylítnul ohnivý výboj a

usmrtil Milana a Adama. Stejným způsobem pravděpodobně umřela i Šárka! Nemáte ponětí, co to mohlo být?“ Zeptala jsem se zajímavě.

Aubert na mně dlouze pohlédl a kývnul.

„Věc je dost složitá.“ Poznamenal na úvod. „Ale o to tragičtější...“ Pak se odmlčel a díval se nepřítomně před sebe. Pak na mně znova pohlédl a zeptal se:

„Skutečně to chcete vědět?“

„Ano.“ Pokrčila jsem rameny, nevěděla jsem ještě, že to se mnou tak otřese.

„Nejsem si tím úplně jistý, pravda nebývá jednoduchá, to mi věřte.“

„Chci to slyšet.“ Řekla jsem jak nejjistěji jsem dokázala.

„Á, už se to nese...“ Aubertovi se rozzářily oči, byl rád za tu chvilku zdržení. Přišla nějaká paní a na stříbrném podnose nesla velký džbán s džusem a dvěma sklenicemi. Měla jsem zájezd, navíc byl tu suchý vzduch a to mi nedělalo dobře.

„Máme tu i koláčky...“ Rozplýval se nadšením. „Jsou medové a tyhle?“ Otázal se paní.

„Tvarohové.“ Odpověděla.

„Pochopitelně domácí.“ Dodal.

„To chápu, v dnešní době už koláče nikde nekoupíte.“ Komentovala jsem to trochu nejapně a hned se zastyděla. Paní se na mne zamračila, ale nic neřekla. Vzala jsem si jeden z koláčů a byl vsukutku vynikající. Popravdě, dlouho jsem takovou dobrotu nejedla. Řekla jsem to na omluvu panu Aubertovi. Vzal to s vděkem a zasněně žvýkal. Nechtěla jsem na něho tlačit. Tušila jsem, že za tím vším bude něco velkého a nemělo smysl na to spěchat.

„Pěkné obrazy.“ Ukázala jsem rukou kolem a Aubert se chytil.

„Jste velmi vnímavá dívka.“ Zhodnotil doktor. „Dokázala byste poznat autory?“ Vstala jsem tedy a pozorně se na ně zadívala.

„Támhle to je Tizian. A tohle bych tipovala na van Gogha.“

„Perfektní!“ Zatleskal Aubert. „Vidím, že se dokážete nejenom ohánět pistolí a řídit mistrně to vaše monstrum, ale že rozumíte i umění. Jen ten první není Tizian, ale jeho žák Giovangi Contarini, ale to by si spletl každý.“

„Myslela jsem, že to světlo...“

„No, moje milá, Tizian přinesl mnoho nového do malířského umění. Svého času způsobil úplnou revoluci, něco jako vy tím svým grandiózním příjezdem. Na to jen tak někdo nezapomene!“ Usmál se.

„Tak to mě přeceňujete, já jsem jen malá, slabá a zranitelná dívka...“ Culila jsem se.

„Já bych řekl spíš nezranitelná.“ Zasmál se. „Naprostě výjimečná.“ Pak se mi zase zahleděl do očí a dodal: „Proto jste také tady.“ Odkášlal si, jako si většina řečníků odkašle, když chce něco důležitého říct.

„Ale abychom se vrátili k našemu původnímu tématu...“ Vzala jsem si sklenici džusu a pořádně se napila. Tušila jsem, že by to pak nebylo úplně vhodné.

„Zabývala jste se, Radko, někdy otázkou, jestli je tu člověk sám?“ Začal netypicky své vyprávění otázkou.

„Myslíte ve vesmíru?“

Přikývnul. Tušila jsem co tím myslí a já už věděla, kdo za tím útokem stojí.

„Moc ne, před Tím jsem jako dvanáctiletá měla trochu jiné zájmy a po Tom na to nebyl tak nějak čas.“

„Chápu.“ Pokýval hlavou, chtěl možná něco dodat, ale předběhla jsem ho.

„Samozřejmě, že jsem přemýšlela, kdo nebo co, způsobil tu katastrofu. Ze začátku jsem si myslela, že jde o nějakou chorobu. Prasečí chřipka, kombinovaná se vzteklinou... nevím, prostě něco, co si mohli způsobil lidé, třeba tím, že se z armádních skladů dostalo něco úmyslně či omylem ven... Ale když jsem viděla tu střechu Buffala, rozpáranou jako konzerva, pak ten výboj, který přišel z nebe a zabil mé... no prostě mi došlo, že tu něco nehraje.“

„Mluvila jste o tom s někým?“ Zeptal se šeptem Aubert.

„Ne.“ Zakroutila jsem hlavou.

„Hmm... zajímavé. Je dobře, že jste o tom s nikým nemluvila. Víte, to co se teď děje na Zemi, nezpůsobili lidé...“

„Myslela jsem si to. Mimoszemšťané?“

Aubert se zase na mne podíval tím svým pohledem, který bral dech.

„Když jsem vám dával tu první otázku, tak jsem ji možná špatně formuloval... Myslel jsem tím, ne jestli je člověk ve vesmíru sám, i když to s tím souvisí, ale spíš jsem se měl zeptat, jestli si myslíte, jestli je člověk prvním inteligentním tvorem zde na Zemi?“

Pokrčila jsem rameny.

„Asi jo, řekla bych, že... nejsou přeci důkazy, že by nebyl...“

Zase ten pohled a já se začala klepat úzkostí, nechápala jsem, kam tím Aubert míří.

„Co vám teď řeknu, je přísně tajné!“ Zdůraznil poslední slovo a já nepochybovala jak vážně to myslí.

„Člověk není prvním chytrým tvorem, který krácel po téhle planetě.“

Tato věta mě zarazila.

„Ne?“ Nakrčila jsem čelo.

On jen pokýval hlavou.

„Něco jsme objevili už v padesátých letech minulého století, ale bylo to považováno za přírodní úkazy. Výjimečné přírodní úkazy, ale znáte to, někdy příroda dokáže neuvěřitelné věci.“ Usmál se a podíval se mi do očí. Měl je pomněnkově modré a hodně toho věděly. Výzkum byl nesourodý a týmy spolu nespolečně pracovaly. Pak ale přišel ten osudný čtrnáctý květen roku 1975 a v našich rukách se nacházel první přímý důkaz o existenci takové civilizace. Objev byl učiněn v jihochilském Temucu, v oblasti, která je známá těžbou nejkvalitnějšího uhlí. Celá ta oblast je jednou z geologicky nejstabilnějších částí světa. Tamní chilská vláda tam dokonce za pomoci Sovětského svazu chtěla stavět atomovou elektrárnu, ale pak se nějak nedohodli. Myslím, že to bylo dílo Francie, která měla s Chilany dobré vztahy, to je ale jedno. Nález byl nesmírně významný...

„O co se jednalo?“ Vyhrkla jsem, protože Aubert mě hrozně napínal a zabíhal do nesmyslných podrobností.

„Pomaloučku, pokud to máte pochopit celé, musíte znát všechna fakta. Snažím se...“

„Dobře, dobře, už mlčím.“ Doktor se na mě káravě podíval a začal odkrývat to nejfantastičtější tajemství naší planety.

„Našel se fragment něčeho... co nejdřív vypadalo jako kus zvětralého mramoru. Co by ale dělal mramor v carbonových vrstvách, že?“ Aubert se zasmál, narovnal si brýle a pokračoval:

„Abyste to, slečno, pochopila, tak mramor vzniknul až mnohem později a takovýto kámen byl, jak se ukázalo stvořen uměle.“

„Uměle?“

„Ano.“ Potvrdil. „Za velkých tlaků a teplot lze stvořit velmi trvanlivý umělý kámen. Příslušníci té minulé rasy znali takové postupy a aplikovali je velmi často. Ale důležitější bylo to, že o tom šetru napsal článek místní deník. Shodou okolností se výtisk dostal do ruky Manuelu Emiliovi, který pracoval v oblastním archeologickém ústavu. Manuel se na místo rozjel, kámen si prohlédl a rázem pochopil o co tu jde. Nález mezitím omyli vysokotlakým čistícím strojem.“

„Vapkou.“ Přikývla jsem.

„Čím?“ Nakrčil obočí doktor.

„Vapkou, my tomu říkáme vapka.“ Usmála jsem se.

„Dobře, vapkou. Byla to brutální metoda. Co by se při běžném postupu odkrývalo měsíce, jeden z dělníků očistil během pěti minut. Naštěstí kámen byl lehce fosilizován a na jeho povrchu se vytvořila tvrdá slupka z uhličitanu a...“

„Doktore...“ Přerušila jsem ho, protože mi zase utíkal od tématu.

„Dobře. Já vím...“ Kývnul. „Před Emiliem ležel asi tři metry dlouhý slinutý mramor a na něm spousty ornamentů a snad i nějaké písmo. Bylo to fantastické! Události nabraly spád.“ Aubertovy oči se rozzářily, jakoby on sám prožíval ten objev. „Kámen naložil na dodávku, překryl plachtou a odvezl na ředitelství v Santiagu. Tam ho začaly zkoumat ty největší kapacity v oboru mineralogie a zoologie. Byl přizván i armádní kriptolog a znalec Inků doktor Chazar. Ten byl stanoven jako vedoucí týmu, jeho zástupce byl jmenován Emilio.

Brzy poté se o nález dozvěděli Američané, těžba v dole byla zastavena. Záhy ho koupil jeden z amerických miliardářů a průzkum prováděl smíšený americko-chilský tým pod vedením, jak už jsem říkal, doktora Chazara. Ten byl vůdčí silou celého projektu a díky jemu se podařil kontakt na americkou vládu, která prostřednictvím Hortona koupila důl a několik tisíc akrů půdy kolem. V té době jsem se dostal do projektu já. Pracoval jsem jako mladý vědec se specializací na nanočástice. Můj obor byly polovodiče a kvantová mechanika. Zdánlivě to s výzkumem doktora Chazara nemělo souvislost, ale opravdu jen zdánlivě, protože byly učiněny další, mnohem závažnější, objevy.“ Doktor se napil ze sklenice a pak se zamyslel, bylo na něm vidět, že se snaží utřídit myšlenky.

„Tou dobou už bylo jasné, že před námi tu byla mnohem vyspělejší civilizace. Jenže se jednalo o dobu řádově před tři sta milióny let. Abych vás zbytečně nezatěžoval složitostí a nepodstatnými věcmi, zjistili jsme, že ve svrchním Karbonu, to znamená asi před 280 milióny roků, tu žila rasa členovců a pavoukoviců, která byla na nesmírně vysokém stupni vývoje. Běžně létali do vesmíru, ovládali meziplanetární lety a jak se zdálo, pustili se i k letu za hranice sluneční soustavy.“

Téměř jsem oněměla z toho, co mi tu pan Aubert prozradil.

„Hmyz? Co to je za blbost?“ Podezřívala jsem, že si ze mne dělá legraci. Jeho vážný, až přísný obličej ale svědčil o opaku.

„Nezapomeňte, že i dnes tvoří hmyz skoro devadesát procent všech živých forem na Zemi. Proč by jeden nebo dva druhy z toho nemohl být inteligentní? Musím zdůraznit, že jenom hmyzu je přes osm miliónů druhů!“

„Já myslela, že za to jsou odpovědni mimozemšťané...“

„Svým způsobem jsou.“ Potvrdil mi.

„Pak tedy nechápu...“

„Je to jednoduché, žili přece tak dlouho mimo naši sluneční soustavu, že by se o nich skutečně dalo hovořit, jako o mimozemšťanech, ale jejich domovská planeta je Země.“

„To je fakt neskutečný. Voni se sem vrátili...“

„Ano a chtějí planetu zase pro sebe.“

„Tak proto ta nákazal!“ Konečně jsem pochopila o co tu šlo. Dan Brown byl původní profesí archeolog. Někde se musel o nález dozvědět, připravit se na něj. Chtěl zahájit ozbrojený odpor, i když musel vědět, že to nemá cenu.

„Co budeme dělat?“ Zeptala jsem se poplašeně. Aubert jen zakroutil hlavou.

„Nedá se dělat vůbec nic, oni jsou mnohem silnější. Nemáme nejmenší naději. Vy to vůbec nechápete, oni přijeli domů. Vrátili se. Nenechají se od svého úmyslu odradit.“

„Tak se budem muset vrátit k našim barbarským kořenům a vyhubit je!“ Řekla jsem rozhodně a postavila se.

„Já vám to teda řeknu celé, protože jste asi nepochopila o co tu jde.“ Pokynul mi, abych si sedla.

„Jedna z ruských sond, které přistály na Marsu, a která byla před veřejností prohlášena za ztracenou, že při sestupu selhala, přistála přímo doprostřed bývalé aglomerace, kde žila tato civilizace.“

„Oni žili i na Marsu?“ Vytřeštila jsem oči.

„Říkal jsem vám přeci, že prováděli zcela běžně meziplanetární lety.“

„Dobře, to jste sice říkal, ale nehovořil jste o tom, že by na Marsu byl život nebo že tam stavěli města.“ Bránila jsem se.

„Je to mnohem složitější...“ Mávnul rukou Aubert.

„Jak složitější?“ Chtěla jsem vědět. „Ráda bych znala všechna fakta.“

„Původní život pochází z Marsu, Země byla dost pustá a horká, protože také obíhá blíž ke Slunci a neměla úplně vyvinutou atmosféru. Převládaly horké plyny a kyselé deště, které vše hubily. Možná, že tu žilo pár bakterií, dost možná, že ani to ne. Zkrátka, život na Zemi přinesli Oni.“

Opřela jsem se o křeslo a dávala si věci dohromady. Bylo to celé naprosto neuvěřitelné. Po miliónech roků sem přistanou dávní nebo-li původní obyvatelé a nás vyvraždí. Oni, ale i my pocházíme původně z Marsu a sem jsme byli dovezeni. Země byla nehostinná koule, plná jedovatých plynů a...

„Jak vypadaj, máte jejich fotku?“

„Ano, mám.“ Přitakal doktor.

„Smím se podívat? At' vím, s čím mám tu čest...“ Aubert kývnul, zvednul se a šel ke stolku nad nímž visel jeden z obrazů.

„Celkem se jedná o tři odlišné druhy, které spolu spolupracují... teda co víme. Tady...“ Podal mi první fotku s nějakou hnusnou larvou s malými nožičkami.

„... té říkáme snovačka. Shánějí pro ni žrádlo a ona na oplátku vylučuje tuto látku, kterou vidíte na povrchu a kterou ostatní konzumují.“

„Zajímavý.“ Podotkla jsem, ale připadalo mi to naprosto odporné.

„Ano...“ Souhlasil Aubert. „...tohle praktikují i některé druhy mravenců.“

„Tohle...“ Podal mi druhou fotografii. „... jsou jedinci, kteří převládají. Na fotce byla pro změnu obluda s tykadly, šesti nohama a ošklivou hlavou. Napůl kobylka a napůl mravenec.“

„Jak je to velký?“

„Správná otázka.“ Pochválil mě doktor. „Není tady měřítko. Tento jedinec měří na výšku, bez tykadla, tři metry.“

Hvízdla jsem, profesor se zamračil a povídá:

„Vidíte ten pár předních končetin?“

„Hmm.“

„No, tak ten slouží k podávání potravy, zadní končetiny k běhu nebo ke skoku. Jsou opravdu hodně rychlé a v předních končetinách mají výjimečný cit. Mohli jsme spatřit jejich umělecké předměty... jsou úchvatné!“

„Umějí plést ponožky?“ Zeptala jsem se s cílem zlehčit doktorovo nadšení. On ale moji poznámku přešel a dál se zanícením hovořil:

„Byl to křišťál a dokázali do toho vyleptat a vybrousit roztodivné obrazce, dokonce to měnilo barvy. Nádherná podívaná.“

„Hmm, dobře a co ten třetí parchant, máte ho tu taky?“ Doktor se zarazil a řekl:

„Je to dost nekvalitní fotografie... tohle jsou jejich dělníci nebo vojáci...“ Podal mi třetí fotografii. Na ní byl brouk, který vypadal jako roháč, sprsknutý s kudlankou a pavoukem.

„Pěkně hnusnej, bude asi kousat!“ Vrátila jsem mu fotografii zpátky.

„To asi ano, ale je opravdu zajímavý.“

„To jistě...“ Naoko jsem souhlasila. „... ale takovou zrůdu by si nedokázal vymyslet ani Ridley Scott, který natočil Vetřelce. Hnus. Je mi z nich blbě! Řekněte mi, doktore...“ Chtěla jsem trochu debatu nasměrovat jiným směrem. „...jak vůbec vzniknul člověk?“ On se na mě zpřímá zahleděl a pak povídá:

„Vyvinul se z obratlovců, náš předek byla nějaká vodní krysa, kterou si vytvořili na hubení švábů. Svět ovládal hmyz a vůdčí jedince, kteří stáli na vrcholu tehdejšího potravinového řetězce už drobná hmyzí havěť otravovala. Potřebovali nějakého teplokrevného živočicha, který by fungoval hlavně v noci, kdy většina hmyzu spí.“

„Takže oni nás...“

„Ano, vytvořili nás nebo lépe řečeno naše předchůdce ve svých laboratořích.“

To mě úplně ohromilo. Takže my jsme byli vytvořeni jako jejich služebníci, jako pejskové, které je zbaví dotěrných potvor.

„Proč nezůstali na Marsu?“

„Došlo tam k ekologické katastrofě, oni si dost hráli s počasím a experimentovali... Venuše je kvůli nim také neobyvatelná...“

„Oni žili i na Venuši?“ Už jsem se v tom ztrácela. Aubert jen pokýval hlavou.

„Ano, kam přišli, tak za chvíli došlo ke katastrofě. Ze Země museli odejít, protože se začalo prudce ochlazovat a to oni nesnáší. Celá zem se pokryla ledem. Kromě několika málo míst, blízko vulkánů byla celá planeta zaledněná. Pak díky tlaku ledu, který byl několik kilometrů silný došlo k nadměrné sopečné činnosti a unikající plyn ze sopek zastínil oblohu načež došlo ke zpětnému oteplení a tání ledovců. Co nebylo zničené ledem, to zlikvidovala obrovská povodeň, která následovala tání. Proto se žádné stavby ani jiné památky po nich nezachovaly. Vše zničila eroze...“ Doktor se zasmál. „... zub času.“

„Když všechno zničila eroze, odkud teda víte tak podrobnou historii?“ Aubert se podrblal na hlavě, založil si ruce na prsa a řekl:

„Navázali s námi kontakt...“

„Cožé?“ Vykřikla jsem. „Oni s vámi navázali kontakt?!“ Zase novinka, pořád mě něčím překvapoval. „Proč jste mi to neřekl dřív?“

„Protože jste se neptala.“ Odpověděl klidně.

„Kdy jste s nimi navázali kontakt?“ Chtěl jsem vědět.

„Tři roky před katastrofou.“

„Co... jak?“

„Podrobnosti nevím, byl jsem přizván, když se analyzovaly rozhovory a... požadavky.“

„Jak jste se s nimi domluvili? Anglicky?“

„Ano.“ Usmál se Aubert. „Pro ně angličtina není složitý jazyk. Jak jsem vám říkal, jsou mnohem dál, než si vůbec umíte představit.“

„Dobrá, dobrá.“ Přerušila jsem ho. „Co chtěli?“

„Chtěli po nás, abychom se odstěhovali z rovníkového pásma až za třicátou rovnoběžku. Tu zemi chtěli pro sebe.“

„Proč se jim líbí zrovna pásmo kolem rovníku?“

„Nezapomeňte, že hmyz dosáhl největší rozmanitosti právě v tropech, ale i v Evropě máme přes sto tisíc druhů hmyzu a Oni...“ Doktor ukázal prstem směrem nahoru. „...i šváby a blechy v současné době považují za své bratrance. Požadovali jejich ochranu.“

„Do které skupiny vůbec patří?“ Chtěla jsem vědět, s kým mám tu čest, jestli se jedná o mravence, mouchy nebo kudlanky.

„Těžko je někam zařadit, za těch pomalu tři sta miliónů let není možné spolehlivě vyhledat jejich předka, ale profesor Ganze, to je ten pán, co vás sem přivezl, mimochodem, jeden z našich nejlepších entomologů, prohlásil, že by mohli pocházet z rodu Collembola. Jedná se o skupinu šestinohých, která původně žila nebo ona pořád vlastně žije v humusu, v podzemí, ale i na vodě. Některé druhy vegetují i na okrajích ledovců, ale tihle mají rádi teplo. Dřív byl tento druh velmi odolný proti výkyvům okolního prostředí, ale za svoji inteligenci zaplatili určitou daň a tou daní je jejich závislost na stálé vlhkosti a teplotě. Proto říkám, těžko je přesně zařadit.“

„Jak vypadají na živo, jsou asi odporní, co?“

„Z našeho úhlu pohledu možná. My jsme se jim také moc nezamlouvali. Měli proti nám spoustu výhrad a požadovali snížení počtu obyvatel Země na třetinu a zničení pesticidů, atomových a chemických zbraní.“

„Jak chtěli snížit počet obyvatel?“ Zeptala jsem se, i když jsem tušila, jak bude znít odpověď.

„Nezajímalo je jak. Naši jim řekli, že to nejde, že tu není jednotná vláda a... celá ta jednání byla hrozně složitá. Byla vedena z pozice síly. Pokusili jsme se o tajný odpor, ale spiknutí bylo odhaleno a viníci potrestáni. Já si osobně myslím, že byli ochotni ke kompromisům, nevím proč ta jednání ustala. Obávali jsme se toho nejhoršího. Mysleli jsme, že na nás zaútočí, ale nic se nedělo. Život plynul dál... pak ale přišla ta nákaza a to byl konec. Z lidí se stali chodící zombí a... po třech letech na Zemi už žádní lidé téměř nejsou. Však víte...“

„Musí přece existovat něco... každý má nějaké slabé místo!“

„Je mi líto, o žádném nevím.“ Pokrčil rameny profesor.

„Já se jen tak nevzdám!“ Rozkřičela jsem se. „Neříkejte mi, že jsem přežila všechny ty hrůzy jenom proto, abych se teď posrala před nějakým broukem!“ Aubert mě svým defétismem překvapoval. Jen jeho stáří a zkušenosti mi zabraňovaly udělat nějakou hloupost.

„Něco musí být... Říkal jste, že oni jsou studenokrevní?“ Doktor přikývnul. „A že nemají rádi zimu?“ Opět kývnul. „Jak bychom dosáhli toho, aby Země zase zmrzla?“

„To je velmi složitý jev a... nehrajte si s podnebím, oni jsou mnohem chytřejší a Mars je jedním z důkazů, že to nezvládli a...“

„Řekněte mi něco o tom Marsu. Jak došlo ke zničení tamního prostředí?“ Aubert se začal ošívát a drbat ve vlasech, bylo na něm vidět, že se mu do toho moc nechce.

„A chci slyšet pravdu!“ Vybídla jsem ho.

„Pravdu.“ Zopakoval. „Co to je?“

„Myslím, že na filozofování nemáme ani jeden čas.“ Naléhala jsem. Trochu jsem ho poplašila, ale rychle se vzpamatoval. Byl už také dost otrlý.

„Moc toho nevím, ale jedno je jisté. Vše začalo na Marsu. Myslím tím veškerý život. Oni tam prosperovali mnoho tisíc roků. Dosáhli neuvěřitelného technického pokroku a žili několik tisíc let ve stabilním prostředí. Což je pro ně velice důležité. Stabilita je totiž podmínka pro jejich další expanzi. Bohužel, pro nás to moc neplatí, pro nás jsou důležité války a přírodní katastrofy. V tom se od nich lišíme. Oni potřebují klid a pohodu, podobně jako cvrčci v teráriu, když jim budete neustále měnit životní prostředí, to znamená neustále zhasínat, vypínat topení, nedodávat pravidelně potravu, postupně začnou chřádnout, až nakonec chcípnou. To samé se asi stalo na Marsu. Experimentovali s životním prostředím, až ho totálně zlikvidovali a Mars se pro ně stal nehostinným místem. Podobně experimentovali se Zemí a s Venuší, jak už jsem tu říkal. Venuši nakonec totálně uvařili, ale na Zemi se jim podařilo správným směrem rozhybat počasí a klima. Carbon byl pro ně něco jako ráj. Expandovali do jiných světů za hranici sluneční soustavy. Země ale během těch let utrpěla nedozírné ekologické škody a i vyhubení dinosaurů už nezvrátilo vliv. Přírodní cykly se nedaly zastavit a nastala katastrofa.“

„Moment...“ Přerušila jsem ho. „... povídal jste tu o vyhubení dinosaurů... co vím ze školy, tak vyhubení dinosaurů způsobil nějaký meteorit...“

„Ne, tak to nebylo. Je to složitější. Pro ně tu během rozvoje dinosaurů nastalo nepříznivé klima, rozšířily se nové rostliny a počasí bylo sušší. Zůstalo jich tu jen pár a Země byla na okraji jejich zájmů. Po dvaceti miliónech let se podmínky výrazně změnily k lepšímu a Země zase začala být pro ně atraktivní. Byli tu ale dinosauri, kteří dosáhli rovněž určitého stupně vývoje... a ti se jen tak nechtěli vzdát. Nezapomeňte na to, že ještěi jsou především dravci, predátoři.“

„Byl mezi nimi nějaký inteligentní tvor?“ Nadhodila jsem otázku.

„Pravděpodobně, nevíme to však s určitostí. Dinosauri dlouho odolávali, ale nakonec byli smeteni a hmyz zase ovládl naší planetu. Ne však na dlouho. Přišla další změna klimatu a s ním naprosto nevhodné podmínky pro život. Story se opakovala. Pár jich tu opět zůstalo, byli to takoví skalní příznivci Země, kterou pokládali za svoji mateřskou planetu... Nakonec i ti zmizeli. Nevíme jestli odletěli dobrovolně nebo co se s nimi stalo, ale našli jsme po nich pár pozůstatků, které odstartovaly výzkum dávných živočišných druhů.“

„Proč sem nyní přijeli?“ Zeptala jsem se.

„To nevíme, možná je k tomu vede nedostatek životního prostoru nebo nějaké přírodní katastrofy v jejich současném domově anebo to může být stesk po matičce Zemi... Těžko říct, jedno je jisté: Jsou tady a nic se s tím nedá dělat!“ Zakončil pochmurně doktor Aubert.

„To se ještě uvidí!“ Přimhouřila jsem oči. Profesor uhnul pohledem. Zeptal se:

„Co chcete dělat?“

„Bojovat!“ Odsekla jsem.

„Nemáte šanci!“ Snažil se mě od mého záměru odradit. Nevěděla jsem přesně, co udělat. Jak porazit tvory, kteří jsou mnoho miliónů let vývojově před námi, o kterých prakticky nic nevím a neznám jejich slabiny. Sice jsem o jedné věděla, ale to zároveň mohla být i jejich výhoda. Jsou studenokrevní a nemají rádi zimu. Pokud budu chtít začít s nějakým odporem, budu se muset stáhnout dál na sever. Pak mě něco napadlo.

„Říkal jste, že se jedná... o jakou skupinu?“

„Collembola. Zapamatujte si to už.“

„Jsou to jen nějakí podělaní brouci. Musej se dát zabít!“

„Ale jak? Jsou chytří, je jich spousta...“ Pokrčil bezradně rameny. „Na tom si vylámalo zuby mnoho chytrých hlav...“

„Kolik zde pracuje lidí? Jaké jsou profese?“ Chtěla jsem vědět.

„Proč vás to zajímá?“ Zeptal se nedůvěřivě doktor.

„Podívejte se, pane, já se vám snažím pomoci, ale když mi neřeknete základní fakta, s čím můžu počítat, tak si tu budete hnít až do skonání světa nebo až si pro vás ti brouci přijdou!“ Řekla jsem mu rázně.

„Obsluha tohoto bunkru je kompletní posádka z jedné ruské atomové ponorky...“ Vysoukal ze sebe první pozitivní zprávu a zamračil se. Nebyl si jistý, jestli udělal správně.

„No výborně!“ Pochválila jsem ho. „Proč na ně nezaútočíte?“

„Nemáme bohužel čím, ponorka byla na cvičné plavbě a nebyla vybavena raketami. Vlastně byla, ale jenom jednou.“

„Atomovou?“

„Ano, má ráži asi dvacet megatun.“

„No výborně!“ Pochválila jsem ho a dál vyzvídala: „Co máte ještě?“

„Tohle není jako střílet Exitas, je to hrozně nebezpečné! Nevíte čeho jsou schopni! Jen díky důkladným opatřením vděčíme tomu, že jsme ještě na živu... Kdyby zjistili, co vlastníme... Nechci ani pomyslet.“

„To je normální riziko. I lidé na té vaší základně nějaké podstupují.“

„Nesmysl.“ Mávnul rukou Aubert. „Ti neviděli zombího už pár let. Máme dohodu...“

„Dohodu?“ Nechápatě jsem se na něj podívala. Přikývl.

„Říkal jsem vám přeci, že je to hodně složitý... a neustále hrozí riziko provalu.“

„S kým jste se dohodli? S brouky?“ Odpovědí mi bylo opětovné přikývnutí.

„Jak?“

Doktor se zamyslel, evidentně nevěděl jak na to, pak spustil:

„Pochopitelně vědí, že jsme tu. Teda, že tu máme základnu a co tam děláme. Vědí samozřejmě i o těch strážních uzávěrách a nebyl by problém... však víte.“ Přikývla jsem.

„No... máme dohodu... nevytáhneme paty z tohoto území a oni nás nechají být. Je to oboustranně výhodné, lidé na základně pochopitelně nemají o ničem ani tušení... nevím jak by to přijali. Je jim umožněn vcelku normální život. Oni se o nás živě zajímají, studují naši kulturu a zvyky. Jsme pro ně zajímavá anomálie. Prý nikde ve vesmíru nejsou savci na vrcholu potravního řetězce. Je to pro nás zajímavá zkušenost, i my se učíme. Oni dokáží neuvěřitelné věci, mění planety podle svého obrazu, jsou schopni odklonit meteorit nebo kometu z původní dráhy, manipulují z geny... Úžasné.“

„Jo a taky vymlátili všechny lidi.“ Dodala jsem uštěpačně.

„Bohužel ano, ale my také nejsme žádní svatouškové... nezapomeňte na nesmyslné vybíjení velryb, delfínů a tuleňů. Kupříkladu, stav tuňáků byl před jejich příchodem na třetinovém stavu a to jsme zatím v moři. Výčet živočišných druhů, které jsme vyhubili, je dlouhý...“

„Vím, doktore, ale my jsme na vrcholu potravního řetězce a pokud vím, lidé se už dostatečně poučili. Ochrana přírody funguje už pěknou řádku let a lov velryb byl zakázán.“ Oponovala jsem mu.

„Ano, ano, máte zajisté pravdu, bohužel některé změny jsou nevratné. Způsobili jsme globální oteplování, čímž jsme si na sebe ušili pěkný bič.“

„Oni by ale přišli i bez toho, aniž by nastalo globální oteplování nebo ne?“

„Asi ano, zdá se, že to bylo nevyhnutelné.“

„No vidíte, doktore.“ Zvolala jsem vítězně a založila si ruce na prsa. „Řekněte mi ještě, když už si tu tak žijete a jste tolerováni, proč tedy ten humbuk a tajnosti?“

„Proč se v tom musíte pořád šťourat?!“ Evidentně znervózněl.

„Už jsem zkrátka taková...“ Zamrkala jsem na něho. Opřel se o křeslo a zaklonil hlavu.

„Je pravdou, že nechceme být úplnými loutkami, zkoumáme a bádáme, co by se s tím dalo dělat. Jak vylepšit život zdejšími lidem a...“

„Vylepšil byste ho třeba tak, kdybyste se sebrali a jeli sehnat lidem nějaké hadry, než to všechno sežerou myši. Viděla jsem, jak jsou oblečení, je to dost bída!“

„Ano, ano. Vám se to řekne.“ Mávnul rukou Aubert. „My ale musíme být šetrní... nic nepomůže, když lidem teď dáme oblečení. Jen ten problém odložíme, lidé se musí naučit vyrábět oblečení sami...“

„Při vší úctě, doktore, to je ale cesta do pekel! Vy lidi vedete do prvobytně pospolné společnosti.“

„A co mám podle vás dělat?!“ Rozkřičel se. Nebyl nadšený, že někdo kritizoval jeho styl řízení společnosti.

„Musíte bojovat!“

„Ale jak?“ Atmosféra byla dost zostřená. Stáli jsme tam naproti sobě jako dva kohouti.

„Jak? To byste měl vědět vy! Jak vám mám pomoci, když mi pořád něco zatajujete!“

„Nejsem si jistý, jestli potřebujeme vaši pomoc!“ Odsekl afektovaně.

„To já taky ne.“ Nedala jsem se, už mě ta debata unavovala. Doktor se tu hodlal zahrabat navždy bez možnosti pomsty.

„Řeknu vám jenom jedno...“ Zřetelně jsem vyslovovala, mluvila pomalu a dívala se mu do očí. Přesně tak, jak mě to učil Adam. „... jestli s tím chcete něco dělat, tak musíte co nejdřív. Nejlépe hned. Jinak hrozí, že další generace lidí už budou naprostí analfabeti, kteří budou sloužit slepě broukům a budou je považovat za svoje bohy. To chcete?“ Nenechala jsem ho ale odpovědět a pokračovala dál: „Je tu jedna možnost, ale musíte mi říct všechno!“

„Proč bych to měl dělat?“ Uraženě se zeptal.

„Záleží jenom na vás, jak se chcete zapsat do dějin lidstva. Máte na vybranou: Buď jako slabý poddajný příkyvovač nebo jako osvoboditel a zakladatel nové epochy.“

„Anebo hrobař zbytku planety...“ Kontroval Aubert.

„Možná.“ Kývla jsem. „I to je riziko, ale aspoň to těm kurvám znepříjemníme.“

„Jste si jistá... nazýváte je dost...“

„Vybili celé lidstvo! Jak je mám jinak nazývat, zabili mi oba rodiče, příbuzné a moje nejlepší kámoše, kteří byli pro mě víc, než si dokážete představit! Byl jste poslední dobou ve Vídni nebo v Petrohradu? Doktore, já se jim chci pomstít a vyčistit planetu pokud možno od veškerého hmyzu, který měří víc jak pět centimetrů. Chápete to?!“

Aubert nic neřikal, srovnal si brýle, dlouze se po mě podíval a pak spustil:

„Víte, měl jsem možnost je trochu blíž poznat. To co se stalo je... politováníhodné. Vím...“ Zvýšil hlas. „Nepřerušujte mě! Vím, co chcete říct. Máte samozřejmě pravdu, ale jejich kultura a vše co umí... je to fascinující. Bylo by lepší s nimi spolupracovat.“

„A co jim chcete nabídnou? No? Mobilní telefony, počítače nebo mikrovlnku?“ Zasmála jsem se.

„Třeba zrovna tu mikrovlnku... divila byste se, jak je to zajímavé. Oni samozřejmě princip mikrovlnného záření znají, ale nikdy je nenapadlo ohřívat si s tím jídlo...“

„Mne také ne, u nás doma se mikrovlnka zrovna neujala. Není to prý zdravé.“

„Co vy o tom můžete vědět?“ Zeptal se pobaveně doktor.

„Jenom uvažuji logicky. Když rozkmitáte molekulu v jídle miliardkrát za sekundu, místo, dejme tomu, stotisíckrát, jako se to děje při normálním ohřevu, tak zcela jistě porušíte tkáň, kterou hodláte konzumovat. Otázkou je, jestli je to ještě vůbec jídlo, co vyndáváte z mikrovlnky. Ale to je jedno, bavíme se o blbostech. Důležitější je, že my jsme zřejmě... a to naznačujete i vy, doktore... na tak nízkém vývojovém stupni, že jim skutečně nemáme co nabídnout. To je jako kdyby Australopithecus vám nabízel vydlabaný kus větve s tím, že to můžete používat místo lžice... a to je ještě určitě nedostatečné přirovnání.“

„Určitě...“ Skočil mi do toho Aubert. „... protože mezi námi a Australopitekem je rozdíl dva miliony let. Je to sice hrozně moc, ale pořád jsme si dost blízcí. Rozdíl mezi námi a Collembolou je třista miliónů let. Chápe, to jsou celé věky! Máme jim co nabídnout, můžou se od nás dost věcí učit. Jsme od sebe tak vzdálení a tak jiní, že můžem ovlivňovat jeden druhého!“ Zakončil svoje blábolení Aubert.

„Zeptám se vás, doktore, jinak.“ Hovořila jsem klidně, nemělo cenu se rozčilovat. „Přišel jste o někoho?“

Doktor se na mně podíval, z jeho výrazu nebylo možno nic vyčíst.

„Přišel jsem o syna.“ Odpověděl po chvíli.

„A smířil jste se s tím, odpustil jste jim?“

„Na mně přece vůbec nezáleží.“ Mávnul rukou, jako kdyby odháněl mouchu. „Člověk se musí umět povznést nad takovými... věcmi.“

„Zemřel váš syn!“ Zvýšila jsem hlas.

„Vím!“ Sklonil hlavu. „Nemůžeme ale všechno zahodit, jen kvůli...“

„Šesti miliardám lidí?“ Dokončila jsem za něj.

„Lidé tu byli přemnožení... Myslete si co chcete, ale je to tak!“

„Obrazy a to všechno kolem...“ Ukázala jsem rukou na zdi. „... svědčí o tom, že jste humanista, netušila jsem, že máte takové názory. Klobouk dolů.“ Pokývala jsem hlavou.

„Jste větší cynik než já. Dobrý.“ Mírně jsem se mu uklonila a zeptala se ho: „Máte vůbec nějaký plán co dělat?“

„Především je nutné zkonsolidovat síly...“ Začal, ale hned jsem ho přerušila.

„Na to jste měli tři roky...“

„Nepřerušujte mě pořád!“ Zařval. Bylo na něm vidět, že je krajně rozezlen.

„Musíme zjistit, jaké jsou naše možnosti a co můžeme nabídnout. Dále se musíme od nich mnoho naučit a odkoukat co se dá. Oni jsou velmi jednotní, navíc mají něco, co se dá nazvat kolektivní vědomí. Je to asi nějaká telepatie, ale na vyšší úrovni. To je jejich největší síla! Zní to neuvěřitelně, ale všichni příslušníci rodu vědí, co dělá jejich kolega vzdálený třeba i tisíce kilometrů od nich. Jaký je přesný rozsah toho co umí, to bohužel netušíme.“

„Skončil jste?“ Zeptala jsem se doktora, když šáhnul po sklenici džusu. Přikývnul a škaredě se na mně podíval, věděl, že mě nepřesvědčil.

„Pořád tu vyzdvihujete jejich domnělé přednosti. Mně nepřipadá výborné, abych věděla, že támhle major Vatin dostal průjem nebo jak našemu řidiči smrdí z huby. Nepotřebuji takové informace a nevím, jestli to je nějaká výhra...“

„Vy mi nerozumíte, chtěl jsem tím říct...“

„Ale já vím, doktore, co jste tím chtěl říct...“ Nedala jsem se přerušovat. Mám-li vyhrát tuto diskusi, nesmím si ho moc pustit k tělu. „... jste z nich úplně unesený. Ano, já uznávám, že jsou na tom líp. Dokážou cestovat mezi světy, měnit klima na planetě, ale voni vyhubili skoro

všechny lidi! Jak můžete obdivovat tyhle... brouky?! Dyť se na ně podívejte, není v nich nic lidského. Tím nemyslím jen jejich zjev, ale jejich počínání. Pro mne je to ta nejodpornější skupina tvorů, co kdy kráčela po Zemi a jestli dokáží těma svýma pacičkama vyleptat nějakou posranej šutr, mě vůbec nezajímá, protože podle toho já nikoho hodnotit nebudu!“

„Chápu vaše rozpoložení...“

„Ne, doktore, vy nechápete vůbec nic! Nejhorší je, že jste se do těch bastardů úplně zamiloval a teď přišel někdo, kdo tu vaši zahrádku pošlapal. Jenže vy si neuvědomujete, že na tom svém záhonku pěstujete pěkně jedovatý a masožravý kytky!“ Rozčílila jsem se. Doktor se na mě zadíval těma svýma pomněnkovýma očima a spustil:

„Ano... přiznávám, že jste mi do toho vnesla trochu jiný pohled... ano. Samozřejmě že vím, co udělali a nenechává mě to chladným. Snažím se jen uvažovat realisticky...“

„Takhle uvažují všichni vaši kolegové? Všichni lidé z té ponorky?“

„Všichni ne. Ze začátku jsme také chtěli odvetu, ale realita je jinde. Nevíme jak, nevíme čím, nevíme ani kde na ně udeřit.“

„Ta vaše základna je taková ZOO, možná, že na to dokonce vybírají vstupné.“ Pokrčila jsem rameny. „A já v ZOO žít nechci, to raději do konce svého života budu jezdit po světě a likvidovat exiřáky a všechna mraveniště.“

„Já vím...“ Promnul si oči. „... ale musíte uznat, že není možné postupovat unáhleně. Pokud se budeme chtít postavit na odpor... bude to chtít co největší opatrnost.“

„A rozhodnost!“ Doplnila jsem.

Přikývnul. Připadal mi nějaký povolnější, ne že bych ho přímo dokázala přesvědčit, na to byl moc hrdý, ale jistou změnu jsem pociťovala.

Bylo už pozdě, zavíraly se mi oči. Dneska jsem toho zažila skutečně moc. Doktor už byl taky unavený. Nabídnul mi možnost přespání a já s díky přijala. Nedovedla jsem si taky představit, že bych měla ještě někam cestovat.

Tenhle den byl nabitý tolika událostmi a novinkami, že jsem okamžitě usnula. Před tím jsem si ale dala sprchu a byla to ta pravá sprcha s horkou vodou, kterou jsem měla naposledy doma v Ústí.

XXXXX

Spala jsem s revolverem pod polštářem a dveře zaklínila židlí. Stále jsem jim moc nedůvěřovala. Víím, že jsem pro ně představovala problém. Problém, který se dal ale tiše „vyřešit“. Spala jsem jen lehce a mnohokrát se v noci probudila.

Pokojík, kde jsem spala, byl malý se dvěma lůžky, hučela tam klimatizace a kromě jedné skříňky tu nebylo žádné jiné vybavení.

Ráno jsem vstala v sedm hodin, protože za dveřmi bylo už rušno. Nic mimořádného se ale nedělo, po chodbách se pohybovali nějakí lidé a moc si mě nevšíkali. Každý si hleděl své práce.

Sešla jsem do hlavní společenské místnosti, která sloužila i jako kantýna. Sedělo tam asi třicet mužů a pět žen. Major Vatkin na mě kývnul. Šla jsem k němu.

„Támhle si vezte tác...“ Ukázal rukou k pojízdným stojanům. „... a dojděte si s ním k okénku, dají vám snídani.“

Poděkovala jsem a šla s tácem k okénku. Nějaká žena za výdejním pultem se na mě usmála a podala mi plastovou vaničku s čímsi, co vypadalo jako marmeláda a dvě obilné placky. Poděkovala jsem a přičichla k tovaru. Nechápal jsem, jak tohle může někdo jíst. Proč si nezajedou někam do Tesca a nevyrabují ho?

Divný.

Sedla jsem si k Vatinovi a poslušně konzumovala amarouny. Major mě představil svým kolegům. Jeden se jmenoval Boris Komarov, další Oskar Ognicev a třetí Saša Kozelkov. Jednalo se o bývalé námořníky z ponorky Alexandr Něvskij.

„Prý jste včera měla důvěrný rozhovor se šéfem...“ Nadhodil mezi sousty Saša.

„Jo měla...“ Potvrdila jsem. „... ale váš šéf je... dost... připadá mi, že z nich má strach.“ Ukázala jsem prstem nahoru. Boris s Oskarem se na sebe podívali, pak mrkli na Vatkina a přikývli.

„Má, ale jako jediný z nás se s nimi osobně setkal a ví tak, s kým má tu čest.“

„Vím, něco mi povídal.“ Přikývla jsem. „Ale von se tu chce zahrabat, nepokusí se ani o nejmenší odpor.“

„Nezapomeňte, že je pod velkým tlakem... vše dělá ve vyšším zájmu.“ Přidal se do hovoru major, ze kterého se vyklubal velitel té ruské ponorky. „... dost lidí chce mít klid, prožili si dny plné hrůzy, když utíkali před Exitas...“ Major nesprávně použil můj termín.

„Většina lidí o Exitákově jenom slyšela, to před čím utíkali, to byl jen obyčejný zombík, slíd'ák. Exit'ák, to je o tři třídy jinde...“ Spolkla jsem další sousto toho zeleného blivajzu.

„Říká se o vás, že jste zabila tisíce Exitas, je to pravda?“ Zeptal se Ognicev.

Přikývla jsem a upřeně se mu podívala do očí.

„Jak?“ Chtěl vědět Boris.

Opřela jsem se o plastovou židli, až to v ní zaprašťelo a založila si ruce na prsa. Všechny tři jsem sjela pohledem.

„To si taky poslechnu...“ Přidal se nějaký muž, sedící za mnou. Rozhlédla jsem se po ostatních, někteří dojídali a nebo už dojedli povinnou denní porci aminokyselin a sacharidů, zabalené do nevkusného a nepoživatelného zeleného slizu a sesedli si blíž. Měla jsem výjimečnou šanci dostat lidi na svou stranu. Doktor Aubert nikde a tak se mnou nikdo nemohl polemizovat.

„Původně jsme byli čtyři.“ Řekla jsem na úvod a sledovala, jestli mě všichni vnímají. „Milan, původním povoláním automechanik, Šárka, která pracovala na farmě, Adam, coby ředitel agentury Blackwater a...“

„Adam Adler?“ Přerušil mě kdosi.

„Ano, vy ho znáte?“ Zeptala jsem se se zájmem.

„Osobně ne, ale četl jsem od něho pár článků popisující boj proti teroristům v Iráku a Afganistanu. Je... nebo byl to prvotřídní taktik.“ Odpověděl dotyčný.

„Tak to souhlasí.“ Potvrdila jsem. „Adam byl fakt dobrej, hodně nás naučil.“ Byla jsem ráda, že někdo Adama znal a najednou se mi po něm zastesklo. Musela jsem to ale překonat.

„Někde jsme schrastili Buffalo, to je takový velký obrněný transportér na přepravu vojáků...“

„Nemusíte nám vysvětlovat, co je to Buffalo, tady jsme všichni vojáci...“ Zasmál se mladík v pruhovaném tričku.

„Dobrá, dobrá...“ Řekla jsem s úsměvem a dala ruce nahoru, jako že se vzdávám. „Jedna nula pro vás.“ Kývla jsem na něho.

„Tedy, jak jistě víte, tak ten obrňák je vybaven dálkově ovládanou věží, Adam to propojil s naším infra-optickým pasivním lokátorem. Byl to geniální tah, protože na displeji jste viděli útočníky. Stačilo zmáčknout Enter a Honzík, jak jsme říkali tomu lokátoru, se o všechno postaral. Stačilo jen doplňovat náboje.“ Podívala jsem se po ostatních, jestli mě všichni sledují, vypadalo to, že jo a já pokračovala:

„Dojeli jsme do jednoho místa, které ovládal jistý pan Brown a který dělal z lidí zombí.“ Schválně jsem nepoužila termín slíd'ák, jednak proto, že ho většina lidí neznala a taky proto, že se ve skutečnosti nejednalo o slíd'áka, ale o infikátora. Nositele infekce.

„Zombí?“ Zvolala nějaká paní. „To snad není možné, on... jak může někdo dělat takové hrůzy?!“

„Dělal z nich své otroky, aby mu sloužili. To víte, vyšší zájem...“ Nechala jsem větu vyznít naprázdno, někteří jistě pochopí. „Ale zpátky k naší cestě. Potřebovali jsme nějaké zásoby a hlavně další lokátor, kdyby se nám ten původní rozbil. Nikdo tam už taky nebyl živý, protože jsme je před tím všechny... a bylo jich přesně sto sedmdesát tři, pozabíjeli plynem VX.“

„Drsná holka...“ Poznamenal postarší chlápek, tvářící se jak kakabus.

„Jo, lepší než se nechat zotročit.“ Kontrovala jsem. Souhlasně přikývl a já mohla pokračovat dál:

„Všechny věci měli uskladněné ve sklepě. Když jsme odnášeli Honzíka, ozvala se střelba a pěkně ostrá. Nejednalo se tedy o nějakého zapomenutého zombí, ale byl to masivní útok Exitas. Už před tím jsme jeden zažili... Střelba jen tak neustávala a nám bylo jasné, že Šárce, která byla sama ve voze dojdou brzy náboje. Ona bránila budovu, aby se k nám nikdo z těch mizerů nemohl dostat. Když už ji všechny došly, skočila za volant a najížděla do nich. Pak jsme ale najednou přestali slyšet motor a že Buffalo je dost hlučný... To už jsme byli natlačeni ve sklepě, kam nás Exitas zahnal. Každý jsme měli na svém kontě tak padesát kousků a ve sklepě jsme narychlo sestavili kulomet. Měli jsme do něho sedmnáct tisíc nábojů...“ Nechala jsem ten počet vyznít a počkala, až všichni náležitě vstřebají informace.

„Nastala jatka, Exitas se začali kupit v úzké chodbě a cpali se hlava nehlava přes sebe.. Byli jak pomnutí, bohužel se nám zavařila hlaveň a my museli narychlo sestavit další kulomet. Poslední.

Když už i jeho hlaveň svítila, Milan vzadu nachystal protitankovou střelu Bofors a odpálil ji do chodby.“ Podívala jsem se na jejich napjaté tváře, bylo vidět, že jsem je zaujala.

Tlaková a vlna, oheň a celková únava mě složily. Nic si nepamatuju. Když jsem se probudila, byla jsem už, myslím, venku ze sklepa. Buffalo bylo převrácené na boku a mělo rozšklebený strop. Vnitřek byl ohořelý. Tehdy jsem si ještě říkala, že se exitákům podařilo umístit nějakou průpalnou výbušninu na strop a odpálit ji, ale proti tomu hovořilo to, že by plech byl ohnutý dovnitř a ne ven. Byla jsem tak zasažena ztrátou přítelkyně, že jsem nad tím moc neuvažovala.“ Lidé kolem pokyvovali hlavou. Sami si určitě prožili totéž a věděly tak, jaké to je, když člověk přijde o svého nejbližšího.

„Když jsme dorazili k naší chatě, našli jsme ji totálně srovanou se zemí. Zbylo jen pár trosek. Bylo jasné, že tohle Exitas neudělali. Musel to být někdo jiný. Než jsme se stačili vzpamatovat, zaútočili na nás. Bylo jich tisíce. Chata byla ale dobře situovaná, jediná přístupová cesta byla z jihu a tam jsme nasměrovali hlaveň kulometu. Po chvíli ti bastardi začali ale vylézat i ze strže. Ty jsem si vzala na starost já. K večeru útok skončil, taky bylo chladno a voni jsou v zimě pomalí. Stáhli se. I my jsme zalezli dovnitř vozu, já se šla ještě vyčůrat... když tu nebe rozřal obrovský výboj a zasáhl nákladák... Zbyla jsem sama.“ Zdvihla jsem k nim oči. Někdo zatínal pěsti, jiný se díval do prázdna. Nikomu nebylo do řeči. Popravdě ani mně, ale musela jsem překonat krizi.

„Protloukala jsem se všelijak. Co druhou třetí noc na mě zaútočili Exitas, ale vypracovala jsem si proti nim, myslím, dobrou taktiku... Dostala jsem se až do Běloruska, protože Adam tušil, že na severu se jim moc dobře nepovede... Kéž by tu tak byl...“ Prohodila jsem smutně a pokračovala:

„... tam, v jedné raketové základně, jsem si opravila svůj současný vůz.“ Nadechla jsem se k poslední věci, co jsem chtěla říct. „Viděla jsem, jak zničili krásnou Vídeň i nádherný Petrohrad, zabili mé nejbližší kamarády, přišla jsem kvůli nim o rodiče... Vy všichni jste kvůli nim přišli o někoho blízkého... Včera mi je pan Aubert ukázal, jsou odporní, jako z jiného světa. Netoužím po ničem jiném, než jim to vrátit i s úroky nebo se alespoň ozvat. Musíme dát o sobě vědět, že jsme ještě tu, že s náma musí počítat, že jsme ještě nechcípili, že nás sice zahnal do kouta, ale i ta posraná krysa, kterou si vypěstovali, aby jim hubila škůdce že jim může skočit do ksichtu. I kdybych u toho měla chcípnout a oni utrpěli jenom škrábnutí!“

Stoupla jsem si a rozhlédla se po ostatních. Ve spoustě očí jsem zahlédl divoký záblesk, touhu po pomstě a odhodlání. Potřebovali jen nakopnout a vytyčit správný cíl. Když jsem sem vstupovala, vypadali všichni unaveně, sklesle, flegmaticky. Nyní jsem z jejich tváří četla úplně něco jiného: Rozhodnost a krevní mstu za své zabitě blízké.

„Seženeme někde kus pořádného kladiva a tu hmyzí pakáž zlikviduju!“ Zakončila jsem.

„A kde chcete to „kladivo“ vzít? Ozvalo se za mnou a já ten hlas jsem okamžitě poznala, byl to Aubert.

Otočila jsem se.

„V Bělorusku.“ Odpověděla jsem klidně. „Tam jsem sehnala i svůj současný vůz. Je tam devět mobilních vypouštěcích stanovišť raket Topol. Pokud vím, tak každá z raket má tři samostatně naváděné hlavice a jednu klamnou.“

„Topol má deset hlavice a tři klamně...“ Opravil mě jeden z mužů. „...ty tři, byla oficiální informace pro zmatení nepřítele...“ Doplnil.

„Díky.“ Kývla jsem na něho.

„To ale nemění nic na tom, že akce je neproveditelná. Na tý vaší základně nic nebude fungovat a Oni všechno hlídají. Nepodaří se nám odsud nepozorovaně zmizet. Ohrozíte celou kolonii!“ Strašil ostatní doktor. Vytušila jsem, že námořníci začínají být na rozpacích. Musela jsem sebrat všechnu odvalu a vůli přesvědčit je.

„Mám plán.“ Oznamovala jsem významně. „Potřebuji však vaši pomoc.“ Rozhlédla jsem se po kantýně, která se mezitím zaplnila do posledního místečka. „Jste námořníci!“ Zvolala jsem.

„Vaší povinností je bránit vlast před veškerým nebezpečím, kterou by ji mohlo potkat. Včetně vnějšího napadení. V dobách studené války byste nesměli zaváhat při odvetném úderu i kdyby to mělo zničit celou tuto planetu. Nesmíte zaváhat ani dnes, kdy náš domov ovládl jiný živočišný druh! Pokud počítám správně, tak máme k dispozici celkem devadesát raket. Jakou mají tyto rakety ráži?“ Otočila jsem se k davu.

„Padesát kiloton.“ Odpověděl bleskově Oskar.

„To je rozemele na kaši!“ Zasmála jsem se. „I kdyby byli před námi miliardu let vepředu!“

„Já bych si tím nebyl tak jistý...“ Ohradil se Aubert. „Jakmile oživíte obvody raket, tak na vás zaútočí!“

„Nebudou tušit, že útok směřuje na ně!“

„To nechápu... jak je chcete...“

„Jednoduše.“ Skočila jsem mu do řeči a vytasila poslední trumf: „Předpokládám, že nás sledují...“ Doktor neznatelně kývnul „... a když budou vidět, že po mně střílí, že jste mě vyhnali... tak já, až dojedu zpátky na základnu a budu s pomocí vašich námořníků oživovat rakety, tak si budou myslet, že chci zaútočit na vás.“

„Ale oni s určitostí dokáží spočítat trajektorii letu a lest tak odhalit!“ Ohradil se Aubert a já pochopila, že jsem asi prohrála.

„Trajektorie se dá měnit i během letu, simulovali jsme to na Bulavách a ty mají stejný řídicí systém, jako Topol.“ Zvolal někdo z davu lidí.

„Skutečně?“ Zeptala jsem se zájmem. „Jak se jmenujete?“ Hledala jsem toho člověka v davu.

„Kolja Molochov.“ Odpověděl vysoký ramennatý fousáč.

„Výborně, Koljo, vás chci do posádky, berete to?“ Muž se podrbl ve vousech a řekl:

„Pod jednou podmínkou, slečno...“

„A sice?“

„Předpokládám, že budete této akci velet...“

„Pravděpodobně.“ Kývla jsem.

„Chci od vás jedinou věc.“ Zase se podrbl a podíval se mi zpříma do očí. „Víte, vydat rozkaz k odpalu devadesáti raket, když každá je pětikrát silnější než puma v Hirošimě... to vyžaduje kus chlapa...“ Otrel si čelo a gestem utišil pár lidí, kteří se jeho poznámce zasmáli.

„Přísahajte, že necuknete při vydávání tohoto rozkazu.“

Nastalo ticho. Každý si byl vědom vážnosti situace. Rozhlédla jsem se kolem a můj zrak nakonec spočinul na Koljovi.

„Přísahám!“

XXXXX

Přípravy mého odjezdu nám zabraly čtrnáct dní. Museli jsme se nepozorovaně vytrazit. Potřebovala jsem k akci minimálně dvanáct lidí, ale jelo nás pro jistotu patnáct. Do Mazánka jsem nanosila jídlo, které jsem „kradla“ ze skladu na základně. Legenda zněla tak, že budu jedné noci přistižena, že jim beru tajně potraviny a oni po mně začnou střílet. Mně se podaří dostat k autu a rychle odjet. Prostřílím si cestu mimo jejich dosah a zaměřím do Běloruska. Tam s pomocí ostatních lidí, které povezu sebou, oživím rakety a odpálím... To byla teorie, stát se však může leccos...

Ponorka, na které moji kumpáni sloužili, Alexandr Něvskij, byla raketonosná ponorka třídy Borej. Jednalo se o poslední ponorku, kterou Rusové spustili na moře a kterou námořníci pečlivě ukryli v jednom norském fjordu. Bohužel, ponorka nesla jen jednu raketu třídy Bulava M, dostřel je obdobný jako u rakety Topol (cca 10 000km).

Kolja nakonec přesvědčil Auberta, aby povolil vyslání i druhé skupiny do Norska, a odpálit tam Bulavu. Domluvili jsme se, že přesně za měsíc budou čekat na domluvený signál, na který, po jeho obdržení, odpálí raketu. Cíl – Bělorusko. Bude to vypadat, že jsme na sebe zaútočili, ale v posledním okamžiku raketa změní cíl a dopadne na Papuu Novou Guineu.

My jsme měli za cíl Malajsii, Indonesii a povodí Amazonky. Afrika a jižní Čína zůstaly nepokryté. Věděli jsme tedy, že nedojde k definitivnímu vyhlazení brouků, ale dostanou jasný signál k tomu, aby pochopili, že s námi měli jednat jinak. Odpálením a především dopadem raket dojde zcela jistě ke změně klimatu a výraznému zhoršení životních podmínek na Zemi. Možná, že dojde k ochlazení. Kdyby k tomu skutečně došlo, tak by brouci museli odlétnout jinam. Sice by to pro nás moc výhra nebyla (nastali by nám kruté časy), ale alespoň bychom pomstili ten zákeřný útok.

XXXXX

Zbytek lidí pod vedením majora Vatkina a doktora Auberta dostal za úkol obstarat dostatečné zásoby potravin pro zbytek komunity.

Konečně se začalo něco dít. Měla jsem dost toho věčného plánování, chtěla jsem akci a vrátit jim to i s úroky. Když však přede mnou rozprostřel Vatin s Aubertem mapu světa s jasně červenými kruhy, zeptala jsem se:

„Co to je?“

„Ty červené kruhy znamenají smrtící dosah raket...“ Odpověděl Aubert a zamračil se na mě. Prakticky celá Oceánie byla jimi pokrytá a devadesát procent Jižní Ameriky rovněž.

„Dojde k vyhubení desítek tisíc živočišných druhů... Já jen, abyste věděla, co způsobíte.“

Teď mi teprve došlo, jaké budou následky. Zadívala jsem se na mapu a na majora.

„Co si o tom myslíte?“ Zeptala jsem se ho. Vatin se zamyslel, promnul si klouby a řekl:

„Je to dost drsná odplata... popravdě řečeno, nevím. Nejsem sám, kdo má pochybnosti. Nejde jenom o nás, nás ať zabijou, už jsem ve stavu, kdy mi to je jedno, stejně nikoho nemám. Musím však myslet na ostatní, živočišné druhy. Dojde k masovému vymírání. To bude konec veškerého života.“ Zakončil pochmurně.

„A konec brouků.“ Dodala jsem. „A o to nám především jde, ne?“ Podívala jsem se mu zpřímá do očí.

„Vy netoužíte po pomstě? Říkal jste přeci, že už nikoho nemáte, nechcete ty parchanty nakopat do zadku?“

Major však zakroutil hlavou.

„Šli jsme nejdříve za vámi, nechceme vám podryvat autoritu...“ Hovořil Aubert. „... nebylo by to od nás fér. Námořníci půjdou za vámi, dala jste jim cíl, ale lidé na základně nechtějí umřít. Spousta se jich už vyrovnala se ztrátou nejbližších. Zrodilo se tu mnoho nových vztahů. I tohle musí vzít v úvahu dobrý vůdce.“

„Vážím si toho, doktore, že jste za mnou přišli, ale máte smůlu. Přisahala jsem a teď mě nechte o samotě.“

Ti dva se na sebe podívali a vzdělili se. Čučela jsem do mapy a představovala si, co se stane. Moc nadějí nám nezbyvalo. Šance na úspěch jsou dost malé a i když to všechno vyjde, tak to nebude vlastně žádný med. Úplně by stačilo, kdyby prošla jen jedna raketa a trefila se do černého. Bohužel, museli jsme střilet naslepo. Profesor Ganze sice určil místa, kde se brouci budou s největší pravděpodobností nejlépe zdržovat, ale žádné konkrétní údaje to nebyly. Jednalo se vlastně o pásmo ležící kolem rovníku, do desáté rovnoběžky. Netušili jsme, kde je jejich hlavní město, teda pokud vůbec něco takového oni mají. Nic jsme vlastně o nich nevěděli. Jen, že jsou tady.

XXXXX

„Stůj!“ Zakřičel čísi hlas noční temnotou. „Co tam děláš?!“ Běžela jsem příkrčená za plotem a kryla si hlavu. Na zádech jsem měla batoh až k prasknutí narvaný konzervami. Byl těžký, prohýbala jsem se pod ním. Najednou se za mnou ozvala střelba.

„Kurva, ten blbec, von mě málem trefil!“ Vykřikla jsem. Těsně za patami dopadla dlouhá dávka ze samopalů. „Do prdele!“ Utíkala jsem, co mi nohy stačily. Mazánek byl ale zaparkovaný na druhé straně základny. Zastavila jsem za rohem a natáhla závěr čezety.

„Teď si srovnáme účty!“ Zaklekla jsem a vykoukla zpoza rohu. Dva dvojstřelky na chvíli zdržely útočnicka. Pěkně se vylekal a sednul si na zadek. Usmála jsem se.

„Mizero, já ti dám, volizovat mi paty!“ Pistoli jsem zastrčila za pás a hnala se dál. Už jsem ale neměla co do činění s jedním pronásledovatelem, ale se třemi.

Proběhla jsem nějakou zahrádkou a zahrnula doleva.

„Nesmím to zblbnout!“ Pomyslela jsem si. Mnohokrát jsme ten scénář probírali a trasu jsem si i několikrát prošla, abych nebyla náhodou překvapena nějakou dírou nebo zátarasem.

Čekala jsem. Honiči, jak bylo domluveno, proběhli kolem a běželi dál. Vstala jsem, hodila si bágl na ramena a namířila si to na druhou stranu. Tam jsem se měla střetnout s Borisem, kterého jsem měla v osobním zápase těžce zranit. Napálila jsem do něho v plné rychlosti. Oba jsme upadli na zem.

Tak tohle ve scénáři nebylo. Boris, zřejmě ohromen tím co se stalo, zamžikal očima. Chtěla jsem se hrozně smát, ale vážnost situace to nepřipouštěla. Rychle jsem vyskočila na nohy a koplá Borise do hrudníku. On měl pro tyto účely na sobě molitan. Teda, doufala jsem, že ho nezapomněl, protože... rána byla fakt dost tvrdá. Docela mě to překvapovalo. Boris zachrčel, já si k němu klekla a loktem ho udeřila do krku. Vše samozřejmě jenom jako.

„Hodně štěstí.“ Popřál mi tiše na rozloučenou. Nic jsem na to neřekla a běžela dál. Už jsem byla blízko a proběhla okolo studny. Právě v ten okamžik se z protějšího rohu vyřítily dvě postavy. Byl to Michail a Peter. Ty jsem měla těžce zranit čezetou. Zamířila jsem a vystřelila na toho vpravo. Zařval a zhroutil se. Hrozně jsem se vylekala. Ten druhý se k němu vyplašeně shýbnul a kryl se. Prásknul další výstřel, on se ale odkulil stranou a já ho nazdařbůh zasypala zbytkem nábojů. Moc jsem nemířila a doufala jsem, že ho nezasáhnu. Oba měli pro jistotu neprůstřelnou vestu a kalhoty, ale...

Zhodnotila jsem bleskově situaci. Na náměstí ležela dvě těla a já měl dvanáct sekund, než se z modrého roháku vyřítí další lidé.

Sprintovala jsem k autu a naučeným pohybem se vyhoupla do kabiny. Batoh jsem hodila na zadní sedačku a nakopla motor. Nečekala jsem, až se mi dofoukají vzduchojemy a zařadila rychlost. Mazánek se poslušně rozjel, oblak dýmu mi zastínil zpětná zrcátka a když se rozplynul, teprve poté se rozsvítilo vchodově světlo. Mrkla jsem na hodinky. Byla jsem o dvě vteřiny rychlejší.

Rychle jsem tam kopla trojku a spustila se z kopce. Slyšela jsem za sebou dlouhou dávku z kalašnikova. Nemusela jsem se ale ničeho bát, nástavba byla pancéřovaná a lidé uvnitř raději přesunuti do bočních stanovišť. Už tam vegetili dva dny a dovedla jsem si představit, jaký tam bude smrádek...

XXXXX

Smála jsem se a řítila se ze svahu na bránu. Hlídač se pokusil střílet, ale bylo to chaotické a hned uskočil do příkopu. Brán se rozlétla, jakoby byla z papíru. Vůbec jsem nezaznamenala nějaký problém a to jsme nad tím dost spekulovali, protože stát se mohlo ledacos. Vatikn dvakrát měřil výšku brány a výšku chladiče. Měl obavu, abych si při prorážení zátarasu něco nepoškodila. Aubert i on se k naší misi nakonec přidali, prý proto, aby „netrhali partu“. Byla jsem tomu ráda, nejhorší je, když v týmu si každý dělá co chce. V našem případě by to mělo samozřejmě fatální následky.

Jela jsem směrem k té ruské bráně, kterou jsem sem prvně přijela. Nemohla jsem minout, protože žádná jiná cesta mi nekřížila tu moji. Valila jsem se devadesátkou a přemýšlela, jaký to musí být rachot, takovou rychlostí jsem totiž s Mazánkem ještě nejela. Pod kola mi vběhla i nějaká srnka, ale náraz jsem ani nepostřehla. První oběť naší mise. Bylo mi jí líto. Trochu jsem zpomalila, ale pak jsem na to zase šlápla, nemělo by to smysl.

Blížil se průjezd zátarasem a s tím i nejnebezpečnější část mého útěku. Strážní byli samozřejmě varováni, že se asi pokusím prorazit a tudíž byli na mně řádně připraveni. Já ale také.

Zašpérovala jsem řízení vozu a vylezla poklopem ven. Směr jízdy jsem korigovala nohama. Vytáhla jsem s sebou dvě protitankové střely a jednu poslala napřed. Naštěstí poslední úsek byla rovinka, jinak bychom museli vymyslet náhradní variantu útěku.

Toto jsme probírali nejvíce. S útokem raketami přišel Boris a mě se to tak zalíbilo, že jsem to i přes protesty většiny prosadila. Je fakt, že s raketou jsem dosud nestřílela, ale Boris a Jegor mě s ní naučili zacházet. Vše samozřejmě proběhlo jen nasucho, ale oba svorně tvrdili, že efekt po výstřelu není tak strašný. První střela byla delaborovaná a zmenšena její nálož asi o třetinu. To mělo zaručit, že všech pět maníků, co mi budou bránit v odjezdu to přežije.

To, jak tvrdili, že to bude hračka odpálit Vichr, (tak se totiž jmenuje ta raketa) si s nimi ještě zpravím. Protože takovou prdu do ramene jsem ještě nedostala, málem mě to vytáhlo z poklopu. Nohama jsem se jen taktak zachytila za volant. Druhotný efekt výstřelu byl ten, že Mazánek sjel ze silnice a namířil si to do lesa...

„Do prdele!“ Zařvala jsem a zalezla rychle zpátky. Prudce jsem trhla s řízením a snažila se dostat kolos na silnici. Zátaras se rychle přibližoval. Nevěděla jsem ani kam raketa dopadla a jakou udělala škodu. Konečně se mi podařilo srovnat obludu, ale na další odpal bylo už pozdě. Pro tento případ jsem měla náhradní řešení.

Kalašnikov a dva izolepou slepené zásobníky.

Zase jsem se vyškřábala ven a z hrůzou zjistila, že raketa dopadla těsně před bránu a neudělala v ní žádnou škodu. Při pohledu na padesáticentimetrové smrky jsem propadla panice. Naslepo jsem vystřílela jeden zásobník, kalašnikov zahodila a zapadla zpátky.

Začala jsem hledat bezpečnostní pás. V poslední vteřině jsem stihla ještě zatroubit a varovat mé černé pasažéry, že se pojedou s kopce.

Náraz byl strašlivý.

Myslela jsem, že se Mazánek postavil na hlavu. Zadní kola se zdvihla o metr nahoru a ryli jsme drškou v zemi.

Prasknul chladič, praskla náprava a teplota oleje začala stoupat.

„Zkurvený smrky a zkurvená raketa!“ Pomyslela jsem si. Nicméně jsme stále pokračovali v cestě. Rychlost klesla asi na třicet kilometrů v hodině, ale stále jsme jeli. Vyčítala jsem si ten nápad, střílet raketou na zátaras. Zkoušela jsem na to šlápnout, ale motor akorát víc řval a jinak se nic nedělo. Bála jsem se zastavit. Bylo to zlé. Teplota oleje pořád stoupala, až se rafička dostala do červeného políčka a tam zůstala spokojeně trčet.

„Aspoň už dál nepolezeš, svině jedna!“ Supěla jsem vzteky a zatočila vlevo, abych se konečně dostala na asfaltku vedoucí kolem Ladožského jezera. Ale ouha! Vůz jel pořád rovně, rvala jsem volant, co to šlo, ale výsledkem bylo, že se jen kouřilo z pneumatik.

Zastavila jsem.

Vylezla ven a šla se podívat, co se to stalo. Nevěřila jsem svým očím. Předek auta byl totálně zdeformovaný, tekla tam i nějaká voda, byl cítit spálený olej a guma. Mezi oběma předními koly byla napasovaná kláda. Pokoušela jsem se ji skopnout dolů, ale bezvýsledně.

„Motorovku!“ Rozhodla jsem a vyběhla do nákladního prostoru. Ozývalo se tam nějaké sténání, ale neměla jsem čas zjišťovat, co se stalo. Popadla jsem z předsíně pilu a pospíchala s ní dopředu. Podařilo se mi ji napoprvé nakopnout a se zachmuřeným obličejem se pustila do vyprošťování. Po nějaké chvíli se mi to povedlo. Při pohledu na pneumatiky se mi zastavilo srdce. Z obou lezly dráty a kouřilo se z nich.

„Měla jsem zastavit dřív, kurva!“ Práskla jsem s pilou na zem a oběhla zbytek vozu. Kromě totálně zničené první nápravy a motoru se zbytek zdál v pořádku.

„Chudáčku...“ Pohládila jsem spěšně Mazánka po druhé nápravě a špitla: „Vydrž.“

Vyšplhala jsem se do kabiny a opatrně dala zpátečku. Mazánek se neochotně začal šplhat na utrženou krajnici, kola ale podkluzovala, jemně jsem tam kopla redukci a dostala se tak nahoru. Hypnotizovala jsem ručičku oleje, ať se vrátí zpátky, ale ji to ani nenapadlo.

„Bestie!“ Procedila jsem a rozjela se směrem k ruským hranicím.

xxxxx

Čtyřicítka, to byla moje maximální rychlost. Motor prosil o slitování, ale já ho trápila dál. Poté, co mi začaly padat otáčky, jsem zastavila a nechala vystydnout motor. Šla jsem se podívat na mé námořníky.

Takovou pohromu jsem nečekala. Nejhuř ze všech byl na tom Volod'ja, v době nárazu totiž stál opřený o stěnu a nedržel se. Měl zřejmě proraženou lebku a byl v bezvědomí. Ostatní na tom byli také dost blbě... dvě zlomené nohy, jedna ruka, vymknuté rameno a kotníky. Drobné oděrky a boule nikdo nepočítal. Co bylo ale divné, že si nikdo nestěžoval. Nikdo mi nenadával, že jsem kráva, že neumím řídit. Volod'ju jsme položili na stůl a oholili mu hlavu. Oskar, náš zdravotník, mu provedl okamžitě operaci.

„Co chceš dělat?“ Zeptala jsem se ho, když do něho rýznul skalpelem.

„Trepanaci.“ Pokrčil rameny. „Nejdříve je nutné zmenšit tlak na mozek. Tlačí na něho úlomky z jeho lebky. Vono to vypadá složitě, ale tohle už prováděli ve Starém Římě a dokonce i Inkové, kteří neznali ani kolo. Bude v pohodě, neboj. Uplácáme mu z titanu nějakou destičku a tu pak přiložíme na tkáň, sroste to. Hlavně nás doprav na základnu.“

„To bude trochu problém...“ Vysoukala jsem ze sebe.

„Jak to? Co se stalo?“ Chtěli vědět všichni.

„No...“ Najednou jsem nevěděla co říct. Byla jsem zase ta ustrašená malá holka. „Chladič je... a taky olej... asi tam něco prasklo.“ Pokrčila jsem rameny. „Já totiž netrefila ten zátaras a... vona to byla taková prda z tý rakety, že mě to málem vyhodilo z auta.“ Líčila jsem jim, co

se stalo, protože oni pochopitelně nevěděli nic. „Zachytila jsem se volantem, ale zároveň strhla řízení...“ A odvyprávěla jsem jim sled událostí.

„Tys fakt projela tím zátarasem?“ Nevěřil Ivan. Kývla jsem.

„Já jsem tam totiž svýho času sloužil a vím, jak ty klády byly tlustý...“

„Přes půl metru.“ Doplnila jsem.

„Ty vole, to jsme teda měli štěstí, že jsme vůbec tady. To fakt prasknul jenom chladič?“

„Ty říkáš jenom?“ Uraženě jsem se zeptala. „Otáčky spadly, můžu jet jenom čtyřicítkou a...“

„A zkusilas zapojit druhý okruh?“ Nadhodil Kolja, původně první důstojník na Alexandru.

„Jaký druhý okruh?“ Kroutila jsem hlavou.

„No prostě druhý okruh!“ Pokrčil rameny Kolja. „U spolujezdce je odklápěcí skříňka...“

„To vím, tam mám náboje do revolverů.“ Rychle jsem přikývla. Všichni se zasmáli a Oskar se mě zeptal:

„Nechceš kus lebky?“ A v pinzetě držel kus Volod'ovy tkáně.

„Cožé? Prosím tě, hlavně opatrně!“ Pokárala jsem ho. „Jak mám zapojit druhý okruh, to bude hrozně těžký!“

„Nebude...“ Mávnul rukou Kolja. „... za těmi tvými náboji jsou tři kohouty. Ten první vlevo, po směru jízdy zavřeš a prostřední povolíš. Je to jednoduché.“

„Fakt? Jenom takhle?“ Ujišťovala jsem se.

„Jasně! Pohoda, my Rusové stavíme všechno hrozně jednoduchý a důkladný!“

„Jestli to je fakt, tak dostaneš pusku!“ Slíbila jsem mu, to ovšem vzbudilo všeobecné ovace.

„A co já?“ Ptal se Oskar, celý od krve.

„Ty taky, ale udělej to pořádně!“ Prikázala jsem mu.

„Rozkaz, kapitáne!“ Postavil se do pozoru a zasalutoval.

„Já to du vyzkoušet!“ Oznámila jsem jim a vypadla z vozu.

„Hlavně nikam teď nejezdí, potřebuju absolutní klid.“ Křiknul na mě ještě Ognicev.

Vylezla jsme na sedačku, odklopila přihrádku, vyházela náboje a přede mnou se objevila soustava ventilů. Levý jsem zavřela a prostřední povolila, přesně, jak mi Kolja řekl a nastartovala motor.

Ručička oleje automaticky naběhla do červeného políčka. Pohrozila jsem jí a vylezla z auta. Nějakým hadrem jsem narychlo zavázala místa, kde kapal olej a zalezla zase dovnitř. Můj první pohled směřoval na ukazatel teploty oleje. Rafička pořád trůnila na svém místě. Sepjala jsem ruce a začala předříkávat modlitbu, Andělíčku, můj strážníčku... Nevím, jestli to bylo tou modlitbou nebo Koljovou radou, ale ručička začala pomalu klesat.

„Dobrý, dobrý, ještě trochu... ták... jen pojd'...“ Lákala jsem jí a postrkovala očima. Po deseti minutách zalezla do zeleného políčka a já vykřikla tak nahlas, že to museli slyšet i brouci na oběžné dráze.

Sprintovala jsem zpátky do nákladového prostoru a vlepila Koljovi pořádnou pusku. Pak jsem objala i Oskara. Byl celý od krve, ale to mě neodradilo. Ostatní začali pískat a chtěli také políbit. Co jsem s nimi mohla dělat... Každý dostal pusku, ne teda už tak vášnivou jako ti dva, ale všichni byli spokojení.

„Pneumatiky jsou v čoudu!“ Oznámila jsem tiše Koljovi.

„Pneumatiky?“ Zasmál se. Kývla jsem. „Přední? Tak to je blbost, ty něco vydrží, když tak zapni dofuky. Na tunelu, po tvé pravé ruce, je osm malých rýhovaných matiček.“

„Jo, to jo.“ Potvrdila jsem.

„Tak, ty první dvě vyšroubuj, co to půjde nebo jen tak do půlky, to bude lepší. Bude to v pohodě, neboj.“

„Fakt?“ Nevěřičně jsem se zeptala.

„To víš že jo, tohle něco vydrží!“ A poklepal na stěnu.

„Hotovo!“ Oznámil Ognicev. „Operace dokončena, pacient teď potřebuje co nejvíc klidu.“

„Položte ho támhle do postele a jeden buďte u něho, ať nespadne. Zítra pojedem dál.“ Oznamila jsem jim. Dneska těch zážitků už bylo dost. Oskar poděkoval a dal se do ošetřování ostatních. Na řadu přišly zlomeniny...

XXXXX

Na „útěku“ jsme byli už třetí den, když k nám přišla „návštěva“... Stalo se to pozdě odpoledne. Parkovala jsem u toho rybníka, ve kterém jsem se už jednou koupala. Pánové byli zalezlí uvnitř vozu, nikdo nesměl ven. Já jsem se smočila ve vodě a udělala pár temp, když tu z lesa vyběhl exit'ák. Úplně jsem zapoměla, jak jsou rychlí... Zbraně jsem měla na matračce asi deset metrů od sebe. Kraulem jsem se tam snažila dostat, nevěděla jsem také, jaký má exit'ák vztah k vodě. Ukázalo se, že kladný...

Skočil šipku rovnou ze břehu a vyplaval těsně za mými patami. Od matračky mě dělilo ještě dvě tempa, když mě chytnul za nohu. Vyškubla jsem se mu a máchla rukou pro zbraň. Tentokrát mě pevně chytnul za lýtko a já ucítila jeho drápy. Snažila jsem se vykroutit, ale nešlo to, přitáhl si mě k sobě. Matrace, díky vlnám, které jsme udělali se dostala blíž k nám a já na ní poslepu hmátla. Uchopila jsem něco velkého a těžkého.

To už jsem ale polykala andělíčky, protože exit'ák mě stahoval dolů. Naklonila jsem se k němu a zmáčkla spoušť.

Nastalo něco neuvěřitelného, najednou bylo všude plno bublin a tlaková vlna mě od něho odmrštila. Zbraň mi vypadla z rukou a já začala kopat nohama a dostala se tak nahoru.

První nádech byl to nejsladší, co jsem v životě cítila. Vzduch voněl a všude bylo krásný ticho.

Až po chvíli jsem zjistila, že nic neslyším, protože jsem měla prasklé bubínky...

Exit'ák nikde, rychle jsem kraulovala ke břehu, matračka byla uprostřed rybníka a já neměla odvalu plavat za ní. Na břeh jsem se dostala totálně vyčerpaná, ale musela jsem dál. Doklopýtala jsem do auta a zamknula se. Po exit'ákově nebylo ani stopy, rychle jsem tedy nastartovala a bleskově se vzdálila od toho místa děsu.

Z uší a očí mi tekla krev. Vůbec jsem neslyšela motor a vyčítala si tu hroznou chybu, že jsem se rozhodla jít plavat. V hlavě mi hučelo. Sledovala jsem budíky a otáčkoměr. Vše bylo v pořádku, asi po padesáti kilometrech jsem zastavila a šla dozadu.

Na papírek jsem napsala, že nic neslyším a ve stručnosti jsem popsala, co se mi přihodilo. Oskar se mi podíval skrz nějaký trychtýř do ucha a svítil si tam baterkou. Něco na mně mluvil, ale nerozuměla jsem. Když křičel, slyšela jsem každé druhé slovo. Bylo to špatné. Oskar na papírek napsal, že by se to do tří dnů mělo zlepšit. Poděkovala jsem mu za to a řekla, ať jsou opatrní.

„Musíte držet hlídky u dveří!“ Kývli, že rozumí a já se vrátila zase zpátky do kabiny. Skoro jsem brečela, mrzela mě ta neopatrnost a taky smůla, která mě potkala. Muselo se to stát v době, kdy sluch budu moc potřebovat. Kdyby se to stalo na základně, ale teď...

XXXXX

Ognicev měl ale pravdu, sluch se skutečně o něco zlepšil, ale pořád to nebylo ono. Kluci na mě museli hrozně křičet, dělali si z toho srandu, že jsem hluchá jak stará babka. Ptala jsem se, jestli se s tím něco dá dělat, ale řekl, že ne, že bych musela jít na operaci.

„Dřív by to nebyl problém, to by ti to doktoři spravili, ale nyní... sotva. Ani na základně nemáme takové možnosti.“

Bylo to tedy definitivní. Kdybych před sebou neměla takové posláním, tak bych snad spáchala sebevraždu. Postupně jsem zjišťovala, jak je sluch potřebný a důležitý. Nikdy mě to před tím ani nenapadlo...

XXXXX

Blížili jsme se k Mozyru. Ještě jednou jsem zažila útok exitáka, ale vše proběhlo v klidu. Odklopila jsem poklop a exiták nakoukl dovnitř. Brokovnicí jsem mu ustřelil hlavu, uklidila svinčák a šla spát. Poklepem na rám motoru jsem dozadu signalizovala, že jsem v pořádku. Druhý den se hoši ptali, co se stalo.

„Exitas.“ Zakřičela jsem na ně, ale pak se omluvila, protože jsem si pořád na svojí hluchotu nemohla zvyknout. Nikdo nic neříkal. Všichni to chápali.

Co mě dělalo velikou radost, bylo uzdravení Volodi. Denně jsem se chodila ptát na jeho zdraví. Probral se z bezvědomí a přestože byl hodně slabý, snažil se bagatelizovat své zranění. Dokonce se dožadoval o zapsání na hlídku proti exitákům. Dělali jsme si z toho srandu, ale Volod'a to bral vážně, byl na ně správně nažhavený. Říkal, že může ležet v posteli s kalašnikovem, že to nemůže nikomu vadit.

„To víš že jo a zamastíš mi peřiny!“ Usadila jsem ho a všichni kolem propukli v nezřízený smích. Volodu jsem si velmi oblíbila. Kdykoliv jsem měla čas, tak jsem si sedla k jeho lůžku a otírala mu z čela pot. Blbé bylo, že jsme se spolu nemohli moc bavit, já jsem nic neslyšela a Volod'a musel křičet. Na nějaké důvěrnosti to tedy nebylo...

Na místo jsme dorazili desátý den od našeho útěku. Zacouvala jsem do krtince a kluci tak mohli poprvé vystoupit nadechnout se čerstvého vzduchu. Kolja objevil tajnou chodbu, která vedla z krtince až do řídicího střediska a tak se mohli nepozorovatelně rozmístit po základně.

Začala třetí etapa naší odvety. Celkem jsme to měli rozplánované do pěti etap: První - útěk, druhá - cesta, třetí - aktivace raket, čtvrtá - odpal a pátá - útěk a rozptýlení.

Po odpálení raket jsme se chtěli rozdělit do pěti skupin po třech lidech. Tak bylo zajištěno, že alespoň někdo přežije. Měli jsme se opět sejít na předměstí Minsku, kde byl postaven protiatomový kryt. Všichni znali nazpaměť cestu, ale každý se tam musel vydat jinudy.

Přemýšlela jsem o tom, jak se asi vede chlapcům, kteří se vydali přes hory do Norska. Neměli jsme o nich pochopitelně žádné zprávy, dodržovali jsme rádiový klid. Po třech dnech pobytu na základně, kdy jsem se bavila tím, že jsem Toyotě rozebrala poloosu a Kolja mi pro ni vytočil na soustruhu náhradní kulový čep, přišla zpráva, která fatálně ovlivnila následující období...

Přišel s ní Saša a ještě nějací pánové. Nejdřív po mně jen pokukovali a drželi se stranou. Bylo mi divné, co tam pořád lelkují, když bylo potřeba udělat tolik práce. Kývla jsem na ně. Saša se podíval na ostatní a pak se ke mně vydal. Zahleděl se mi do očí, byly podivně lesklé.

„Co je?“ Zeptala jsem se. Saša ale neodpověděl. „Co se stalo?“ Zopakovala jsem otázku. „Volod'a...?“ Vytřeštila jsem oči, protože Volod'ovi poslední dobou nebylo moc dobře. Saša ale zakroutil hlavou. Chytnul mě za loket a táhnul stranou. Poplašeně jsem se ohlédla po ostatních, ale všichni čuměli do země.

„Chci vědět, co se stalo!“ Zakřičela jsem.

„Hlavice nejdou aktivovat...“

„Cožé?“ Nerozuměla jsem tomu. „Ják nejdou? Jsou to atomovky, né?“

Kývnul, ale nic neřekl.

„Prosím tě, Sašo, uklidni se, nějak to musí jít...“

„Je to starší typ, tyhle nejdou. Kdyby se jednalo o Topol M, tak jo, to je stejný jako má 3M30, ale tohle je jenom Topol, ten je starší... je mi to líto.“

Sesunula jsem se na zem. Saša mě zachytil.

„Co teď?“ Podívala jsem se na něho se slzami v očích. Nejdřív ty bezesné noci, kdy jsem nemohla kvůli té hrůze usnout a teď totální propadák. Zhroutila jsem se. Zase jsem brečela, nešlo to zastavit. Všechno se spiklo proti mně. Byla jsem ráda, že mě odvedl pryč od ostatních. Tady jsem měla klid se vybrečet. Netrvalo to však dlouho, slzy brzo došly a já jen seděla se zkřiveným obličejem a vzdychala.

„Musíme něco udělat!“ Vyskočila jsem na nohy, pevně rozhodnuta zvrátit situaci.

„Co chceš ale dělat?“ Nechápal Saša.

„Dojedem si pro ty druhý Topoly! Předěláš je!“

„To nejde, Radko.“ Odporoval.

„Jak to, že to nejde?! Co to je za blbost?!“

„Já nevím kde jsou dislokovaný a s největší pravděpodobností je zničili. Je zázrak, že na tyhle nepřišli.“

„Když nepřišli na tyhle, tak nemuseli přijít ani na ty druhý!“ Trvala jsem na svém.

„I kdyby, je to někde na konci Sibíře. Nikdo neví kde, ani o týchle základně jsme neměli tušení, natož pak kde jsou nejnovější rakety. Nikdy tam nedojedem, je to hrozně daleko a cesty... to nepůjde.“ Protestoval.

„Tak pojedeme vlakem!“

„Vlakem? Ses zbláznila, jak?“

„Parním! Nalodíme se i s Mazánkem a jsme tam za týden. Můžem to stihnout!“

„Tři roky jsou koleje neudržovaný, žádnou lokomotivu nezprovozníš... to nepůjde. Je mi to líto. Musíme se spolehnout na druhou skupinu!“ Otočil se a odešel. Dívala jsem se za ním. Začala jsem chodit sem a tam a přemýšlet, jak z toho ven. Uvažovala jsem, co by udělal Adam, ten by měl určitě nějaký plán v záloze...

Nakonec jsem se vrátila zpátky do dílny. Ostatní tam už postávali a tvořily se debatní kroužky. Nikdo se však ke mně neodvažoval přiblížit. Ani Volod'a.

Postavila jsem se doprostřed a počkala, až mě budou plně vnímat. Saša se díval bokem a ani ostatní na tom nebyli se sebedůvěrou lépe. Čekala jsem, když už se začali vrtět a ošívát, protože jim bylo nepříjemné, jak po nich čumím, spustila jsem:

„Jestli jsem tomu dobře rozuměla, tak rakety nemůžem použít, je to tak?“ Dva tři lidi, včetně Saši, neznatelně kývli.

„Jaké jsou tedy vaše návrhy?“

Odpovědí mi však bylo hluboké ticho.

„Takže se máme vrátit na základnu a dělat, že se nic nestalo?“ Nadhodila jsem. „Myslím, že už se trochu známe a asi víte, že já se tak snadno nevzdám.“ Každému z nich jsem se zahleděla do očí a řekla:

„Mám plán.“ Na chvíli jsem uviděla v jejich obličejích naději, ale tu vzápětí vystřídal pesimismus. Jakej asi může mít plán čtrnáctiletá holka...

„Co jsem pochopila ze Sašova líčení, tak nefunkční jsou pouze hlavice, raketa je jinak v pořádku...“ Saša opět pokýval hlavou.

„Jiné hlavice nemáme...“ Pokračovala jsem dál. „Našimi protivníci jsou brouci...“ Naznačovala jsem jim, kam mířím a čekala, jestli se někdo chytne. Když nikdo nereagoval, položila jsem jim otázku:

„Jak se hubí tato havěť? Jak ošetřit pole proti plísním, proti škůdcům...No?“ Na všech z nich bylo vidět veliké napětí a očekávání.

„Pesticidy!“ Dokončila jsem za ně.

Nastalo všeobecné vzrušení. Jeden začal mluvit přes druhého.

„Musíme nastudovat, jaký přesně insekticid na ně použít, jaký druh. Zvolit řádné množství a...“ Radil někdo, další se strachoval: „Jen aby to bylo účinné...“ Padaly i takové názory, abychom se spojili se základnou a aby i druhá skupina změnila náplně.

Rázně jsem je však přerušila:

„Vím, kde takový pesticid hledat!“ Všichni se na mě vzrušeně podívali. Už jsem byla zase jejich velitel, kterému důvěřovali. Dojalo mě to, ale musela jsem držet image drsné holky.

„Na své cestě jsem objevila kousek od Žiliny, to je město na severu Slovenska, velikou fabriku, která vyráběla tohle svinstvo. Pojedu tam a přivezu nějaký kanystry, naplníme

hlavice tím bordelem a pustíme to na brouky! Nezamoříme s tím Zemi a zlikvidujeme ten zasraný hmyz!“ Vykřikla jsem. Ostatní propukli v jásot a několikrát mě vyhodili do vzduchu. Byla to nezapomenutelná chvíle. Dokonce se mi i Volod'a přišel omluvit, že už si myslel, že jsme v koncích. Dala jsem mu pusu, jako že mu odpouštím a on mě vzal do náručí. V jeho mohutném objetí jsem se cítila jako ptáče...

XXXXX

Z raketové základny jsem odjela třetí den po té, co jsem oznámila náhradní plán. Celé ty dny byly vyplněny horečnou činností. Nic jsme nemohli ponechat náhodě. Vzala jsem si jenom tolik věcí, kolik jsem potřebovala. Na Slovensko jsem jela jen s Volod'ou, Sašou, Oskarem a Ivanem. To byli moji nejbližší lidé, měli mi pomoc při nakládání sudů s pesticidy. Zbytek zůstal uvnitř základny, dala jsem jim přísný zákaz vylézat ven, či vyvíjet jakoukoliv činnost, která by vedla k prozrazení. Jako velitele jsem jim určila Kolju, který zároveň zodpovídal za oživení raket a zprovoznění míst odpalu. Měli tam být jako myšky, aby na sebe nepřilákali nežádoucí pozornost.

Do Žiliny jsem jela stejnou cestou jako posledně. Kromě dvou přepadení jsem nezaznamenala nic zvláštního. Všechna se uskutečnila večer a na to jsem měla vypracovaný standardní postup. Cestu jsem ale musela trochu pozměnit, protože některé mosty neměly takovou nosnost, abych po nich mohla přejet. Musela jsem jet proto oklikou a do Žiliny dorazila s jednodenním zpožděním.

„Tak, všichni ven!“ Nakázala jsem jim další den, když už jsem měla celou továrnu v merku. Vzadu ve skladu jsem objevila zelené sudy s lebkou a zkříženými hnáty. Tovar vypadal slibně, bylo tam dvojnásobné varování, že se jedná o koncentrát, který je nutno ředit 1:10 000. „To by mohlo být ono.“ A usmála se při pomýšlení, až taková pecka vybuchne pět kilometrů nad zemí. Vítr to roznese do široka daleka a broučci...

Jak jsem zjistila, tak raketa má nosnost jednu tunu, jedna hlavice tedy unese asi sedmdesát pět kilo nákladu (pesticid nacpeme i do klamných hlavic). Do raket, jak spočítal Saša, se jich tedy vejde čtyřicet pět sudů. Chlapi naložili pro jistotu celkem padesát dvěstělitrových sudů a z ostatních se udělají granáty. Prý, kdyby se nás broučci rozhodli osobně potrestat.

„Jak tak čtu ten návod...“ Mračil se Volod'a, který se po operaci dal velmi rychle dohromady. „... tak si nejsem jistej, že to je slabší než atomovka... Jestli bude vát ten správný vítr... a prášek se rozptýlí, hmm.“

„Ty se taky pořád bojíš!“ Napomenula jsem ho a když jsem viděla, že se nikdo nedívá, tak jsem ho ještě plácla po zadku. Zhroutil se naoko bolestí a začal škemrat:

„Má paní mě už zase bije, prosím o odpuštění, jestli jsem řekl mé paní něco špatného a...“

„Prosím tě!“ Zvedla jsem ho nahoru, protože se svým obličejem se začal nebezpečně přibližovat mému klínu.

„Vstávej! Seš blbej...“ A dala mu pusu.

„Má paní je velice laskavá.“ Uklonil se způsobně Volod'a a já nevěděla, jak se mám tvářit. Volod'a mě svým chováním často přiváděl do rozpaků a když jsem objevila ty sudy a všem je ukázala, navrhl, aby mě povýšili do hodnosti plukovníka.

„To by ale přeskočila dvě hodnosti.“ Oponoval se smíchem Saša.

„A co?“ Hájl Volod'ův návrh Oskar. „Když se jedná o mimořádné zásluhy... a hlavně, bude mít větší hodnost než Vatin!“

To zabralo, musela jsem vytáhnout zpod sedačky láhev vodky a napít se s nimi. Ivan to ještě vylepšil tím, že někde sehnal tři zlaté hvězdičky, hodil je do velkého panáka a řekl:

„Nebudeš opravdovým plukovníkem, jestli se k těm hvězdičkám nepropiješ!“ Všichni tím byli nadšeni a já se poplašeně podívala na Volod'u. Ten byl ale s nimi a tvrdil, že to je starý zvyk z ruské armády.

„Takhle se u nás normálně povyšuje...“ Bránil to. „... a jestli chceš být opravdový plukovník...“ Pohrozila jsem mu, ale nakonec přeci jen popadla stakan a pomalu, doušek po doušku, pila. Pálilo mě v krku, ale podařilo se mi chytnout všechny hvězdičky mezi rty a rozbila skleničku o zem. Ostatní propukli v divoký jásot, až jsem se obávala, jestli to někdo neuslyší.

Kromě ranního bolení hlavy to však zůstalo bez následků.

Večer, než jsem šla spát, se mi zdálo, že po obloze vidím zelené a modré světlo. Navzájem se honila a pak to zelené vybuchlo v záplavě oranžového ohně... Polila jsem si hlavu vodou z PETlahve a slíbila si, že se alkoholu už ani nedotknu.

XXXXX

Ráno, ještě s kocovinou, jsem vyrazila zpátky do Běloruska, cestu jsem měla dobře zmáknutou a nebyly žádné problémy. Dokonce žádný exit'ák nás nepoctil svojí návštěvou, jen mi byla divná ta světla... další noc se totiž to představení opakovalo a pak i přes den jsem si všimla, že se něco děje. Zastavila jsem, vyběhla z vozu a zabouchala na kluky. Saša opatrně vykoukl.

„Pojďte se na něco podívat!“ Vyzvala je a ukázala na oblohu.

Dělo se tam něco zvláštního. Po obloze létaly blesky a jeden do druhého do sebe vrážely.

„Co to je?“ Koulel očima Oskar.

„Nevím...“ Odpověděla jsem. „... začalo to už včera večer, jak jste mě povýšili. Myslela jsem, že jsem opilá a že se mi to jen zdá, ale... Je to divný, jako by se broučci rozhodli udělat nám slavnostní ohňostroj.“

„Mě se to nezdá...“ Sýčkoval Ivan. „Jestli ti parchanti nepřišli na to, co máme za lubem...“ Pokrčila jsem rameny.

„Děláte granáty?“ Zeptala jsem se. Souhlasně kývli a já řekla: „Jen ať si přídou, dostanou pořádný nářez! Nasedat! Co tady okouníte?! Do vozu!“ Zahнала jsem je zpátky, vlezla za volant a šlápla na pedál.

Světla na obloze se mi vůbec nelíbila.

XXXXX

Cesta zpět mi trvala rekordních pět dní. Na to, že většina cest byla v dost bídném stavu i na Mazánka to byl slušný výkon.

Jednu dobu obloha zářila všemi barvami, nejdříve jasně převládala modrá a pak zelená. Vypadalo to jako polární záře s tím rozdílem, že jak jsme se dostávali víc na sever, světel bylo vidět čím dál tím míň.

Na základnu jsme dojeli první listopadový den. Vzduch voněl zimou a sněhem. Radostně jsme se pozdravili s kamarády, které jsem tu musela nechat.

„Viděli jste ty barvy?“ Ptal se jich dychtivě Ivan.

„Jaké barvy?“ Ptalí se ho ostatní podezřívavě.

„No ten ohňostroj na obloze, vypadá to, jako by brouci něco slavili, vy jste nic neviděli?“ Divil se.

„Přestaň si z nás dělat srandu!“ Okřikl ho Kolja.

„Ne, vážně, něco se děje! Na obloze, hochu, bylo hotový rodeo! Nic podobného jsem v životě neviděl, vid' plukovníku?“ Dožadoval se mého zastání Ivan.

„Plukovníku...?“ Nechápal Kolja.

„Jó, my sme vám to neřekli! Chá, vona tady kapitán... Teda, pardon...“ Způsobně se Ivan uklonil. Našla nějaký brutální insekticid, který se ředí 1:10 000. Něco fakt vostrýho! Kam se

na to sere DDT!“ Cynicky se rozchechtal. „Za to jsme ji povýšili ob dvě hodnosti!“ Oznámil jim novinku Oskar.

Nastalo všeobecné veselí. Musela jsem opakovat ten trik s hvězdičkami a vodkou. Nadšená jsem z toho, pravda, nebyla, ale oni si nedali říct. Prý mě nebudou uznávat, dokud to nezopakují...

XXXXX

Ráno jsem je brzy vyhnala z pelechů. Lenošení bylo dost, museli jsme hned plnit hlavice. Je ale fakt, že kluci se za těch čtrnáct dní činili, rozmontovali všechny rakety a bojovou část hlavice dali stranou do skladu. Mohli jsme tak rovnou začít plnit. Litovala jsem jen, že jsem nevezala víc lidí, práce šla pomalu a my ji museli dělat opatrně.

Týden nám trvalo, než se to všechno podařilo. Měli jsme už deset dní zpoždění a já si dělala starosti, aby druhé skupině nepovolily nervy. Útok jsem musela začít já a to odpálením na základnu ve Finsku. Teprve poté mohla být odpálena Bulava s jaderným nášupem.

„V tropech teďka začíná období sucha. To je pro nás dobré.“ Pochvaloval si Saša. Já to jeho nadšení nejdříve nechápala, ale pak mi to došlo. Nebude pršet, vzduch bude suchý a prášek se tak lépe rozptýlí v atmosféře! To je ono!

„To je fakt!“ Pochválila jsem jeho úsudek.

„Přepočítali jsme taky rozptýl insekticidu. Brouci budou čumět!“ Přidal se Volod'a.

„Hmm a jak to vypadá?“ Čekala jsem spíš nějakou jobovku, ale byla jsem mile překvapená...

„Vypadá to bledě...“ Zesmutněl Volod'a a mně začlo tlouct srdce rychleji. „...pro brouky.“ Dodal.

„Ty!“ Šťouchla jsem ho do ramene. „Tohle mi nedělej nebo ti nebudu podepisovat vycházky!“ On se jen postavil do pozoru a zasalutoval.

„Dle rozkazu!“

„Prosím tě, nech těch srandiček! Na co jste přišli?“

„Co máme záznamy o směrech větru...“ Volod'a otevřel notebook a já spatřila mapu světa s pohybujícím se vlněním vzduchu. Moc jsem tomu nerozuměla. „...zjistili jsme, že na začátku období sucha vanou větry od západu na východ a jižním směrem.“ Významně se na mě podíval.

„Hmm. Pokračuj.“ Vyzvala jsem ho.

„No a... vidíš to?“ Ukázal na monitor.

„Co mám jako vidět, nejsem metereolog!“ Odsekla jsem. Volod'a se zasmál kouknul na Sašu a Kolju a řekl:

„Díky těm větrům, ušetříme tři rakety a můžeme tak zasáhnout i Afriku a jih Číny! Brouci půjdou do prdele!“ Vykřikl a uchopil mě do náručí. Líbali jsme se. Poprvé veřejně, trochu jsem se styděla, ale pak mu to stejně vroucně v noci oplatila...

Byla jsem v sedmém nebi a nebylo to jenom tou radostnou zprávou o ušetřených raketách.

XXXXX

Nastal čas vyjet s Topoly na odpalovací stanoviště. Seděla jsem symbolicky za volantem prvního vozu. Čtrnáctikolová superobluda, vážící 81 tun, se důstojně vyplazila s funěním ven z krtince. Musel to být neskutečný pohled, tohle dvacetimetrové monstrum řídila teprve čtrnáctiletá holka s beruškami ve vlasech. Motor hučel jak parní elektrárna, z celého toho „zařízení“ šel strach. I Mazánek byl proti tomu drobek.

Opatrně jsem najížděla do zatáček a nechtěla nic pokazit. Celá jsem se chvěla a mráz mi běhal po zádech. Teď konečně vrátíme broukům to, co si zaslouží! A s pocitem zadostiučinění jsem

dojela na vytyčenou betonovou startovací plochu a s pomocí Kolji zvedla celé to monstrum na hydraulické podpěry. Byly to čtyři neskutečně velké talíře, které zabraňovaly tomu, aby se MAZ při odpalu převrátil.

Vozy byly propojeny tlustými kabely s Mazánkem, do kterého Saša s Ivanem nahráli software s novými souřadnicemi dopadu raket. Dívala jsem se na ty dva s úctou. Odpal normálně zabezpečuje šest mužů, my jsme to museli zvládnout ve třech. Ostatní byli na odpalovacích stanovištích nebo u hasičského vozidla. Palivo do raket bylo totiž značně agresivní a některý svár za tu dobu nemusel vydržet. Všichni námořníci se o Bělorusech vyjadřovali s despektem a nadávali jim do holomků a amatérů. Já jsem je ale hájila...

„Nezapomeňte na to, že nebejt nich, tak jsme jen potrava pro Exitas! Jenom díky nim můžeme učinit odpal!“ To je do jisté míry srovnalo, ale Ivan stejně kritizoval jejich zjednodušený odpalovací postup.

„Hlavně to udělejte pořádně!“ Opakovala jsem pořád dokolečka. „Na nic nezapomeňte! Můžu to klidně odložit o dva dny, to je jedno. Hlavně ať je všechno OK!“ Chodila jsem mezi nimi jako nervózní fena a pořád štěkala. Pak jsem si ale uvědomila, že je svou přítomností akorát znervózňuji a šla se raději převléct. Vzala jsem si na sebe maskáčové kalhoty a černou taktickou vestu se třemi zlatými hvězdami. Byla jsem na ně hrdá, tihle námořníci by jen tak z plezíru nikoho nepovyšovali. Hned poté jsem zalezla do Sedánka, tam mi bylo dobře, připomínal mi mé samostatné začátky a taky Šárku, Milana a Adama. Měla jsem zase slzy na krajíčku, když za mnou přišel Volod'a.

Zaťukal na okno.

„No?“ Podívala jsem se na něho. V jeho obličejí ale nebylo nic znát. Pak se usmál a řekl:

„Hotovo, můžeme střílet.“ Opřela jsem se do sedačky a zhluboka vydechla.

Konečně! Konečně jim vrátíme i s úroky to, co oni udělali nám! Vylezla jsem z vozu, ale kolena jsem měla najednou nějaká slabá. Volod'a to asi zjistil a vytáhl z kabátu vodku.

„Dáš si?“ Nesměle se zasmál, protože věděl, že alkohol moc nemusím.

„Jo,“ Řekla jsem, sáhla po flašce a dala z ní dva hlty. Pomohlo to. „Brrr!“

„Síla, co? Tu jsme si vypálili sami!“

„Cožé?“ Oklepala jsem se. „Doufám, že neoslepnu. Už teď jsem hluchá!“

„Neboj, v pohodě, mám praxi.“ Uklidňoval mě.

Moc to nepomohlo, ale než definitivně oslepnu, tak ještě stačím odpálit rakety.

„My nebudeme odpalovat z Mazánka?“ Ukázala jsem na velitelské stanoviště. Volod'a ale zakroutil hlavou a řekl, že to není nezbytně nutné, protože máme možnost venkovního odpálení.

Došli jsme na malou mýtinu, uprostřed březového lesa. Vedly sem kilometry tlustých kabelů a les kolem se hemžil svazky antén. Uznale jsem se dívala na jejich práci. Tady končila veškerá sranda. Každý si uvědomoval vážnost situace, lidé jenom štěkali rozkazy nebo je potvrzovali. Byl to koncert, už jsem také věděla, proč měli Američané z Rusů takový strach. Navenek ten stát sice působil dost nemotorně a primitivně, špatný stav silnic, hnusná auta, nekvalitní bydlení, ale co se týkalo bojové techniky a výcviku... podle mého neměl konkurenci. Mládenci se vyžívali v jednotlivých úkonech odpalu a všichni byli jako vyměnění. Pryč byly veškeré srandičky a černý humor, vládla tu železná disciplína.

„Důstojník na palubě!“ Vykřikl Serjoža, sloužící tu jako spojka a zároveň i jako hlídka proti exit'ákům.

Všichni se postavili do pozoru.

Kolja přede mně přišel vojenským krokem a zasalutoval. Také jsem se postavila do pozoru a opětovala pozdrav. Nečekala jsem, že to budou brát až takhle vážně. Někdo to točil navíc na kameru...

„Tavarišč polkovnik, soldaty tristaadinadcatovo gvardejskovo polka gotovi k kontratace.“

Připažil ruku.

„Vyšlete signál!“ Odpověděla jsem. Tohle byla moje pravá zkouška velení a já si to naštěstí hned uvědomila.

Kolja zopakoval rozkaz, Oskar něco vyřukal na klávesnici a vzápětí hlásil:

„Dorazila očekávaná odpověď.“ Kolja se na mne podíval. Chvilí jsme si tak hleděli do očí a já řekla:

„Začít s odpočítáváním!“

Rozkaz byl zopakován. A on si sednul k pultíku. Dalekohledem jsem si prohlédla prostor a spatřila všech devět rour trčících k nebi. I obloha byla v pořádku, včera večer skončil konečně ten ohňostroj a hra světél. Vše se zase vrátilo do normálu.

„Dvě minuty.“ Hlásil Oskar. Otočila jsem se ke svým mužům a řekla:

„Na tuhle chvíli čekala celá Země. Pradávní obyvatelé tohoto světa sem přišli s nespelnitelnými požadavky. Nehodlali z nich slevit a zradou připravili o život většinu obyvatelstva.“ Nadechla jsem se k další větě, protože můj hlas musel být pevný a silný. „Nyní nadešla chvíle odplaty, kdy lidstvo opět povstane! Nebudeme se už krčit v zemi jako krysy, ale...“

„Minuta do odpalu.“ Řekl Oskar.

„...vyženeme tu havěť z naší planety! Postavíme se na rozhodný odpor, i kdybychom při tom museli zemřít! Nikdy nedopustíme, aby člověk otročil brouku, nikdy nedopustíme podobnou genocidu. Oko za oko a zub za zub!“ Vykřikla jsem možná až trochu hystericky.

„Proveďte odpálení raket jedna až devět!“ Vyštěkla jsem rozkaz. Kolja se trochu zarazil, ale hned rozkaz poslal dál.

„Odpálení povoleno.“ Zopakoval Oskar a já jasně slyšela otočení klíče a postupné cvakání všech sedmi páček na odpalovacím panelu.

Znělo mi to jako rajská hudba.

Chvilí se nic nedělo, vypadalo to dokonce, jako by raketa selhala, ale pak se ozvala mohutná detonace a něco vystřelilo raketu asi třicet metrů nad povrch. Byla zatraceně velká. Tam se zažehnul raketový motor a ona nabrala směr sever.

Další rána a další raketa šla za svým cílem. Otočila jsem se na své chlapce. Tak jsem jim totiž začala říkat, i když byli o mnoho let starší. Všichni se dívali k obloze. Julek sklonil kameru a natáčel mně. Ukázala jsem zdvihnutý palec a ostatní zasalutovali.

Jeden Topol za druhým skákaly ze svých přepravních schránek a hnaly se severním směrem. Akorát Oskar nespouštěl svůj zrak od noteboku, promítala se mu tam základní data z Mazánka. Všichni jsme se kolem něho seběhli a sledovali displej. Těm číslům jsem vůbec nerozuměla, všichni se tvářili tajemně.

„Teď by to mělo přijít...“ Kousal si nehty Oskar. „... tak dělej, dělej... kurvá, změň už ten směr!“

„Teď!“ Vykřikl Kolja a všichni začali jásat, málem jsme při tom převrhli stolek.

„Hurá!!!“ Ozvala se i dávka z kalašnikova. Všichni jsme se objímali. První raketa změnila směr a načetla nová data útoku. Oceánie, Afrika, Čína a Jižní Amerika. Tam všude dojde k vyčištění od brouků. Musela jsem se posadit, když se náš kameraman nedíval, kopl jsem do sebe hlt vodky. Byla hrozně silná, ale dobrá. Zase mě postavila na nohy.

„Ještě nemáme vyhráno...“ Usadil nás zpátky do reality Kolja, za minutu první z nich doletí na sestupnou dráhu letu a za další tři minuty se oddělí hlavičky.“

„První začla sestupovat.“ Oznámil vzápětí Oskar, který jako jediný nespouštěl zrak z monitoru a něco si vyměňoval vysílačkou s Mazánkem. Mluvili rusky, nerozuměla jsem tomu.

„Druhá.... Třetí....Čtvrtá...“ Postupně hlásil. „Na první došlo k oddělení hlavic...“ Všichni jsme se drželi za ruce. Jestli to přežijeme, tak záběry z kamery jednou vejdou do historie. Tvářila jsem se patřičně přísně, abych pro příští generace lidí byla zachována jako rozhodná a statečná velitelka...

„Konec...“ Oznámil Oskar. Málem se mi tou zprávou zastavilo srdce. Podívala jsem se vyděšeně na Kolju.

„Došlo k oddělení hlavic, od této chvíle nemáme žádný kontakt. Nevíme, jestli prošly jejich obranou.“ Pokrčil rameny.

„Jaká je šance?“ Chtěla jsem vědět.

„Velká, ale nic není jistého, nevíme jak na tom jsou. Určitě je to překvapilo, ale pravý rozsah se asi nikdy nedozvíme. To bychom se do té oblasti museli dostat nebo použít satelit a obojí je dneska prakticky nemožné... Musíme doufat.“

„A zase zalíst pod zem?!“ Otráveně jsem dodala.

„Teď musíme vypadnout...“ Špitl mi do ucha. „Vydej potřebné rozkazy.“ A usmál se na mně a zasalutoval...

„Tavariš polkovnik, soldaty tristaadinadcatovo gvardejskovo polka dokladivajut udačnyj pusk raket i otděl bojegolovok.“

Hlásil.

Také jsem zasalutovala a vydala tento rozkaz:

„Spasiba tavarišč kapitan...“ Kolja se zamračil, protože si zřejmě myslel, že jsem zapoměla jeho hodnost. „... Etim šagom vsje vy dobilis povyšeniya. Pozdravljaju s vypolnĕnijem prikaza! Uskorenno pokinutĕ puskovuju ustanovku!!!“ Stačila jsem ještě vykřiknout nakonec, protože všichni spěšně zasalutovali a vykřikli:

„Urááááá!!!“ Byla v tom celá jejich slovanská duše a hrdost. Okamžik, na který se nezapomíná...

XXXXX

Ještě jednou jsme se všichni sešli a já každému z nich spěšně potřásla rukou, objala a znova oznámila, že za vzorné odpálení raket jsou všichni povýšeni o hodnost výš. Každý tuto novinu vítal a našli se i tací, kteří žertovali na téma zvýšení žoldu... Všechno jsem jim slíbila a rozloučila se. Museli jsme se rozdělit. Brouci tu budou co nevidět. Každá skupina měla nachystaný gazík s plnými nádržemi. Bylo vidět, že po dobu naší nepřítomnosti tu Kolja rozhodně nezahálel. Skupin bylo celkem pět. V naší byli čtyři lidé, jinak v ostatních tři. UAZ jsme měli narvaný k prasknutí věcmi. Většinou se jednalo o náboje a pesticidové granáty. Nějaké pokrývky, stan a jídlo. Bunkr nebyl daleko, ale nemohli jsme tam jet přímo. Naše skupina měla relativně nejpřímější cestu. Činila asi pět set kilometrů, nejprve na východ, několikrát tak musíme překonat řeku Berezinu a teprve později to stočit na jih a nakonec zase na západ. Kryt je na východním předměstí Minsku.

Taková byla alespoň teorie.

Za volantem seděl Oskar, byl to asi nejlepší řidič a ve voze cestoval ještě Ivan a pochopitelně i Volod'a. S Volod'ou jsme seděli vzadu.

Oskar mi byl přidělen jako zdravotník, prý k nejdůležitějšímu členu odboje, totiž k jeho veliteli... Měla jsem Oskara ráda a byla ostatním vděčna za tuto službu, protože mi tím prokazovali velikou čest.

Jak jsme nasedli do auta, Oskar na to hned šlápnul. Řítily jsme se jak splašení po místních silničkách a UAZ dostával co proto. Věděla jsem, že útok brouků může přijít každým okamžikem a nijak jsem Oskara nekrotila. Ostatní auta se vydala za námi a pak, jedno po druhém, pomalu začala mizet. Nakonec jsme zůstali sami. Přestože jsme byli ve voze čtyři, cítila jsem se hrozně osamělá. Už to nebyla ta hlučná a veselá parta námořníků. Utíkali jsme jak děti, kteří mámě rozbily drahou vázu. A ta je teď honí řemenem...

XXXXX

Odplata totiž přišla ještě týž den...

Od raketové základny jsme mohli být vzdáleni tak padesát kilometrů. Mazali jsme si to s kopce nějakou polňačkou, když oblohu rozřálo zelené světlo. Chvíli jsme nic neviděli, ale Oskar měl naštěstí na nose černé brýle, tak byl oslněn nejméně. Jen díky tomu nesjel z cesty... Pak s námi smýkla tlaková vlna, kryl nás ale vrchol kopce, tak jsme to celkem ustáli. Oskar na to šlápnul a motor vytočil do červeného pole.

„Tak tohle bych nezvládla.“ Pomyslela jsem si a chytla Volod'u za ruku. Měla jsem velké pokušení se otočit, ale bála jsem se, abych neoslepla.

A udělala jsem dobře, protože následoval další výboj a nová tlaková vlna.

„Ty musej zuřit...“ Zachechtal se Ivan. Přiznám se, že tenkrát ve mně byla malá dušička, tak jsem ani na tu jeho poznámku nereagovala, držela jsem se křečovitě Volod'ovy ruky a měla zavřené oči. Gazík nadsakoval a hrozilo, že se převrhne.

„Támhle za tu skálu!“ Zakřičel Ivan na Oskara. Ten jen pokýval hlavou a zařadil poslední rychlostní stupeň.

Podařilo se nám tam dojet, zrovna ve chvíli, kdy do země udeřil čtvrtý výboj. Kolem nás létaly stromy i s kořeny a seshora spadlo pár kamenů.

„Výbornej nápad!“ Podal mi ruku Oskar.

„Co... jakej nápad, s tou skálou ti to řekl Ivan.“ Bránila jsem se.

„Ale ne, tu skálu jsem viděl, měl jsem tam namířeno, já myslím nápad okamžitě po odpalu vypadnout.“ Usmál se.

„Jo ták, no myslím, že to bylo jenom logický a...“ Ale další výboj mi vzal slova z úst a já se přikrčila. „Tohle snad neskončí!“

„Museli jsme je pěkně nasrat...“ Smál se Ivan.

„Nebo se trefit do černého.“ Pokrčil rameny Volod'a.

„Mě se to nezdá...“ Uvažovala jsem nahlas. „... jestliže jejich reakce přišla tak brzo... nasvědčuje to tomu, že jsme všechny nevyřadili.“

„S tím ani nikdo, myslím, nepočítal...“ Reagoval na to Oskar. „...to bys musela zabít všechny mouchy jednou ranou a to...“

Další výboj.

„...nejde. Voni snad nedaj pokoj! Zajímalo by mě, jaké jsou škody. Kdyby aspoň tisíc brouků chcíplo...“ Snil Oskar.

„Tisíc?“ Divil se Volod'a. „... to je málo, alespoň milión!“

„Pán není zrovna skromný...“ Pokýval hlavou náš zdravotník. „No, třeba se to jednou dozvíme...“

„Myslím, že to skončilo, jel bych dál.“ Oznámil Ivan. Skutečně, za okny sice zuřil menší uragán, ale jinak byl vcelku klid.

„Já bych nikam nejela.“ Protestovala jsem.

„Ale...“

„Co bys udělal ty?“ Zeptala jsem se Ivana. „Já bejt na jejich místě, tak udělám tenhle humbuk a pak počkám, jestli někdo nevystrčí růžky. Jakmile se někdo pohne a to si piš, že voni teďka skenují každej metr, dostane pěkně po držce.“

„Jo, souhlasím s plukovníkem.“ Přidal se Oskar.

„Já taky.“ Dodal Volod'a.

„Dobrá, tak počkáme, doufám jen, že máš pravdu...“ Souhlasil poněkud neochotně Ivan.

„Zajímalo by mě...“ Začal nové téma Volod'a. „... jak jsou na tom ostatní?“ Trochu nás tím zaskočil nebo alespoň mě zaskočil, protože jsem si na ostatní nějak nevzpomněla...

„Podle mého jsou v pohodě.“ Řekl optimisticky Oskar. „Víceméně jsme s tím počítali.“

„Záleží na tom, kde se zrovna v době útoku nacházeli.“ Kontroval Volod'a. „My jsme měli kliku, že jsme zrovna sjížděli z toho kopečka... jinak nevím a taky jsme byli nejdál ze všech. Teda podle mapy.“ Debata trvala dlouho do noci, pak jsme si řekli dobrou noc a šli spát ven. Nechtěli jsme zůstat v autě, které by tak bylo velikou teplotní skvrnou na termovizi.

Hlídky jsme střídali po třech hodinách. Já jako velitel jsem měla první. Nad hlavou nám létaly bezhlučně podivné šípové stroje. Pročesávali prostor. Jeden z nich chvíli zůstal viset nad námi, ale vzápětí se vzdálil. Najednou jsem se hrozně bála, dívala jsem se na to monstrum, které bylo alespoň sto metrů dlouhé a dělalo ve vzduchu neuvěřitelné manévry. Leželi jsme zabalení do termofólií, abychom nepředávali do okolního prostředí ani joule tepla. Byli jsme tiše, jako myšky a já se neodvážila ani nadechnout. Prožili jsme tak hroznou noc a další následovaly. Seděli jsme jak na trní, každý lísteček, který spadl ze stromu, každá větévka, která v lese zapraskala, nás děsily. Chtěla jsem za každou cenu vypadnout, ale provoz nad našimi hlavami neustával.

Třetí den zase začala ta hra barev. Zase tu byla ta modrá světla, který vybuchovala spolu se zelenými a my si lámali hlavu, co se tam děje.

„Práskneme do bot!“ Nadhodil Ivan. „Jsou pryč! Tady jsme moc na ráně.“ Podívala jsem se na ostatní a když nikdo nic nenamítal, rozhodla jsem:

„Nasedat!“

Rychle jsme se každý sbalili a nastoupili do vozu. Oskar opět v roli řidiče, cestu nám ale brzo zatarasily nahromaděné trosky. Byl to ten pozůstatek po tlakové vlně. Stromy, kusy betonu a cihel, nějaké orezlé a zprohýbané plechy...

„Tak tímhle neprojedem.“ Konstatoval Oskar.

Museli jsme vystopit. Auto jsme dostrkali do lesa a převrátili ho na bok. To pro jistotu, aby někomu nepřišlo divné, kde se tady vzalo.

XXXXX

Cesta to byla šílená. Na zádech jsme měli těžké batohy, které se co chvíli zachytávaly o větve nebo za nahromaděné trosky. Ušli jsme sotva tři kilometry, když jsme se dostali k nějakému městečku. Bylo značně pobožené, ale šlo se tam schovat. Nyní nám taky došlo, že nemůžeme pokračovat bez auta původním směrem, ale musíme to stočit přímo k bunkru. Riskovali jsme tím sice odhalení, ale hrozilo, že bychom mohli umrznout, protože spolu s výboji přišla zima a sněžení.

Zalezli jsme do tovární budovy a snažili se zahřát. Přitiskli jsme se k sobě a hřadovali tak jak to dělávají slepice v kurníku.

Jednalo se o továrnu na převodovky, jak poznamenal Oskar a Ivan k tomu řekl, že by spíš uvítal, kdyby to byla továrna na jídlo. Všichni jsme se tomu smáli, ale jen do chvíle, když mu z břicha vylezl obrovský trn.

Ivan byl pomalu zdvižen do vzduchu, ještě žil a zmateně se po nás díval. Pak se trn roztrojl a on byl roztrhnut na několik částí. Kusy těla dopadly na zem a před námi stanul obrovský brouk. Vzhledem připomínal mravence, zkříženého s broukem roháčem, ale s tím rozdílem, že měřil tři metry. Zůstali jsme na tu hrůzu nevěřícně zírat, první se vzpamatoval Oskar a namířil na něho svůj samopal. Ještě než mohl stisknout spoušť, byl vyzdvižen do vzduchu a zmizel nám z očí. Já jsem se překulila na bok, právě v okamžiku, kdy o beton pode mnou něco cvaklo. Vystřelila jsem nahoru, ale nestihla jsem zjistit, jestli to šlo vedle nebo ne. Vytáhla jsem raději granát, co mi vysel za opaskem, odjistila ho a hodila na místo, kde jsem tušila brouky. Malá nálož, která v granátu zůstala, explodovala a rozptýlila tak insekticid do okolí. Na nic jsem nečekala a okamžitě zapumpovala brokovnicí. Vystřelila jsem po roháčovi a uskočila stranou. Hned následoval další granát a další. Cítila jsem ve vzduchu nasládlou vůni pesticidu a rychle si nos převázala šálou. Moc to nepomáhalo, ale aspoň něco. V hale

panovalo přitímí, tak jsem toho moc neviděla. Najednou se kolem mě mihl Oskar, kterého líně pronásledovala stejná obluda, která dříve zabila Ivana. Oskar po ní střílel a jedinec se jen nerad poroučel k zemi. Na čele měli tito brouci velmi tvrdou vrstvu pancíře a tak je nebylo vůbec snadné zabít. Většina střel se jen neškodně svezla do stran. Já jsem monstrem zasadila ránu z milosti do boku a ono konečně pošlo.

„Dík.“ Houkl na mně Oskar. Zazubila jsem se na něho a zdvihla palec.

„Támhle jsou další!“ Vykřikl Volod'a, který se tu zničehonic objevil.

„Chvála bohu!“ Zvolala jsem a dala mu pusku. On mě ale jen odstrčil a zeptal se:

„Kolik máš granátů? Otočila jsem se směrem, kterým ukazoval.

„Proč...co... do prdele!“ Valila se sem totiž alespoň tisícovka těch roháčů. Vzduchem už zasvištěly první granáty a pár broučků leželo nohama vzhůru.

„To je asi typická poloha veškerého hmyzu, když chcípne.“ Pomyslela jsem si a hodila další granát mezi tu spoustu havěti.

„Musíme pryč!“ Zavelel Oskar a chytil mě za rameno. Opravdu, brouků byla veliká přesila a i přes pesticid se sem valili další.

„Do sklepa!“ Rozhodla jsem a skočila na schodiště.

„Počkej!“ Zastavil mě znova Oskar a hodil dolů dva granáty. Vypotáčeli se odtud čtyři roháči.

„Dík.“ Usmála jsem se. „Jedna jedna.“

Spodek byl čistý. Dali jsme se chodbou doleva, ale ukázalo se to jako slepá ulička. Na konci sice byly dveře, ale zamčené, a my je nemohli otevřít ani brokovnicí.

„Jsme v pasti!“ Vyhrkla jsem. „Rychle, kolik máte kdo granátů?“

Všechny naše zásoby jsme dali za batohy, z nichž byla zhotovena provizorní barikáda. Měli jsme celkem pět granátů a nějaké zásobníky do kalašnikovů. Já měla pro brokovnici padesát kusů. Nechácala jsem, jak jsem si toho mohla vzít tak málo. Osobní zbraň jsem měla jen čezetu, protože o revolvery jsem přišla v tom rybníku.

Dlouho se nic nedělo, ale z venku jsem cítila nějaké chvění a vibrace.

„Asi posily...“ Zašklebil se Oskar.

„Pánové...“ Řekla jsem slavnostním tónem. „... bylo mi ctí!“ Podal jsem ruku Oskarovi a objala ho. Dlouze jsme se k sobě tiskli, ani jeden nechtěl, aby tahle zdánlivá chvíle bezpečí skončila. Když jsem ze schodů zaslechla šramot, pustili jsme se. Oskar kývnul a zalehnul za batoh.

Podívala jsem se Volod'ovi do očí.

„Nebreč, prosím tě, nebreč!“ Káral mě. „Chci si na tebe uchovat vzpomínku, jako na neohroženou paní velitelku.“

Políbila jsem ho.

„Jen mi je líto, že jsme spolu nebyli dýl...“ Zašeptala jsem. „... a taky mi je líto, že jsem ti způsobila to zranění...“

„Ale prosím tě, kdyby k tomu nedošlo, tak jsem jen jeden z davu, takhle jsem byl tvůj první kluk.“ Usmál se na mě a Oskarův kalašnikov zaštekal. Dal mi ještě rychlou pusku a lehl si vedle něho. Na mě zbylo místo u zdi. Brouci nakukovali do chodby, ale nevěděli jak na nás. Hodila jsem tam jeden granát a oni se zase stáhli. Pak přišli s jinou taktikou.

Sebevražedné útoky.

Chtěli nás tím vyčerpat a taky, aby nám došly náboje, věděli, že máme omezenou zásobu. Ke slovu přišel opět insekticid. Měla jsem už poslední granát a litovala, že jih nemáme víc.

Když už jsem ho chtěla hodit, brouci se začali k nám obracet zády. Zase jsem ho zpátky zajistila. Brouci se obrátili a začali ustupovat. Zezadu byli snadným cílem a rozstříleli jsme je, až jim litali krovky.

Najednou jsme pochopili, proč ustupovali...

Vyskytl se daleko strašnější nepřítel, než jsme byli my. Do chodby vstoupili tři podivní tvorové a zbytek brouků roztrhali na cucky. V té tmě jsem je viděla jen velmi špatně, ale když kolem sebe rozhodili namodralá (!) světla, uviděla jsem je pořádně.

„Ty vole, to jsou ještěři!“

„Nějakej malej tyranosaurus!“ Kroutil hlavou nechápavě Oskar.

Ti tři k nám postupovali velmi pomalu, jejich dlouhé stíny v modré záři vypadaly děsivě. Byli asi pět metrů dlouzí a tři metry vysokí, jejich zadní nohy, které jim sloužily k chůzi, byly značně silné, teda oproti poměrně malým předním končetinám Ty sice byly silnější než nejsilnější paže lidská, ale ve srovnání se zbytkem těla působily... zvláště. Tlamu měli silnou a docela dlouhou a jak jsem se měla brzy přesvědčit, bylo v ní i plno ostrých zubů.

Ještěři se zastavili asi šest metrů od nás. I když se mi klepala kolena, vstala jsem. Prostřední ještěř zafřkal a přihrčil se. Dala jsem ruce nad hlavu, pravda, měla jsem v nich brokovnici, ale to gesto muselo zapůsobit. Tvor písklavě kvíknul a narovnal se. Oba jsme se měřili, v jeho očích jsem zahlédla inteligenci i zájem. Volod'a i Oskar zůstávali ležet, zbraně připravené k výstřelu.

Prostřední ještěř se rozhlédl po ostatních a couvnul. Kývla jsem a pušku opřela o batoh. V tom jsem uslyšela nějaké kroky mířící k nám. Všichni tři se jen bázně shýbli a ustoupili stranou. Do chodby vrazil mnohem větší jedinec a rychlými kroky se přibližoval. Na zádech mu vlál temně rudý plášť a hlavu zdobila zlatá korunka. Nevycházeli jsme z údivu. Tohle už bylo na nás příliš. Nově příchozí na své tři kolegy temně zamručel a obrátil se na nás.

„Lidé...“ Začal angličtinou s hrdelním přízvukem. Jeden na druhého jsme se podívali, jestli jsme slyšeli dobře. On však pokračoval:

„... jsem rád, že se vám nic nestalo.“ Mírně se uklonil. Usmála jsem se na něho a i já se uklonila. V jeho mimice jsem poznala, že to přijal s díky.

„Bojujeme s brouky už dlouho a nyní se zdá, že jsme s vaší pomocí zvítězili.“ Zase úklona.

„Prosím, následujte mě.“ Vyzval nás a udělal úklon stranou. Podívala jsem se na své přátele a zeptala se:

„Tak co? Jdeme?“ Oskar jen kroutil hlavou a s Volod'ou jsme se objali.

„Musíme se mít ale na pozoru. Nevíš co jsou zač.“ Špitl mi do ucha, ale já měla pocit, že to ten s korunou slyšel.

„Jak to, že umíte anglicky?“

Ještěř zafřkal a řekl: „To není těžký jazyk, není to pro nás problém. Brouci, taky mluví...“ A ukázal na hromady navršených těl. „Musíme však spěchat, bitva ještě není dobojována.“ Poháněl nás ke schodům.

„Pozice držíme jen s největším vypětím.“

„Dobrá.“ Rozhodla jsem. Nic jiného nám ostatně nezbývalo. Ten poslední granát jsem si zastrčila za opasek a vydala se za korunkovaným ještěřem.

„Zajímalo by mě, jestli taky mají jména, špitl mi do ucha Volod'a.

„Jména ani přezdívky my nemáme.“ Zaskočil nás. Opravdu měl velice dobrý sluch. „My se rozlišujeme podle... feromonů.“

„Feromonů?“ Necháपavě jsem zopakovala.

„Ano.“ Potvrdil. „Je to mnohem jednodušší, místo podpisu.“

Vyšli jsme ven ze schodů. Okolo nás byli samí ještěři a tvořili tak takový slavnostní špalír směřující ven. Mohla jsem na nich oči nechat. Byli silní a divocí, na předloktí měli podivné roury a já nepochybovala o tom, že to jsou zbraně. Snažila jsem se usmívat a vůbec působit i trochu sebevědomě.

XXXXX

Setkání třetího a čtvrtého druhu tedy proběhlo v ne zrovna reprezentativních prostorách Běloruské pobočky automobilky VAZ.

Náš zachránce nás odvedl do širokého, dvěstě metrů velkého disku, který přistál na hlavním parkovišti před závodem. Když jsme nastoupili, nestačila jsem se divit. Mimozemskou loď jsem si představovala úplně jinak. Především rychlost, s jakou jsme se vzdalovali. Okenními průzory jsem sledovala, jak matička Země mizí pod našima nohama. Během třiceti sekund jsme se ocitli na oběžné dráze.

„Kvantový pohon.“ Odpověděl stroze ještěř, jakoby čekal, na co se ho chci zeptat. „Vaši vědci znali také teorii kvantového pohonu. Velmi nás zajímá, proč jste ji neaplikovali?“

„No, vono teorie a praxe... to je u nás lidí trochu rozdíl. Je tam potřeba rozlišovat.“

„Ano, všimli jsme si, teoreticky jste na tom byli velmi dobře, spoustu vynálezů a věcí jste po teoretické stránce znali... například cestování pomocí černých děr. K tomu my jsme se odhodlali poměrně nedávno.“ Rozumovala ještěřka.

„Zajímalo by mě, jak jsou na tom ostatní skupiny, zachránili jste ještě někoho?“ To byla otázka, která nás nejvíce trápila. Ještěř nehnul brvou a řekl:

„Ano, máme ještě dvě skupiny, ostatní, bohužel, smetl útok brouků...“ Sklonil hlavu ještěř, vzápětí se narovnal a oznámil:

„Budete dáni dohromady jen co to půjde. Míříme na Mars, který už máme pevně ve svých rukách a...“

„Na Mars? My letíme na Mars?“ Koktala jsem.

„Ano, tam vás vysadím a pak se rychle vrátím zpátky, protože, jak už jsem řekl, bitva ještě není u konce.“

„Za jak dlouho doletíme na Mars?“ Zeptal se Volod'a.

„On se také smí ptát?“ Zeptal se nechápavě ještěř.

„Jasně že smí, všichni jsme rovnoprávní. Já jsem sice velitel, ale oni se ptát můžou. Naše vztahy jsou velice volné a neformální...“

„To je ale velice nepraktické...“ Odfrkla si ještěřka.

„Nepraktické? To ne, nám to tak vyhovuje.“

„Dobrá tedy, vaše jednání není zcela podle našich zvyklostí, ale možná právě proto jste porazili brouky. Tedy k vaší otázce, mladý muži... Je toto oslovení dostatečně správné, vyhovuje vám. Víte, váš jazyk je jednoduchý, ale pravidla konverzace a oslovení... příšerná. Navrhnou vám pár reforem.“

Nechápavě jsem se zatvářila.

„Já vím, já vím, ano tak tedy na Mars doletíme...“ Ťuknul si do předloktí, na kterém měl podobný přístroj, jako ti vojáci v hale.

„Za vaši půlhodinu.“ Kouknul se po nás, jestli jsme s tím dostatečně spokojeni. Když viděl naše udivené obličejy, řekl:

„Výhoda kvantového pohonu!“

„Chci se vás zeptat...“ Obrátila jsem se k němu.

„Ano, prosím, bude mi ctí.“ Uklonil se tvor.

„Kolik jsme vlastně zabili brouků?“ Strašně mě zajímala úspěšnost naší akce, typovala jsem tak třicet procent, možná čtyřicet. Odpověď mě vyvedla z rovnováhy.

„Na Zemi prakticky všechny...“ Chtěl mluvit dál, ale byl překvapený naší reakcí. Chytli jsme se kolem ramen začali skákat a vřískat. Pozorně se na nás díval, ale pak se jakoby stydlivě otočil.

„Co jé?“ Poplácal ho Oskar po zádech. „Ty nemáš radost?!“

„Vaše, vaše chování... nechťel jsem, abyste se nemuseli stydět...“

„Ale my se nestydíme! My se radujeme!“

„Radujeme?“ Podivil se tvor. „Já myslel, že se dokážeme radovat jenom my...“

„No to je jedno, tak jak to bylo s tím útokem?“ Chtěla jsem vědět.

„Čtrnáct dní před vaší akcí jsme provedli na brouky nečekaný útok. Jich je ale hrozně moc a naše síly značně omezené délkou od naší současné domovské planety. Musel to být překvapivý útok, ale jak už jsem říkal, je jich hrozně moc. Nebo spíš bylo hrozně moc.“ Ještěr pootevřel tlamu a narovnal uši.

„Vidíte, tak se radujeme my!“ Upozornil nás. Oskar, který byl už unavený se zeptal:

„Jak? Ničeho jsem si nevšiml...“ A všichni tři jsme propukli v nezřízený smích. Ještěr se trochu stáhnul.

„Promiňte nám to, my to tak nemysleli...“ Povídám na vysvětlenou. „... víte, každý jsme úplně jiný a já bych nerada, aby mezi námi vzniklo nějaké nedorozumění jenom proto, že si někdo špatně vyloží naše gesta.“

Ještěr, zdá se, to přijal a řekl:

„Děkuji tedy za vysvětlenou, to co jste právě udělali, by se jinak rovnalo regulárnímu vyhlášení války.“

„Budem si muset dávat všichni pozor, to máte pravdu. Je to pro nás všechno nové a já doufám, že ani mí kolegové z ostatních skupin se nechovají nějak hloupě.“

„Ano, to doufáme také.“

Abych hovor stočila jiným směrem, tak jsem vyzvala ještěra, aby nám vysvětlil, co se tedy vlastně stalo. Jak probíhala jejich bitva a náš raketový úder v širších souvislostech.

„Náš útok ze začátku vypadal slibně, napáchali jsme jim značné škody, ale oni brzy srovnali řady a vyhnali nás... Pak ale, když už jsme byli za hranicí této sluneční soustavy, jsme zjistili změnu. Naše sondy, které jsme nechali na Zemi, Měsíci a Marsu zaznamenaly poplašnou komunikaci mezi základnou na Zemi a loděmi na oběžné dráze. To bylo včera. Okamžitě jsme otočili a zažádali o posily. Na Zemi zbylo asi dva tisíce brouků, a jejich veškerá technika. Na oběžné dráze měli pouze tři lodě a jedna z nich začala ničit jedno místo na Zemi.“

„Naši raketovou základnu.“ Přikývla jsem.

„Ano, tam jsme se také letěli podívat ze všeho nejdřív a vše rázem pochopili. Vaše oficiální velení sice bylo poraženo, ale lidé kteří zbyli naplánovali tento překvapivý úder. Kdybychom to věděli, zaútočili jsme dřív, ale bohužel, nebyli jsme ve spojení...“

No, ono to bylo trochu jinak, ale nechtěla jsem z taktických důvodů ještěrku opravovat. Zeptala jsem se:

„Kolik brouků provedlo invazi na Zemi?“

„Asi dva milióny, přesná čísla budou k dispozici do třech dnů.“

„Jenom dva milióny...“ Vzdychl Oskar.

„To je hodně.“ Odporoval ještěr.

„No...“ Začala jsem mu vysvětlovat kolik lidí vlastně zahynulo. „... na Zemi zahynulo šest miliard lidí...“

„Ano, já vím. Je to ta největší genocida, co brouci provedli.“

„A kde byli nejvíce nalezi?“ Chtěla jsem vědět. Zajímalo mě, kde byla jejich hlavní základna.

„Brouci měli největší základnu v Africe a menší v Amazonském pralese.“

„Ty vole...“ Oddychnul si Volod'a a ještěrovi zacukaly nozdry.

„To je jen takový nezvyklý projev úlevy, víte...“ Zachraňovala jsem zase situaci. Ještěr na to nic neřekl a jen suše oznámil.

„Za tři minuty budeme na Marsu, připravte se na přistání.“ Podívala jsem se z okna a skutečně na obzoru byla velká rudá skvrna, která se rychle přibližovala. Tedy přibližovala se ohromnou rychlostí a za chvíli vyplňovala celý obzor.

„Támhle je Tharsis a východně od ní... to není možné... Valles marineris!“ Rozpiloval se Oskar. „... to je nádhera! V oblasti Tharsis je spoustou činných vulkánů, z nichž největší je

Month Olymp a ty kaňony... některé jsou hluboké přes sedm kilometrů.“ Vysvětloval. I já jsem žasla nad tou krásou. Ještěr se díval s námi, zdálo se, že je též pohnutý.“

„Byl jste tam někdy?“ Ukázala jsem ven.

„Nebyl, ale hodně jsem o něm četl, je to pro nás něco jako... Neomova archa... asi.“

XXXXX

Po přistání jsem zjistila, že nejsme první lidé, kteří dosáhli povrchu planety. Nedalo by se ale říci, že by to bylo zklamání, právě naopak! Setkali jsme se s Koljou, Julkem a ostatními. Bohužel Saša a další lidé byli nezávěsní, pravděpodobně zahynuli díky tomu výboji nebo po následném útoku brouků. Padli jsme si kolem ramen a jeden přes druhého vyprávěli své zážitky. Všichni jsme svorně byli překvapeni výskytem nového živočišného druhu.

„Moment, ale já si vzpomínám!“ Přehlušila jsem všechny a počkala, až se utiší. „Doktor Aubert hovořil o tom, že se tu dřív vyskytoval ještě jeden pro brouky konkurenční druh, dinosauři! Jen neznal podrobnosti jejich střetu... Teď to je tedy jasné! Dinosauři byli vypuzeni mimo Zemi a byli si nuceni hledat nové útočiště, své bratrance ve formě krokodýlů a varanů tu zanechali a odlétli pryč. Když se brouci opět vydali na Zem, oni jim byli v patách a provedli na ně útok ze zálohy. Neuvěřitelné!“

Shodli jsme se na tom, že to tak s největší pravděpodobností bylo, ale nemohli jsme si to nikde ověřit, protože náš průvodce zmizel zpátky na Zem. Dalšího nám nikdo nepřidělil.

Zůstali jsme sami a já vyslechla příběh Kolji a jeho skupiny. V době útoku brouků opravovali za betonovou zídoukú uražené kolo. Pokoušeli se to spravit, když tu přišel ten mohutný výboj a po něm další. Leželi v příkopu a kryli si hlavu. Auto jim odnesla neznámo kam tlaková vlna a oni zůstali úplně sami. Zalezli pod most a tam je našla četa ještěrů. Nejdřív po nich stříleli, ale na základě složitěho vyjednávání, kdy pochopitelně došlo ke spoustě nedorozumění, se dohodli na příměří. Nakonec z toho Kolja správně vyvodil, že ještěři i my máme stejný cíl a že jsme vlastně spojenci.

Další grupa, teda vlastně jediný člověk, který z ní zbyl, měl jiný příběh. Ivan Kereček, jak se jmenoval dotyčný, byl při výboji zraněn a v bezvědomí. Když se probudil, byl už v držení ještěrů, kteří ho dali dohromady. Byl taky první evakuovaný na Mars a vlastně tím pádem prvním člověkem, který se sem dostal. Dostal pochopitelně hobla, což vzbudilo nelibost v očích ještěrů, kteří si mysleli, že ho chceme sníst. Upřímně jsme se tomu smáli, i když jsem ostatní nabádala, ať jsou co nejvíce zdvořilí, že naše chování je sledované.

„Z nejvyšších míst.“ Zatvářil se tajemně Oskar a před pusou si strčil prst. „Pššššš, soudruzi, Velký ještěr všechno slyší!“ A následovala další vlna smíchu.

XXXXX

Na Marsu jsme strávili tři místní dny, než byla Země vyčištěna od brouků a exit'áků. Dorazily také posily a my mohli být v bezpečí dopraveni zpátky. Cesta trvala asi třičtvrtě hodiny. Na oběžné dráze k nám přistoupil náš korunovaný průvodce.

Zeptala jsem se ho, jakou má hodnotu nebo jaké je jeho služební postavení ve společnosti. Odpověď mě velmi překvapila...

„Nemáte asi proto to správné označení, snad nejbližší je čínské anebo japonské označení pro vládcu... Syn nebes.“

Kolja se na mě významně podíval. Připadala jsem si najednou bezvýznamná a hlavně naprosto nevhodně oblečená.

„Syn nebes?“ Pokývala jsem hlavou. Ještěr si mě bedlivě prohlížel, záleželo mu asi na mojí reakci.

„Já jsem vůdce odporu přeživších lidí...“ Otitulovala jsem se a mrkla na ostatní, jestli budou souhlasit.

„A co vaše druhé označení...“ Zeptala se ještěrka.

„Druhé?“ Podivila jsem se. „Jaké druhé?“ A rozhlédla se po ostatních.

„Přece Plukovník Smrt.“ Oznamil mi. Podívala jsem se na Oskara. Ten sklopil oči a potichu se smál. Hned jsem věděla, že je za tím on, věčný posměváček a srandista. Nemohla jsem to negovat a tak mu oznámila:

„To je ale jen pro úzký okruh lidí, stačí, když mi budete říkat plukovníku.“ Ještěr vážně zakýval hlavou a navrhl:

„Neračte se zlobit, ale plukovník je hodnostní označení ve vaší armádě a co jsem ji studoval, tak nad plukovníkem jsou ještě další hodnosti... Co byste řikala Vládkyně smrti, Přemožitelka brouků?“

Byla jsem ráda, že Oskar spolu s Volod'ou zadrželi smích a nezkazili vážnost situace. Bylo to velice delikátní, ještěrovi zřejmě velmi záleželo nad tím, aby mě správně zařadil.

„Mohli bychom se shodnout třeba na Plukovník odboje?“

„Myslím...“ Odpověděl protokolárně ještěr. „... že se této otázce budeme muset ještě vrátit.“

Byla jsem ráda, že taková pitomost se přesunula na pozdější dobu.

„Mám na vás prosbu...“ Nadhodila jsem, když jsme přistáli. Ještěr se ke mně otočil.

„Ráda bych rádiem ohlásila všem přeživším lidem, že brouci jsou mrtví a že se jako lidé opět můžem spojit. Předpokládám, že někteří stále žijí a ráda bych je všechny shromáždila na jedno místo...“

„Ovšem.“ Odpověděl pohotově ještěr. „Něco podobného jsme předpokládali a připravili pro vás naše vysílací studio, můžete najednou mluvit na všech frekvencích a vlnových délkách. Spočítali jsme také, že do dnešního dne přežilo přes stotřicet tisíc lidí.“

To mě docela překvapilo.

„Tolik?“

„Ano, většinou se jedná o lidi žijící v severních oblastech nebo hodně na jihu. Dále je tu pár stovek v oblasti Himaláje, několik desítek beduínů a tak různě.“

„Jak je na tom Finsko, přežil někdo ve Finsku?“

„Žádný život v zemi, kterou nazýváte Finsko, jsme nezaznamenali...“ Řekl smutně ještěr.

„Nikdo?“ Hlesla jsem a na čele mi vyrazil studený pot.

„Bohužel. Akorát šedesát lidí ve Švédsku a deset v Norsku.“

„Tolik? Můžu je vidět?“

„Ano, pokud si to budete přát, nebude to problém.“ Odpověděl klidně Syn nebes.

„Můžu vám dát pusu?“ Vyhrkla jsem, ale pak toho trošku litovala. Ještěr udělal krok dozadu, ale pak řekl:

„Vím co to je, ale musím se zeptat, s jakým podtextem bude ta pusa udělena?“

„No přece s radostí!“ A než stačil cokoliv udělat, vlepila jsem mu jednu až to mlasklo. Ještěr z toho byl totálně konsternován a chvíli se na nic nezmohl.

„Přiznávám, že na takové neformální jednání... je to velmi poučné...“

„Doufám, že se nezlobíte?“ Špitla jsem tenkým hláskem.

„Dle vašeho tónu usuzuji, že svého činu litujete?“

„Né, to né, byl míněn upřímně. Jsem ráda, že mi pomáháte.“ A způsobně jsem se uklonila.

„Nechtěla jsem vás přivést do rozpaků.“

„Pomáhat vám je pro mne radost, zbavila jste nás brouků. Jsme vám napořád zavázáni. Vládnete rovněž strašlivými zbraněmi!“ Nechtěla jsem mu to vyvracet a tak jsem jen kývla.

XXXXX

Všichni námořníci z ponorky Alexandr Něvskij, kteří se vydali odpálit raketu, zůstali naživu. Čtyřicet pět lidí, kteří přežili ve Švédsku, tak to byli lidé z Aubertovy základny. Než se k nim dostali ještěři, brouci z nich mnoho povraždili, jen půlce se podařilo přežít. Bohužel, doktor Aubert, ani profesor Ganze mezi nimi nebyli. Nikdo nevěděl, jak skončili, ale základna ve Finsku, včetně tajného bunkru byly totálně přeorané. Nikdo to nemohl přežít. S velikou radostí jsem se zase setkala s Borisem a omluvila se mu za to kopnutí, on mě naopak pochválil a řekl, že holka, která umí takhle kopat se v životě neztratí.

XXXXX

Začala jsem všechny lidi shromažďovat kousek od Vídně, kterou jsem chtěla znovu postavit. Z výšky jsem viděla kruh o průměru třiceti kilometrů úplně srovnaný se zemí. Nešlo mi do hlavy, jaká to síla mohla způsobit takovou zkázu. Také jsem se byla podívat na bývalou raketovou základnu a nevěřila svým očím. Pode mnou zel kilometr hluboký kráter, ze kterého ještě nyní stoupal kouř. V okruhu čtyřiceti kilometrů vše totálně zničené. Hrůza.

XXXXX

Do půl roku jsem měla většinu přeživších lidí v Rakousku. Málokdo chtěl nuzovat na svém původním místě. Rozhodlo se ale tak několik stovek Eskymáků a Ghurků v Nepálu. Nikomu jsem nic nevnucovala, každý měl právo na sebeurčení. Rovněž jsem nepřesvědčila žádného z beduínů, kteří přežili invazi brouků.

Nakonec nás bylo sto třicet tisíc. Považovala jsem to za veliký úspěch. Nejtěžší bylo opět ty lidi zkultivovat a sjednotit. Byla to směs různorodých individuí, většinou mužů, zdivočelých životem v hrůzných podmínkách. Abych všechny přesvědčila o své autoritě, musela jsem mnohdy sáhnout k násilí a tělesným trestům. Nejhorším proviněním byla vražda. Díky vyspělé technice jsem neměla problém určit skutečného viníka. Trestem za vraždu byla smrt. Nešlo to jinak, musela jsem zavést pořádek, čím dřív, tím lépe.

Díky pokročilé lékařské vědě ještěrek jsem zase začala slyšet, dokonce o mnoho lépe než člověk a dalo by se říci i lépe než pes. Zlepšil se čich a zrak, celkově se mé smysly víc zbystrily a tělesná zdatnost výrazně stoupla. Za to vše jsem vděčila ještěřům.

Město a okolí jsem vystavěla podle zcela nového plánu. Nechtěla jsem žádné slumy a ghetta. Díky nekončící podpoře našich zachránců se mi to brzy podařilo.

Ve městě měl každý svůj dům se zahrádkou, na které pěstoval svoji zeleninu. Lidé pracovali v zemědělství, ale větší část se jich učila zvládat mimořádně vyspělou techniku brouků, která tu po nich zbyla. Bylo neuvěřitelné, co jejich stroje dokáží.

XXXXX

Co to kvantový pohon je, jsem nikdy pořádně nepochopila, i když se mi to Kolja snažil vštípit do paměti. Vždycky to skončilo u grafů a nesmyslných rovnic.

Zaletěla jsem se podívat až k Plutu, prohlédla si Saturn a Jupiterovy měsíce Ganymed a Europu, na které se rovněž vyskytoval život. Nedalo by se říci, že to byl život primitivní. Žili tam tvorové podobní rybám a obrovské medúzy, které lovily tučné koryše. Celé to působilo fantasticky. Ještěři nám ukázali mnoho životních forem a jak se ukázalo, ani oni nebyli žádní beránci. Zotročili asi dvě planety primitivních savců, které jim sloužili jako dopravní prostředek a zdroj masných bílkovin. Ale to samé jsme provedli my se skotem a prasaty.

Ještěři pocházeli z jedné vývojové větve Velociraptora. Přesněji řečeno z druhu, který obýval tuto planetu před osmdesátipěti milióny let a který, díky dobrým životním podmínkám, vypěl a stal se tím, čemu my říkáme inteligentním tvorem. Pak se střetnul s brouky, kteří se vrátili zpátky na svoji planetu. Dva roky mezi nimi probíhala jakási harmonie a touha poznat jeden druhého. Dinosauři se od brouků mnoho naučili a pak, když na ně brouci zaútočili, bránili se s velkým nasazením. Doteďka si váží víc osobního souboje, než boje na dálku. A dlužno podotknout, že proti dinosaurovi v něm nemá brouk žádnou šanci. Ale brouků bylo vždycky víc, snadno se množili, přežívali i ve špatných podmínkách. Ještěři oproti nim rodili jedno, maximálně dvě mláďata za rok. Brouci tisíce. Tento jasný nepoměr, kdy kvantita byla podtrhnuta i kvalitou, jasně ukázal, kdo je vůdčí silou v této galaxii.

Taková tedy byla ve stručnosti historie naší planety a já, původně malá ubrečená holka, ji s pomocí ještěřů začala spravovat.

Vládla jsem ostatním lidem a jako své poradce jsem si zvolila námořníky z ponorky Alexandr Něvskij a lidí z finské základny. Ale využívala jsem pochopitelně i další, našla jsem si mezi přeživšími i několik natolik chytrých lidí, že jsem jejich služby velmi využila a vážila si jich. Mnohokrát jsem si vzpomněla na doktora Auberta, Šárku, Milana a Adama. Místa jejich skonu byla vyhlášena národní kulturní památkou a každoročně se k nim vypravovaly velké davy lidí. Stala se z toho tradice a tyto dny se staly státními svátky.

XXXXX

S ještěřy jsem se domluvila, že územím lidí se stane celá Evropa, až po Ural a Kaspické a Černé moře. Kavkaz, Turecko, Izrael, Egypt a celá přímořská Afrika. Dále to byla celá rozloha Severní Ameriky, kromě Mexika, ale včetně Karibiku a Tahiti.

Zbytek náležel ještěřům. Některým lidem to připadalo jako prohra, ale pravdou bylo, že jsme nemohli osídlit celý svět. Ještěřů bylo daleko víc než nás a mohli si nárokovat o mnoho víc. Museli jsme se soustředit především na Evropu a na pokračování civilizace. Dohoda byla vyryta do tunu vážícího zlatého kvádru a ten vystaven ve společném paláci postaveném za účelem našeho společného vítězství. Byla to přenádherná stavba, pravé dílo titánů. Každý den jsem se jezdila dívat jak stavba pokračuje, bylo to zároveň i muzeum našeho odboje. Na jednom z předních míst bylo vystaveno Buffalo, věci z Adamovy chaty a z našich gazíků. Rovněž tam byl přivezeno obdobné vozidlo, jako byl můj Mazánek a vínový Avensis. Nešlo sice o originály, ale pro ilustraci to stačilo. Navíc jsme zhotovili kopii kantýny našeho bunkru ve Finsku, kde jsem poprvé promluvila k lidem, pevně rozhodnuta vymanit se z okovů, do kterých nás uvrhli brouci.

XXXXX

Oslavila jsem také své osmnácté narozeniny. Město bylo z větší části hotové, každý vykonával práci pro společnost a počet trestných činů klesl na tři měsíčně. Na centrálním náměstí se sešel všechen lid. Je také pravdou, že ne každý mě miloval, ale všichni si vážili toho, co jsem udělala a jak důsledně pomstila lidstvo.

Když jsem zdravila lidi z tribuny, nahnul se ke mně jeden z ještěřů, přidělených mi jako spojka.

„Mám pro vás, paní, špatné zprávy...“

Otočila jsem se na něho a zamračila se.

„Snad mi nechceš zkazit moje narozeniny!“ Ještěř se uklonil a pravil:

„Míří sem tři eskadry brouků, jsou na hranici sluneční soustavy.“

Po zádech mi přejel mráz.

„Tři eskadry...“ Zašeptala jsem.

Minulou invazi provedla jen jedna jediná eskadra a ta dokázala vyvraždit skoro celé lidstvo. Podívala jsem se na jásají davy a na maminky s kočárky. Byla to naše první miminka a já byla každému kmotrou. Ještěr se ke mně naklonil, očekáváje rozhodnutí. „Budem se muset co nejdříve podívat do Žiliny.“ Oznámila jsem suše a dál kynula jásajícím davům.

- Konec první části -

Druhá část

Žilina. Město zmaru a nadějí. Město, v jehož blízkosti stála jedna nevzhledná komunistická stavba, město, které mělo brzy zasáhnout do dějin lidského druhu. Upíraly se k ní oči celé naší nové společnosti. Neměla jsem ji ale ráda, připomínala mi útěk, nebezpečí a smrt.

Dopravila jsem se tam z Vídně za necelých padesát sekund. Padesát sekund, za tuto dobu jsem se sebe vzteky strhala sváteční šaty a navlíkla si bundeswéhráckou kombinézu tankových jednotek. Sotva jsem si zapnula zip, odklopila se rampa a já vyskočila na zem. Kolem přistávaly další bojové lodě, které jsme ukořistili broukům, ale i lodě ještěřů.

Stála jsem před vstupní halou té betonové kysny a mířila rovnou do centrálního skladu chemičky. Za mnou v odstupu asi tří kroků cupitali ještěři a dva mí zástupci: Oskar s Koljou. Volod'u jsem nechala napospas všetečným novinářům, měl co vysvětlovat. Stejně jsme očekávali projev Syna nebes, varujícího před blízkým nebezpečím, takže nemusel ani moc zatloukat.

Tři roky.

To byla doba, kdy jsme si žili relativně v míru a pohodě. Přitom ten první rok jsem strávila objížděním těch nejzapadlejších koutů Země a snažila se přesvědčit lidi, že nejsem agent brouků, ale jejich hubitel. Jednou mě postřelili podruhé na mě šílený majitel vypustil svého ochočeného medvěda, jindy jsem musela snášet všelijaké ústrky od přeživších. Zachránila mě vždy náhoda, rychlé reakce a výborná lékařská péče ještěřů.

Všichni lidé jim byli moc vděční, ale ne každý své sympatie dával tak otevřeně najevo jako já. Druhý rok, když jsem shromáždila těch sto tisíc lidí, jsem začala budovat nové město. Jeden navrhoval přestavět Paříž, druhý odstěhovat se do Bruselu, jiný zase Řím... Bylo mi z těch věčných hádek špatně. Neměla jsem s lidmi trpělivost, unavovaly mě ty jejich věčné spory a půtky kvůli každé hovadině. Nařídila jsem stavět Vídeň a začala v ní vládnout železnou rukou, jak absolutistický monarcha. Syn nebes mé rozhodnutí vítal, sám nedokázal pochopit principy demokracie (já ve skutečnosti také ne). Lidé remcali, ale když jsem jim s pomocí ještěřů zacpala ústa jídlem, sliby a kvalitou života, tak se opozice vytratila jako pára nad hrcem.

Cvičili jsme taky pár našich lidí na piloty lodí, které tu zbyly po broucích. Válelo se jich tu spousta. Kupodivu nejlepší piloti byla Dvojčata, jak jsem překřtila Toma a Lukase. Oběma bylo patnáct a dříve to byli náruživí počítačovní hráči. Podařilo se jim přežít a nějak se protlouct. Pocházeli z Alabamy a museli zabít své rodiče, aby se vůbec mohli dostat z hořícího bytu. Na trenažéru si vzpomněli na své hráčské umění a brzo předčili zkušené borce i ještěry. Měli neobvyklý postřeh a reakce. Dokázali vymanévrovat i letový simulátor. Všichni nad tím kroutili hlavou a já jim udělila hodnost „poručík vesmírného korábu“. Jejich adoptivní otec na ně byl pyšný. Takové lidi jsme teď potřebovali jako sůl.

Opravdový klidný život jsem si totiž užívala jen těch několik málo měsíců před mými osmnáctinami.

Ráda na tu dobu vzpomínám, bylo to takové sladké...

XXXXX

„Přitáhněte sem ty vozíky, rychle! Pohněte s tím sudem, nemáme čas!“ Proháněla jsem své lidi, ale i ještěry. Nikdo si nedovolil ani pípnout. Julek, můj asistent, mi přinesl pás se zbraněmi.

„Konečně.“ Řekla jsem s despektem a připnula si mohutný kožený opasek. Říkali tom Pás cudnosti... Na každé straně jsem měla své oblíbené revolvery, které byly vyloveny ze dna rybníka a řádně vyčištěny. Kolem dokola byly připnuty náboje a pás vážil kolem sedmi kilogramů. Bylo v něm ukryto titanové lanko s napařeným diamantovým prachem sloužící jako pila a mnoho dalších užitečných věcí.

Dohlížela jsem na nakládání sudů a proháněla lidi kolem. Když se mi zdálo, že jim jde práce pomalu, popadla jsem sama celý sud a dala ho na korbu.

„Co čumíte? To jste nikdy neviděli ženskou?! Nebo si myslíte, že má ženská bejt jenom v kuchyni?!“ Pohrozila jsem dvěma Indiánům, kteří na mne koukali s otevřenými ústy. „Do práce, dělejte!“ Indiáni, a bylo jich tu asi třicet, byli nejlínější stvoření pod sluncem. Jedině bičování je teprve vytrhlo z letargie a fyzické stagnace. Slovo „vybičovat“ tu dostávalo úplně jiný význam...

Během půl hodiny byl sklad prázdný.

Zavolala jsem si oba mé poradce a tři ještěry, pracující jako styční důstojníci mezi mnou a Synem nebes.

„Co navrhujete?“ Otázala jsem se.

První promluvil Kolja - tomu jsem také nejvíc důvěřovala.

„Navrhuju rozdělit herbicid do všech našich bojových lodí a za průbojnými střelami dát tříštivo-trhavé s náplní toho koncentrovaného svinstva. Po zásahu bude loď kontaminována a brouci zlikvidováni.“

„Máme toho dost?“ Zajímalo mě, protože sudů tam zbylo pouze stopadesát.

„Bohužel ne, náplň bude stačit pouze pro dvě naše bojové lodě...“ Postěžoval si jeden z ještěrů.

„Co když o ně přijdem?“

„Navrhují, plukovníku...“ Oslovil mě mojím starou hodností druhý z ještěrů. „... obětovat půlku naší flotily přímým útokem na brouky a zezadu zaútočit zbytkem, který bude vybaven těmito náboji...“

„Půlka flotily?“ Uvažovala jsem. „Kolik je to ještěrů?“

„Třicet tisíc!“ Úsečně odpověděla ještěrka.

„A vy chcete obětovat třicet tisíc vašich vojáků pro... Ne, pánové, uděláme to jinak!“ Založila jsem si ruce v bok a všechny si prohlédla. Dělávala jsem to tak vždycky... nejdřív naznačit, že řeknu něco důležitého a počkat, až budou pořádně vnímat.

„Souhlasím s frontálním útokem...“ Kývla jsem k ještěrovi. „...ale ne žádné sebevražedné akce. Chci naše největší lodě do první řady. Na ně se soustředí palba. Za nimi budou naše menší čluny. Ty, až bude chaos největší, vypustí do prostoru malé bojové... jak jim říkáte? Oky?“

„Ano, plukovníku.“ Potvrdila ještěrka.

„Ták, vypustíte Oky a ty teprve zahájí útok tím pesticidem. Nikdo jim nebude věnovat pozornost, projdou přes jejich obranu, protože je nebudou považovat za nebezpečné. Chápete?“ Vyložila jsem jim svoji strategii. Ještěrky se na sebe podívaly a kývly.

„Zdá se to být dobrý nápad, plukovníku.“

„Co si o tom myslíte vy, pánové?“ Obrátila jsem se na své dva námořníky. Kolja zadumaně pokýval hlavou a řekl:

„Je to risk, jestli prohlédnou naši lest, bude to pro ty chudáky sebevražda.“

„Myslím, že název Oka pochází z nějakého japonského sebevražedného prostředku, nebo ne?“

„Ještěři se na sebe podívali a řekli, že neví, ale že název Oka je jméno jednoho z jejich měsíců na planetě, odkud pocházejí.“

„No to je vlastně fakt, asi si to s něčím pletu.“ Mávla jsem rukou a všichni jsme se vrátili zpátky do lodi. Mezitím tým našich techniků začal rozebírat urychleně náboje a další odsypávali pesticid do prázdných pouzder po výbušnině.

„Kdy už tohle skončí...?“ Kroutila jsem nad tím hlavou a proklínala ty protivné brouky.

XXXXX

Nemělo to skončit nikdy, protože brouků po celém vesmíru byly myriády. Celá galaxie byla od nich zamořena a jak se trefně vyjádřil Syn nebes „Šťouchli jsme do vosího hnízda.“

„Co teď?“ Ptala jsem se ho na videokonferenci, která byla narychlo svolána do mé lodi.

Ještěr se nakrčil a řekl, že se spoléhají na mne, že mám s hubením brouků největší zkušenosti. Prý mi pošlou nějaké posily. Moc jsem mu nevěřila a kroutila nad tím alibismem hlavou.

„Kdyby tu tak byl Adler...“ Povzdechla jsem si. Jak mám něco vymyslet? Dala jsem raději povel k odletu na orbit. Tam se ke mně přidal zbytek flotily v čele s Koljou. Kolja a Oskar byli moji nenahraditelní přátelé, také Boris a Volod'a. Mohla jsem se na ně bez výhrad spolehnout.

„Střetneme se s nimi někde mezi Marsem a Jupiterem.“ Začal debatu Ognicev, který ani nevzhlédl od monitorů, kde sledoval naši i jejich polohu.

„Jak to, že jsme si jich nevšimli dřív?!“ Zeptala jsem se nakvašeně. „Nemám ráda taková překvapení!“

Odpověděl ještěr, který mi byl přidělen coby spojka:

„Zničili nám všechny odposlouchávací stanice a nahráli do nich falešný provoz, všimli jsme si toho náhodou, při denní prohlídce. Rovněž se jim podařilo zničit tři naše hlídkové lodě, které hlídkovaly za sluneční soustavou.“ Prohlásil poněkud nepřesvědčivě.

„Divím se, že vás ještě nevyhladili, když jste takhle neschopní!“ Zvýšila jsem hlas. Byla to pro něho hrozná potupa a já věděla, že už si příště budou dávat větší pozor. Jestli nějaké příště bude...

„Herbicid je připraven?“ Otázka mířila na Kolju.

„Maká na tom celá posádka ponorky a ještě pár lidí... Měli bychom to stihnout.“

„Ať sebou hodí, řekni jim, že na tom přebíjení záleží přežití zbytku lidstva!“ Vyzvala jsem ho. Kolja zasalutoval a odběhl. Posadila jsem se do křesla a utřela si pot z čela.

„Tohle nedopadne dobře...“ Pomyslela jsem si. „Tentokrát nás přechytračili, měli jsme být na ně už nachystaní a mít plán... tohle je sebevražda!“

Mezitím mi nahlásila služba, že jsme minuli oběžnou dráhu Marsu a blížíme se k pásu asteroidů. Mezi Marsem a Jupiterem je poměrně velký prázdný prostor. Ještěři to nazývají Mrtvou zónou zničené planety. Už naši vědci se domnívali, že tu kdysi byla planeta o velikosti Marsu, ale až od ještěrů jsem se dozvěděla, že tomu tak skutečně bylo. Planetu zlikvidovali brouci a pomstili se tak ještěrům, kteří je odtud vyhnali. Stejný osud hrozil i Zemi a já tomu měla zabránit. Síla tří eskader mohla totiž vymazat libovolnou planetu.

„Přebíjení skončeno.“ Hlásil mi interkomem Kolja. „Nakládáme náboje do člunů.“

„Ať jsou všichni připravení! Za deset minut se s nimi střetneme. Hodně štěstí, Koljo!“ Pohládila jsem displej interkomu. Byla jsem pod bedlivým dohledem ostatních, každý mě sledoval a hodnotil, jak si vedu. Věděla jsem to a byla na všechny tvrdá i na naše šupinaté přátele, kterým jsem vděčila za mnohé. Veškeré vybavení, výcvik posádek a obnovení civilizace bylo totiž dílem ještěrů.

„Dva první vetřelci...“ Ohlásil Lukas, tedy jedno z dvojčat, které řídilo tuto loď. Jeho bráška cestoval s Koljou, který se mezitím oddělil. „... vzdálenost pět kvadrantů. Typ lodě KG 23.“

„Zapnout rezidentní štít!“ Zavelela jsem z můstku.

„Rezidentní štít zapnut.“ Ozvala se odpověď, v jeho hlase jsem cítila napětí. Doufala jsem, že se nyní nesloží. Jedna věc je bitva na simulátoru a druhá opravdová řež.

„Flotilo rozvinout!“ Vyřikla jsem do éteru. Letěli jsme těsně za sebou, což snižovalo možnost zjistit, kolik nás přesně je.

Nás ale byla sotva třetina, a těch pár kocábek, co k nám ještě připlují... nechtěla jsem, aby hlavní bitva proběhla na oběžné dráze Země. Musela jsem boj „vyvést“ mimo náš orbit. Možná se nám jich podaří pár zlikvidovat. Na Měsíci čekají dvě naše lodě v záloze, které by

měly likvidovat ty poškozené, nebo kterým se podaří proletět naší palbou. Jedné z nich velel Boris. Měla jsem o něho strach. Volod'a zůstal na Zemi a měl organizovat tamní obranu a rozptýlení lidí. Od mého odletu jsme se kromě videomostu neviděli. Toto byly moje nejhorší narozeniny. A přitom ještě ráno a dopoledne bylo všechno jiné, krásné... líčení, oblékání a přehlídka. Kroutila jsem nad tou změnou hlavou.

„Zasraní brouci!“ Zavrčela jsem a dala povel ke střelbě. Lukas už měl své prstíky na ovládacích joysticích a křečovitě je zmáčknul. Z našich hlavní vyletěla směs kladně nabitých fotonů urychlená v generátorové odstředivce. Prý to mělo třikrát větší účinnost, než zelený paprsek brouků. Modré plazma se řítilo nadsvětelnou rychlostí k protivníkově formaci. Na počítačové mapě jsem sledovala reakci jejich lodí. Moc to s nimi nehnulo, ale to už dorazila další sprška energie do středu jejich uskupení. Kluci to dělali chytře. Lukas mířil na jejich čelo, kdežto Tom na jejich střed. Obě naše lodě prudce uhnuly, bylo to právě v okamžiku, kdy jejich hlavně vychrlily smrtelnou dávku zelené plazmy. Ta se kolem nás jen neškodně přehnala a zmizela kdesi ve vesmíru.

„Plnou parou vpřed!“ Popohnala jsem naši flotilu, museli jsme se k nim dostat, co možná nejbliž, jedině tak jsme se mohli vyhnout jejich dalekonosným dělům. Oba chlapi udělali pár krkolomných vývratů a souvratů, až z toho na obrazovce přecházel zrak. Brouci chvílemi nevěděli kam dřív pálit a lehce si zasáhli i jednu svoji loď. Oba jsem je za to pochválila. Děčila nás vzdálenost jednoho kvadrantu, což je asi milión kilometrů. Už jsme se ocitli hodně blízko, ale tohle byla ta nejnebezpečnější vzdálenost. Ještě mohli použít svá dalekonosná děla a zároveň i své menší zbraně. Pochopitelně, že toho hned využili.

Pálili na nás všechny hlavně. Pár jsme jich také slízli, ale náš štít zatím fungoval na devadesátí procent.

„Připravít Oky!“ Vydala jsem rozkaz, i když jsem pochopitelně věděla, že jsou už dávno nachystané. Brouci vypustili nějaká menší plavidla, která se na nás vrhla s neskutečnou zuřivostí. Nemohly nám moc ublížit, stejně jako naše Oky, ale mohly nás zle potrápít a kdyby se jedné podařilo projít štítem a ustřelit nám některý ze senzorů... nebylo by to dobré. Hypnotizovala jsem obrazovku, abychom se k nim víc přiblížili, ale brouci o nějaký bližší kontakt neměli zájem. Udržovali si vzdálenost jednoho kvadrantu a ostřelovali nás ze svých dalekonosných děl. Kdybych řízení lodi svěřila zdejšímu autopilotovi, dávno bychom byli jen vesmírný prach a součástí zdejšího pásma asteroidů. Lukas kličkoval mezi obrovitými kameny a píd' za pídí se přibližoval k hlavnímu jádru flotily. Ta se kupodivu držela pořád u sebe, já bych ho už dávno rozdělila a s jedním vojem zamířila na Zem. Brouci ale nejspíš hodlali zlikvidovat jednou provždy tuto hrozbu, chtěli mít krytá záda.

„Vysadit Oky!“ Vykřikla jsem. Oskar na mně nechápavě pohlédl. „Ať se skryjí mezi asteroidy a ty, Lukasi, utíkej!“

Oba rázem pochopili. Oskar předal rozkaz a Lukas ostře zabočil doleva a namířil si to k Jupiteru. Ještě jednou se mezi asteroidy vrátil a prokličkoval se jedním hustým hejnem. Deset nebo patnáct balvanů musela zlikvidovat naše pasivní ochrana, ale i tak to bylo hodně efektivní. Lukas tak brouky navedl zase zpátky k číhajícím Okám.

Všichni jsme začali pálit. Brouci zde nemohli použít své dalekonosné paprsky a tak se palba soustředila jen na malé ráže. V celkovém měřítku bitvy to byl jen jeden maximálně dva klamně manévry, ale mělo to zásadní význam. Brouci skočili na lest a přiblížili se. Když míjeli naše malé čluny, tak púlka se na ně vrhla. Byly dálkově ovládané, tak jsme je mohli s klidem obětovat a zároveň i zahájit palbu. Brouci první vlnu našich malých lodí smetli jako by nic, ale náš útok je přesto zaskočil. Opětovali palbu a v tu chvíli na ně zaútočila druhá vlna. To byli ti, co měli místo třaskavých náloží herbicid.

Zpočátku se nedělo nic, brouci jakoby nereagovali. My jsme se na ně vrhli čelně a byli tak snadný cíl pro jejich zbraně (naš rezidentní štít spadnul ve chvílce na pouhých deset procent), ale zároveň tak dali šanci Okám, aby vykonaly svoji práci.

Lest se podařila. Dobrá polovina eskadry byla vyřazena. Projevilo se to tak, že patnáct velikých lodí se obrátilo (díky autopilotovi) zpět na mateřskou základnu. Zapnuli intergalaktický pohon a zmizeli. Ti co zůstali, po nich začali pálit (asi si mysleli, že jde o zradu). Lukas této chvilkové nepozornosti využil a sestřelil tři jejich lodě.

Brouci se stáhli zpátky a půlka jich zapnula mezihvězdný pohon. Nepronásledovali jsme je. Lukas chtěl vyřídít zbytek flotily co tady zůstal. S Tomem se do nich pustili, až z nich kusy lítaly. Celá formace se rozprchla po naší Sluneční soustavě.

Rozdělili jsme se. Oky jsem nechala schované v pásnu asteroidů (chtěla jsem je použít, v případě, kdyby se některé nepřátelské lodě vrátily) a vydali jsme se pronásledovat zbytek flotily v naší Sluneční soustavě. Ještě jsme dostali jednu loď a z Měsíce jsem povolala Borise. Nebylo už potřeba hlídat nejbližší okolí, museli jsme vyčistit naší Sluneční soustavu.

Až za Saturnem se broukům podařilo zase dát dohromady a sestřelit jednu z našich lodí. Byla to neopatrnost, ale nedalo se nic dělat. Zahynuli při tom Julek a Dimitrij, oba námořníci z ponorky a dobří kamarádi. Dimitrij se s Borisem znali dokonce ze školy. Byla to ten den naše jediná ztráta a my se mohli vydat domů. Vyslala jsem za Pluto několik dalších průzkumných lodí, abych měla přehled, co na nás zase chystají a vrátila se na Zem.

Dostalo se mi triumfálního přijetí. Přistála jsem s lodí přímo na hlavním náměstí. Tenkrát se seběhli všichni lidé. Volod'a už mezitím všem rozhlásil jaké nám hrozí nebezpečí a s radostí oznámil lidem tu dobrou zprávu.

Musela jsem vystoupit před vším lidem a mít proslov. Nepřímo jsem připustila, že mi vlastně brouci dali nejlepší dárek k mým narozeninám a sice ten, že se mi podařilo zlikvidovat půlku jejich bojové flotily. Devatenáct lodí!

Bylo to naprosto neuvěřitelné a Syn nebes mi poslal dlouhý blahopřejný projev. V něm vyzdvihoval vlastnosti lidí, jakožto první rasy mezi savci, kteří dosáhli mezigalaktického významu. Rozplýval se tam v detailech líčení našich hrdinských činů... až jsem pojala podezření, že se mi snaží vlézt kamsi...

Lukase, Toma a Kolju jsem povýšila o jednu hodnost a všechny účastníky bitvy vyznamenala stříbrnou medailí za statečnost.

Protentokrát byla hrozba brouků eliminována. Neubránila jsem se ale divnému pocitu. Byl to stejný pocit, jaký jsem měla před lety, když jsem spala sama zabarikádovaná v pokoji bez oken a očekávala útok exit'áka. Navenek byl sice klid, ale pořád hrozilo neviditelné nebezpečí. Spala jsem jen velmi lehce, doslova jako na jehlách. Týden na to jsem také s Volod'ou počala své dítě. Zjistila jsem to po čtrnácti týdnech na pravidelné prohlídce. Ještěři si mě velmi vážili a každý týden prováděli preventivní scan mého těla. Měla jsem sice všechna očkování a díky jejich vyspělé technice byla imunní prakticky vůči všem nemocem, ale oni nenechávali nic náhodě. Když jejich doktor zjistil, že jsem těhotná (jestli se tomu vůbec v té době dalo tak říkat) začal panikařit. Nakázal mi absolutní klid a chtěl mě upoutat na lůžko. Můj „stav“ byl prohlášen za státní tajemství a všichni, kteří o tom věděli, se zavázali k naprosté mlčenlivosti. Děkala jsem si z nich srandu a oni vůbec nic nechápali...

Volod'ovi jsem pochopitelně nic neřekla, bylo to příliš brzy. „Nejlepší je, když se to chlap dozví až co možná nejpozději.“ Jak říkala moje babička: „chlap potom začne hrozně blbnout“. Sama vzpomínala, že když se to dozvěděl děda, tak ji zakázal vycházet ven a stýkat se s cizími lidmi. Babička se tomu vždycky moc smála.

XXXXX

Seděla jsem sama na terase naší rezidence a opájela se pocitem mateřství. Měla jsem hned jinou náladu... po broucích ani stopy, naši pátrači potvrdili skutečné zničení půlky jejich lodí. Další spousty brouků, které vlezly do lodí zasažených naším herbicidem, už nevylezly živý, až jejich dálkově ovládané sondy zjistily, že je ve vzduchu smrtelně nebezpečný pesticid.

Nakázala jsem vyrobit nové množství toho svinstva a výrobní linka té žilinské chemičky se zase rozjela na plné pecky. Za první měsíc jsme vyrobili přes tisíc sudů koncentrátu. Ještěři žasli nad naší vynalézavostí, co se týká zabíjení.

„Nejedná se přeci o žádné zabíjení...“ namítla jsem, když mi to Syn nebes opět připomínal. „...je to jen postřík.“ Pokrčila jsem rameny a koukala na jeho nechápavý obličej.

„Vy lidé máte neustálou tendenci vše zlehčovat. Všiml jsem si také, že máte veliké sklony k cynismu.“ Pokáral mě ještě, ale hned vzápětí znovu poděkoval za záchranu Země a potažmo i jeho druhu.

„Je to i díky vašim lodím a posádkám, které vzorně plnily službu.“ Revanšovala jsem se s poklonou. Ještěr něco zablekotal o samozřejmosti a poslušnosti jeho osádek a vypnul spojení.

„Divnej...“ Komentovala jsme to a schoulila se zpátky k Volod'ovi.

XXXXX

Měsíce, které nadešly, byly ty nejlepší, co jsem doposud zažila. Pár dalších lidí jsem stáhla z divočiny do Vídně a město konečně dostavěla. Byly zde nádherné bulváry, veliké parky a široké ulice. Palác smíření, jak jsem nazvala největší stavbu Vídně se tyčil do úctyhodné výše pětiset metrů a byl vskutku kolosální. Zhotovili jsme ho v antickém stylu a jen sloupy měřily na výšku dvě stě metrů.

Lidé ve městě žili spokojeně, každý ve svém domě, všichni pracovali a byli upřímně šťastní. Oslavovali mě jako svou bohyni, byl to učiněný kult osobnosti, ale všichni to dělali s radostí a dobrovolně.

Měla jsem už pěkné břicho, když mě zastihla ta Zpráva...

„Nemůžeme navázat spojení s našimi koloniemi v Americe...“ Mračil se Kolja a dál vyťukával spojení teleportu.

„Kolja, říkala jsem ti už několikrát, abys našim přátelům v Americe neříkal...“

„Ale, ten krám, já se na to...!“ Prásknul s klávesnicí o zem. Zakroutila jsem nad tou neomaleností hlavou. Dítě v bříšku se pohnulo, cítila jsem to. Byl to úžasný pocit, nosit v sobě dalšího člověka. Nikdy bych si nemyslela, že po těch prožitých hrůzách počnu dítě.

„Vnímáš mě?“ Zaslechla jsem za sebou hlas.

„Cožé?“ Otočila jsem se na Kolju. „Ne, promiň, nějak jsem se zamyslela.“ On jenom něco zabručel a podal mi papírek se zprávou. Stála tam dvě slova:

„Ještěři zmizeli.“

Koukala jsem na to a četla to zleva doprava a obráceně, nemohla jsem tam najít nějaký smysl. Pohlédla jsem tedy něj a zeptala se.

„Zmizeli? Jak zmizeli, nemohli přece... proč?“

„Na oběžné dráze není ani noha a na Zemi také ne.“ Pokrčil rameny Kolja. „Teď sem došly další zprávy.“

„Svolej ihned Radu!“ Nařídila jsem, nechtěla jsem nic ponechat náhodě.

„Už se tak stalo, v současné době se scházejí.“ Mírně se uklonil a ukázal na dveře mé pracovny. Místnost, kde Rada zasedala, byla totiž za nimi.

XXXXX

„Mluvili poslední dobou o nějakém cvičení nebo odletu?“ Tato otázka patřila Oskarovi, který se jako první dostavil do místnosti, určené pro tajné zasedání.

„Ani slovo.“ Odušil lakonicky Ognicev. Byl jako obvykle velmi stručný, pokud se týkalo vyličení situace. A velmi přesný...

„Dobře, pokud ne, tak vyšlete všechny naše lodě na oběžnou dráhu a za Měsíc. Rovněž chci každou čtvrt hodinu komplexní přehled situace. Co naše dálkové sondy?“ Zeptala jsem se Borise, který měl na starosti bezpečnost Sluneční soustavy zvenku. Hned co jsme zkonsolidovali síly, tak jsem utvořila tuto nezávislou válečnou radu složenou z mých nejbližších. Byli zde pouze lidé, které jsem znala už z dřívějších.

„Kromě dvou, které jsou rozbité, žádná anomálie, nic mimořádného.“

„Dostala se ta zpráva mimo?“

„Pokud víme, tak ne.“ Odpověděl za všechny Volod'a. „Neměla by ses teďka znervózňovat, nic se celkem neděje a...“

„Volod'o!“ Přerušila jsem ho. „Přestaň s tím mazáním medu, to si nech pro novináře! Naši největší spojenci náhle zmizí z planety pryč a ty mi tu říkáš ať si jdu lehnout?! Já nejsem náhodou velitelkou téhle planety a kdyby to situace vyžadovala, dala bych i ten plod pryč!“ Ukázala jsem na břicho a pevně mu pohlédla do očí. Koutkem oka jsem spatřila úžas v očích ostatních lidí. Musela jsem být silná a za žádnou cenu neprojevit slabost, jedině tak i po nich mohu chtít nemožné.

„Co si o tom myslíte?“ Pokračovala jsem jakoby nic a sledovala, jak Volod'a sklopil zraky. Tohle by se mi s Adamem nestalo. Poslední dobou nám to s Volod'ou moc neklape a já o to víc vzpomínám na své bývalé přátele. Nejvíce ale na Adama, až nyní mi začalo docházet, jak moc mi chybí...

„Já myslím...“ Začal Kolja, který byl vlastně takový můj neoficiální zástupce. „... že jsme v pěkném průšvih...“

„Jak to myslíš?“ Nadhodila jsem. Sama jsem o tom ještě nebyla úplně přesvědčena, ale pár věcí tu nehrálo.

„Především...“ Odkášlal si a rozhlédl se po ostatních, jakoby hledal podporu. „... tu zůstalo asi dvacet ještěřů. Ostatní jsou v trapu. Jejich základny v Africe a Jižní Americe mlčí. Nemůžeme se spojit s nikým v Indii a Barmě, tam přece leží jejich největší centra... Podle mého je to fakt divný. Nedivil bych se, kdyby na nás chystali nějaký svinstvo.“

„Tím svinstvem myslíš...?“ Nedokončila jsem otázku.

„Tím myslím něco podobného, co provedli brouci.“ Řekl Kolja a opřel se o křeslo. Rozhlédla jsem se po ostatních.

„Nemyslím si...“ Přerušil napjaté ticho Oskar. „... že by na nás chystali zrovna tohle. Máme s nimi přece nadstandardní vztahy. Velmi rozumně jsme si rozdělili Zemi...“

„Jo, ale nezapomeň, že ještěři jsou dravci, predátoři a my jsme pro ně do jisté míry konkurenční druh. Příznávám, že ve srovnání s nimi dost primitivní, ale podařilo se nám porazit brouky. Což, jak Syn nebes naznačoval, se ještě nikomu nepovedlo.“

„Dokonce jsme je porazili dvakrát.“ Přikývla jsem a Ognicev na mě děkovně mrknul.

„Tak proč vodsad' zmizeli?“ Podivil se logicky Boris.

„Co dělá zbytek ještěřů?“ Chtěla jsem vědět a udělat si celkový obrázek o situaci.

„Diví se.“ Usmál se Oskar.

„Hmm. Situace je dost nepřehledná. Tedy...“ Protáhla jsem se v křesle a chtěla to nějak shrnout. „... všechny ještěry sledovat, nemyslím si, že by nám ale dělali problémy. Bedlivě sledovat vnější perimetr Sluneční soustavy. To je nejdůležitější! A chci tisíc sudů toho slovenského insekticidu někde v zastrčeném Himalájském údolí. Další sklad chci v Údolí králů, jak tam jsou ty hrobky faraónů.“ Když jsem uviděla ty udivené obličejy, dodala jsem ještě:

„A neptejte se mě proč! Chci je tam mít ještě dneska, tuším, že by se mohly hodit.“ Kývla jsem na Volod'u, aby to zařídil. Ten se jen neochotně zvednul a odešel ze zasedání.

„Rychle!“ Křikla jsem na něj. Prásknul dveřmi a mě, musím se přiznat, dělalo dobře takhle ho točit.

Ukončila jsem poradou, každý z ní odcházel s nějakým úkolem. Celé se mi to nezdálo. Úprk ještěřů, tři roky po rozdělení sfér vlivu, kdy jsme spolu vycházeli naprosto bezvadně mě překvapil. Dala jsem ještě reaktivovat dva pluky Topolů M a další jaderné a strategické zbraně. Před nedávnem se nám dokonce povedlo zprovoznit jednu americkou atomovou ponorku třídy Los Angeles. Podařilo se to s vypětím všech sil, ale ponorka byla plně funkční. Část námořníků z Alexandra se na ní zacvičovala, ale zatím jen v doku. Na volné moře měli ještě zákaz. Ještěři se mému rozhodnutí velmi podivovali, teď jsem tomu ale byla ráda. Ponorka dostala rozkaz ke své první operační plavbě s novou posádkou. Vladimír a Sergej (ti dva byli hlavní hrdinové Norské akce) se o americké ponorce vyjadřovali v superlativech. Říkali, že jak se měli američtí námořníci, tak se prý neměli ani jejich oligarchové. Navíc se o všechn provoz starala špičková technika. Z jejich nadšení jsem měla velikou radost i já, protože bylo dobré mít spokojenou posádku.

XXXXX

V noci jsem nemohla zamhouřit oči. Pořád se mi honilo hlavou, co se zase stane. K ránu se vrátil Volod'a a beze slova si lehl vedle mne.

„Je všechno v pořádku?“ Zeptala jsem se a přivinula se k němu. Chtěla jsem, aby mě ochraňoval. On se ale jen otočil na bok a něco rusky zamumlal. Nerozuměla jsem tomu, ale nechtěla jsem naléhat. Víím, že svoji práci udělal určitě na výbornou a to bylo pro nás všechny důležité. Přemýšlela jsem o našem vztahu. Volod'a, co se dozvěděl o mém těhotenství, se dost změnil, přišlo mi, že pije. I tu noc byl cítit alkoholem. Nevyčítala jsem mu to. Taky jsem si ráda cucla, ale od té doby co nosím jeho dítě jsem neměla ani kapku. Štvalo mě, že to mezi námi neklape, ale na druhou stranu jsem moc věcí, aby to klapalo, neudělala... Říkala jsem si, že se to určitě časem spraví. Čas... ale kde ho vzít!

V 5:32 k nám do ložnice vtrhnul Jegor Vokačev, službu konající důstojník.

To se ještě nikdy nestalo. Ruka se mi svezla k mému revolveru, ale to už byl na nohou Volod'a a v ruce držel krátkou pumpu.

„Napadli nás!“ Zakřičel. „Vstávejte! Musíme pryč, už na vás čekají!“ Mohl se přetrhnout ve své aktivitě. Vokačeva neměl z posádky nikdo rád. Snad proto, že byl Žid, ale já na jejich rady nedbala. Byl sice trochu zvláštní a lenivý, ale spoleh na něj byl. Říkalo se o něm, že je vohnout, ale tomu termínu jsem nerozuměla. Nechtěla jsem se ho na to ptát, možná to znamenalo, že se jedná o homosexuála a já se ho nechtěla dotknout.

„O co jde?“ Chtěla jsem vědět. „Podej pořádný hlášení! Kdo na nás zaútočil?“

Vokačev jen lupal po dechu a nemohl ze sebe nic dostat.

„Jsme bez sond! Zničili tři lodě co jsme měli za Saturnem... Nemáme moc času.“ Blekotal. Oblékla jsem se do letecké kombinézy a zkontrolovala zbraně. Za neustálého popohánění jsem se vypotácela z ložnice. Byla jsem totiž pořád malátná. Probrat jsem se ale měla hned vzápětí.

„Musíme dolů na nádvoří, čeká tam na vás loď.“ Ukazoval dál do chodby.

„Kdo všechno je vzhůru, jak dlouho to víte?“ Chtěla jsem vědět.

„Asi už všichni, nechal jsem je probudit.“ Utíral si upoceně čelo.

„No a jak dlouho víte o tom útoku?“ Vokačev kouknul na hodinky a řekl:

„Šest minut.“ Odpověděl a zatvářil se provinile.

„Dobře, Jegore.“ Pochválila jsem ho. Na jeho tváři se rozlil blažený úsměv. Vsadím se, že ho ještě nikdo nepochválil. Nezdál se mi nijak protivný, možná působil trochu pomalejším dojmem, ale na druhou stranu se netvářil jako kakabus (na rozdíl od Volodi).

Vyběhli jsme na nádvoří. Bydlela jsem v zadním křídle Paláce smíření. Jednalo se o oficiální rezidenci mé osoby a zároveň i o sídlo vlády. Všechny hlavní úřady a instituce sídlily zde.

Čekala tu na nás obrovská loď, kterou tu nechali brouci. Její délka kolem sta metrů zastiňovala jarní oblohu.

Svívalo.

Do lodě, která se vznášela asi padesát metrů nad zemí, jsme se dostali teleportačním výtahem. Na krátkou vzdálenost toto zařízení fungovalo bezvadně, přesně, jako ve Startreku. Dosah byl asi tři kilometry, pak už se člověk nemusel složit úplně správně...

XXXXX

Přivítal mě Oskar Ognicev.

„Tohle jsou další zprávy...“ Podal mi papírek. Stálo v něm:

Dálkové sondy přeprogramovány, loď Zyrk a Laila zničené, sondy na Plutu a Charonu nefunkční. Žádné stopy po nepříteli.

„Jak tomu mám rozumět?“ Podívala jsem se Oskarovy do očí. Ten pokrčil rameny a řekl:

„Sabotáž.“

„Sabo...“ Nevěřicně jsem kroutila hlavou. „Jak to víš?“

„Vyrazili jsme to z jednoho ještěra.“

„Cožé?“ Vykřikla jsem. „Jak vyrazili?“

„To nechtěj vědět.“ Zakroutil hlavou Ognicev. „Výslech s největší účinností...“ A než jsem se stačila na cokoliv zeptat, pokračoval:

„Dozvěděli jsme se, že se nám ten parchant naboural před týdnem do systému a zničil veškeré spojení. Přišli jsme na to úplnou náhodou.“

„A ty sondy?“ Měla jsem na mysli varovné systémy za hranicí sluneční soustavy.

„Jsou v hajzlu, zjistili jsme, že se sem řítí...“ Podíval se mi přímo do očí. „... celá armáda brouků.“

Sesunula jsem se k zemi. Oskar mě naštěstí zachytil, tak jsem se nijak nebouchla. Probrala jsem se asi po pěti minutách.

Seděla jsem přikurtovaná v pohodlném křesle, které jako jedna z mála věcí nebyla standardní výbavou lodí brouků. Rozhlédla jsem se kolem a pozorně sledovala kam letíme. Řídící místnost letů, to byly jen samé displeje, na kterých se zobrazovala mapa hvězdné oblohy a data letu.

„Jak jsme na tom?“ Zeptala jsem se Borise.

„Museli jsme pláchnout, teď jsme někde mezi Marsem a Jupiterem. Chtěli bychom se schovat v jednom asteroidu. Jedna z našich posádek ho náhodou objevila. Je veliký a je tam spousta jeskyní, kam se můžem skrýt.“

„Já se ale schovávat nechci. Musíme bojovat!“ Boris se podíval zmateně na Ogniceva, který právě přicházel s horou nějakých papírů a tvářil se ustaraně.

„Tys jí to neřekl?“ Zeptal se ho Boris. „Ehm... nebyl čas... No víš, Radko... naše flotila... ztratili jsme ji.“

„Počkej, co je to za blbost, jak ztratili?!“ Nerozuměla jsem tomu. Našich dvěstě lodí se nemohlo jen tak vypařit. Musela bych to vědět!

„Ten parchant, jak se nám napojil do systému, tak rozeslal počítačový vir do všech... do celé flotily... Vyřadilo to rezidentní štíty a chlapani se stali lehkými cíly pro jejich zbraně. Je mi to líto.“

„Přežil někdo?“

„No... třem lodím se podařilo upláchnout, jednu řídil Tom, ale brouci je nakonec dostali...“

„Lukas je tady?“ Chtěla jsem vědět, jak je na tom druhé dvojče. Oskar neznatelně kývnul. Chudák Lukas, přišel o brášku. Všechno to bylo kvůli mně. Kdybychom tenkrát nezlikvidovali brouky, tak by se něco podobného nikdy nestalo. Živořili bychom sice, ale

nebyli bychom mrtví. Z toho všeho se mi dělalo mdlo, požádala jsem je o vodu a povolila si pásek. Když mi ho chtěl Boris vzít, zarazila jsem ho.

„Zdá se, že ho ještě budu potřebovat... Kolik jich vlastně je a kde je Volod'a a Kolja??“ Dotaz mířil na Oskara. Ten se jen zmateně podíval na Borise a sklopil oči.

„Volod'a je samozřejmě tady, ale Kolja se nestihl nalodit. Nemáme o něm zprávy.“ Odpověděl Boris.

„Co náš rezidentní štít?“

„Je na dvou procentech. Schválně jsme snížili jeho výkon, aby nás brouci nezjistili. Chrání nás jen proti malým meteoritům.“

Pokývala jsem hlavou. V hlavě se mi honila ještě jedna otázka, ale bála jsem se na ni zeptat. Oba tam stáli a přešlapovali, když se tu objevil Lukas.

„Jaké jsou rozkazy?“ Chtěl vědět. Pohlédla jsem mu do očí, měl je zarudlé. Vstala jsem a došla k němu. Padl mi do náruče, hladila jsem ho a tišila jeho pláč.

„Je mi to moc líto, Lukasi, slibuji ti, že za to brouci zaplatí, že na to do smrti nezapomenou. Slibuju...“ Hladila jsem ho a on mi v náručí vyplakal jezero slz. Sama jsem to moc dobře znala, vzpomínala jsem na Adama a na ostatní. Nenáviděla jsem veškerý hmyz a v duchu si slíbila, že pokud k tomu budu mít ještě příležitost, tak veškerou tuhle havěť sprovedím ze světa.

Když se Lukas upokojil, doprovodila jsem ho k lůžku v pilotní kabině.

„Odpočiň si, budeme tě ještě moc potřebovat.“ Pohládila jsem ho po tváři a přikryla dekou. Musel být tak mladý, když přišla ta nákaza... Už si ani normální život nemohl pamatovat.

Vrátila jsem se k těm dvěma do plánovací místnosti. Seděl tu i Volod'a a Ivan s Nikolajem. Ivan Kereček (náš první „marťan“) měl na starosti spojení s naším zámořským územím a Nikolaj Lokov oběžnou dráhu Země. Když jsem tu viděla toho posledního, zamračila jsem se. Nechtěla jsem ale nikoho urážet, ani zostudit. Musela jsem znát nejprve všechna fakta.

„Pánové?“ Kývla jsem na ně. První si vzal slovo Boris.

„Máme potvrzené, že všechny lodě, které unikly prvnímu náporu brouků, jsou ztracené... „ Boris volil neutrální slovo pro implozi v mrazivém vesmíru. Bezesporu to musela být strašlivá smrt.

Kousla jsem se do jazyku, abych se přinutila vnímat a nembrečet. Tohle byla asi nejvážnější chvíle, kterou jsem dosud zažívala. Rozhodovalo se tu o našem dalším osudu, myslím tím o definitivním osudu lidstva.

Boris pokračoval:

„Před několika minutami se kolem nás přehnalo několik lodí brouků. Celková síla...“ Tady si Boris odkašlal a zahleděl se do papírů, jako by si nebyl jist jejich počtem. „... je třista eskader.“

Všechny oči spočinuly na mně.

„Třista eskader.“ Tiše jsem zopakovala, už jsem chápala, co tu Nikolaj dělá. Obrana Země...

„Kdo všechno řídí obranu Země?“ Oskar se podíval na Lokova, ten promluvil:

„Nemáme s nikým spojení, mohli by nás odhalit, v tuto chvíli nemáme žádné zprávy.“

„Jsme chladným kusem skály.“ Doplnil Ivan.

„Jak dlouho tu takhle chcete trčet?“ Jejich pasivita mě ohromovala. Odpověděl Ognicev:

„Neví o nás, žádný hrdinský kousek by nám nepomohl. Nevíme, jak těm dole pomoci. Stali jsme se obětí zrady.“

„Ale já tu nehodlám sedět se založenýma rukama!“ Rozkřičela jsem se a vstala.

„Musíme být trpěliví.“ Snažil se mě uchlácolit Nikolaj.

„To říkáš zrovna ty? Měl si se starat o nejbližší zemský perimetr! Tvoje místo je, myslím, na oběžné dráze!“ Neudržela jsem se.

„Přikázal jsem mu, aby jel s námi, upláchnul spolu se dvěma dalšími muži sem.“ Zastal se ho Oskar.

„A tam bude chybět!“ Nedala jsem se oblbnout řečičkami.

„Lokov je odborník na jaderné zbraně, to on s Koljou demontovali hlavice a plnili je pesticidem. Má obrovské zkušenosti.“ Bránil ho Ognicev. Mávla jsem nad tím rukou.

„Jen jestli je ještě někdy využije.“ Řekla jsem polohlasem. Všechno to na mě padalo, obyvatelé Země jsou v bezprostředním ohrožení. Brouci se nezastaví před ničím. Zničí Vídeň i Palác smíření, zničí všechno co jsem vybuodovala a vyhladí lidský rod. Seděla jsem tam skleslá a ani nevnímala tu jejich nesmyslnou debatu. Nakrátko se nám podařilo odložit naši smrt, ale opravdu jen nakrátko. Dřív nebo později nás brouci vyčmuhají a vypaprskují z oblohy.

„Vzbuďte mě až se bude něco dít. Du si lehnout.“ Zvedla jsem se a šla do kabiny. Nechala jsem za sebou jejich udivené pohledy. Měla jsem toho všeho dost. Víím, že jako velitelka jsem se nezachovala zrovna nejlépe, ale bylo mi blbě, navíc v pátém měsíci, unavená z toho všeho kolem a chtěla si odpočinout. Spát a spát. Zalezla jsem pod deku v jedné z mnoha kabin, které tu vznikly, když tato loď připadla nám.

Usnula jsem. Zdálo se mi, že mě honí jeden z těch roháčů z fabriky a chce mě napíchnout na svůj roh. Probudila jsem se zpocená a bouchla se při tom do hlavy.

„Horší už to být nemůže.“ Povzdechla jsem si a dala si hlavu do dlaní. Kdyby mě tak někdo viděl... Vládkyně Země, přemožitelka brouků... K smíchu. Zajímalo mě, jakou roli v tom hrají ještěři. Věděli co se stane? Proč nás nevarovali? Co udělají s námi?

Lehla jsem si zpátky do postele, chladila si záda o studenou zeď a přemýšlela.

Jak se z té bryndy dostat? Co by dělal Adler? Jak by se na mém místě zachovali Milan se Šárkou? Mám se jim vzdát?

Musela jsem zahnat ty poráženecké myšlenky! Vstala jsem a oblékla se do mé černé kombinézy a navrch přidala své osobní zbraně, totiž revolvery Smith & Wesson. Učesala si bojový culík a za opasek zastrčila Kukri. Byl to ten veliký nůž ze Sedánku, co původní majitel ukrýval pod sedadlem. Musel to být stejně magor, nikdo by takovou kudlu normálně nevozil. Namířila jsem si to zpátky do plánovací místnosti. Cestou jsem se ještě zastavila v pilotní kabině a postavila tam do latě zbytek posádky. Hned na to (v lepší náladě) jsem se vydala za ostatními.

XXXXX

Rozrazila jsem dveře.

To, co jsem uviděla mi vyrazilo dech...

Už když jsem zpucovala námořníky v řídicí místnosti se mi v jejich výrazech něco nezdálo. Připadalo mi, že si myslí, že jsem se zbláznila. Považovala jsem to jen za chvilkovou slabost. Kdybych se lépe podívala na monitory, tak bych se v plánovací místnosti tolik nedivila...

Stáli tam totiž tři obrovití roháčci spolu se dvěma kříženci mravenců a kudlanek. Vykulila jsem na ně oči.

Roháč bojovně napřímil svá klepeta a jedna kudlanka se přichystala ke skoku.

Ruce se mi svezly ke zbraním. Zahlédla jsem ještě Oskarův udivený obličej a vypálila. Místností se rozezněl mohutný výstřel. Kudlance odlétl kus hlavy a já druhým revolverem vystřelila po nejbližším roháčovi. Toho speciální střela zasáhla přesně do oka a roháč se poslušně obrátil na záda. Pak to šlo ráz na ráz. Další na řadě byl druhý z roháčů, pak druhá kudlanka a nakonec poslední roháč. Vše se to odehrálo během pěti sekund. Když hluk dozněl a rozptýlil se dým z rychle hořícího střelného prachu, vyskočila jsem na stůl.

„Kdo je za tohle zodpovědný?!“ A natáhla kohoutek druhého revolveru. Ostatní začali vstávat ze země a šťourali se v uších. Zopakovala jsem otázku a vystřelila do stropu. Všichni se opět přikrčili, jen Oskar na mne zděšeně pohlédl.

„Našli nás, zatím co jsi spala...“

„Proč jste mě nezbudili?!“ Namířila jsem na něj zbraň.

„Protože... nechtěli... sama si říkala, že...“

„Co jsem říkala? Chceš to zopakovat?!“ Bývala bych ho na místě zastřelila, jen jeho obrovské zásluhy a zkušenosti mi v tom bránily. Koutkem oka jsem pohlédla na Volod'u.

„Co mi k tomu řekne můj manžel?“ Otočila jsem se s nabitou zbraní na něj. Když zjistil, že na něj mluvím, přestal se upravovat a pevně mi pohlédl do očí.

„Vedeš nás akorát do záhuby!“ Zamračil se.

„Myslí si to ještě někdo?!“ Zeptala jsem se a otočila se kolem dokola a seskočila se stolu.

„Ty vůbec nic nechápeš!“ Zakřičel Volod'a. „Nabídlí nám mír a svobodu, jen se jim musíme vzdát.“

„Vzdát?“ Zašeptala jsem. „Já myslela, že mě znáš! Já myslela, že víš, co udělali ostatním lidem... Já myslela... Kdo má stejný názor?“ Zvolala jsem.

Nikdo neodpověděl.

„Asi soudíte, že jsme v totálním hajzlu. Je to tak?“ Rozhlédla jsem se po ostatních. Dokonce přišel Lukas a pár dalších techniků. Když spatřili ty mrtvé brouky, zpanikařili.

„Teď jsme teprve v hajzlu, ale mám plán, jak se z něj dostanem!“

„Jak nás z toho chceš vysekat?“ Zeptal se zmateně Ivan.

„Vás nic nenapadá? Nic jste se za tu dobu, co jste se mnou, nenaučili?“ Usmívala jsem se na ně, ale viděla jsem jen zmatené a nechápavé obličejy...

„Jak daleko je ta jejich loď?“

„Jsou tři a jejich vzdálenost je necelé dva kilometry od nás.“ Odpověděl Lukas. „Zatím co jsi spala nás objevili a zahnali až k Jupiteru. Jsme na jeho oběžné dráze.“

„Ahá, tak to praskání je jeho radiační pole, já už myslela, že se nám porouchal chladič...“ Narážela jsem na moji nehodu ve Finsku, když jsem „utíkala“ ze základny. Nikdo ale na to nereagoval.

„Na jakou vzdálenost funguje teleport?“ Dala jsem schválně jednoduchou otázku.

„Tři kilometry.“ Odpověděl rychle Ivan.

„A pro brouky?“

„Co jsme spočítali, tak do pěti kilometrů... Proč?“ Nechápal.

„Ještě vám to nedošlo?“ Když nikdo neodpovídal, rozkázala jsem:

„Přineste insekticidové granáty! Hned!“ Oskar a Nikolaj spolu se dvěma techniky zmizeli z plánovacího sálu. Já si sedla na stůl a zakousla se do jablka. Pokukovala jsem po ostatních a pískala si jednu písničku... Malé kotě, spalo v botě, nehas co tě... A štvála s tím Volod'u, který tu melodii nesnášel. Měl plnou hlavu Ramsteinů a podobných uřvaných bláznů. Nechápala jsem, jak může Rus poslouchat německou skupinu.

Konečně se chlapi dostavili zpátky s bedýnkami.

„Otevřít!“ Ukázala jsem na ně. Otevřeli bedýnky a zvědavě po mně pokukovali.

„Ještě nic?“ Obešla jsem je všechny a zpoza zad vytáhla ten veliký nůž. Přistoupila jsem k jednomu z roháčů a zabodla mu třiceticentimetrové ostří do břicha. Šlo to ztuha, ale podařilo se mi tam udělat do něho asi půlmetrovou díru.

„Nastavte detonátor na deset sekund. Pošleme ty bastardy zpět a do každého vložíme bedýnku s granáty. Ty pak vybuchnou a všichni brouci tam pochcípaj!“ Vstala jsem a pohlédla na ostatní.

„To je zatraceně dobrý nápad, plukovníku!“ Přikývnul Ognicev. Škoda, že nemůžu být u toho, až se ta bestie rozletí na jejich velitelském stanovišti...“ Přiskočil ke mně a objal mě. Ostatní také začali horlivě přikyvovat a i Volod'a se pustil do páraní brouků. Přitáhli jsme mrtvolu k teleportu a nastavili jejich vysílací frekvenci. Teleport začal polykat jednoho po druhém a z pilotní kabiny za chvíli hlásil Lukas, že dvě z lodí se odmlčely. Usmála jsem se tomu a přikázala poslednímu brouka šoupnout do přenosového zařízení.

Když zmizel, přijala jsem ještě jednou děkovná blahopřání.

„A teď půjdeme za nimi.“ Oznamila jsem.

„Jak za nimi? To je blbost!“ Nesouhlasil Lokov.

„Plukovník má pravdu, Nikolaji.“ Hájil můj nápad Ognicev, kterému už asi došlo, co zamýšlím.

„A proč to není blbost, Oskare?“ Zeptala jsem se zvesela.

„Chceš si zahrát na brouky, že jo?“ Přikývnul.

„Přesně tak! Převlíkneme kabát, jedině tak jim můžem uniknout.“ Souhlasila jsem.

„Ale my tu jejich loď neznáme, je úplně nová... nevím jak se řídí!“ Strachoval se Lukas. Já ho ale uklidnila, protože i na to jsem myslela. Řekla jsem mu, že si do lodě nahrajeme náš řídicí systém a přeneseme veškeré vybavení.

„Teleport je přeci dost veliký...“ Zakončila jsem, všichni se ihned dali do příprav. Blížkost Jupitera měla tu výhodu, že rušil veškeré vysílání (kromě teleportu). Jeho radiální pole bylo tak silné, že vylučovalo jakoukoliv možnost komunikace. To znamenalo, že nikdo nemá tušení, co se tu stalo. Nachystali jsme všechny potřebné věci k teleportu a vyslali dálkově řízeného robota. Robot nám přenášel obraz, včetně rozboru vlhkosti, údajů o teplotě a dalších hodnot. Všichni brouci (a bylo jich přes pětset) pomřeli na akutní otravu. Vyslala jsem další mikroroboty, aby potvrdily zprávu a ověřily měření.

Lod' byla naše. S radostí jsem se tam vydala, prášek byl sice ještě trochu cítit, ale to nám nevadilo. Pustili jsme klimatizaci a vzduch prohnali přes filtr. Lukas přišel se skvělou novinkou, že zdejší řídicí systém je natolik a intuitivní, že ho nemá cenu přemazávat. S Kerečkem do něho akorát nahráli překladač, protože řeč a písmo brouků je značně nepřehledné.

„Všechny zbývající lodě nasměřujte do nitra planety!“ Ukázala jsem prstem k Jupiteru. Rozkaz byl neprodleně splněn a my sledovali, jak jedna loď za druhou mizí v husté atmosféře plynného obra.

„Neuvěřitelný!“ Zírala jsem z okénka ven a koukala na ta mračna, jak padá po povrchu superplanety.

Stočtyřicetčtyři tisíc kilometrů v průměru. Chybělo málo a stalo by se z něj další Slunce.“ Pokýval hlavou Jegor, který na ni koukal spolu se mnou.

„Fakt?“ Podivila jsem se. „Jak to?“

Vokačev se zasmál, podrbl ve vlasech a řekl:

„No, nebylo by to klasické naše Slunce, tedy hvězda spektrální třídy G2V, ale pravděpodobně Hnědý trpaslík.“

„Trpaslík?“ Podivila jsme se znovu, je faktem, že mé znalosti astronomie byly... velmi nízké.

„Ano, Hnědý trpaslík je buď zanikající hvězda, která je už za zenitem a je dost stará anebo mladá hvězda, která nemá dostatek hmoty k termojaderné reakci.“

„Hmm, trpaslík... A proč trpaslík?“

„Protože hvězda svou velikostí už není co bývala. Zmenšila se, vyzářila do okolního prostoru tolik energie, až se zmenšila na třeba pětinu své původní velikosti.“ Odpověděl.

Slíbila jsem si, že až bude jen trochu víc času, tak se musím o všem tom vesmírném chaosu dozvědět víc. Teď však byly na pořadu jiné věci. Především zmizet z dosahu brouků, zjistit co se stalo se Zemí a pokud možno jí pomoci.

„Našli jsme jejich data.“ Přerušil mé úvahy Oskar.

„Data? Jaká data?“

„Nikolaj se naboural do jejich systému. To musíš vidět! Všechno bylo jinak!“ Uchopil mě za ruku a táhl do řídicího centra, muselo jít o něco závažného, protože takovou neomalenost by si nikdy nedovolil. Běželi jsme chodbami a sály. Naše nová loď byla daleko prostornější a větší. Na své palubě měla také tři expediční výsadekové čluny, na kterých už pracovali mí lidé s cílem naučit se jejich řízení. Předpokládala jsem, že by se nám to mohlo hodit.

Vstoupili jsme do řídicího centra.

Nikolaj s Lukasem stáli u řídicího pultu a oba byli značně rozrušení.

„O co tu jde?“ Chtěla jsem vědět.

„No...“ První promluvil Lokov. „... ještě to prověřuju, ale zdá se, že to všechno nebyla jen náhoda...“

„Co nebyla náhoda?“ Přerušila jsem ho, nesnáším když lidé mluví v hádankách.

„To... nákaza a neudělali ji brouci.“ Koktal Lukas.

„A kdo?“ Ale, už jsem na ni znala odpověď...

„Zemi první objevili ještěři, ale brouci je sledovali a zahájili jednání s lidmi.“ Začal Nikolaj.

„Ale ta se ukázala být zdlouhavá.“ Přitakal Ognicev.

„Ještěři se nedovolili postavit broukům...“ Dodal Lukas.

„Počkejte!“ Přerušila jsem je. „Ať mluví jeden!“ Obrátila jsem se na Lokova.

„Zdá se, že brouci, když viděli neústupnost lidí a jejich zbraně, především pesticidy, ustoupili od násilné okupace. Jen tu na oběžné dráze nechali stráž. Jenže ještěři, nepozorovaně pronikli obranou a způsobili nákazu. Chtěli planetu pro sebe a lidé jim překáželi.“

„Ale proč by si znepřátelili brouky?“ Nedávalo mi to pořád smysl.

„Protože si mysleli, že se s nimi nějak dohodnou, ale to se přepočítali. Brouci se sem vrátili a ještěři porazili. Ještě než se stačili pořádně usadit na Zemi, tak na ně dopadly ty hlavice s pesticidem a všechny je zabily. Ještěři, když viděli naši sílu, tak se s námi raději spojili a chtěli nás použít proti broukům.“

„A obětovat.“ Dodala jsem.

„Teď už je mi jasné, proč se zdechli...“ Přidal se Kolja. „...když totiž zjistili, jaká se sem valí přesila... Prostě jim bylo jasné, že nemají šanci.“

Nastalo tíživé ticho. Každý si uvědomil rozsah tohoto zjištění. Už ale nebylo cesty zpět. Proklínala jsem Syna nebes a tu jeho masožravou grupu. Za všechno mohli oni! Teď jsem si navíc svůj „kádrový“ profil pokazila vraždou vyjednávačů. Uvědomila jsem si, že na mne byla pravděpodobně vypsána veliká odměna a vůbec mě to netěšilo. Provinila jsem se proti veškerým zvyklostem a dobrým mravům. Musela jsem si sednout.

„Jak to, že jsme na to nepřišli dřív?“ Pořád se mi ta teorie nezdála, mohlo jít jenom o propagandu. Zeptala jsem se na to Nikolaje, který dál zíral do monitorů.

„Protože ještěři kompletně přemazali software vesmírných lodí, které nám dali k dispozici. Tohle je první loď brouků, která se k nám dostala, aniž by do ní měl přístup ještěř.“

„Hmm, to je pravda.“ Připustila jsem. Nic to ale neměnilo na tom, že jsme v pěkný rejži.

„Co navrhujete?“ Otázala jsem se všech přítomných. Lidé na sebe ale jen zírali a nikdo si netroufl předložit svůj návrh.

„Podle mého bude nejlepší, když se vydáme zpátky k Zemi a budeme dělat, že jsme normální členovci.“ Pokusila jsem se o úsměv.

„To je vyloučené!“ Protestoval Ivan. I ostatní nesouhlasili, ale já pro svůj návrh měla opět argument...

„Když se odtud nehnem, vzbudíme jen podezření. Ty snad umíš jazyk brouků?“

„Můžem...“

„A jak chceš vysvětlit naše zmizení?“ Nepustila jsem ho ke slovu.

„No...“

„Víš prd, pojedeme hned! Zvednout kotvy! Cíl Země!“ Vstala jsem a vyzvala tak ostatní, aby se vrátili na svá místa. Lukas už byl za „volantem“ své nové lodě a pochvaloval si jak skvěle akceleruje.

„Je mnohem rychlejší než ta původní. Tohle je zřejmě mezigalaktická a umí letět desetkrát rychleji než lítá světlo.“

„Tak, prosím tě, leť pomalu, ať do ničeho nenačudíš!“ Mírnila jsem jeho nadšení, ale Lukas se jen usmál a řekl:

„Tuhle nemůžeš nabourat, plukovníku.“ A mrkl na mě. Připadal mi najednou hrozně fajn. Byl tak bezstarostný a klidný... až mě to dojímalo. Na rozdíl od Volodi, který tu jen zmateně pobíhal a vydával protichůdné rozkazy. Chtěla jsem si ho vzít stranou, ale odbyl mě, že nemá čas. Musela jsem ho zkrotit, ale nechávala jsem to na pozdější dobu. Vyřeším to někde v klidu beze svědků. Nechtěla jsem, aby viděli, jak se spolu hádáme...

K Zemi jsme se přivalili přímo raketovou rychlostí a zaparkovali na oběžné dráze. Viděla jsem nový obří kráter v prostoru Východní Evropy.

„Svině!“ Ozvalo se za mými zády. Byl to Volod'a a tentokrát jsem s ním plně souhlasila.

„Zasraný brouci!“ Doplnil někdo další. Orbit byl plný velikých plavidel jako bylo to naše. Přes tři kilometry dlouhá monstra výhružně trčela a já měla sto chutí je smést z oblohy.

„Kontaktoval nás někdo?“

„Jo.“ Přikývl Lukas. „Ale přidělili nám jen čtverec, ve kterém se máme pohybovat...“

„Nezvyklý pohyb na desáté rovnoběžce!“ Hlásil po chvíli od přehledové mapy Jegor.

„O co se jedná?“ Zeptala jsem se.

„Analyzuju to... do prdele, to jsou rakety!“

„Jaké rakety?!“ Vykřikla jsem a naklonila se k monitoru. Dívala jsem se na zvětšenou modrou plochu. Byla to vodní hladina a z ní litaly jak špunty z šampaňského jedna raketa za druhou.

„To je naše ponorka!“ Vykřikla jsem. „Rakety! Musíme jim pomoci!“

„Jsme tady inkognito, nesmí se o nás dozvědět!“ Nesouhlasil Volod'a.

„Ale ti dole... jsou to taky námořníci, tvoji kolegové!“ Nechápala jsem jeho názor.

„Pozor, támhle ta loď... jednu raketu sestřelila! Do prdele, viděli jste to?!“ Vykřikl Lukas.

„Sejmi ji! Dělej, sejmi ji!“ Přikázala jsem.

Lukasovy jezdily ruce po klávesnici a ovládacích prvcích pultu, ale Oskar ho zadžel...

„Ne! Za žádnou cenu! Jestli tu loď sejmeš, už nikdy nedostanem šanci...“

„Druhá raketa sestřelena...“ Hlásil Jegor.

„Jakou šanci?!“ Hystericky jsem křičela. „Tam dole...“

„Třetí raketa je pryč...“ Ozvalo se zpoza pultu.

„Tam dole jsou lidé a potřebují pomoci, tos neviděl, co udělali s Vídní?! Kurva, prober se! Lukasi, okamžitě zahaj palbu! Je to rozkaz!“ Vytrhla jsem se z Volod'ova sevření. „A ty už mě taky nesar, už se mě nedotýkej! Nikdy!“

„Paní...“ Přerušil ticho Jegor. Podívala jsem se na něho. Pořád jsem na sobě cítila ten Volod'ův pohled. Spaloval mě nenávistí.

„Co, co je?“

„Přišla zpráva...“

„Jaká zpráva? No tak mluv!“

Jegor polknul a řekl:

„Máme převzít střelbu a sestřelit zbytek těch raket...“

Omdlela jsem.

Mé tělo už nemělo sílu vzdorovat tomu příšernému tlaku, kterému bylo vystaveno takovou dobu. Probrala jsem se asi po hodině. Seděl u mě Oskar a utíral mi pot z čela. Podívala jsem se mu do očí. Ani nemusel nic říkat. Jeho oči hovořily za vše. Zestárl. Už to nebyl ten veselý chlapík, kterého jsem znala, když ujížděl gazíkem před hněvem brouků. Vedle mě seděl starý smutný muž.

Až mnohem později jsem se dozvěděla, jak to bylo. Měli jsme zničit všechny zbývající rakety a ponorku. Naštěstí k tomu nedošlo, protože se Jegorovi nějak povedlo vymluvit na to, že se nám rozbilo dělo.

Byli jsme proto navedeni na vnější oběžnou dráhu, abychom nezacláněli.

„Za tři dny nás pošlou domů.“ Řekl tichým hlasem Oskar.

„Domů?“ Nechápala jsem. Ognicev přikývl a řekl, že jsme jedni z mála, kteří měli poruchu. Zbytek tu prý zůstává a bude pátrat po přeživších lidech...

„Hmm, co asi s nimi udělají.“ Povzdechla jsem si. Všechny sny o normálním životě a pokračování civilizace skončily. Provždy. Převalila jsem se na druhý bok a přemýšlela co dál. Moc zbraní nám nezůstalo... pár pesticidových granátů, několik tisíc nábojů do kulometů a pušek, dva terénní džípy...
Slabota.

XXXXX

Další den se vlekl stejně jako ten předchozí. Lukas s Vokačevem se seznamovali s podrobným řízením nové lodě a zbytek posádky jen tak bloumal. Našli jsme další výsadková plavidla. Byla mimořádně veliká.

„Ta by uvezla i půlku měsíční produkce té Žilinské chemyčky.“ Hlásil mi Boris objev a sedl si vedle postele.

„Cože?!“ Prudce jsem vylítla.

„Opatrně, paní velitelko, myslíte na to, v jakém jste stavu...“ Usmál se Boris.

„Co si to říkal? Jak jsou veliká?“ Boris se na mě zaraženě podíval. „Mluv!“ Zakřičela jsem.

„No... veliká... co chceš dělat?“

„Přesně tak! Ty víš co chci a taky mi pomůžeš! Minule ses flákal v Norsku, teď zažiješ dobrodružství! Sežeň mi Oskara! Sejdeme se v řídicím centru!“ Rychle jsem vstala, dala se trochu do pořádku a dobelhala se do centrální místnosti. Tam jsem se svalila do křesla a cítila na sobě pohledy ostatních mužů.

Oskar přišel vzápětí a tvářil se dost podmračeně.

„O co jde?“

Cynicky jsem se na něho usmála.

„Uděláme si malý výlet.“ Oznamovala jsem jim a vstala. Nedůvěřivě si mě prohlížel.

„Co chceš dělat?“ Zeptal se.

„Zaletíme si do Tibetu...“ Pokrčila jsem rameny. „... a možná ještě někam.“

„Jak ale...“

„Jsou tu přece ty výsadkové čluny. Na jeden se nalodíme, budeme dělat, že pronásledujeme přeživší lidi a nabereš ty sudy, co jsme uložili v těch jeskyních.“ Oznamovala jsem jim svůj plán.

„Je to dost riskantní.“ Krotil moje touhy Boris.

„A tobě to tady připadá bezpečný? Každou chvíli se tu může objevit nějaký brouk na inspekci a jsme všichni prozrazení! Nemáme co ztratit.“

„Má pravdu.“ Souhlasil Volod'ja. To mě překvapilo, myslela jsem, že bude mít akorát kec, ale nestačila jsem koukat. Poděkovala jsem mu pohledem za podporu.

„Kdo jde se mnou?“

Pár rukou se zvedlo, mezi prvními byl Volod'ja, Boris a Jegor.

„Ty, Jegore, ne. Budeš tu mít na starosti komunikaci s brouky. Seš od teďka náš nejdůležitější člověk a taky chci, abys tomu tady velel. Vokačev se celý zarděl a horlivě přikyvoval. Potřebovala jsem tu mít spolehlivého a věrného člověka a tím se mi zdál být Jegor. Mnozí to nepovažovali za moudré rozhodnutí, ale trvala jsem na svém. Chtěla jsem, aby ten mládenec dostal šanci.“

XXXXX

Nakonec jsme se dolů na Zem vydali pouze v sedmi lidech. Byl to zoufalý pozůstatek naší bývalé slávy. Oskar Ognicev a Ivan Kereček byli mí nejstarší druhové z první výpravy. Dál tu byli dva noví, první Nikolaj Lokov a druhý Sergej Kazbin. Oba se zúčastnili té norské akce. Kazbina jsem moc neznala, byl málomluvný. Říkalo se o něm, že byl na ponorku převelen za trest. Další dva lidé pocházeli z „divočiny“, tak jsme nazývali ty, kteří se k nám přidali po

vyhlazení brouků. Jednalo se o Petera Gabriela a Francise Coudyho. Peter měl snad nejšílenější historku, kterou jsem slyšela. Ještě v době před nálezem ztroskotal s jachtou někde v Tichém oceánu a tři měsíce živořil na polopotopené plachetnici. Vlny ho vyvrhly na opuštěný ostrov v souostroví Fidži, s pomocí starého rybářského kutru se dostal do hlavního města, kde řádili slídáci. Protože uměl létat, tak se dostal až do Austrálie, kde si naplno uvědomil rozsah katastrofy. Prožil pravé peklo, protože místo, kde přistál, leželo kousek od rovníku a slídáci byli neuvěřitelně živí. Jen on sám se mi mohl rovnat počtem zlikvidovaných slídáků a já osobně si myslím, že mě musel i překonat. Nikdy o tom nechtěl moc mluvit, ale určitě jich zabil několik tisíc. Z Austrálie jsem ho vyzvedla já osobně a bylo to za dost dramatických okolností...

Věděla jsem, že je obklíčen ve věznici a brání se tam spolu se dvěma muži proti ohromné přesile, která se snažila dostat přes plot a zeď vězení. Oblékla jsem se do nehořlavého obleku, jaký mají hasiči a šla s plamenometem a dvojitou náplní vysvobodit Petera. Mohla jsem sice využít zbraní ještěrů a slídáky zlikvidovat mnohem jednodušeji, ale chtěla jsem udělat na Syna nebes patřičný dojem. Kráčela jsem prostředkem ulice a táhla na zádech těžký barel s hořlavinou. Dva tři obejdové mě zmerčili a vrhli se na mě. Zneškodnila jsem je svým revolverem a kráčela k vězeňské bráně. Výstřely zaslechli i ostatní slídáci...

Jejich vztek se obrátil proti mně. Šla jsem k nim, bylo na nich vidět, že na chvíli zaváhali, ale pak se rozběhli mým směrem. Odjistila jsem pojistku a zkusmo si „blafla“. Vyšlehl asi půlmetrový ohnivý jazyk. Nechala jsem si je přiblížit až na vzdálenost dvaceti metrů a pak povolila ventil až nadoraz. Zmáčkla jsem spoušť.

Nastalo hotové peklo, valila se na ně ohnivá lavina. Zapomněla jsem ale jaksi na odolnost těch stvoření a jejich touhu zabít. Naštěstí oblek chránil nejenom proti teplu, ale byl i dost odolný, co se týká řezných zbraní. Točila jsem se na místě a pražila ty největší dotěry. Bylo jich několik tisíc a všechny jsem je tam upálila. Byla to pomsta za pana Františka a jeho dceru Pavlu.

Když bylo po všem, sundala jsem si kuklu a zavolala na Petera, že je podmíněčně propuštěný. Dodnes vidím ten jeho vyjevený obličej. Okamžitě se přihlásil do služby a asistoval mi pak u dalších „osvobozeneckých“ akcí.

Náhodou jsem se dozvěděla, že právě tato akce mě u ještěrů tolik proslavila, že pokračovali ve spolupráci s lidmi. Rada, které Syn nebes předsedal, totiž už odsouhlasila předání všech přeživších lidí broukům, výměnou za okupaci Země. Když ale viděli moji neohroženost a zarputilost, s jakou jsem se pustila proti přesile, přehodnotili své rozhodnutí nás zničit. Místo toho s námi začali naoko spolupracovat a chtěli nás použít proti svému galaktickému rivalovi.

XXXXX

Nalodili jsme se do kontejnerové nákladní lodi. Za „knyplem“ seděl pochopitelně Lukas. Nevýhodou tohoto vesmírného korábu bylo to, že měl pouze jedno slabé dělo. Kdyby nás někdo pronásledoval... nechtěla jsem ani domyslet.

Jegor poslal falešnou zprávu o naší misi, ta prošla patrně díky tomu, že linky brouků byly maximálně přetížené a nikdo zřejmě neověřoval oprávněnost vstupu do zemské atmosféry.

Dostali jsme zelenou.

Náš cíl: Střední Tibet, konkrétně údolí Chongye. Je tam vyhloubeno několik královských hrodek a v nich jsem měla uskladněno přes tisíc sudů s pesticidem.

Odpoutali jsme se od naší mateřské lodi a sestoupili níž. Všude kolem nás proplouvaly obří křižníky, stejné třídy, jako ten náš, ve kterém zůstal Vokačev a ostatní. Zahlédla jsem na radaru i mnohem větší těleso, ale bylo schované za hradbou menších korábů, tak jsem ho nemohla spatřit přímo.

„Měří přes dvacet kilometrů...“ Kroutil hlavou Lukas. „Zajímalo by mě, jak to hovado dostali na oběžnou dráhu!“

Já ale tu obludu neměla čas sledovat, pozorovala jsem rychle se přibližující kontinenty. K Tibetu jsme se dostávali přes Ameriku a Čínu. Chtěla jsem si sice prohlédnout jak dopadlo moje město, ale nakonec jsem byla ráda, že Lukas volil tuto sestupovou dráhu.

„Je to děsná krabice...“ Nadával na řízení lodi. „... naprosto neaerodynamická. Až sestoupíme do nižších vrstev atmosféry, bude to s náma asi pěkně házet.“

Jen co to dořekl, ozvala se první turbulence. Lukas, spokojený jak to dobře odhadl, se usmíval. Mě ale bylo špatně, klimatizace zřejmě moc nefungovala a tak tu byl hrozný vzduch. Pořád jsem cítila ten pesticid... K tomu to házení... Zase jsem zvracela, vyklopila jsem to do odpadkového koše a zatvářila se provinile. I ostatní se na mě pohoršeně tvářili.

„No, no!“ Nedala jsem se. „Vy, když je vám špatně po vodce a někde to vhodíte, tak to je pomalu hrdinský čin a já, když...“ Zase jsem se vyzvracela. „... když mám tyhle problémy.“ Mávla jsem ale rukou, co se jim budu omlouvat.

„Jsme v Tibetu.“ Hlásil Lukas. „Moment...“ Podíval se na monitor. „... dostali jsme zprávu, sakra, co chtějí...“ Naklonila jsem se k němu. Lukas něco kouzlil na klávesnici až se na monitoru objevila další loď.

„Kurva!“ Vykřikl. „Dostali jsme doprovod! Tak to jsme v prdeli!“ Opřel se o křeslo a obrátil se na mně.

„Co budeme dělat?“ Zeptal se.

„To nevím, budeme se jich muset nějak zbavit...“ Pokrčila jsem rameny.

„Zbavit, ale jak?“ Vyděsil se Lukas. Najednou byl jak malý kluk, který něco provedl a teď si neví rady.

„Má někdo nějaký nápad?“ Zeptala jsem se.

Všichni mlčeli, akorát Peter se přihlásil.

„No?“ Vyzvala jsem ho.

„Co kdybychom znova vyzkoušeli ten trik s tím pesticidem. Pošleme jim ho teleportem, ať se načichaj...“

„Dobrý nápad, ale nejdřív si musíme někde sednout.“ Obrátila jsem se na Lukase. Vyber plochu na přistání někde blízko těch hrobek. Musí se tam vejít obě lodě.“

„To bude trochu problém...“ Strachoval se Lukas. „... protože... podívej se na to, jsme sevřeni skalami.“

„Vyber nějaký místo, kam se vejdem a neodmlouvej!“ Musela jsem mu trochu přitáhnout uzdu, poslední dobou si pořád na něco stěžuje.

XXXXX

Hrobky jsme už přeletěli a Lukas nakonec našel místo asi pět kilometrů od nich.

„Kolik máme těch granátů?“ Byla moje první otázka po přistání.

„No...“ Koktal ze sebe Oskar. „... nechali jsme je na orbitě. Nikdo nepočítal s takovou eventualitou...“

„Cožé?“ Málem mi podjely nohy, zachytila jsem se však stolu. „To mi chceš říct...?“

Oskar souhlasně kývnul

„Tak to jsme v pěkný prdeli!“ Oznámila jsem všem. „Kdo měl na starost náklad?!“ Zeptala jsem se zostrá. Měla jsem chuť dotyčného na místě zastřelit.

„Nikdo. Odpověděl Nikolaj. „Vzpomněli jste si dost pozdě, nebyl čas na...“

„Museli jsme reagovat rychle, protože už zítra nás pošlou na tu jejich zkurvenou planetu a my jim tam nemáme čím zatopit!“ Rozkřičela jsem se na Nikolaje, přestože v tom byl zřejmě nevině.

„Budeme muset na ně podniknout útok! Jak jsou daleko?“

„Sedmnáct set metrů.“ Odpověděl Lukas.

„Dobře.“ Přikývla jsem. „Připravte se k obsazení jejich lodi! Nemáme jinou možnost.“

„To je ale sebevražda!“ Odporoval Volod'a.

„Tak jako tak chcípnu! Je jen otázkou kdy a kde. Já osobně raději chcípnu tady na Zemi, než na tý jejich posraný planetě! Zůstane tu akorát Lukas. Odchod!“ Zavelela jsem a vydala se k teleportačním zařízení. Ostatní na sebe začali neochotně navlíkat věci.

„Máme dost nábojů?“

„Aktivovali náš teleport!“ Hlásil poplašeně Lukas palubním interkomem.

„Všichni zalehnout! Přijmi ho!“ Vyzvala jsem Lukase a namířila na modrý kruh svojí šestirannou brokovnici.

„Parchanti, předběhli nás!“ Špitla jsem ještě, když teleport zavibroval a v mlze, která vždy provázela teleportaci, se vynořil známý předmět.

Byl to sud a na něm lebka se zkříženými hnáty. Jasně jsem na něm viděla nápis „Made in Slovakia“ a malý vejčítý předmět. Ve stejnou vteřinu co se rozptýlila mlha sud bouchnul.

Tlaková vlna mě odhodila za plechový paraván, kde jsem se praštila do hlavy a pohmoždila si rameno. Kolem nás se válel štiplavý nazelenalý dým. Dusila jsem se a málem si vykašlala plíce. Plazila jsem se od toho místa pryč. Lukas naštěstí ihned spustil odsávání a hnal nám nový vzduch. V tu chvíli hučení klimatizace prořala dávka z kulometu a nějaký jekot. Po čtyřech jsem se odplazila za další zástěnu a vykoukla ven. Teleportem se sem dostávala jedna podivná postava za druhou. Chvilí mi trvalo, než jsem poznala, že jsou to lidé a mají na sobě masky. Vstala jsem a založila si ruce na prsa. Jeden z těch vetřelců na mě namířil.

„Hovado!“ Zařvala jsem na něho. „Tupý hovado!“

Maník si strhnul masku a roztáhnul úsměv od ucha k uchu.

Byl to Kolja a jeho kamarádi, Ghurkové. Padli jsme si kolem krku.

„Co tady děláš, velitelko, já tě už pohřbil.“ Plácal mě po zádech, jakoby se ujišťoval, jestli se mu to nezdá.

„Já jsem tě už taky odepisovala, Koljo.“ Zase jsme se objali a kolem nás se začali kupit Koljovi bojovníci. Když zjistili, že bájný plukovník Smrt žije a že broukům ukradl zbrusu nový křížník, několikrát mě vyhodili do vzduchu. Nešlo to zastavit, marně jsem se vymlouvala na své těhotenství a na to, že mi je neustále špatně. Jejich nadšení a radost neznala mezí.

Radostí z toho jsem se pozvracela.

Kolja mi pak vysvětlil, co se stalo. Když zjistil, že situace je bezvýchodná, tak naložil několik tisíc lidí do jednoho z pohotovostních korábů a odletěl s nimi do Grónska a do Tibetu. Další lidé skončili v bývalých pracovních táborech na Sibiři. Dost daleko na sever, aby po nich brouci nepátrali. V tu dobu zuřila bitva za hranicí sluneční soustavy a my se zrovna ukrývali v tom meteoritu. Koljovi se podařilo evakuovat asi pětinu Vídně a další lidi varoval před nebezpečím. Asi pětitisícům dalších se podařilo odletět na různá místa na Zemi ve člunech, které tu zanechali brouci. Kolja sám odletěl do Tibetu připravit odpálení sudů. Shodou okolností přišel na stejný způsob jak ukrást jejich loď a teleportem jim poslal jeden sud. Zabral novou loď a tu starou nechal nabourat do skály. Lítal z místa na místo a rozvážel po celé Zemi sudy. Tak jich rozvezl asi pětset, když jsme se tu objevili my. Považoval nás za brouky, kteří přišli prověřit jeho podezřelou činnost...

S Koljou jsme si v rychlosti řekli své zážitky a zkušenosti. Já se dozvěděla, že velí armádě sta Ghurků. Pochopitelně své velení předal mně a jeho vojáci bezvýhradně souhlasili. Byla jsem pro ně něco jako živoucí bohyně, mnoho z nich mělo moji podobiznu u sebe. Pár si ji dokonce nechalo vytetovat na kůži. Když jsem jim ukázala svůj nůž (Kukri původně pochází z Tibetu a Nepálu), jejich nadšení a euforie neznala mezí. Fakt, že si jejich velitelka dobrovolně vybrala jejich národní symbol jako svojí osobní zbraň, mě vyzdvihl nad všechna jejich božstva.

Osobně jsem se necítila tak silná a jedinečná, ale do jisté míry mi to pochopitelně lichotilo. Především to ale byl veliký závazek.

XXXXX

„Teď naložíme sudy a poletíme na tu jejich zatracenou planetu!“ Vydala jsem svůj první rozkaz, hned poté, co jsme se dopodrobna seznámili s novou situací. Ten byl přivítán s radostí, jen na Volod'ovi jsem viděla, že tím není nijak nadšený. Byl nejvyšší čas si s ním promluvit.

„Co pořád proti mně máš?“ Zeptala jsem se ho, když jsem se vymanila z jejich nadšené společnosti.

„Co bych měl, nic nemám...“ Odpověděl vyhýbavě Volod'a.

„Podívej se, ti lidé mě mají za bohyni a já je nechci zklamat. Jsi otec mého dítěte, proč nemůžeš spolupracovat? Proč mi pořád házíš klacky pod nohy?“

„Nejsi tak silná, jak se děláš, nikdo z nich tě pořádně nezná! Já moc dobře vím, že ti spousta věcí vychází jen náhodou a to by se správnému veliteli stávat nemělo! Mohli jsme být tisíckrát mrtví!“

„Ale mrtví ještě nejsme!“ Kontrovala jsem a nechápala kam míří.

„A co naše flotila, úplně ji rozstříleli!“

„Tady sice uhodil na můj citlivý bod, ale nenechala jsem se tím rozhodit. Co jsem měla dělat, nikdo netušil, že se nám napojili do systému! Navíc jsme čelili hroznému přesile!“

Volod'a jen mávnul rukou a utrousil nějakou poznámku v ruštině, které jsem nerozuměla.

„Máš mě vůbec ještě rád?“ Zeptala jsem se přímo a docela mě to i překvapilo. Volod'a se zamyslel, ale pak se otočil a bez odpovědi zmizel. Sedla jsem si na zem a dala hlavu do dlaní. Přemýšlela jsem, co se stalo, co jsem udělala špatně. Byl to můj manžel, měl na starost prestižní funkci, každý ho uznával... nechápala jsem, jak jsme se mohli tak odcizit.

Přišel ke mně Kolja a řekl:

„Nechci, aby tě takhle viděli. Pojd', musíš vstát.“ Vytáhl mě na nohy a kapesníkem utřel oči.

„Proč je takový, proč mě nemá rád?!“ Zhroutila jsem se Koljovi do náruče. Posadil mě do křesla a upřeně se mi podíval do očí.

„Víš... něco ti musím říct. Měl jsem ti to říct už dávno, ale myslel jsem, že to víš...“

„Co, o co zase jde?“ Vyhrkla jsem. Čekala jsem nějakou jobovku, ale to co mi Kolja řekl, mě totálně rozhodilo.

„Volod'a byl čerstvě ženatý a čekal dítě, když přišla nákaza.“

„Cožé?“ Na nic jiného jsem se nezmohla. „Volod'a byl ženatý...? Proč mi to neřekl?“ Zeptala jsem se asi po pěti minutách, kdy jsem se potácela mezi bezvědomím a kómatem.

„Myslel jsem, že ti to řekl hned na začátku, ale nedávno jsem se dozvěděl, že ne. Myslím, že bys to měla vědět a tolik se pro něho netrápit. Vatikín ho na lodi nechtěl, byl přeřazen k náhradníkům, ale pak onemocněli dva lidé a on musel nastoupit. Není dobré, když se má chlapovi narodit dítě a on je na moři. Dělá chyby a nosí to smůlu...“

„Do prdele...“ Na nic jiného jsem se nezmohla. „Já mám... Musím si vybrat zrovna takového chlapa!“

Kolja pokýval hlavou a řekl:

„Byl to sukničkář, v přístavu nenechal žádnou sukni na pokoji. Dokonce se vyprávělo, že měl poměr i s vdanejnými paničkami důstojníků... nevím co je na tom pravdy, ale... myslel jsem, že se s tebou srovná nebo že ty ho dokážeš srovnat.“ Pokrčil nakonec rameny.

„Nakládání ukončeno.“ Přišel nám nahlásit Oskar.

„Probereme to jindy. Můžem tedy vyrazit?“ Zeptala jsem se a smutně se podívala na Oskara.

„Promluvíš k lidem?“ Naznačil mi, co bych měla udělat. Nevěděla jsem, co jim mám říct, cítila jsem se najednou hrozně podvedená a osamocená. Úděl velitelů je (a já chtěla být dobrým velitelem) překonat i tu největší krizi, nedat na sobě nic znát a jít všem příkladem.

Předstoupila jsem před ně v nákladovém prostoru, který byl zpoloviny zaplněn sudy a dalším vybavením co Kolja ukořistil. Když jsem viděla ten volný prostor, dostala jsem další nápad.

„V současné době máme dva nepřátele.“ Začala jsem a přehlédla všechny lidi. Koukala jsem do jejich tváří a cítila vážnost situace. Nikdy by mě nenapadlo, že zrovna já se stanu vůdčí silou odporu posledních lidí. Já, která se třásla zimou a strachy v tom výhybkářském domku u Ústí nad Labem, kdy jsem s sebou neměla ani pořádný nůž. Hlavou mi projelo pár prvních vzpomínek a já se rozhodla všechny je sepsat, než je zapomenu.

„První z nich jsou brouci!“ Zvolala jsem a viděla, jak se jim zatvrdily tváře. „Druhým nepřítelem jsou pro nás ještěři!“ Čekala jsem, že je to překvapí a proto jsem hned dodala: „To oni způsobili nákazu!“ Lidé pode mnou začali hluchet. „V záznamech na našem ukořistěném křižníku jsem našla důkazy, že to byli právě ještěři, kteří způsobili tu pandemii. Brouci se stali našimi nepřáteli jen shodou okolností, ale to rozhodně neznamená, že jsou čistí. Nic neudělali proto, aby lidem pomohli, nebojím se říct, že čin, který provedli ještěři, totiž vyhlazení lidstva se jim hodilo. Proto smrt broukům a smrt ještěřům!“ Vykřikla jsem. Ostatní také začali povykovat a ozval se dokonce i výstřel. Dotyčného ale někdo vzápětí pěkně zpražil, tak jsem ani nemusela zasahovat. Gestem jsem je požádala o klid a mluvila dál:

„Nemáme moc času, za pár hodin naše loď dostane rozkaz k odplutí na jejich planetu.“ Tady jsem se odmlčela, chtěla jsem, aby mě všichni vnímali.

„Musíme se pomstít! Musíme jim sami provést to, co oni provedli nám! Raději smrt než otročit!“ Pomocí těchto hesel jsem je dostala zase do varu.

„Potřebujeme atomové zbraně a taky si pro ně dojedeme!“ Ukázala jsem na Lukase.

„Směr Oděsa!“

Tam jsem shromáždila veškerou atomovou výzbroj. Bylo to na našem území a daleko od ještěřů. Nacházely se tam všechny rakety Topol včetně modernějších verzí „M“. Zjistila jsem také, že Rusové vyvinuli speciální vlak, který nejenom převážel, ale i odpaloval rakety. Raketových vlaků mělo Rusko patnáct souprav. Všechny byly zaparkovány na oděském nákladovém nádraží. Ty jsem ale na palubu nechtěla, chtěla jsem odvést pár jaderných hlavic a ty pak nechat vybuchnout na planetě ještěřů. Pro brouky měla být určena zásilka toho slovenského pesticidu.

Za stálého provolávání mého jména se posádka rozešla na svá místa. Koljovi jsem nařídila, aby své lidi někam usadil, že je nepřípustné, aby se tu všichni motali. Kolja to neprodleně učinil a my zamířili k Černému moři.

Cesta nám trvala deset minut a už po pěti minutách, kdy jsme letěli někde nad Kaspickým mořem jsem vytušila, že je něco špatně...

„Ten oblak kouře jde až do vesmíru...“ Ukazoval před sebe Lukas. Všichni jsme to viděli a jak jsme se přibližovali blíž, tak se zlá předtucha naplňovala čím dál tím víc.

Nebylo pochyb: Oděsa byla srovnána se zemí. Na jejím místě se nalézal padesátikilometrový kráter, který co do hloubky měřil asi tři sta metrů. Zpola byl zalit mořem. Zírala jsem na tu zkázu s otevřenou pusou.

„Job tvoju mať.“ Hlesnul za mnou Volod'a. To byl konec, veškeré jaderné zbraně a to i z Ameriky jsou zničeny. Teď nemáme nic, čím bychom se mohli pomstít.

Podívala jsem se na Kolju. Nemusela jsem ani nic říkat.

„Stejně bychom se z té planety brouků už nedostali...“ Začal opatrně Oskar. „... není pravděpodobné, že bychom z jednoho konce vesmíru se dostali na druhý poté, co jim zničíme planetu.“

„Nemáme moc času...“ Přidal se Volod'a.

„Takže se vrátíme k Vokačevovi?“ Zeptala jsem se všech. Odpovědí mi ale bylo jen krčení ramen. Když už jsem chtěla dát rozkaz k návratu na orbit, tak se ozval Boris...

„Bylo by tu možná jedno řešení...“

Všechny oči se nasměrovaly na něj.

„Mluv.“ Vyzvala jsem ho.

„Závod 143.“ Řekl potichu a otočil se na Oskara.

„Co to je?“ Chtěla jsem vědět.

„Ale...“ Mávnul rukou Kolja. „...taková pohádka.“

„Žádná pohádka...“ Nedal se odbít Boris. „...byl jsem na kurzu s chlapíkem, který tam pracoval. Jednou jsme se trochu napili... a on mi to potvrdil. Felix skutečně existuje.“

„Propaganda.“ Zavrtěl hlavou Oskar. „Nevěřím tomu.“

„O co jde?“ Ničemu jsem nerozuměla. Jaký Felix a jaký závod?“

„Ale taková blbost...“ Zasmál se Oskar. „Tady Boris vytahuje strašáky.“ Pohlédla jsem na Borise, ten se ale tvářil dost tajemně a měl přimhouřené oči. To dělal vždy, když měl nad někým navrch. Proto nemohl hrát poker, každý by ho hned prohlédl.

„Chci vědět, o co jde?“

„Závod 143, tajný závod na výrobu atomových zbraní.“ Pochybovačně odpověděl Ognicev.

„No a co má být, takových jste měli přeci spoustu.“ Nechápala jsem výjimečnost tohoto sdělení.

„To jo, ale ten je výjimečný v tom, že vyrobil...“

„Prosím tě, nech toho!“ Usadil ho Kolja. „Akorát ji pleteš hlavu, budeme se chytat přeludu a ještě v týhle chvíli! Stejně nevíš kde leží a nemáme čas ho hledat!“

„Pánové!“ Řekla jsem příkře. „Okamžitě mi řekněte o co jde!“ Už mě ti „moji chlapci“ pěkně štvali. Nesnášela jsem to jejich věčný tajnůstkářství.

„Závod 143 vyrobil největší atomovou bombu na světě.“ Odpověděl Boris.

„Údajně na rozkaz Chruščova.“ Doplnil Kolja.

„Přesně tak...“ Potvrdil to Boris. „... bylo to v době Karibské krize, ve dvaadesátém.“

„I kdyby, dávno už by ji rozebrali!“ Oponoval Oskar.

„Sám dobře víš, že hlavice nemají něco jako datum spotřeby, když jsou v hermetizovaném prostoru, vydrží desítky let. Byla to zbraň odplaty. Kdyby nás Američané porazili, byl tu vždycky ještě Dzeržinskij a ten...“

„By zničil všechn život na Zemi. A zazvonil zvonec a pohádky je konec.“ Zasmál se tomu Kolja. „Musíme zpátky na oběžnou dráhu, na křižníku na nás čeká nervózní Vokačev. Divím se, že si mu svěfovala loď. Nosí smůlu.“ Dodal ještě.

„Já mám takový pocit, že Boris nám neřekl všechno...“ Pozorně jsem si prohlížela jeho tvář a typovala, že ještě něco skrývá.

Boris kývnul a řekl:

„Když jsem byl na tom raketovém kurzu...“ Začal. „... školní raketový pluk je nebo teda byl v Kartali. Tam, jak už jsem říkal, se mnou chodil jistý Igor Senikov. Při jedné příležitosti se mi svěřil, že pracuje v závodě 143.“

„No a co, to už jsme slyšeli.“ Přerušil ho Volod'a.

„Nech mě domluvit!“ Načepýřil se Komarov. „Víš co na tom bylo divný?“ Obrátil se s otázkou na Kolju. „Že ten chlap s námi nebydlel na ubytovně.“

„No tak tam nebylo místo nebo co já vím...“ Mávnul rukou Kolja.

„Hovno!“ Zakroutil hlavou Boris. „Místa tam bylo... ten chlap dojížděl do školy ladou, novou ladou, chápeš?!“

Kolja se zamračil. Také jsem tomu nerozuměla, co na tom, že do školy dojíždí autem... Boris ale pokračoval:

„Jeden můj kolega, ty ho taky znáš, Oskare... Serjoža... ten tlustý s brýlemi, dělá teďka, dělal na štábu.“ Oskar přikývnul a trochu se usmál.

„... ten se ho ptal, jak to, že jezdí s takovým pěkným autem. A víš co mu odpověděl?“ A ještě než se někdo zmohl vyslovit nějaký názor, Boris dokončil:

„Že jezdí rovnou z práce a musí vyzvedávat děti ze školky!“

Oskar s Koljou se na sebe podívali.

„Tam za těmi halami byl přece lágr, vězení.“ Pokračoval ve svém dokazování Boris. „No a jednou nás tam poslal velitel našeho kurzu uklízet spadlou střechu. Hádej, jaký auto jsem tam viděl?“

Boris ani nemusel už nic říkat. Kolja mi špitnul:

„Vydej rozkaz ke změně kurzu.“

„Směr Kartali!“ Sdělila jsem Lukasovy. „Rychle!“

xxxxx

Přiletěli jsme tam o sedmnáct minut později. Byla výhoda pohybovat se takovou rychlostí. To, co jsem viděla pod sebou mě trochu zklamalo. Představovala jsem si to jinak. Pár zděných baráků, ale většina jich byla ze dřeva, veliká betonová plocha, nějaké hangáry a to údajně vězení? Pár budov se zamřížovanými okny. Myslela jsem, že to bude takový ruský Los Alamos, ale ona to byla klasická, prachobyčejná dálnévýchodní díra. Kolja se tvářil neutrálně a Boris jakbysmet.

„Aspoň to tu není zničené.“ Pochvalovali si.

„Přistaň těsně nad tím lapákem, budeš stínit, aby nikdo z oběžné dráhy neviděl, kdo se tu vylodil. Musíme rychle!“ Rozkázala jsem Lukasovi. Ten kývnul a usadil se asi metr nad střechou nejvyššího domu.

Zhmotnili jsme se těsně od vchodu do budovy. Kolja chtěl rozkopnout chatrná plechová vrata, ale tvrdě narazil.

„Kurva mizerná...“ Nadával. „Zvenku to vypadá... Sakra! Laserový otvůr!“ Dožadoval se příručního autogenu. Oskar mu ho podal a Kolja nastavil osmdesát procent.

„Bude to asi pěkně tlustý!“ Zapřel se oběma nohama a vykroužil oválný otvor ve vratech.

„Tak, to stačí, tím bychom mohli prolézt.“ Jeden po druhém jsem se skrčili a proklouzli otvorem dovnitř.

Smrděla tu plíseň a zatuchlina.

„Světlo!“ Zvolal Volod'a a někdo rozsvítil lampu.

„Támhle je výtah.“ Ukázal Boris na plechová vrata ve stěně.

„Dávejte pozor na slíd'áky!“ Upozornila jsem všechny. Mohl se tu totiž nějaký zapomenutý skrývat, i když by už dávno nebyl ve formě...

„Výtahem nejedu.“ Zpěčoval se Kolja. „Půjdeme pěšky. Támhle!“ Ukázal dál do chodby. Před námi šli tři Ghurkové a prostor prohledávali termovizí. Cestu uzavírala další šestice těchto oddaných bojovníků.

Když jsme sešli všech dvacet pater dolů, potřebovala jsem se zastavit. Zvedal se mi z toho smradu žaludek. Kolja mi nabídl, že mě vezmou na levitační stroj.

„Co to je?“ Chtěla jsem vědět.

„To je takový vzdušný skútr. Ještě nevím jak to funguje, ale asi na principu antihmoty. Objevili jsme to na tý jejich lodi. Rozdělal pode mnou takovou plošinku a ukázal mi jak se s ní zachází.“

„Těmhle čudlíky jedeš dopředu a těmhle dozadu. Todle...“ Ukázal na podivnou kolébku. „...je nahoru a dolů. Zkus to, ale opatrně, dej si tam jenom pět procent, vono to je děsně živý.“

Sedla jsem si na přístroj a on sám srovnal balanc, mohla jsem se naklánět jak chtěla, ale plošinka pořád udržovala vodorovný směr.

„To je dobrý!“ Vykřikla jsem. „Z toho už neslezu!“ A dala Koljovi pusu. Ten se jen vděčně usmál a řekl:

„Vše pro naši bohyni!“

„Ještě ty s tím začínej!“ Durdila jsem se na oko.

„Pojď, musíme je dohnat!“ Popoháněl mě Kolja, najednou jsme zaslechli střelbu.

„Co to sakra...! Rychle!“ Řítila jsem se plošinkou dopředu a dojela skupinu. Před námi ležel nějaký muž.

„Slíd'ák.“ Pokrčil rameny jeden z Ghurků.

„Jenom jeden?“ Chtěla jsem vědět. Domorodec přikývnul. „Dávejte bacha, nikam nechod'te sami!“

Prohledávali jsme podzemí asi dvě hodiny, bezvýsledně. Byly tu nějaké laboratoře, generátory a i Oskar připustil, že se tu vyráběly jaderné zbraně.

„Je to ale všechno takový zastaralý. Třeba tyhle odstředivky...“ Ukázal na podivný nerezový hrnec. „... ty jsou tak ze sedmdesátých let. Je to jako muzeum. Nic tu nebude.“

„Ještě jsme nebyli ve vedlejší sekci!“ Trval na další prohlídce Komarov. Kolja jen zvednul oči v sloup a podíval se na mne. Přikývla jsem. Sice mi z toho vzduchu bylo na zvracení, ale bombu jsem najít chtěla.

„Jak je vůbec silná?“ Zeptala jsem se.

„To nikdo neví, ale říká se, že sto megatun.“ Odpověděl Oskar.

„Sto megatun?“ Myslela jsem, že jsem špatně slyšela. Kolja mi to ale potvrdil. „Proč tolik?“

Oba se na sebe podívali.

„A proč ne?“ A vyprskli smíchy, v tu chvíli jsem nevěděla, jestli si ze mne dělají srandu nebo ne.

XXXXX

V podzemí, při prohledávání dalších prostor, jsme strávili další hodinu a zlikvidovali zřejmě posledního slíd'áka na území bývalého Sovětského svazu.

Kolja mu zasalutoval a navrhl:

„Tak to by už myslím stačilo, radioaktivita je tu na dost vysoké úrovni... nerad bych v noci svítil.“ Ukazoval na dozimetr.

„Jdem!“ Potvrdila jsem. Sice mi radioaktivita moc nevadila, ale musela jsem brát ohledy na dítě. Také jsem nechtěla riskovat zdraví ostatních lidí.

Stejným způsobem jsme se dostali nahoru. Obdivovala jsem Ghurky. Schody brali po třech, jen aby mi stačili. Nahoře jsem byla první a čekala, až nás ostatní dojdou. Mezitím se ve vratech objevil další Ghurka a začal něco vysvětlovat mým třem ochráncům. Bohužel jsem tomu nerozuměla, protože se bavili ve svém jazyku. Pak se jeden z nich na mně otočil. Sklopil oči a řekl:

„Lukas prohledal scannerem podzemí a našel velikou anomálii. Vchod je v protějším domě.“

Rozbušilo se mi srdce.

Ihned jak dorazili ostatní jsem jim to oznámila. Kolja se sice tvářil dost skepticky, ale Boris hořel nedočkavostí.

„Musíme počkat, až Lukas přestaví loď. Nesmí nás být z oběžné dráhy vidět!“ Krotila jsem ho a opatrně vykoukla ven. Loď už byla přestavená a já prolezla vyříznutým otvorem.

„Támhle!“ Kývla jsem směrem, kde stál plechový hangár.

Rychle jsme se tam přesunuli, Oskar mi ukázal přeštípnutý visací zámek. Zřejmě už tu před námi někdo byl. Všechny jsem varovala, ať dávají bedlivý pozor. Osobní radar, který měl každý na zápěstí, ale ukazoval čistý vzduch.

Vstoupili jsme dovnitř.

Před sebou jsem uviděla nejpodivnější věc ve svém životě. Na tankovém podvozku tu před námi trůnila obří raketa. Bylo to naprosto neskutečné monstrum. Raketa ten pásový podvozek přechucovala o dobrých sedm metrů a celá ta věc působila značně nestabilně.

„RTé patnáctka!“ Ozvalo se za mými zády.

„Co to je?“ Obrátila jsem se na Kolju, který to sledoval s otevřenou pusou.

„To je naše první mobilní balistická raketa. 8K96. Na tý začínal každý raket'ák!“

„A to fungovalo?“ Ukázala jsem na už značně orezlé monstrum. Kolja ale neodpověděl, prohlížel si tu věc a usmíval se.

„Našel jsem vchod!“ Volal na nás Boris. „Dělejte!“

To mě probudilo, je pravda že mě ta nestvůra dost ohromila, ale na pořadu byly důležitější věci. Hnala jsem se na plošince za Borisem. Za plechovým hangárem byla další, tentokrát už betonová budova a v ní schody do podzemí. Vypadalo to tu daleko lépe udržované. Seběhli jsme dalších dvacet pater dolů a drželi se mapy, kterou nám sem Lukas poslal. Po půlhodině bloudění v rozlehlém prostoru jsme objevili to, co jsme hledali...

První to spatřil jeden z Ghurků a zůstal jak přimražený. Na bíle natřeném betonovém podstavci trůnilo sedmimetrové doutníkové těleso, které mělo tři metry v průměru. Azbukou na něm bylo rudě napsáno:

V.I. Lenin.

Podívala jsem se na Borise.

„To je ono?“ Boris neodpověděl a pomalými kroky zkracoval vzdálenost od bomby. Došel k ní, vylezl na podstavec a otočil se. V jeho očích byl vidět údiv a strach zároveň. Všichni jsme nad tím kroutili hlavou.

„Zdá se, že to není co hledal.“ Poznamenal Oskar a ukázal na další prázdné podstavce.

„Najděte od toho ovládání a nějaký skripta!“ Rozkázal Oskar, který se jako první vzpamatoval. Pak se obrátil na mně:

„Tohle je asi mnohem větší než Felix...“

XXXXX

Nezbývalo nám nic jiného, než Lenina naložit na naše plošiny a přivázat ocelovým lanem. S takovýmto choulostivým nákladem jsme se vydali po schodišti nahoru. Nikdo nechtěl riskovat jízdu výtahem. Lenin sice díky levitačním podložkám skoro nic nevážil, ale manévrovalo se s ním zatraceně těžko. Plošinky musely běžet na šedesát procent, aby toho cvalíka vůbec unesly.

Nesmírně jsem si oddechla, když jsme se ocitli zase v tom plechovém hangáru.

Něco tu hučelo.

Kolja na nás vykoukl s posvátnou hrůzou z poklopu vozidla.

„Vy jste ho našli?“ Byla jeho první slova.

„Jo.“ Přikývla jsem. „Poděkuj Borisovi.“ Kolja něco rusky zablekotal.

„Cožé, nerozuměla jsem!“

„Jo, seš dobrej, Borisi!“ Opravil se, ale ten ho vůbec nevnímal. Dával pozor, abychom s Leninem nikde nezavadili.

„Koukám, že ses tu neflákal...“ Ukázala jsem na hučící obludu.

„Jo.“ Radostně přikývl. „Je plně funkční, zajímavý je, že nebyl vůbec žádný problém ji nastartovat. Divný.“ Jeho oči byly zmatené, ale já věděla, co bude chtít.

„Koljo, ta už se nám nikam nevejde.“ Snažila jsem se ho od toho úmyslu odradit.

„Vejde, sudy přeložíme jinam. Uvidíš, to bude v pohodě, nebudeš litovat!“ Z jeho pohledu bylo jasné, že si nenechá říct. Dobrá, ale fofrem! Nemáme moc času!“

Kolja se na patě otočil a vyžádal si přednostní vstup nahoru do lodě. Hned za ním měl jít Lenin. Strachovala jsem se, aby se bomba správně složila, ale naštěstí žádný výbuch nenastal.

Lukas později vyprávěl, že teleport jel na sedmdesát procent výkonu (na člověka potřeboval kolem tří procent).

Když jsem se nalodila já, nemohla jsem poznat náš nákladový prostor, tam, kde dřív byly sudy, bylo prázdné.

„Ty to koukám myslíš vážně.“ Kroutila jsem na tím hlavou. Myslela jsem, že Kolja je rozumný muž, ale tady mě... překvapil. Utřel si pot z čela a řekl:

„Jdu pro ni.“ Jeho slova vylučovala jakoukoliv diskusi.

„Kolik zbývá času?“ Zeptala jsem se Lukase. Ten ale jen ukázal na odpočítávací panel.

Tři hodiny dvacetjedna minut. Ukazovala časomíra.

„Prosím tě, Lukasi, teďka sem Kolja vjede s takovou... věcí. Nediv se, když se ti zavaří procesor na teleportu. Je hrozně umíněnej. Nasměruj teleport támhle na ten betonovej pláček.“ Ukázala jsem na plochu před hangárem.

Kolja se tam skutečně kodrcavě dostavil. Nechápala jsem, jak se mu podařil tak rychle zprovoznit motor. Lukas ho popadnul a teleportoval do nákladového prostoru.

„Slabejch třicet procent.“ Ukazoval na zatížení teleportu. „A co to vůbec je?“ Nechápatě zíral na monitor, kde se zobrazil drátěný model právě nasátého zařízení.

„Nevím, nějaká předpotopní raketa. Kolja...“ Ale pak jsem mávla rukou, potřebovali mě v řídicím středisku.

„Leť ke křižníku, spoj se s Jegorem.“ Zaúkolovala jsem ho ještě.

„O co jde?“

„Přišli k nám data z jejich centrálního počítače...“ Ukazoval na monitor Kereček.

„No a? Co je tam napsáno?“

„Za dvě hodiny bude zahájen generální útok na Zemi.“ Potřebovala jsem si zase sednout.

„O co jde?“

„Brouci vyvinuli podobnou látku jako před časem ještěři a chtějí z přeživších lidí udělat... slíďáky.“

XXXXX

Poslední zpráva, kterou mi tak „šetrně“ sdělil Kereček mě připravila o dítě. Musela jsem jít na potrat. Tvoreček, kterého jsem nosila, neměl dál sílu snášet jeden psychický šok za druhým. Jak se vyjádřil Oskar, narodilo by se stejně deformované. Je pravdou, že jsem se nechovala jako dobrá máma. Tedy seděla doma, četla maminkovský časopisy a připravovala se na celoživotní úděl. S Volod'ou jsme si od té doby neměli už vůbec co říct. Pokud mohu soudit, tak mě obviňoval z toho všeho. Ale Oskar mi dal jasně na výběr: buď já anebo dítě. Volila jsem, jak jsem volila. Nikdo, kromě Boha, nemá právo soudit matku v takové situaci. Matka dává život, matka ho (kromě Boha) může i vzít. Všechny ty řečičky o potratech nemají význam, pokud se člověk (matka) nedostane do podobné situace jako já. Dítěte mi bylo hrozně líto.

Co se dělo od našeho odpoutání z oběžné dráhy moc nevím. Proležela jsem celé týdny na lůžku a nevycházela ven. Neviděla jsem v ničem naději, vše mi připadalo marné. Chodil za mnou jen Kolja s Oskarem. Volod'a, kterého jsem tolik potřebovala, se nezastavil ani jednou.

Řítíli jsme se někam nadsvětelnou rychlostí a já doufala, že do něčeho narazíme. Nechápala jsem, jak můžeme tak rychle letět, když nás už ve škole učili, že se nedá létat rychleji než světlo. Pak prý se letí proti času. Lukas, který se stal na tuto problematiku spolu s Jegorem expert, říkal, že to je pravda a proto musíme vždy proletět správnou červí dírou, abychom si srovnali čas... Šlo mi to jedním uchem tam a druhým ven. Nezajímalo mě vůbec nic, byla jsem totálně na dně. Nejhorší ze všeho byly noci... to jsem slyšela i pláč toho nenarozeného dítěte a pronásledovaly mě noční můry.

Potácela jsem se na pokraji šílenství. Zase jsem vzpomínala na měsíce strávené s Adamem a ostatními přáteli, na rodiče a výlety s tátou...

Musela jsem se zapojit do nějaké činnosti. Po dobu mé nepřítomnosti velel Kolja spolu s Oskarem. Ze začátku se chodili radit se mnou, ale když viděli, v jakém jsem stavu, nechali toho.

XXXXX

Jednoho dne jsem si ale řekla dost! Co se má stát, to se stane, ať na mě ostatní vzpomínají s láskou a úctou a ne s posměchem!

Převlékla jsem se do svého černého taktického kompletu s kevlarovými vložkami a do vlasů si dala růžovou gumičku. Můj blondatý culík trčel do půl zad a vyzbrojena revolvery se dostavila do řídicího střediska.

Už cestou tam jsem postupně zjišťovala, že můj návrat bude velkolepý. Zprudka jsem rozrazila dveře a vstoupila dovnitř. Kolja s Oskarem se zrovna skláněli nad Lukase. Jen Boris zaregistroval můj příchod...

„Velitel na můstku!“ Zařval, až to v ostatních hrklo.

Otočili se. Došla jsem k nim a zeptala se:

„Jaká je situace?“ Kolja na chvíli zaváhal, ale pak hlásil.

„Tavárišč polkovnik my nachódimsa dva mjesaca at rodnoj planety žukov.“

„Kakája skórost?“

„Trit'sat razu bolšie skórosti světa.“ Hlásil hrdě Nikolaj. Přikývla jsem, domnívala jsem se, že loď může letět maximálně desetinásobnou rychlostí, ale teď na takové dotazy nebyla ta pravá chvíle. Po lodi se rozkřiklo, že jsem se zase vrátila a do řídicího střediska nakouklo pár zvědavých hlav. Následovala další moje otázka:

„Jaký je plán útoku?“

„Máme tu plány těch jejich opravárenských dílen, kam se máme dostavit. Už jsme dostali jejich souřadnice. Bohužel to není na jejich domovské planetě, ale na jejich měsíci.“

„Kolik má ta planeta měsíců?“ Kolja s Oskarem se na sebe podívali, ale odpověděl Boris:

„Planeta je hrozně veliká, má patnáct měsíců, stejně velikých jako je naše Země.“

„Vot?“ Zeptala jsem se rusky. „Jak veliká je ta planeta?“

„Sto tisíc kilometrů v průměru.“ Odpověděl Lukas.

„Musí tam být příšerná gravitace...“ Dodal Oskar.

„Gravitace mě teďka nezajímá, ale máme málo insekticidu, nemýlím-li se?“ Kolja přikývnul.

„Naším cílem je zničit planetu brouků, je to tak?!“ Zeptala jsem se, protože mi došlo, že tu jsou jisté pochybnosti. Tušila jsem, jak málo jich věří ve splnění tohoto cíle. Pár lidí přikývlo, ale tušila jsem, že neví jak na to.

„Jaký jste tedy vypracovali plán na zničení jejich planety?“ Úsečně jsem se zeptala Ogniceva. Ten se zmateně zadíval na Kolju, ale nic neřekl.

„Pokusíme se zničit alespoň ty dílny. Když jim zničíme alespoň něco...“

„Jak to chcete provést?“ Skočila jsem mu do řeči.

„No... máme plán, že až přistaneme v dílnách, tak jim tam teleportem pošlem pár sudů. Pak zmizíme a poletíme na další měsíc. Než si všimnou něčeho divného...“

„Tak nás dávno uškvařej laserem! To je blbost, jakou máte náhradní variantu?“

Ticho, nikdo nepromluvil. Mrzelo mě, že nevymysleli nic lepšího. Celé tři měsíce, co jsem byla mimo, nedokázali vymyslet nic jiného, než takové polovičaté řešení.

„Nic jste se nenaučili?! Celou tu dobu, co jsem s vámi, jste spali! Mohla bych se snažit sebevíc a stejně by to bylo marné! Chcete ty bastardy zničit nebo je jen kopnout do zadku?“

Ticho. To mě už vážně dopálilo, zopakovala jsem poslední otázku. Odpovědí mi bylo váhavé „Zničit.“

„Pro takovou bandu pitomců jsem přišla o své dítě?! Kurva, řekněte mi co s těma bastardama chcete udělat!“ Zařvala jsem, jak silně jsem dovedla.

„Zničit!“ Odpověděli sborem.

„Zadupat, zatlouct, rozsekat, rozmlátit, vyhubit! Takovou očekávám odpověď! Je to všem jasný?!“

„Jasný!“

„Dobře, teď si poslechněte můj plán...“ Sedla jsem si klidně na stůl a prohlédla si všechny kolem. Gestem jsem pozvala do řídicího centra i ty zvědavce, co ostýchavě nakukovali dovnitř. Najednou tu bylo plno.

„... pokud máme být úspěšní, potřebujeme jasný, jednoduchý, naprosto brutální plán, na kterém se nesmí nic posrat. Chápete to?“ Konečně jsem na jejich tvářích viděla soustředění a ne ten unuděný výraz, na který jsem se ještě před chvílí dívala.

„Ukažte mi ten měsíc!“ Kývla jsem na Lukase. Ten prsty přešel po ovládacím panelu a ukázal planetu jen o málo menší než Země.

„Zatoč s ní!“ Prikázala jsem. „Pomalů.“ Lukas tedy otáčel měsícem brouků. Nechala jsem ho asi pětkrát otočit kolem dokola a pak mu řekla:

„Stop!“ Lukas zastavil měsíc a tázavě se na mě podíval.

„Každá planeta to má, každá! Co vidíte?“ Zase jsem se rozhlédla, jestli někomu dojde co mám na mysli.

Lidé se mezi sebou začali dohadovat, ale nikdo nic pořádně nevěděl.

„Tektonické zlomy...“ Správně určil Vokačev.

Vyhoupla jsem se na stůl a ukázala na něho...

„A co ještě?“

„Pravděpodobně sopečná činnost...“

„Přesně tak! Jedinej Jegor má z vás mozek!“ Pochválila jsem ho.

„Ale to mi dávno víme, ten měsíc má jistou míru sopečné činnosti, ale to je nám na nic...“ Mávnul rukou Nikolaj.

Zakroutila jsem nad tou hloupostí hlavou. Jen Kolja se mračil, jakoby tušil kam mířím.

„Nic vás nenapadá?“ Vokačev chtěl sice něco říci, ale byla jsem rychlejší.

„Máme přece Lenina! Odpálíme ho v některém tom tektonickém zlomu a měsíc se rozpadne.“

„Trosky pak dopadnou...“ Odtušil Kolja.

„Přesně tak, trosky pak dopadnou na jejich planetu a voni pudou definitivně do hajzlu. Celá ta jejich obludná soustava obřích planety a měsíců pude do hajzlu a my pomstíme lidstvo! Kdo do toho jde se mnou?“ Zvolala jsem nakonec.

Opět jsem byla vyhozena několikrát do vzduchu a cítila se za poslední měsíce jako znovuzrozená. Měla jsem zase cíl!

XXXXX

Lenin se opravdu ukázal silnější než Felix Dzeržinskij. Boris s Koljou zjistili, že má sílu třiset megatun.

„To roztrhá jakýkoliv jejich měsíc.“ Uzavřela jsem debatu o proveditelnosti plánu. „Abychom si byli jisti, že opravdu všichni chcípnou, navrhuji ještě jednu podpůrnou akci. Bude to však velmi nebezpečné...“ Rozhlédla jsem se po ostatních. Bylo na nich vidět napětí.

„Ještě před tím, než vypustíme Lenina, musíme odpálit ty sudy s pesticidem. Tím dezorientujeme jejich velení a oni tak nebudou schopni včas zareagovat na padající trosky planety. Co když mají nějaký prostředek, který by zachytil nebo zneškodnil padající kusy toho měsíce.“

„Padající měsíc nebo vlastně planetu nikdo nezachytí!“ Odporoval Komarov.

„Borisi...“ Podívala jsem mu zpříma do očí. „...jak to můžeš vědět? Kdybych ti řekla tenkrát na základně, že poletíš napříč galaxií třicetinásobnou rychlostí světla, co bys mi na to řekl?“ Boris pokýval hlavou a já věděla, že jsem ho zase dostala. Smetla jsem všechny námitky se stolu. Chtěla jsem ničit a ne vést nějaké opatrnické akce, které by nic nezměnily. Můj cíl byl jednou provždy zničit brouky.

XXXXX

Přiblížili jsme se k jejich planetě. Všechno bylo již nachystáno. U teleportu se denně střídalo deset chlapů odrazit jakýkoliv útok. Jegor s Lukášem vymysleli prográmek na komunikaci s velitelstvím dílen. Nikdo si nás moc nevšiml. Panoval tu takový provoz, že z toho přecházel zrak. Nebylo ale divu, ta jejich superplaneta byla obchodním, ale i mozkovým a řídicím centrem celé Mléčné dráhy.

„Jen jsem zvědavá, jak z takové rychlosti dokážeš zastavit...“ Zapochoybovala jsem trochu o schopnosti tohoto korábu. Co jsem ale byla „mimo“, tak mi uteklo mnoho věcí. Lukas mi (prý už minimálně podruhé) vysvětloval, že zabrzdit z takové rychlosti se musí tak, že se prolétne přes červí díru.

„Pozor!“ Hlásil Jegor. „Velmi hmotný objekt před námi. Deset sekund do střetu.“

„Co?“ Zpanikařila jsem.

„Neboj, to je ta červí díra. Musíme jí prolítnout, jinak bychom se ocitli v jiném čase...“ Chtěla jsem ještě něco říci, ale loď se najednou zakymácela, pár věcí spadlo se stolu, ale jinak dobrý.

„Hotovo.“ Hlásil Lukas. „Přepnout na optické vstupy.“ Jegor, který mu asistoval v řízení, zmáčknul pár čudlíků a před námi se otevřel úplně jiný svět.

Obrovská planeta a její oběžnice. Domovská planeta brouků obíhala kolem soustavy tří sluncí a jednoho hnědého trpaslíka. Byl to naprosto neskutečný pohled, všechny ty měsíce. Celkem těch měsíců bylo třicet, patnáct z nich velikých přibližně jako naše Země.

„Tak tohle jsem ještě neviděl...“ Zíral na tu nádheru Oskar.

„Myslím, že tohle ještě nikdo z lidí neviděl.“ Opravila jsem ho. „Skoro mi toho je líto...“ Připustila jsem. Oskar souhlasně pokýval hlavou.

Panoval tu čínorodý provoz, dokonce jsme zahlédli i jednu jejich bitevní loď. Oproti ní byl náš křižník ubohá pramička.

„Dvěstětřináct kilometrů.“ Hlásil její délku Jegor. Loď byla celá černá a vypadala hrozně.

„To je teda macek!“ Zírali jsme na to monstrum a mohli si krky vykroutit. Motalo se kolem ní spousta menších lodí, vypadalo to, že se jedná o zásobovací loď.

Počítač převzal řízení lodi a naváděl nás na sestupnou dráhu k dokům.

„Naložili jste všechny sudy?“ Zeptala jsem se Kolji, který měl na starosti nakládání. Přikývnul.

„Tak jich padesát vylož, chci je mít tady.“

„Ale... proč?“

„Neptej se a dělej. Poslední dobou pořád se mnou někdo polemizuje! Dělejte co vám říkám!“ Nařídila jsem a odešla z můstku. Šla jsem se rozloučit s Jegorem. Vokačev se dobrovolně přihlásil na provedení chemického útoku. Asi proto, aby ho ostatní konečně začali brát.

„Moc neriskuj!“ Pokárala jsem ho. „Všechno je jasné?“

Přikývnul.

„Jestli to dopadne, jmenuji tě svým zástupcem, Jegore.“ Vokačev vyvalil oči.

„To né... nejsem si jistý...“

„Hlouposti! Svoji práci děláš dobře, kdo jiný by to měl být?! Tak hlavu vzhůru, dobře poříd! Zlom jim vaz!“ Usmála jsem se ještě na něho. Vokačev zdvihnul palec a zapadl do lodě. Bylo mi ho líto, pravděpodobně nemá moc šancí, ale... je to naše velká naděje.

XXXXX

Celá akce vyžadovala perfektní sladění. Kdybychom vyslali Jegora příliš brzy, tak by Lenin nestačil vykonat svoji práci. Brouci si planetu určitě dobře střeží a nebudou nic riskovat...

„Teleport aktivní!“ Ozvalo se z tlampače. Vokačev se právě odlepil z rampy a namířil si to dolů. Od této chvíle máme radiový klid.

„Sakra!“ Zaklela jsem. „Zrovna teďka!“ Schovala jsem se za ochranou clonu a namířila pušku na modrý terč.

Překvapení nebrala konce...

Před námi se zjevil doktor Aubert, profesor Ganze a major Vatkin. Ozvalo se pár výstřelů.

„Zastavit palbu!“ Zakřičela jsem. Střelba okamžitě utichla.

„Slečna Radka!“ Vztáhl ke mně ruce doktor. Rád vás vidím.“ Usmál se. Byl to úsměv vítězů a já se cítila...

„Řekněte vašim nepálským přátelům, ať složí zbraně. Bude to pro ně lepší...“

„To si nemyslím!“

Aubert musel ale v mé tváři číst jisté pochybnosti, protože se jen usmál a zakroutil hlavou.

„Pořád jste tak prudká a nerozumná...“

„Doktore...“ Oslovila jsem ho jeho akademickým titulem, aby bylo jasno, že si ho budu držet od těla. „... vy asi nechápete úplně situaci.“ Ukázala jsem na dvacet Ghurků, mířících na něho svými kalašnikovy. „Stačí, abych jen luskla a je z vás řešeto. Nehrajte si se mnou!“ Varovala jsem ho a taky chtěla získat čas pro Vokačeva.

„Radko, jak jste naivní... Myslel jsem, že jste se alespoň něco naučila.“ Líbezně se na mě usmíval Aubert. Ostatní z jeho skupiny byli zatím zticha, velitelem tu byl rozhodně doktor.

„Naivní?“ A namířila jsem na něho brokovnicí. „Zradil jste lidstvo, doktoru! Co chcete říct na svoji obhajobu, ale rychle. Mám tu ještě nějakou práci.“ Zarumplovala jsem závěrem a do hlavně tak nachystala jeden ocelový špunt.

„Není tu někdo chytrější?“ Otázal se vesele doktor a demonstrativně se rozhlédl kolem.

„Skutečně ne? To všichni posloucháte tuhle nedospělou puberťáčku, která kolem sebe jen mává zbraněmi? Co jste za chlapy, že vám velí tahle neschopná žačka?! O vaší akci víme už dávno!“

Pár mužů znejistělo a otočilo se na mne.

Podívala jsem se na hodinky, touhle dobou měl Jegor už práškovat planetu pod námi. Já se potřebovala zbavit Auberta a poslat Lenina na měsíc. Přestože se mi do toho nechtělo, musela jsem to udělat...

„Máte smůlu, doktore.“ Řekla jsem a vystřelila z brokovnice.

S-ball proletěl doktorovou hlavou a odrazil se od nějaké konzole pryč. Ostatní také začali pálit, ale kulky neškodně prolétávaly a odrážely se k nám. Musela jsem zase zastavit střelbu.

Doktor tam stál se založenýma rukama a smál se.

„Co to je?“ Přišla jsem k němu s nožem, rozhodnuta, že se ho zbavím jakýmkoliv způsobem.

„Bodněte.“ Vyzval mě doktor.

Rozmáchl jsem se a zasadila doktorovi řeznou ránu do krku. Teda, chtěla jsem zasadit, ale ukázalo se, že doktor... byl to jen jeho duch.

„To je hologram.“ Smál se mému snažení doktor. „Říkal jsem vám přeci, že jsou milióny let vepředu.“ Zase ten pištivý smích, na který jsem začala být pomalu alergická.

„Měli bychom si promluvit.“ Ukázal mi k řídicímu stanovišti.

„Není o čem, doktore!“ Založila jsem si po jeho vzoru ruce.

„Snad si nemyslíte, že tu atomovou bombu shodíte na ten měsíc...“ Ušklíbnul se doktor a mě polil studený pot. Jak může znát... jak vůbec může vědět, co se chystáme udělat?

„Překvapena?“

„Doktore...“

„Ale Radko, co chcete udělat víme od té doby, co jste z Ruska vyzvedla tu superbombu. To se vám ale povedlo, to jo. Ta se nám teďka bude náramně hodit... do muzea.“ Vyprsknul smíchy a znova mě vyzval, abychom si promluvili někde v klidu. Neměla jsem na výběr, jen jsem se obávala o Vokačeva. A jak se ukázalo, tak oprávněně...

Vzala jsem doktora a jeho kumpány k nám do plánovací místnosti. Seděl tam už Oskar, Kolja a ostatní mí věrní. Když spatřili doktora a spol., Oskar vydechl:

„Vypadá jako opravdickej!“

„Ale já jsem opravdickej!“ Přitakal Aubert, ale všechno to je virtuální realita. Neměl bych vám to tedy říkat, ale fyzicky jsem přítomen na planetě pod vámi. To jen tak pro pořádek. Kolja na mě vrhnul tázavý pohled. Pokrčila jsem rameny a nevěděla co dělat. Doktor nás měl v hrsti. Musela jsem počkat, jak se situace vyvrbí a co navrhne. Pomalu mi ale docházelo, jak naivně jsme si počínali.

Doktor se usadil naproti nám a bedlivě si všechny prohlédl. Byl skutečně nerozeznatelný od originálu.

„Chybí mi tu Jegor?“ Nadhodil Vatkin. Já ale věděla, že to není samo sebou, že si vzpomněl zrovna na Vokačeva. Pak se ti tři, všichni společně, rozesmáli. Chtěla jsem utéct někam pryč, bylo mi jedno kam, hlavně aby to bylo daleko. Jako velitel této výpravy jsem totálně selhala. Taková hanba!

„Poručík Vokačev bude příkladně potrestán!“ Řekl přísným hlasem major. „Opustil loď a proto jeho trest bude exemplární!“

„Jegor opustil loď na můj rozkaz!“ Vstala jsem ze židle a nenávistně pohlédla na Vatkina. Než ten ale mohl něco říci, profesor Ganze prstem ve vzduch vykreslil kruh a pak do něj fouknul. V kruhu se objevil obraz. Ležel tam nahý Vokačev, kterého požírali tvorové podobní slimákům. Lezli mu z uší, nosu a pusy. Nemohla jsem se na tu hrůzu koukat.

„Mám vám pustit i zvuk?“ Otázal se profesor. Zakroutila jsem hlavou a vykřikla:

„Proboha...“

„Co to žvaníte?! Jste obviněna z několika desítek zločinů a trest vás nemine!“ Skočil mi do toho Aubert. „Vokačev může hovořit o štěstí, že dopadl jak dopadl. Vy na tom budete mnohem hůř! Chtěla jste vyhladit a zničit celou jejich mateřskou planetu, kde žije víc než padesát triliard jedinců! Trest, který si váš kolega zasloužil je velmi mírný. Sami uvidíte!“

„Jak jste se mohl zpronevěřit...“ Nemohla jsem však dokončit větu a rozbrečela se. Pláč nešel zastavit. Kašlala jsem na to, že se znemožním v očích ostatních, chtěla jsem jen umřít a umřít rychle.

Pak jsem se podívala do cynického pošklebu doktora a řekla:

„Jste ta největší lidská stvůra, co kdy kráčela po zemi!“

V tom do místnosti vtrhlo několik kudlanek a rozhodily mezi nás ampule s nějakým plynem.

XXXXX

Vzbudila jsem se v nějaké špinavé kobce úplně nahá. Byla zde zima a na zemi bláto. Schoulila jsem se a snažila se zahřát. Co s námi hodlají udělat? Proč Aubert a ostatní přešli na stranu brouků? Proč nás nechali odpálit v Bělorusku rakety s tím insekticidem? Nechápala jsem vůbec nic. Stáli za tou genocidou brouci anebo ještěři? Už jsem nevěřila nikomu. Mrzelo mě jen, že jsme se tak snadno vzdali a že nás přemohli. Měli jsme se alespoň bránit! Nechtělo se mi umírat podobným způsobem jako Vokačev. Chudák. Byl rozhodnut za každou cenu změnit názor ostatních a dobrovolně se přihlásil k nelehkému úkolu.

Najednou se přede mnou zjevil Aubert. Chvíli jsem váhala jestli je skutečný nebo je to hologram.

„To jste dopadla, co?“ Zasmál se cynicky.

„K čertu s tebou, zrádče!“ Plivla jsem na něho.

To doktora dopálilo.

„Ty mizerná couru! Koukej se postavit, když s tebou mluvím!“

„Hovno!“ Ušklíbla jsem se. Doktor začal šermovat ve vzduchu rukama a pak pravil:

„Dělej, nebo tě nechám sežrat!“ A znova mávnul rukou a z bláta začali vylézat pět centimetrů tlustí červi. Jeden se mi zakousnul do kotníku.

„Auu!“ Vykřikla jsem a vyskočila na nohy.

„Dobře...“ Zachechtal se zase Aubert. „... zůstaň.“ Nevěděla jsem, jestli to platilo na toho červa nebo na mně. Zůstala jsem tedy raději stát. Doktor si mě se zájmem prohlížel. Hnusil se mi.

„Seš malá mizerná štěnice!“ Prohlásil nakonec.

„Pozor, doktore...“ Upozornila jsem ho. „... vaši chleboďárci nebudou mít zrovna radost, když říkáte takové věci...“ Doktor se zarazil a hned přešel do protiútku...

„Nehraj si se mnou... můžu tě kdykoliv přinutit škemrat o milost!“ Hrozil.

„Brečet mě už neuvidíš, to ti slibuju!“ Zamračila jsem se.

„To si jenom myslíš! Oni znají tisíce způsobů, jak způsobit a hlavně prodloužit bolest.“ Kýval hlavou a já po něm chtěla skočit. Moje zlost ale nyní neměla význam, akorát bych napálila do zdi a znemožnila se.

„Přišlaš o dítě, vid’?“ Tuhle podpásovku bych od něho nikdy nečekala, ale on si zřejmě liboval v tom, jak mě ponižít. Na chvilku se mi udělaly mžitky před očima, ale kupodivu jsem to ustála.

„Mizernej sráči!“ Procedila jsem skrz zuby. Doktor lusknul prstem a kolem mých nohou se ovinulo několik těch slizkých červů. Jeden mi zalezl do pochvy a já uvnitř ucítla příšernou bolest. Myslela jsem, že padnu do osvobozujícího bezvědomí, ale nestalo se tak. Červ po chvíli vylezl ven a z tlamy mu koukalo cosi.

„Už nikdy nebudeš mít děti, děvko jedna! A už nikdy se mnou nebudeš takhle mluvit!“ Řekl jakoby na rozloučenou a zmizel. Červi zalezli pod zem a já se svalila na bahnitou podlahu. Bolelo mě uvnitř takovým způsobem, že jsem se kroutila jak had. Svíjela jsem se na zemi a ztratila pojem o čase. Trvalo to snad věčnost a já zestárla o tisíc roků.

Tupě jsem zírala před sebe a nemohla se pohnout.

Po nějaké době se u mě opět zjevil Aubert.

„Vstaň!“ Přikázal mi. Zkoušela jsem se pohnout, ale jakmile jsem zatížila břišní svaly, propukla ve mně nová vlna bolesti. Podařilo se mi ale dostat na kolena.

„Rychleji!“ Zopakoval netrpělivě nebo zavolám červy! Zase si něco vemou.“ Nenáviděla jsem ho, ale rychle jsem vstala. Bolest mě celou spalovala a já se mu konečně podívala do očí. Šklebil se na mne. Sklopila jsem hlavu.

„Správně, musíš být poslušná.“ Pochválil mě. „Čekají vás veliké věci, celou vaši skupinu...“ Neměla jsem sílu mu na to cokoli říct nebo na to nějak zareagovat. Stála jsem tam a tupě zírala do země. „Budete souzeni pro genocidu a pro porušení stopadesáti zákonů a nařízení. Poprava bude veřejná a bude ji sledovat celá galaxie. Nechtěl bych být v tvójí kůži...“ Neodpustil si nakonec zlomyslnou poznámku Aubert. „Z tohohle se, holčičko, už nevykrotíš!“ Čekal, jestli mu k tomu něco řeknu, ale já raději mlčela, doktor se ukázal být nesmírně krutý a mstivý. Nechtěla jsem ho dráždit.

„Kam se poděla ta energetická a sebevědomá holka, co jsem znal? No?“ Zaskřehotal a zmizel z cely. Svalila jsem se na zem a netečně čučela před sebe.

XXXXX

Čas ve vězení se příšerně vlekl, břicho mě stále bolelo a já se bála usnout, aby zase nepřišli ti odporní červi. Vzpomínala jsem na první zimu, kterou jsme přečkali s Milanem a Šárkou v Rakousku. Bylo to tak krásné... přemýšlela jsem, kde se to vlastně zvrtilo. Honila se mi

v hlavě spousta možností a já nakonec došla k závěru, že za to všechno můžou exit'áci. To oni rozpoutali peklo na Zemi. Nebylo před nimi bezpečno nikde! Taky kdybych se bývala rozhodla jet do Anglie a do Skotska, tak by vše asi proběhlo také jinak... ale nelitovala jsem toho. Minimálně jsem broukům oplatila alespoň tím málem, čeho jsem byla schopna a musela si také přiznat, že rozhodnutí zničit jejich planetu bylo navýsost troufalé. Se stavem jejich techniky a komunikace to byla spíš pěkná hovadina. Měla jsem ale přijmout doktorovu vizi a žít na té jejich základně? Jako na pustém ostrově? Vždyť se mi nakonec podařilo vybudovat fungující společnost. Společnost, která navázala na naši předchozí civilizaci. Co na tom, že to bylo pouze na tři roky. Za tu dobu lidé prožili spoustu krásných chvil. Narodili se nové děti a člověk měl zase naději a sílu budovat. Ne, nelitovala jsem svého rozhodnutí, udělala bych to zase. Jen bych volila jiné přátele a některé lidi bych k sobě vůbec nepustila. Mimovolně jsem si vzpomněla na Volod'u... nic už jsem k němu necítila, ale bylo mi ho přeci jenom líto. Tohle si nezasloužil. Stejně tak Kolja a Oskarem. Ti za nic nemohli, poslouchali mé rozkazy a já je dovedla do opravdového pekla!

XXXXX

Ležela jsem na té vlhké mazlavé podlaze asi týden a trpěla bolestí a hlady. Jednou jsem snědla nějakou stonožku, která se sem bůhví odkud zatoulala. To jsem ale neměla dělat, ze země vyrostla nějaká křiklavě zelená kytka se žlutým okvětím a z jejich ramen vyjely tři ohnivé biče. Sešvihaly mě do bezvědomí a mé tělo se pokrylo ošklivými puchýři. Byl to děsivý zážitek, přinejmenším stejný, jako ten s tím červem, který mi vlezl do vagíny.

Bahno na zemi mělo zřejmě léčivé účinky, protože puchýře po několika hodinách ustoupily. V pekle, v jakém jsem ležela, bylo ale těžké získat pojem o čase. Záviděla jsem Vokačevovi, který už byl určitě mrtvý. Bylo to ode mě rouhání, těšit se na smrt, ale to co má přijít určitě nebude příjemné.

Jednoho ošklivého dne, když žaludek prosil o sousto a kolem se promenádovala spousta brouků a píd'alek a kapaly mi sliny z úst, zjevil se přede mnou Aubert. Tentokrát bych řekla, že byl skutečný, ale neměla jsem sílu proti němu něco podniknout.

„Začal tvůj proces!“ Zasyčel. „Budete souzeni společně jako odstrašující případ!“ Pak zakroužil rukou a před ním vyrostla temně zelená květina s modrým pupencem. Hned vedle ní ty brčálově zelené švihající bestie. Kroutili se na místě a povystrkovaly na mě svá odporná chapadla. Třásla jsem se na těle a bála se na ně jen pohlédnout. Aubert pokynul jedné z květin a ta mě svými chapadly zvedla. Bolelo to. Strčila mě přímo do toho modrého pupence a já se ocitla v nějakém šedivém tunelu. Připadla jsem si jako v nějaké potrubní poště. Řítla jsem se zleva doprava a dolů. Trvalo to asi minutu a na konci jsem dopadla do dalšího mazlavého bláta.

Nalézala jsem se v nějakém obrovském ringu. Místo provazů tam ale stály ty zlé kytky a za nimi, v dostatečné vzdálenosti, nejroztodivnější tvorové, co si lze vůbec představit. Medúzy naložené v nějakém hustém láku, hlavonožci a kříženci hrocha se lvem. Padesátimetrové stonožky, kudlanky a larvy, obrovští korýši, mloci, nějaké černé chlupaté koule s obrovským okem a duhové kočky s pavími oky. Neměla jsem ani čas všechny ty tvory si pořádně prohlédnout, protože úplně první, koho jsem zaregistrovala byli mí přátelé. Někteří z nich se zmítali v obětích těch žahavých kytek, jiným podobné rostliny stahovaly kůži z těla. Řev, smrad a horko smíšené s nesnesitelným vlhkem tvořilo tuto apokalyptickou atmosféru. Došla jsem k hloučku mých bývalých spolubojovníků, kteří se k sobě tiskli. Byli to sice ještě lidé, ale nemohla jsem je poznat. Byli neskutečně zřízení. Ně kterým chyběla část kůže, jiní zase na sobě měli podobné vředy jako já. Padla jsem jednomu z nich kolem krku, aniž bych věděla o koho se jedná. Najednou mým tělem projela obrovská sžíravá bolest a já upadla zpátky do bláta. Dotyčného, kterého jsem objala (později jsem se dozvěděla, že to byl Nikolaj), sebrala

jedna z těch mučících kyttek, ovinula ho chapadly a ždímalá z něj život, jako když pradlena ždímalá z ručnicku vodu. Ostatní přátelé ode mne ustoupili. Mezi mnou a jimi se utvořila asi desetimetrová mezera, do které dopadl muž, kterého stahovala z kůže jedna z kyttek. Zbyl z něj jen krvavý kus masa, který se chvěl a drkotaly mu zuby. Vůbec jsem nevěděla o koho se jedná. Přistoupila jsem k němu a sedla si vedle něho do bláta. Vzala jsem si jeho hlavu na klín, ale byla jsem okamžitě odvečena tou pálivou kytkou pryč. Když mě ovinula těmi svými žahavými chapadly, myslela jsem, že ve vteřině vypustím duši. Nic takového se ale nestalo. Mrskla mnou do bláta a věnovala se jinému „klientovi“. Ocitla jsem se v protilehlém rohu, daleko od přátel. Bláto, ve kterém jsme se pořád rochnili, mělo opět silné ozdravné účinky, protože vředy a otevřené rány, které jsem měla, se začaly pomalu hojit. Pomazala jsem se tím bahnem celá a kus si nacpala i mezi nohy. Příjemně chladilo. Plácali jsme se takhle asi dvě hodiny. Jednou mě popadla ta žahavá kytka a pořádně mě ovinula. Asi po třech minutách trýznění se mnou švihla do bláta a já dopadla na něco tvrdého. Nevěnovala jsem ale tomu pozornost. Nejdůležitější bylo rychle se natřít bahnem. Bolest tak pomalu ustupovala a rány se rychle hojily. Zkoušela jsem to bahno i nenápadně jíst. Chutnalo sladce a tak jsem předstírala pád a schválně si „lokla“. Moc vášně to sice nevypadalo, ale hlad jsem s tím potlačila. Dokonce se mi trochu vracela i má síla. Rozhlížela jsem se kolem sebe a spatřila další tvory, kterým jsme měli být odstrašujícím případem. Zírala jsem na obrovské motýly a živočichy podobné sasankám. Dokonce jsem zahlédla i nějakou kožnatou kytku. Přímo naproti mně stála řada brouků roháčů, jejichž pancíř byl vyleštěn do zářivého lesku. Kousek od nich jsem zahlédla doktora Auberta, profesora Ganzeho a majora Vatkina. Profesor Ganze se na mne upřímně díval a snažil se mi očima něco naznačit. Bála jsem se ale jestli to není jenom nějaká hra, jak mě usvědčit z dalšího zločinu a tak jsem se od něho raději odvrátila. Vedle nich tam stály seřazené kudlanky a nějaké zakuklené larvy. Viděla jsem tam i prázdný prostor a tušila, že to patří asi pro naše soudce...

Proces ale začal jinak, než jsem si představovala. Ze stropu sjelo nějaké promítací plátno a začalo ukazovat lidskou činnost na Zemi. Kácení pralesů, kouřící komíny, olejové skvrny na vodě, ropné havárie a podobné věci. Dál obraz ukazoval válečné záběry a těla obětí. Mihly se tam i ukázky z koncentračních táborů, Stalin s Hitlerem a jiní světoví škůdci. Dívala jsem se na to a mazala se tím chladivým blátem. Nikdo mi nevěnoval pozornost. Podívala jsem se na profesora Ganzeho, který mi opět naznačoval, abych šla trochu vlevo. Tedy dál od mých spolubojovníků. Nechtěla jsem, spíš mě to táhlo blíže k nim. Jeden nebo dva po mně začali také pokukovat a já jim chtěla být v této těžké chvíli nablízku. Oči a jiné smyslové orgány tvorů za hrazením byly všechny upřeny na plátno. Nikdo nás nebičoval ani jinak netrápil. I kytky měly své okvěti natočené na druhé plátno, na kterém se míhaly nějaké fialové šmouhy. Plazila jsem tedy tím směrem, který mi profesor naznačil, až jsem na něco narazila. Sedla jsem si do bahna a nahmatala předmět. Byl plochý a ve tvaru dlouhého banánu.

Věděla jsem co to je a mrkla na Ganzeho. Profesor ale odvrátil hlavu a tvářil se přísně.

Odepla jsem cvoček a povytáhla předmět trochu ven. Nechala jsem ho ale v blátě a trochu od něho odsunula, abych nebudila přílišnou pozornost.

Když filmové představení skončilo a plátno zarolovalo zpátky, promluvil doktor Aubert:

„Nevýslovně je nám líto, co lidská hamižnost a touha po zbohatnutí udělala z vaší krásné planety. Soudíte zástupce mé rasy. Věřím, že váš rozsudek bude vůči nim dostatečně tvrdý a nelítostný. Tito lidé...“ Ukázal Aubert na nás. „... mají přímou zodpovědnost za smrt miliónů vašich... soukmenovců a budiž na výstrahu popravení. Ve své naivitě a zlobě, která jim totálně zatemnila mozek se dokonce pokusili zničit i tuto krásnou planetu. Není větší zločin, který by byl v galaxii kdy spáchán! Zločiny...“ Dál hřímal ze svého místa Aubert. Byl to asi jeho životní výstup a naplnění snů o zhoubné spolupráci. „... které lidé na vaší domovské planetě způsobili, máte nyní šanci nejenom ukončit, ale i potrestat.“ Radil a pokračoval:

„Ať na tuto bandu dopadne váš trest, jako nemilosrdné kladivo a rozdrťí jednou provždy tuto chátrú!“ Dokončil svůj krátký a nevýrazný projev doktor Aubert.

Po jeho obžalobě se rozevřela jedna ze zdí a vyjela z ní naprosto nevidaná a odporná věc. Zprvu to vypadalo jako šedivý had, ale bez hlavy. Jak se to přibližovalo blíž a blíž, tvorové v hrazení začali padat k zemi. Dokonce i ty černé chlupaté koule zvrátily své jediné oko v sloup. Kudlanky a další naši strážci padali na tvář jako zralé hrušky a nebyl nikdo, kdo by neprokázal patřičnou úctu.

Ta věc se pomalu posouvala k nám. Odmotávaly se z ní kusy kokonu a já si prvně uvědomila, že to není had, ale prapodivný zámotek, ze kterého koukala malá, jakoby prasečí, kulatá hlavička. Žahavé kytky se plazily v blátě (což jim evidentně nedělalo dobře, protože u toho prskaly a kuňkaly). Hlavička si zkoumavě prohlížela mé spolubojovníky a pak se přesunula ke mně.

Její pohled byl nesmírně podmanivý, obrovské blankytně modré oči s černou hypnotizující čočkou mě provrtávaly skrz naskrz.

Klekla jsem si na zem do bláta. Nechtěla jsem se do těch očí dívat, i když mě k tomu můj mozek vyzýval, šmátrala jsem rukama v blátě, až jsem konečně nahmatala to, co jsem hledala. Sevřela jsem pevně střenku a podívala se tomu odpornému tvorů do očí. Jeho hlavička byla kousek ode mne a líbezně se na mě smála.

Sklonila jsem hlavu a stoupla si s rukama za zády. Upřeně jsem se na ni zadívala a pak, vši silou bodla všech třicet centimetrů nabroušené ocele Kukriho do toho tenoučkého a svráštělého krčku.

Koupala jsem se v jeho teplé krvi, která vystříkla široko daleko. Celý ten mohutný krk sebou trhnul, ale já se jednou rukou o něho zachytila a zasadila mu další a další rány. Nevnímala jsem poplašné pískání kudlanek a roháčů, ani syčení žahavých kytek. Krk se mnou švihal sem a tam a já neustala, dokud jsem tu odpornou hlavu neuřízla od těla. Chytla jsem ji za jeden z výstupků a ukázala všem okolo.

Jediné oko té černé chlupaté koule zamžikalo a vyprsklo fialovou tekutinu na kudlanku, která se na mě řítila. Kudlanka se přede mnou rozpustila v nazelenalý koláč. Další a další kudlanky a roháče ta chlupatá koule kropila a ti umírali v děsných bolestech. Neměla jsem ale moc času. Utíkala jsem ke svým blízkým a křikla na ně:

„Támhle!“ Ukázala jsem k několika otvorům. „Musíme zmizet!“ Na nic jsem nečekala a i s prasečí hlavou běžela pryč. Obklopily nás asi čtyři koule a spiklenecky na mně mrkly. Ukázala jsem zdvižený palec a usmála se na ně. Nade mnou po stropě utíkala ta padesátimetrová stonožka a já na ni ukázala. Oko té černé koule zamrkalo a já vytušila, že stonožka je na naší straně. Tu se k nám přidal profesor Ganze.

„Musíte támhle doleva...“ Ukazoval kamsi. „... je tam sklad vašich zbraní!“

„Nevěř mu, je to zrádce!“ Křikl kdosi, ten hlas jsem sice znala, ale nedovedla jsem ho přesně identifikovat.

„Profesor není žádný zrádce, to on mě navedl k tomu noži!“ Oponovala jsem a zahrnula vlevo.

„Nemáme čas!“ Strachoval se další. Jednalo se o Volod'u a já spatřila jeho mokvající puchýře.

„Proč ses nenamazal blátem?!“ Ukázala jsem na jeho rány, nic na to neřekl a pokoušel se mě strhnout jinam.

„Nech mě!“ Vykroutila jsem se mu. Měla jsem už mnohem větší sílu. Zahrnula jsem vlevo a koule poslušně za mnou. Profesor dal své dlaně na tablet u dveří, který sloužil jako vstupní identifikační portál a před námi se otevřel sklad plný našich zbraní. První jsem popadla brokovnici a usilovně hledala pás s revolvery. Našla jsem ho vzápětí ve skleněné vitríně. Nezdržovala jsem se s nějakými kalhotami a nahá vyběhla ven. V ruce jsem držela batoh s náboji a ještě jeden kalašnikov.

„Kde jsou sudy s pesticidem?!“ Zeptala jsem se profesora.

„Jsou ve vedlejší budově, mohli bychom se tam dostat klimatizací... možná.“ Pokrčil rameny.

„Možná?! Potřebuju to vědět určitě!“

„Pochopte...“ Bránil se profesor. „... k těm sudům nás nepustili. Nikoho! Je to pro ně příliš nebezpečné!“ Omlouval se.

„Dobrá, profesore. Jo a díky... bez vás... no, bez vás bych to nezvládla. Dík.“ Uklonila jsem se mu. Profesor kývnul a já se ohlédla na ostatní. Každý byl obtěžkán zbraněmi a jeden, co vypadal jako Kolja, táhnul i nějaký šedivý kufřík. Neměla jsem ale čas zjišťovat, co si kdo bere. Věděla jsem, že mám kolem sebe spolehlivé lidi.

„Rychle pryč!“ Zavelela jsem a vybídla profesora, ať nám ukáže cestu.

XXXXX

Běželi jsme co nám síly stačily. Cestu nám razily ty dvě černé koule a plivaly po broucích to fialové svinstvo.

„Potřebujem se dostat k Leninovi!“ Řekla jsem k Oskarovi, kterého podpírali dva z mých mužů. Oskar byl ten krvavý žmolek, ze kterého stáhli kůži. Zakýval hlavou (byl na tom zázračně dobře, na to jakou péči si s ním dali) a usmál se na mě. Obdivovala jsem ho. Byl tak statečný, já ani z poloviny nevytrpěla tolik co on.

Konečně jsme se ocitli venku, gravitace zde byla kupodivu na podobné úrovni jako na Zemi. Oskar totiž na lodi neustále strašil, že nás to tu totálně omezí v pohybu, ale brouci to měli nějak zařízené. Možná to byla soustava měsíců kolem planety, které na ní působily gravitační silou a tak gravitace byla poměrně nízká. Naplno se zde projevila technická převaha hmyzích obyvatelů.

Doběhli jsme k otevřeným dveřím od hangáru a z nich se vykutálela jedna z koulí.

Vnikli jsme do budovy. Sem tam jsem šlápla do nazelenalého pudinku, pozůstatku z kudlanky nebo roháče. Mezi tím vším trůnila naše RT patnáctka. Kolja okamžitě vyskočil na pásy a klikou si otevřel přední částečně prosklené dveře. Zmizel vevnitř. Další lidé se vrhli na náš hvězdolet a poprvé se ozvala střelba. Jedna z koulí okamžitě zareagovala a bleskovou rychlostí se dovalila k inkriminovanému místu. Zaslechla jsem známé „Prfff brfff.“ Jak koule prskala svojí kyselinu a pak se rozhostilo ticho. Netušila jsem, co se mezitím děje venku. Od našeho útěku uplynulo slabých deset minut. Co nevidět tu bude jejich kavalérie a nastane tanec. Museli jsme být rychlejší, naštěstí každý věděl, že se tu jedná o vteřiny a nemusela jsem nikoho popohánět.

„Lenin tu není!“ Hlásil Nikolaj.

„Sakra!“ Zaklela jsem a z motoru RT patnáctky se vyvalil hustý dým špatně spálené nafty.

„Co to...“ Zakroutila jsem hlavou a podívala se tím směrem. Kolja se rozjel se svým monstrem k nám a otevřel poklop...

„Nastup si!“ Zašklebil se. Na chvíli jsem zaváhala, ale nakonec jsem vyskočila na blatník, zapadla za Koljou a usadila se v malé koženkové sedačce. Všude kolem na nás koukaly předpotopní budíky a obrazovky, snad z padesátých let.

„Místo té cvičné hlavice jsem dal ještě na lodi tři sudy s insekticidem.“ Oznámil Kolja a zařadil rychlostní stupeň, potvora se o něco zhoupla a my vyrazili ven z hangáru.

„Co chceš s tímhle předpotopním monstrem dělat?“ Nechápatě jsem se rozhlížela kolem. Moc důvěry jsem v něj neměla. Naštěstí má intuice a víra v Kolju mi říkaly opak.

Řítíli jsme se asi šedesátikilometrovou rychlostí a drtili kudlanky a roháče pásy. Zahlédla jsem i pár těch černých koulí, jak bojují proti obrovské přesile.

„Zajed' k nim!“ Nařídila jsem Koljovi. Poslech a prudce trhnul „rajčáky“. Obluda se zhoupla, vychrtila do atmosféry další kvanta černého kouře a my se řítíli na kudlanky stojící v pevném šiku. Koule nám udělaly prostor, abychom mohli projet a RT patnáctka drtila další stovky jedinců.

„Tohle nemá cenu!“ Komentoval přesilu kudlanek Kolja. „Vzadu je načatej sud. Otevři ho a rozházej ten prášek kolem. Uvidíme, co na to budou říkat.“ Odpásala jsem se ze sedačky a dopotácela se dozadu. Opravdu tam byl sud s insekticidem. Otevřela jsem ho a protlačila se úzkým otvorem ven. Sud jsem pevně svírala v ruce. Plechovou lopatičkou od oleje jsem rozhazovala prášek do vzduchu. Netrvalo ani pět sekund a první kudlanky ležely na zádech... Za chvíli bylo čisto. Asi tři lopatky zabily přes pět tisíc elitních kudlanek.

Zastavili jsme asi deset kilometrů od jejich metropole, která svým vzhledem připomínala ocelové město, ale bez těch kouřících komínů.

Hned poté jsem zaslechla vrnění elektromotorů. Byla to hydraulika. Rampa vedle mě se začala pomalu zdvihat. Seskočila jsem na zem a dívala se na to pěkně z dálky. Obrovská raketa se pomalu zdvihala do svislé polohy. Obdivně jsem se na to monstrum dívala, když už hrozilo, že změna těžiště a obrovská váha rakety převrátí ten pásový podvozek, tak z boku začaly vylézat obrovské vzpěry, které se zaryly do půdy.

Raketa stála v pozoru.

Zaběhla jsem zpátky ke Koljovi.

„Dobrý, raketa stojí!“ On jen neznatelně kývnul a s pomocí manuálu mačkal jeden spínač za druhým. Opakoval si v ruštině úkony a občas nakouknul do ohmatané knihy. Nechtěla jsem ho vyrušovat. Vylezla jsem na pásy a pak i s vrchovatou lopatičkou prášku na vrchol rakety. Rozhodila jsem obsah kolem sebe. Vítr se už jistě postará o bezpečné doručení... To celé jsem zopakovala asi pětkrát. Nechtěla jsem v tuto pro nás choulostivou chvíli žádnou společnost. Najednou raketa pode mnou začala syčet a prskat. Rychle jsem seskočila a zapadla ke Koljovi.

„Kde seš? Budem startovat! Zkrátil jsem odpočítávání na minutu.“

Byla to ta nejdelší minuta v mém životě.

XXXXX

Díky prášku, který jsem rozházela z vršku rakety, na nás zatím nikdo nezaútočil, ale na obloze přelétával jeden kosmoplán za druhým. Myslela jsem, že budem raketu odpalovat zvenku jako tenkrát na Zemi, ale Kolja na to neměl přenosové zařízení a tak odpálení muselo proběhnout v nouzovém režimu.

„Kam dopadne?“ Chtěla jsem vědět.

„Raketa dopadne sto kilometrů od města, je to ten nejmenší dolet. Výbuch nastane asi pět kilometrů nad terénem. Vzdušné proudy...“ Ukazoval na jedinou barevnou obrazovku. „...zanesou ten pesticid a ten pokryje asi tři sta tisíc kilometrů čtverečních. To je...“

„To moc není.“ Řekla jsem smutně.

„No...“ Přitakal Kolja. „... na první pohled ne, ale vzhledem k tomu, že v této oblasti je největší koncentrace jejich administrativy, logistiky a průmyslu, to bude stačit. Tedy alespoň do doby, než se nám podaří pláchnout. Vím kde je Lenin.“ Oznámil ještě, ale to už se naše stanoviště začalo otřásat pod mohutnými vibracemi. Pak zahřměl výstřel jak z děla a já myslela, že už je po nás. Málem jsme se převrátili, jak plyny vystřelily raketu do vzduchu, ta nad námi zažehla a nabrala směr.

„Jedem!“ Zavelel Kolja. Zmáčknu nějaké vypínače a něco vyťukal na obstarožní klávesnici. Blahořečila jsem ruským konstruktérům za tento vynález zkázy.

Udělalí jsme bravurní otočku a pádili zpátky k hangáru. Kolem nás se povalovala mrtvá těla kudlanek a roháčů. Míjeli jsme tři černé koule, které nám tak pomohly s útekem.

„Doufám, že je nezabil ten pesticid...“ Vzdychnula jsem, ale to už jsme byli vyzdvížení asi do stometrové výše a lapeni nějakým vesmírným korábem.

„Do háje!“ Zakřičel Kolja a já zvědavě vykoukla z okénka. „Zalez zpátky!“ Tahal mě dovnitř Kolja.

„Co blbneš!“ Ohradila jsem se „Třeba to jsou ty koule...“

„A co když ne!...“ Ale Kolju přehlušilo hromové zabouchání na korbu. Někdo se k nám pokoušel dostat.

„Hergot... Co to...“ A zase ty hromové rány. Pancíř na boku kabiny se začal prohýbat.

„Kde je ten barel s tím práškem?“ Ptal se Kolja.

„Dala jsem ho zase dozadu...“ Než jsem to ale stačila říct, objevila se ve stupních dveří hlava kudlanky. Naštěstí ještě za sklem.

„Rychle!“ Vyzval mě. Okamžitě jsem přitáhla sud. Bylo v něm ale už na dně.

„Otevřeš dveře, já jim hodím lopátku a zase je zavřeš!“ Instruovala jsem ho. Kolja kývnul, zprudka otevřel dveře, já ohodila tři nejbližší kudlanky práškem a Kolja zase zabouchnul.

„Teď bude chvíli klid.“ Vzdychnul a opřel se o křeslo.

„Zajímalo mě, kde jsme.“ Otázala jsem se ho.

„To je jedno, já jen doufám, že...“ Podíval se na hodinky. „... tak, právě teď by to mělo bouchnout.“

Jakmile to dořekl, zase se ozvaly ty rány na pancíř a my museli zopakovat ten trik s pesticidem.

„Parchanti, že si nedaj pokoj!“ Zasyčel.

„Koljo, měli bychom zmizet nebo jim dojde trpělivost a celou tuhle věc usmažej.“

„No, já myslím, že nás chtějí spíš živé, ale asi máš pravdu. Stejně by nás dřív nebo později dostali.“ Přikývnul a dal mi pusu na čelo. Pak si mě prohlídnul od hlavy k patě a řekl: „Já bejt mladší...“

„Ty jeden!“ A vrazila jsem mu pohlavek. Až nyní jsem si uvědomila, že jsem až na ten pás s revolvery úplně nahá.

„Jdem! A ne že se mi budeš dívat na zadek!“ Pokárala jsem ho. On se ale jen drze ušklíbnul a já se skoro začala stydět.

XXXXX

Hned co jsem otevřela dveře, tak jsem na nějaký stud rychle zapomněla. Rozhodila jsem lopátku s práškem a zaběhla za nějaké bedny. Vedle nás stály další vesmírné koráby. Jeden z nich měřil určitě přes tři kilometry a vzhledově byl podobný tomu, ve kterém jsme sem dorazili. „Tohle je pěkně veliká potvora!“ A ukázala jsem na skladiště. Kolja přitakal a kryl se za mnou. Připadalo mi, že se na mě nějak moc lepí... Nechtěla jsem ale dělat hysterku a nechala to být.

„Půjdem támhle tou chodbou.“ Ukázala jsem dopředu. „Kdybys viděl něco, co vypadá jako klimatizace, tak mi řekni, naházím tam ten prášek.“ Nebavilo mě tahat barel i když byl skoro prázdný. Bylo to nepohodlné a nepraktické.

Posouvali jsme se pomalu dopředu a kryli se za každým výčnělkem. Pohybovali jsme se uvnitř nepřátelské lodi a všechny okolnosti byly proti nám. Neznali jsme to tu, rovněž se na nikoho nemohli spolehnout a nevěděli, co na nás chystají.

Přepadli nás na rampě připomínající schody. Bylo to to nejbližší místo. Střelbou nás přimáčkli ke stěně a nepomohlo ani, když jsem jim hodila dvě lopatky toho svinstva.

„Svině jedny!“ Klela jsem a překulila se přes zábradlí. To ti dole (ani Kolja) nečekali a já dostala dvě z kudlanek oblečené do šedivé kombinézy. Další se na mě ze zálohy vyřítla, ale Kolja byl rychlejší. Vystřílel do ní půlku zásobníku. Zaslechla jsem přibližující se kroky. Byly sice ještě daleko, ale jednalo se o spoustu útočníků.

„Musíme zmizet, řítí se sem posily!“ Křikla jsem na Kolju a táhla ho za ruku. Před sebou jsem hrnula ten barel a rozhlížela se, kam s ním. Kolja mě upozornil na veliký větrák u stropu.

„Tam vyskočím.“ Ukázala jsem k pět metrů vzdálenému stropu.

„Ses zbláznila?!“ Nechápal Kolja. Já ale věděla, že to půjde. Od té doby, co mé tělo prošlo ozdravnou kúrou ještěřů a co jsem uřízla tu prasečí hlavičku, jsem věděla, že nejsem jen tak obyčejný smrtelník. Odrazila jsem se a vyskočila i s barelem nahoru. Přidržela ho u vrtule a ona si sama nasála velkou část obsahu. Seskočila jsem dolů a zaklapla Koljovi spadlou čelist.

„Nastydneš.“

„To bylo dobrý.“ Pochválil mě Kolja. „A víš, jak si tam tak visela zaklesnutá mezi těmi vzpěry...“ Usmíval se pod fousy Kolja a mě rázem došlo, kam tím míří. Měla jsem tam tak roztáhnuté nohy...“

„Seš neskutečný prase, Koljo, bude-li ještě příležitost někam vylézt, půjdeš ty! Ráda si prohlédnu tvůj řitní otvor.“

Kolja se spokojeně usmál a přikývnul.

„Bude mi ctí!“ Zasalutoval a já jen nechápavě zakroutila hlavou. Mužský obscénní humor asi nikdy nepochopím...

Nebyl ale na něj moc času, řítily se sem kudlanky a moc dobře vím, jak jsou nemilosrdné. Zastavit je bude veliký problém.

Schovali jsme se za jednou plechovou zástěnou, co vypadala dostatečně bytelně a čekali. Pak se objevila první hlava a já ji sejmula brokovnicí. Stříleli jsme pouze jednotlivé rány a šetřili munici. Věděli jsme dobře, že za chvíli budem bez nábojů.

Kryla jsem Kolju, který se šel podívat, kudy bychom mohli pláchnout. Přinesl s sebou i dvě mimozemské pušky a v rychlosti mě s nimi učil zacházet.

„Tady to je na nejvíc a tady jsou jednotlivé rány...“ Ukazoval a kroutil velkou páčkou na boku zbraně. „...Pěkně je usmaž!“

Musela jsem uznat, že to bylo mnohem lepší než moje brokovnice nebo revolver. Puška, když se dala naplno, tak se její *target efektivity* rovnalo menšímu buldozeru.

„Dobrý!“ Pochválila jsem metrový odlitek, když sroloval plechovou chodbu až do vzdálenosti dvaceti metrů. „Jen mi je divný, proč tím po nás nestřílí na plný výkon?“ Drbal se ve vlasech Kolja.

„Asi to je proto, že nás chtějí živé.“ Pokrčila jsem rameny.

„Nebo se bojí, aby nedošlo k výbuchu... Budou tu zcela jistě nějaké nádrže nebo něco nebezpečného co nechtějí poškodit.“

„To neřeš! Hlavně, že teď máme pořádněj vercajk!“ Kývla jsem spokojeně.

Jak jsme se dál propracovávali chodbami lodí, potkávali jsme čím dál tím víc mrtvých roháčů a další potvor z hmyzí říše. Zřejmě to bylo tím pesticidem, co jsem nasypala do větráku.

„Tahle vypadá jak krtonožka.“ Ukazoval Kolja na podivného rohatého křížence roháče a cvrčka.

„Pěkně pancéřovanej. Já bych ho použila jako beranidlo.“ Kolja se mému návrhu zasmál a my pokračovali dál. „Krtonožka“ měřila na délku šest metrů a měla velmi silné nohy. Kusadla dosahovala na délku kolem jednoho metru. Leželo jich tu na zádech asi dvacet a šel z nich velký strach.

„Zajímalo by mě, kolik jich ten prášek zabil...“ Nadhodila jsem otázku.

„To je, Radko, úplně jedno, hlavní je, že jsme jim pěkně zatopili. Ani ve snu mě nenapadlo, že se nám podaří utéct. Kdyby mě teďka zabili, tak mi to je celkem jedno, to mi věř.“ Odpověděl.

„Proč ten pesimismus?“ Zeptala jsem se a násilím otevřela další dveře. „Vedeme si celkem dobře. Dokonce se zdá, že se k našemu odboji přidali i další tvorové. Nejsme sami, chápeš? Já se těším, až se zase podívám zpátky na Zem.“

„Ty tomu opravdu věříš?“ Podivil se Kolja. „Já budu rád, když přežiji další dveře.“

„Prosím tě, nechej toho. Všechno dopadne dobře.“ Chlácholila jsem ho, ale v duchu tomu moc nevěřila. Za dalšími vraty jsem ucítila ten štiplavý hmyzí odér a jakoby se tím smradem naplnila Koljova proročká slova. Byla jich tam spousta.

„Nemáš ještě nějaký prášek?“ Zeptala jsem se jakoby nic Kolji. Ale on v mém hlase vycítil zřejmě nějakou obavu a tak se zeptal:

„Ty něco tušíš?“ A podíval se na ty vrata.

„Možná.“ Odpověděla jsem a divila se, že necítí ten smrad. Bylo jasné, že jich je tam neskutečné množství.

„Tady.“ Podal mi pytlík, do kterého jsme přesypali zbytek barelu. „Je poslední.“

„Mám nápad.“ Usmála jsem se na něho. Kolja mírně přikývnul a řekl:

„Doufám, že bude stát zato.“

„Jasně, mé nápady vždycky stojí zato.“

„Akorát to ale stojí spoustu mrtvých...“ Řekl skepticky, ale pak se usmál. „Dobrá, tak co mám dělat?“

„Mám poslední náboj do brokovnice. Bohužel to jsou jen jemné broky, zmáčkneš támhle ten zelený čudlík...“ Ukázala jsem na světélkující tlačítko. „... na konci kalašnikova budeš mít zavěšený ten pytlík a já ho vstřelím do toho prostoru za dveřmi. Jakmile se ozve výstřel, ty dveře zase zavřeš. Jasný?“

„To je dobrý nápad.“ Připustil Kolja.

„No... úplně dobrý zase není, protože, jak už jsem říkala, jsou tam jemné broky a ty mají značný rozptyl... asi nějakou slízneš.“ Pokrčila jsem rameny. Kolja se na mě upřeně zadíval a pak řekl:

„Prosím tě, pár broků...“ A šel ke dveřím. „Připravená?“ Otázal se.

Kývla jsem a zamířila na pytel s pesticidem.

Kolja zmáčknuv zelené tlačítko, zatajila jsem dech a zmáčkla spoušť. Zpětný ráz mě trochu strhnul dozadu a tak jsem si ani nestačila všimnout, že k nám do chodby stačily vniknout tři kudlanky a jedna krtonožka.

Dveře se zavřely a já se podívala na místo kde měl stát Kolja.

Nebyl tam.

Krtonožka ho rvala svými kusadly a po mě vystartovaly kudlanky. První jsem nabrala pažbou přímo do hlavy a druhou nakopla do krunýře. Odskočila bokem, ale ta třetí mrcha po mě sekla pažátem. Jen tak tak jsem sklonila hlavu a z otočky jí natankovala do hlavy. Odlétla pryč, ale už tu byla ta druhá potvora. Musela jsem na zem a dvakrát se na ní otočila, jako když válíte sudy. První kudlanku jsem zvedla a použila ji jako štít, potom jsem ji ulomila ruku máchala s ní jako s palcátem. Sekala jsem tak vehementně, že to tu druhou kudlanku vyvedlo z míry. Podrazila jsem jí nohy a dupla na krk. Pořád tu ale ještě byla ta třetí, která v okamžiku, kdy jsem té druhé dupala na krk mi skočila na záda a povalila na zem. Loktem jsem se dostala ze sevření a prsty ji zajela do očí. To zabralo. Kudlanka sebou mrskala neškodně na zemi a já se tak mohla definitivně vyprostit. Neměla jsem ale vyhráno. Krtonožka to právě skončila s Koljou, který tu ležel rozdrásaný na zemi. Ta hmyzí nestvůra si mě osahala svými tykadly a skočila. Uhnula jsem stranou, ale škrábla mě do stehna. Krvácelo to. Utíkala jsem pryč a hledala, kde bych se mohla před ní schovat. Zatočila jsem do úzké chodby a čekala, že ji tak zpomalím. Moc to nepomohlo.

Cestou jsem vrazila do dalších tří kudlanek... Ke své smůle mě tak už nepronásledovala jedna, ale čtyři potvory. Běžela jsem nějakým sálem, kde bylo docela rušno. Přeskočila jsem několik monitorů a nakopla v letu jednoho členovce efektně do hlavy. Co mi to ale bylo platné, když se mi za paty pověsila další hromada nepřátel.

Už už jsem se loučila se životem, když se mi do cesty připletla skupinka roháčů a kudlanek jak vedou na takovém průhledném řetězu šest mých oblíbených černých jednookých koulí. Vrazila jsem do jedné z těch kudlanek a druhou loktem nabrala do krku.

Nastala mela.

Jakmile se řetěz dotknul země, něco se zřejmě vyskratovalo. Koule začaly prskat a funět. Musela jsem vydržet alespoň tři vteřiny živá. Vyskočila jsem proto na strop a zavěsila se tam.

Než kudlanky zareagovaly, tak se dvě z nich proměnily ve špenátovou pizzu. Jednomu z roháčů se podařilo zamordovat jednu tu prskající kouli, ale byl za to krutě potrestán.

Pak jsem poprvé viděla ten prokletý hmyz utíkat. Jakmile se koule dopálily, začaly kolem sebe rozsévat zkázu. Postupovala jsem skryta za jejich hradbou a co chvíli na mě jedna z nich vesele mrkla. Popadla jsem cestou dvě pušky a když byl odpor natolik silný, tak jsem se prodrala mezi ty chlupáče a zasypala hmyz energetickými výboji.

Koule to vždy kvitovaly s radostí, ale moc mě dopředu nechtěly pouštět. Bavilo je zabíjet kudlanky stejně jako mě.

XXXXX

Loď jsme spolu čistili ještě několik dní. Ukázalo se, že se jedná o tu dvěstě kilometrů dlouhou bitevní loď, co jsme prvně spatřili na oběžné dráze obří planety. Problém byl jen dorozumět se s koulemi. Nerozuměly anglicky ani rusky. Posunky ani nic jiného na ně nezabíralo. Nakreslila jsem proto veliké kolo a okolo něj dalších třicet menších. Mělo to simulovat tu obří planetu a její měsíce. Namalovala jsem jim i ten bahnitý bazén a žhavé kytky, které stály okolo a snažila se jim naznačit, kam se chci vrátit. Koule ale nerozuměly. Protože jsem neuměla řídit jejich obří loď, tak jsem to raději nechala být a čekala, co z toho bude. Koljovo tělo jsem strčila do boxu s tekutým dusíkem. Dlouho jsem ho oplakávala, ale stále tu byla naděje, že s moderní lékařskou technikou se mi ho podaří oživit.

XXXXX

Řítily jsme se někam vesmírem a cestou zlikvidovali spousty nepřátelských vesmírných korábů. Nebyl to pro nás vůbec žádný problém. Děla mého bitevníku byla tak silná a jejich paprsky střílely tak daleko, že jsme si počínali naprosto bezstarostně. Nemilosrdně jsme tak zničili stovky jejich plavidel a já jen trnula, aby v některém z nich nebyli mí přátelé.

Po dvou měsících letu jsme si nakonec vypracovali celkem slušnou úroveň komunikace. Koule spolu debatovaly pomocí ultrazvuku a já s nimi zase znaky ještěřů, které jsem ovládala. Moc jsme si sice nepokecally, ale dozvěděla jsem se základní fakta o jejich světě. Pocházely z planety, kterou brouci ovládli před padesáti lety. Koule se běžně dožívají dvěstě roků a tak měly v živé paměti svět před jejich příchodem a po tom, co se k nim nastěhovali brouci. Pár let spolu válčili, ale brouků byla hrozná přesila a tak raději kapitulovaly. Nabídli jim dlužno říct velkorysé podmínky, takže s kapitulací ani moc neváhaly. Některé se však vzdát nechtěly. Moji společníci pocházeli z vyššího klanu takzvaných Stříbrných koulí, který se řadil mezi ty odbojné. Na důkaz absolutní převahy brouků v galaxii byly pozvány na naši popravu, kde měla být demonstrována síla a moc brouků. Jenže vše dopadlo jaksi jinak...

Rovněž jsem se dozvěděla, že můj útěk brouky totálně znemožnil. Na popravu byli totiž svoláni všichni inteligentní představitelé říše brouků, pro které to měla být lekce, aby se nikdy nepokusili o vzpouru. Tvor (ta prasečí hlavička zabalená v kokonu), kterého jsem zabila, byl bájný zakladatel epochy a údajně měl být starý přes sto miliónů let... Moc jsem jim to sice nevěřila (mohlo se jednat o jeden rod), ale jeho zabitím se mi zvedla neuvěřitelně prestiž. Upíraly se ke mně oči (a taky uši, hmat a čich) celé galaxie. Byla jsem živoucí legenda a proto koule nechtěly, abych riskovala návrat na planetu. Nic nebylo platné, že jsem jim nařizovala, ať to okamžitě otočí a letí zpátky. Měly se mnou úplně jiné záměry a sice vyčistit jejich sluneční soustavu od hmyzí poroby. Poučili mně, že tohle není už jen tak nějaký odboj, ale totální vzpoura vůči vládnoucí hegemonii kudlanek a roháčů. Chtě nechtě jsem musela poslechnout. Nalodili se k nám další sympatizanti, kteří se přidali k nově vzniklému odbojovému hnutí. Jednalo se o ty veliké stonožky, motýly a kočky s pavími oky. To byli

vůbec nejzvláštnější tvorové. Jednalo se vlastně o vodní živočichy, kteří teprve posledních několik tisíc let začali obývat souš.

Byli jsme neskutečně bizarní parta. Navštěvovali jsme jednu planetu za druhou, světy, které jsem neznala, které mi ještěři vůbec neukázali. Když jsem se po nich ptala, tak se mi dostalo jen pár nevýznamných informací. Později jsem se dozvěděla, že ještěři jsou něco jako otrokáři nebo piráti, kteří zotročí celou planetu nebo ji totálně vyhubí. Neměl je nikdo rád, kdykoliv to šlo, tak je každý hubil. Ještěři jsou ale velmi mazaní a útočí zásadně ze zálohy (to jsem si ověřila na Zemi). Byli schováni na konci galaxie a žili pod ochranou Urgů, což byl navýsost zajímavý „živočišný“ druh. Jeho základní stavební prvek byl křemík. Urgové tvořili vůbec nejstarší společenství, jehož historie sahá miliardy let dozadu. Přenechali ještěrkám planetu, výměnou za dostatečný světelný zdroj. Tím mělo být další slunce. Skutečně se jim podařilo zažehnout termojadernou reakci u planety velikosti Jupiteru a ta Urgům dodávala tolik cennou energii. Za odměnu Urgové ochraňovali ještěry. Strádali energií hluboko pod povrchem a vystřelovali ji daleko do vesmíru. Proto každá vesmírná loď, která se pokusila ještěry zničit na jejich domovské planetě byla zlikvidována ještě než se přiblížila na dostřel svých zbraní. Několikrát se jim podařilo odklonit i část energie jejich hvězdy a proti ní nebylo úniku...

Zkrátka a dobře, ještěři si žili pod ochranou mocných Urgů a dělali si tak co chtěli. Brouci tuto odbojnou část galaxie nakonec museli ignorovat.

Odpověď, proč jsme nebyli objeveni dříve, byla jednoduchá. Brouci sice ovládali let nadsvětelnou rychlostí a mohli se k nám i dostat, ale z tak velké rychlosti nešlo jednoduše zabrzdit a když, tak jste se ocitli v úplně jiném čase. Proto za hranicí naší sluneční soustavy byla vytvořena červí díra, která měla za úkol srovnat čas. Co jsem se dál dozvěděla, tak tyto červí díry jsou poměrně nedávný vynález a brouky to stojí obrovskou energii takovou díru vytvořit. Když by někdo neproletěl červí dírou a vletěl do sluneční soustavy, ocitnul by se v jiné době. Zákon číslo jedna v galaxii byl ten, že **nikdo** nesmí ovlivňovat minulost! To bylo první, co se vesmírní adepti učili. Jakákoliv změna by byla naprosto fatální pro další vývoj a nikdo si to nedovolil porušit. Bylo to absolutní tabu. Všichni se také hrozně divili, že to nevím...

Těžko jsem jim mohla říkat, že si pletu planety v naší soustavě, že nevím kolik naše slunce za rok vyzáří energie a že nechápu princip neutronové hvězdy... Kdyby se dozvěděli, že ani neumím pořádně zlomky a trojčlenku... byla bych jistě degradována a vysadili by mě nahou na nějaký pustý měsíc. Musela jsem pořád blafovat a lhát. Hodně jsem kličkovala a dělala, že nerozumím nebo předstírala, že nemám na takové prkotiny čas.

Nejvíce doby jsme strávili tím, že jsme se pokoušeli najít společnou řeč a to doslova a do písmene. Komunikace byla takový problém, že si to málokdo dovede představit. Zkuste se rozumně bavit se svými prarodiči anebo s člověkem, který vyznává úplně jiné hodnoty. Vždyť i lidé na naší planetě spolu nedovedli komunikovat. Vedly se války kvůli víře a barvě pleti. Křesťané a Arabové se nenáviděli, přitom vyznávali jednoho boha...

Ze začátku jsem měla z každého nově příchozího nesmírnou radost a vítala ho, ale postupem času jsem zjišťovala, že každý si tu honí svůj vlastní zájem a cíle. Nikoho nezajímá názor a priority ostatních. Náš odboj potřeboval autoritu, která by sjednotila ostatní. Brouci ji měli, byla to ta zakuklená prasečí hlavička, která založila mocné impérium a dala broukům znalosti, o kterých se jim na Zemi ani nesnilo. Já toho tvora sprovedila ze světa a tak si tím pádem dělala zálusk na galaktického lídra.

Takových nás ale bylo víc. Nebyla jsem jediná, komu se podařilo brouky vypéct. Mířila jsem do sluneční soustavy, která přímo sousedila se soustavou, kterou obývaly koule. Žili tam tvorové podobní ještěrům, akorát vyššího vzrůstu. Jednalo se o býložravce a tak i nenávisť k jejich masožravým kolegům byla rázem objasněna. Když jsem tu řekla, že se jednalo o jedince vyššího vzrůstu, tak jsem to myslela vážně, protože obyvatelé Kursaky, jak se jmenovala jejich planeta, byli skuteční obři. Připodobnila bych je nejlépe k dvounohým

hadryosaurům. Tyto druhohorní ještěry jsem měla moc ráda ještě na škole. Kursáčani měřili na výšku devět metrů a celý den se bavili tím, že baštili ohromné lekníny plující na vodní hladině. Kursaka, tedy jejich planeta, byla pokryta převážně vodou. Pár míst tvořila souš, ale jednalo se jen o deset procent povrchu planety, která svou velikostí moc nepřevyšovala mou rodnou Zemi. Na těchto deseti procentech rozlohy stvořili Kursáčani rozsáhlý zbrojní průmysl. Už pro svou velikost potřebovali ještěři všechno hrozně veliké a jejich bitevní lodě patřili mezi největší v galaxii. Koráb, ve kterém jsem cestovala, byl sice větší než jejich, ale i tak jsem na flotilu těchto býložravců koukala s respektem. Jejich sluneční soustavu chránilo třista o polovic menších lodí, než jakou jsem vlastnila já.

XXXXX

Přivítal mě jejich král, který důstojně kráčel v čele průvodu hadryosaurů. Přivítání se uskutečnilo na palubě jejich lodi, protože ta má nebyla stavěna na výšku těchto obřích plazů. Ještěr měl na sobě temně modrý háv se zlatými stužkami a červenou šerpou. Ocenila jsem jeho vkus, ale víc mě zajímalo, v jakém duchu se povede jednání.

Pro tuto příležitost jsem si spíchla nějaké šaty. Byly z lesklé nehořlavé tkaniny, zdobené kusy tykadel, pocházející od bývalých majitelů lodi. Považovala jsem to za velmi dobrý nápad, kterým jsem chtěla dát najevo svoji nenávisť vůči broukům. Vzbudila jsem tím veliký rozruch a jak se nakonec ukázalo, moc důvěryhodnosti jsem si tím nezískala. Můj příjezd předznamenávala veliká publicita a i když na Kursace nejsou novináři, tak tuto zvěst věděli všichni. Společnost těchto býložravých ještěrů je velice konzervativně laděná. Jakákoliv novinka nebo výstřelek je velice kriticky posuzován. Se svým oblečkem jsem způsobila doslova poprask. Když jsem s nimi začala komunikovat v řeči jejich masožravých bratraců, tak mě mnozí považovali za špiona... Dalo dost vysvětlování věci urovnat. Týden jsem hučela do podivného přístroje, který mi byl představen jako univerzální překladač sedmnácté generace, ale výsledek byl nevalný. Přístroj odmítal uvěřit, že naši řeč tvoří souhlásky a samohlásky a že se jinak čte a jinak píše... Zkrátka v tajných rozhovorech, které následovaly, jsme se všichni vrátili k řeči masožravých ještěrů. Králi jsem bez obalu oznámila, že vlastním nejsilnější bitevní loď v galaxii a že tedy velím. Král, i když byl zpraven o tom, že mám na svědomí několik miliónů brouků, protestoval. On se cítil být vůdčí silou odboje a nehodlal o tom s nikým diskutovat. Koule, které tu měly velice silný poradní hlas, se celkem snažily lobovat v můj prospěch, ale on byl neoblomný. Říkal, že taková malá samička nemůže velet velkému uskupení, které hodlal svolat. Nacházela jsem se v patové situaci. Ještěr byl domýšlivý egoistický nadutec, který si neustále hladil své břicho.

Věděli, že jsem sama a že mi nikdo nepomůže. Stonožky a Paví kočky měly pro ještěry nějakou slabost nebo jim byly něco dlužné, prostě u nich jsem zastání hledat nemohla. Posadili mě na druhou kolej a já se cítila najednou hrozně odstrčená. Sice mě provázela ohromná pověst, ale cítila jsem spíš, že mě berou jako nějakou raritu.

Uchýlila jsem se do ústraní a zašila se v jednom odlehlém místě lodi, které bylo jejím výzkumným pracovištěm. Ležely zde věci, o kterých jsem pořádně nevěděla k čemu slouží. Předně to byly asi tři metry dlouhé černé tyče, jejichž účel mi byl zcela neznámý, následně metrové neuvěřitelně těžké koule z antihmoty, skryté v obalu tekuté plazmy. Dále elastická stříbřitá látka pro mě zcela neznámého účelu a mnoho dalšího.

Nejvíce jsem si slibovala od těch tyčí, tušila jsem z nich, že by se mohlo jednat o novou zbraň a když jsem to odnesla k posouzení, tak se mi stonožky vysmály, že to prý je anténa na přenos dat. Koule prý byly zase energetická antihmota, pocházející z neutronové hvězdy. Případala jsem si jako úplný pako. Tímhle dotazem jsem se totálně znemožnila. Král to využil ve své propagandě proti mně a už se se mnou nikdo nebavil. Byla jsem už jen trpěná, připadala jsem si jako živoucí fosílie, takový malý Brontosaurus. Bloumala jsem sem a tam a nevěděla co si

počít. Dokonce mě chtěli vysadit na jedné planetě, ale až protest mých bývalých kamarádů (hlavně černých koulí) ještě přesvědčil, že bych mohla být snad něco platná. Rozjeli jsme se s celou flotilou na brouky.

XXXXX

Jak už jsem psala, dlouho jsem se poflakovala a nevěděla, co si počít. Zase jsem zalezla do toho výzkumáku a bádala, co by se mohlo hodit. Zkoušela jsem si přes sebe přehodit tu stříbrnou látku, moc parády bych s ní sice neudělala, ale chtěla jsem přijít na co ji chtěli použít. Jeden z komentářů koulí říkal, že je to látka sloužící k filtraci vody. Moc se mi to nezdálo a jak se nakonec ukázalo, látka sloužila na úplně jiné věci...

Když jsem si s ní obejmula ruku tak těsně, že se oba konce spojily, tak látka splynula. Koukala jsem na to jak na zjevení. Zkusila jsem si obejmout stehno a zase, když se dva konce látky dotkly, tak zase došlo ke splnutí.

„Hmm, zajímavý.“ Pomyslela jsem si. „Tohle se vůbec nemusí šít k sobě.“ Zkusila jsem do toho říznout nožem. Nic. Sekala jsem se do ruky a vůbec nic necítila. To ve mně vybudilo zvědavost. Měla jsem pár posledních nábojů do revolveru. Ruku jsem vyndala z toho pevného objektu látky, vycpala ji nějakým hadrem a namířila proti ní svůj revolver. Ozvala se příšerná rána, ale když jsem se běžela podívat, jaké škody napáchala střela, nestačila jsem se divit. Po dopadu střely nebo po nějakém porušení materiálu nebylo ani stopy. Napadla mě pojednou dost odvážná myšlenka, totiž střelit se do ruky. Lékařské umění by si s tak silným devastujícím účinkem, který náboj .500 nepochybně měl, jistě poradilo a tak jsem učinila pokus...

Oblékla jsem si zase ten rukáv, namířila si na ruku a vystřelila. Výstřel byl natolik silný, že mi málem ruku vyvrátil z ramene, ale žádné střelné poranění jsem neměla! Žádný jiný materiál, ani chitinový pancíř roháčů nedovedl zadržet tyto výkonné náboje. To tedy bylo něco! Látky ale bylo jen pár metrů čtverečních. Ovinula jsem si s ní stehna a lýtka a látka krásně přilnula k sobě, že nebyl na místě spoje vůbec žádný šev. Pak jsem pokračovala pasem, hrudníkem až k rukám. Na hrudníku a zádech jsem si dala tři vrstvy této látky, protože se jednalo o nejohroženější místo. Rovněž jsem zdvojnásobila látku na místě kolen a loktů. Zbývaly už jen dva malé kousky, jeden jsem přilepila na páteř a ze druhého si udělala kapucu. Podívala jsem se do zrcadla nemohla se na sebe vynadávat. Oblek se krásně vytvaroval kolem mého těla a podtrhl některé partie, obzvláště prsa a stehna. Pas jsem měla krásně úzký a široká ramena. Připadala jsem si jak hrdinka z nějakého komiksu... Vzápětí mě polil studený pot, chtělo se mi totiž na záchod a já nevěděla, jak tu kombinézu sundat. Zkoušela si mezi nohama rozříznout otvor, ale kdepak, látka držela na svém místě a já si jen tupila nože. Málem jsem z toho zešílela, když už jsem to nemohla vydržet, zalezla jsem si do kouta a tam se počůrala... Látka ale po dvou vteřinách celý obsah vypustila ven a já se necítila vůbec špinavá. Měla jsem z mého objevu hroznou radost, ale jen do večera. To se mi totiž chtělo na velkou... S tím už si tato napohled úžasná látka těžko mohla poradit, ale zase jsem byla příjemně překvapená... Můj nový obleček byl zkrátka geniální!

Kočka ani ještěry moje nová garderoba nezajímala, soustředili se na plánování útoku a dali mi jasně najevo, že se mnou nepočítají. Kašlala jsem tedy na ně a namířila si to zpátky do výzkumáku.

XXXXX

Že vůbec došlo k nějakému boji jsem zjistila, když naší lodí projel veliký otřes. Shodilo to pár věcí z polic a já se poplašeně rozhlédla kolem. Myslela jsem, že došlo k technické závadě nebo nehodě, ale jak jsem se později dozvěděla, výbuch a naše následné problémy měla na

svědomí mina ukrytá v jednom měsíci obíhající spřátelenou planetu. Měsíc se úplně roztrhnul (zbytky dopadly na planetu, kterou totálně zničily) a část výbuchu jsme slízli i my. Tento pozdrav zde nechali brouci a na dálku odpálili ohromnou bombu, ukrytou hluboko pod povrchem. Náš rezidentní štít pochopitelně nebyl zapnut, protože jsme stále byli hluboko v našem území. Posily, které se tedy měly k nám připojit na této planetě, se pochopitelně nemohly dostavit, protože musely zabezpečit přežití svého druhu.

Tato trestuhodná chyba se nakonec pro nás ukázala jako fatální. V koalici to začalo povážlivě skřípat, protože zde soupeřilo mnoho tendenčně zaměřených skupin, které sice spojovala společná nenávisť proti broukům, ale jinak si každý bojoval sám za sebe.

Zanedlouho se broukům povedl další husarský kousek a já nemohla nic jiného než obdivovat jejich strategii a odvahu... Pár jejich lodí se dostalo na dostřel za pásmem asteroidů a začaly zmateně lítat tam a sem. Část naší flotily se odpoutala a začala je pronásledovat. Zpoza zákrytu neutronové hvězdy, kam naše radary nemohly nikdy proniknout se vynořila velká doutníková tělesa, která se všechna najednou odpálila. Došlo k narušení pulsů té rychle se točící hvězdy a nás zasáhla sprška smrtící energie. Teda nás konkrétně ne, ale naše flotila dostala smrtící zásah. Půlka našich lodí byla vtažena do gravitačního pole pulsaru a ten je ve zlomku vteřiny roztrhal. Měli jsem veliké štěstí, že jsme letěli na okraji skupiny a nebyli tak vtaženi do toho rotujícího pekla.

Po této tragédii naše šance na úspěch téměř vymizely. Potřebovali jsme opravdového стратега, neotřelého a uvažujícího naprosto jinak, než brouci mohli předvídat. Věděla jsem jak na to, ale svůj návrh jsem mezi nimi nemohla naplno prezentovat. Musela jsem použít lsti.

Začaly se na mě potichu obracet skupinky remcalů, kterým se nelíbila taktika Kursacanů. Se zdvořilostí jsem odmítla jejich návrhy, protože jsem věděla, že ještě nepřišla ta pravá chvíle. Když jsem se ale doslechla, že mateřská planeta těch býložravých hadryosaurů byla napadena, vystoupila jsem před shromážděním v poradní místnosti. Holograficky byl přítomen i značně nervózní král Kursacanů. Potají jsem si zajistila podporu ostatních tvorů, včetně pavích koček, které byly největší spojenci hadryosaurů.

„Situace si žádá mimořádná řešení!“ Začala jsem svůj projev k ostatním tvorům. Má slova překládal univerzální překladač dvacáté třetí generace (ostatní přístroje byly na nic, protože u nich docházelo k periodickým chybám). „Buď budeme s brouky bojovat a do jednoho je zlikvidujeme nebo se necháme pohltnout jejich násilnou expanzí! Nemůžeme se vracet Kursace pomoci, oslabilo by nás to! I já jsem ztratila celou planetu abych pomohla vám!“ Snažila jsem je vyburcovat z letargie. „Sami dobře víte, že můj druh má velice dobré zkušenosti a předpoklady, aby jednou provždy skoncoval s jejich vesmírnou hegemonií. Porazili jsme je několikrát i za ještě nepříznivějších podmínek. Převzali jste vedení nad tímto tažením, aniž byste se mnou cokoliv konzultovali!“ Vyčítala jsem a dívala se každému pevně do očí (pokud nějaké měl). V naší koalici se totiž vyskytovalo asi patnáct druhů různých živočichů... od vodních velemloků (naprosto slepých), chobotnic (které se zúčastnili pouze jako hologram protože jejich mateřské lodě byly zcela zatopené vodou), elegantních vážek (jediný zástupce hmyzu v naší koalici), přes majestátní tvory připomínající supy, býložravé ještěry, paví kočky a jednooké koule, až po tvory podobné tuleňům a velké stonožky. Celá tato nesourodá společnost tvořila naši údernou sílu. Rovněž jsem věděla, že ne každý plně sděluje všechny své informace. Kupříkladu stonožky přinejmenším tušily, že ten měsíc je podminovaný a na poslední chvíli své lodě přesunuly na druhou stranu flotily. Nikdo tomu nevěnoval pozornost a naopak to považoval za bravurní úsudek, které stonožky katapultoval do možného čela vedení našeho odboje. Ostře jsem to stonožkám vyčetla a obvinila je ze zrady. Ostatní se uraženě načepýřili a paví kočky na protest roztáhly svůj překrásný ocas. Stonožky proti mně ostře vyjely a jedna z nich mě chtěla kousnout. Využila jsem té chvíle a vyzvala stonožku, že jestli mi dokáže ukousnout nohu, tak jsem lhala. Stonožka ochotně souhlasila a v mžiku se kolem mě ovinula. Zakousla se mi do stehna s takovou silou, že jsem málem vyjekla. Ale

látka mého obleku v mžiku reagovala a srovnala tlak a stonožka se kroutila zleva doprava a mohla si hlavu vykrotit, ale ukousnout nohu mi nedokázala. Praštila jsem ji vši silou do hlavy, ulomila kusadla a vymanila se z jejího sevření. Pak jsem ji jedním sekem kukriho oddělila hlavu a předhodila ji čumějícímu davu.

„Tady máte zrádce!“ Vykřikla jsem a utřela si z čela pot. „Vina za zmařené životy je na ní! Ovšem..“ Zdvihla jsem prst. „... není vinen celý druh, jen tato stonožka.“

Tím jsem dala ostatním možnost neztratit tvář. Moc se mi to sice nepodařilo, protože část z nich se od nás odklonila a namířila si to zpátky ke své planetě. Ještě než se tak ale stalo, vyhlásila mě válečná rada za svojí velitelku. První věc, co jsem učinila byla ta, že jsem nechala zlikvidovat lodě uprchlých stonožek. Tím jsem dala každému najevo, že se nehodlám smířit s dezercí a každý přehmat tvrdě potrestám. Hadriosurovi nezbyvalo než se podřídit rozhodnutí rady a formálně předat moc.

XXXXX

Dosáhla jsem tak velikého zadostiučinění. Opět jsem svírala otěže vlády pevně ve svých rukách a nasadila do táborů mých příznivců špehy. Ti mi měli za tepla donášet nejnovější klepy a zprávy o případném hrozícím nebezpečí. Nepřítel totiž nebyl jenom venku, ale i uvnitř našeho dočasného společenství.

První zprávou, kterou jsem od jednoho takového špicla dostala, byla ta nejvýznamnější. Mí bývalí spolubojovníci byli uvězněni na planetě pavích koček. Předvolala jsem si jejich zástupce a oznámila mu novinu. Kočka se zahalila do svého přenádherného ocasu a dělala mrtvého brouka. V místním žargonu to znamenalo: „nechci s tím mít nic společného“, podle zdejších zvyklostí jsem měla celou tu věc nechat být. To jsem ale neměla v úmyslu, jednalo se o mé přátele a nechápala jsem takovou reakci. Vstala jsem z trůnu, došla ke kočce, nakopla ji co největší silou do tlamy a oznámila palubním rozhlasem rozkaz celé flotile:

„Obrat o třicet stupňů a nejvyšší rychlostí ke hvězdě Xarxisy. Na jedné její planetě se nalézá vzbouřenecké centrum štědře podporované brouky. Celá planeta musí být zničena!“ Překladač (dvacátéčtvrté generace) to přeložil a nastal radikální obrat situace...

Kočka se ke mně připlazila, lehla si na záda a prosila o smilování. Byla jsem ale neoblomná a nenechala se obměkčit. Kočka prosila a jako akt přátelství mi prozradila vstupní kód bezpečnostního systému brouků. Vzala jsem ji tedy na milost a rozkaz změnila v osvobozenou akci na záchranu mých kolegů. Sama jsem se vydala na palubě výsadkového plavidla na planetu koček. Ta připomínala svým vzezřením Zemi. Kočky, jak už jsem psala dříve, byly původně vodní živočichové, kteří poměrně nedávno změnilí své životní prostředí. Je tedy jasné, že moře na této planetě převládalo a souši tvořil jediný, poměrně malý, kontinent. Přistála jsem v jejich hlavním městě a připadala si jak v pohádce Tisíce a jedné noci. Až do nebe se tyčily mohutné zlacené věže a mosty přes vodní kanály byly postaveny v tak odvážném duchu, že jsem se po nich bála chodit. Široké ulice a čistota mě ohromovala na každém kroku i „vězení“, ve kterém pobývali moji přátelé, bylo noblesní. Na zemi měkké koberce a na stěnách podivné obrazy neustále měnící motiv kresby. Když jsem spatřila zase Oskara, Nikolaje, Lukase, Petera a Borise vyhrkly mi slzy. Obejmula jsem se i s Volod'ou, ke kterému jsem ale nic necítila. Byl chudák celý rozpačitý a nevěděl co s očima. Hned jsem se ale dozvěděla smutnou zprávu, že půlka Ghurků padla v následných bojích po našem útěku. Z naší původní posádky zemřel jen Jegor Vokačev. Byla to smůla, že právě on musel zaplatit svým životem. Ukázala jsem Oskarovi i mrtvolu mého spolubojovníka Kolji Molochova a vyprávěla jim svůj příběh. I od nich jsem se dozvěděla zajímavou story. Po odpálení RT patnáctky se odpor brouků zhroutil. Dokonce se zdálo, že se jim podaří zcela ovládnout planetu, ale brouci se nakonec vzpamatovali a pustili se do mých kolegů s plnou silou. Těm nezbyvalo nic jiného než útek. Pomohly jim v tom kočky, se kterými dost řádili na

superplanetě. Pak ale přesila a další přivolané posily zmařily jakékoliv naděje na vítězství. Jediná jejich záchrana byla ta, že se provalila zpráva o zavraždění zakladatele epochy. To paralyzovalo jakoukoliv snahu a vedení účinného boje. Kočky toho z nepochopitelných důvodů nechtěly využít a stáhly se na svoji planetu.

Zorganizovala jsem válečnou poradu, kam jsem pochopitelně pozvala všechny mé bývalé kolegy.

„Situace je navýsost nepříjemná.“ Začala jsem jim promlouvat do duše. „Doba, kdy jsme mohli využít momentu překvapení a smutku je pryč. Brouci přešli do ofenzivy a je jen otázkou doby, kdy nás zatlačí zpátky do našich pozic. Naše věc potřebuje nové vedení a silného velitele. Král býložravých ještěřů se mimovolně napřímil, zpražila jsem ho ale pohledem a on se zachmuřil. Myslel si zřejmě, že mu tím předávám zpátky vedení. To jsem ale vůbec neměla v úmyslu. Naznačila jsem jim, že se musíme vrátit na Zem a že vím, kde takového velitele hledat. Všichni ochotně souhlasili a já si vyžádala předání celé lodi. Sice u toho bylo dost povyku, ale nakonec Lukas zasedl za řízení lodi. Asistoval mu v tom Oskar Ognicev a Ivan Kereček.

„Takovou káru jsem teda ještě neřídil!“ Prohlásil nadšeně Lukas a zatáhl za páku řízení. Po několika hodinách, co se Lukas seznamoval s řízením lodi, jsem ho odvolala a pozvala ho spolu s Oskarem a Borisem do mé kajuty.

„Pánové...“ Začala jsem nezvykle potichu a pohlédla jim do očí. „... mám na vás dotaz...“ Oskar se začal drbat na hlavě, protože tušil, že přijde něco vážného.

„Co je první zákon v galaxii?“

„No... asi vzájemný respekt...“ Odtušil Lukas. Já ale zakroutila hlavou.

„Mám na mysli při cestování nadsvětelnou rychlostí.“ Doplnila jsem otázku.

Lukas se ťuknul do čela...

„Červí díra!“ Vyhrkl a Oskar se zamračil.

„Ták, správně.“ Pochválila jsem ho. „A co se stane, když nepropluješ tou červí dírou?“ Podívala jsem se mu upřeně do očí.

„Přece se dostaneš do jiné dimenze, do jiné doby. Protože cestování nadsvětelnou rychlostí...“

„Stačí, Lukasi.“ Přerušila jsem ho. „To právě po tobě budu chtít.“

„Co po mě budeš chtít?“ Nechápal Lukas.

„No, abys minul tu červí díru. Všechno to musíme spočítat tak, abychom se dostali do doby, než nastala ta nákaza. Jedině tak je možné zachránit svět! S naší lodí rozsekáme celou flotilu ještěřů a brouků! Chápete to?!“

Oba na mně nechápavě civěli a báli se cokoliv říct. První se ozval Boris...

„Ale to by znamenalo porušení...“

„Ano, Borisi, to by znamenalo porušení Prvního zákona galaxie! Když to nikomu neřekneš, tak se to nikdo nedozví. Oddělíme se od skupiny a poletíme úplně sami. Na tobě, Oskare, chci, abys dohlídl na zbytek našich sil. Možná, že se vidíme naposledy, ale pro záchranu lidstva jsem ochotna udělat absolutně všechno.“

„Plukovníku...“ Reagoval na to Oskar. „... věř mi, že já jsem také ochoten položit svůj život, ale ten Zákon tu není jen tak pro nic za nic. Není možné takhle měnit běh vývoje!“

„Víte moc dobře, že všechny mé návrhy nakonec vždy vyšly. I kdybychom se měli rozdělit a už se spolu nikdy nevidět, tak to pro lidstvo musíme udělat! Musíme změnit běh dějin, nemáme na vybranou!“

„Ale...“ Pokusil se o odpor Lukas, já ho ale zarazila v počátku...

„Lukasi, tady není doba na žádné ale, pokud chceme jako druh přežít, musíme porušit První zákon galaxie? Chceš si to všechno zopakovat? Já ne! Odpadá od nás jeden spojenec za druhým a než doletíme k superplanetě, tak budeme sami!“

„Co tedy od nás chceš?“ Zeptal se poněkud smířlivě Boris. Poděkovala jsem mu pohledem a obrátila se proti těm dvěma kverulantům...

„Prvně chci vědět, co udělá loď, když nezabrzdíme přes červí díru? Vydrží konstrukce? Co se stane s našimi těly? To je první věc. Pak je tu druhá a sice, zjistí někdo, že jsme neproletěli červí dírou? Prověřte mi to, potřebuji to vědět co nejdřív. Já přiletím na naší oběžnou dráhu a zlikviduji ještěry ještě v počátku jejich zákeřné akce, pak si to vyřídím i s brouky. Takový je plán. Co budu dělat potom, nevím. Prostě to po mně nechtějte vědět.“ Ukončila jsem dost rozporuplně poradou a všechny je propustila. Oskar na mě ve dveřích vrhnul vyčítavý pohled, ale neměla jsem už sílu na to zareagovat. Jen co se za nimi zavřely dveře, pustila jsem se do pláče. Bylo to zas po dlouhé době, co jsem brečela.

XXXXX

Druhý den jsem se dala dohromady a zašla za Lukase. Už měl pro mě nějaké odpovědi a nevypadaly nikterak beznadějně. Bylo tam sice spíš víc otázek, ale fyzikálně (a to bylo nejdůležitější) to mělo jít. Zabrzdit z té rychlosti jsme měli jednak svými vlastními silami a jednak s použitím gravitační schopnosti obřích plyných planet na hranici sluneční soustavy.

„Jako kdyby právě proto byly stvořené...“ Pokyvoval hlavou Lukas, který se pod Jegorovým vedením vypracoval na skvělého znalce astronomie.

„Takže dokážeš přesně určit dobu, ve které se máme objevit?“

„No to je právě trochu problém...“ Mračil se Lukas. Přesně to nejde určit, ale výpočty jsem pětkrát prohnal přes počítač a vychází mi to pokaždé tak nějak stejně.“

„Já nepotřebuju tak nějak, já to potřebuju naprosto přesně, raději budu dřepět někde za Uranem třeba deset roků, než abych přilétla pozdě! Dej tam nějakou bezpečnostní konstantu!“ Vyzvala ho a šla se rozloučit s Oskarem.

„Už jsem myslel, že nepříjdeš...“ Kabonil se na mne.

„Oskare...“ Přerušila jsem ho a trochu se usmála. „... tady ti dávám tělo...“ Přistrčila jsem mu vozík, ve kterém odpočíval Kolja. „... třeba se vám ho podaří oživit. Na planetě mloků, přes kterou poletíte, prý mají vyspělou formu regenerace mrtvých tkání...“

„Já vím.“ Přikývnul Oskar. Padli jsme si do náručí a mně se chtělo zase plakat. Oskar mě hladil a konejšil mě. Stála tam nastoupena celá jednotka Ghurků i s Volod'ou, který se dobrovolně přihlásil. Trochu mě to mrzelo, ale dal mi tím jasný signál, jak to se mnou myslí. Tomu našemu vztahu jsem moc nadějí nedávala, ale jeho ochota se přidat k Oskarovi, mě trochu vyvedla z rovnováhy.

Byl to definitivní rozchod.

Každému z nich jsem podala ruku a s Volod'ou se lehce obejmula. Všem himalájským domorodcům tekly slzy a já se musela strašlivě přemáhat, abych tam neodmlela.

Nakonec za nimi zaklaply dveře a odlétli v jednom ze člunů pryč. Zůstala jsem tu s Borisem, Ivanem Kerečkem a nějakými Ghurky. Dlouho jsme se za nimi dívali okénkem a pak Lukas zapnul mezigalaktický pohon. Během několika málo minut jsme letěli šedesátinásobkem rychlosti světla.

XXXXX

Lukas musel udělat ještě několik okruhů, aby nastavil požadovaný čas. Na oběžnou dráhu kolem Slunce jsme se měli dostavit půl roku před vypuknutím nákazy. Dost dlouho před tím, než se ještěrům podaří rozpoutat peklo. Naši mateřskou loď jsme chtěli nechat za Saturnem, aby moc nevyčuhovala. Nechtěli jsme vůbec přijít do styku s lidmi na naší planetě. Situace se ale vyvinula jinak...

„Přecházím na brzdou dráhu.“ Hlásil Lukas zpoza řídicího pultu. Už z něj byl velký chlap, docela jsem koketovala s otázkou... byl sice mladší než já, ale... Ze snění mě však vyvedly varovná světla a houkavý zvuk sirén.

„O co jde?“ Chtěla jsem hned vědět. Lukas ale neodpovídal, ruce mu jezdily po pultu a nakonec bouchnul do klávesnice.

„Nevím, převzal to autopilot! Ta svině chce prolítnout červí dírou!“

„Tak mu v tom zabraň! Kurva, Lukasi, tohle je naše jediná šance!“ Ostře jsem ho vyzvala, aby se zpátky chopil řízení.

„No jó, ale...“ Zase něco mačkal a kroutil čudlíkama. „Moment... teď by se mě to mělo zeptat...“ Koukal na monitor před sebou. „Jo! Jasně, vidíš...“ Ukazoval na displej. „... tady se mě to ptá, jestli chci přejít na ruční režim. A já dám ano. Ták, ještě jednou, mají to zálohovaný. To je jak v těch posraných Vistách, zajímalo by mě, od koho to brouci odkoukali...“

Zase se ozvaly sirény a světla rozzářila celou řídicí místnost. Kromě nás dvou tam byla ještě hlídka Ghurků a Peter Gabriel, náš australský hrdina.

„Měli byste se připoutat...“ Špitnul polohlasně Lukas a já skočila do křesla vedle něho. Bohužel, ne každý měl to štěstí...

Lod' sebou mohutně šklubla, slyšela jsem jak vrže a kroutí se celá její konstrukce. Z některých panelů se začalo kouřit a rozsvítily se spousta varovných světel ohlašující požár. Vibrace byly tak silné, že jsem se několikrát udeřila do obličeje. Celé to trvalo asi deset minut, nicméně nakonec jsme se přece jen zastavili. Na monitoru jsem zahlédla známou siluetu Saturnu a jeho prstenců.

„Jak jsme na tom?“ Otočila jsem se na Lukase, ale jeho bezvládné tělo viselo v bezpečnostních pásech. „Proboha! Lukasi!“ Vykřikla jsem a otočila se na Petera, tomu z rány na hlavě prýštila krev. Odepla jsem si pásy a zatřásla Lukasem. Konečně mě začal vnímat. Zprvu jen něco nesrozumitelně povídal, ale když jsem ho polila vodou, zeptal se:

„Jak jsme na tom?“

„Ty vole, to já vůbec nevím! Pokus se něco zjistit, asi hoříme!“ Zpravila jsem ho stručně o situaci a odpoťovala se k Petrovi. Tomu ale nebylo pomoci, měl slabý pulz, Boris dýchal, ale také na tom nebyl zrovna nejlíp. Ghurkové se naskládali v jednom koutě a jejich končetiny byly zkrouceny v nepřírozených polohách.

„Sakra!“ Vůbec k tomu nemuselo dojít, pomyslela jsem si. „Všechno je to má vina, měla jsem je na to připravit! Skutečně se jednalo o náraz do zdi, protože z rychlosti přesahující šedesátinásobek rychlost světla nejde zastavit na nulu jen tak bez toho, aby se něco nestalo. Nic nám nebyl platný náš silný rezidentní štít. Teda, on nám byl platný vlastně hrozně moc, bez něj bysme byli totálně na kaši, ale tragické devastaci lodi nezabránil.“

Lukas se pomalu dával dohromady a zjišťoval rozsah škod.

„Jsme pěkně v hajzlu...“ Komentoval varovné ukazatele na obrazovce. „... tedy, jsme na tom dost blbě, ale žijem. Máme kompletně v hajzlu motory, respektive nemáme do nich žádnou šťávu...“

„Ják šťávu, to jako došel benzín?!“

„V podstatě ano.“ Přikývnul Lukas.

„Ale... na co to vůbec jezdí?“

„Na směs urychlené antihmoty z neutronové hvězdy.“

„A jak to, že už nemáme žádné palivo?“ Pořád jsem nechápala, že je možné spotřebovat všechno palivo během jednoho brzděného okamžiku. Lukas mi ale vysvětlil, že zastavit z takové rychlosti vyžaduje dostatek energie a tu jsme celou vyčerpali. Naším štěstím byl prý ten rezidentní štít, který nás uchránil od toho, že se z nás nestala atomizovaná kaše. Moc jsem tomu vysvětlení nerozuměla, ale výsledek byl ten, že jsme v háji.

„To tam fakt nic nezbylo?“ Lukas zavrtěl hlavou. „Tak zkoušej něco vymyslet, třeba to poletí na něco jiného. Třeba mají brouci nějaký postup i pro tento případ. Podívej se, Lukasi...“ Zamračila jsem se. „...Peter je mrtvej, Boris bude mít asi následky do konce svého života, Ghurkové jsou mrtví, ten kdo se nepřivázal... Chápeš to?“

„Já vím, udělám co se dá, ale...“ Mávnul rukou.

„Dobře.“ Přikývla jsem. „To budu ráda. Za chvíli tu budou ještěři a brouci, chci mít všechny zbraně nachystané. Koukej ten krám rozhybat, ať je můžem nakopat do prdele! Jasný?!“

„Rozkaz!“ Zakýval Lukas a obrátil se k pultu, ze kterého na něho svítilo asi tisíc červených diod.

Nemám tu barvu ráda.

XXXXX

Ghurky a Petera Gabriela jsem dala k ledu a doufala, že se je třeba podaří oživit. Co jsem si projížděla záznamy z palubního počítače (a byla to studnice nevyčerpatelných informací), tak by to mělo jít na té planetě mloků. Doufala jsem také, že se Oskarovi podaří oživit Kolju. S pomocí Ivana Kerečka, který byl jako jeden z mála připoutaný, se mně podařilo zprovoznit jedno naše výsadekové plavidlo. Rozsah škod byl tak veliký, že vylučoval jakoukoliv akci dřív než za týden. Ten můj krkolomný nápad přežilo všehovšudy pět lidí a deset bylo těžce zraněno. Na Zemi jsem vyslala jednu z dálkově řízených sond. Měla jsem podle výpočtů relativně dost času, avšak nechtěla jsem nic ponechat náhodě. Až údaje ze sondy mě těžce vyvedly z omylu...

Dálkově řízené sondy ještěřů už vykonaly dílo zkázy.

Šla jsem do kolen, nebyla jsem vůbec ničeho schopná. Seděla jsem na podlaze a čučela před sebe. Kde se stala chyba? Proč jsem přijela pozdě?

Zhroutila jsem se z toho. Všichni ti lidé tady na lodi umřeli zbytečně! Nikdo mě ale neutěšoval, každý se snažil Lukasovi pomoci opravit loď, jen já tam seděla jako hromádka neštěstí a nevěděla, co si počnu.

Z letargie mě vyvedl až Kereček...

„Poletíme teda zpátky na Zem?“ Zeptal se mě a jemně mnou zatřásl, byl tak ohleduplný.

Upřela jsem na něho svůj usazený pohled, na jeho tváři bylo znát veliké vypětí za poslední dny. Přikývla jsem. Nechtělo se mi, na všechno jsem se chtěla vykašlat, ale tento mladý hoch mě nějak přinutil jednat. Dal mi ruku a já vstala.

„Jdem, jdem pustit žilou slíďákům...“

Šli jsme spolu do naší expediční lodi. Vše už bylo nachystané, je vidět, že Ivan nezhálel.

Připadal mi jak robot, pracoval naprosto bez emocí a na jeho tváři se nedala přečíst ani náznak radosti či smutku. Zvláštní člověk ten Kereček. Představovala jsem si ho jako svého eventuálního partnera, ale nešlo to. Vůbec ničím mi jako muž neimponoval. Volod'a byl alespoň hajzl, po nějaké době jsem ho dokázala i přečíst, ale Kereček byl pro mne záhadou.

XXXXX

Řítily jsme se zpátky k mé rodné planetě. Vzpomněla jsem se na rozhovor co jsem měla s Koljou pár chvil před tím než umřel. Byl tak vyrovnaný, tak smířený s osudem a když jsem mu řekla, jak se těším, až se podívám zpátky na naši planetu, považoval mě za blázna. A najednou to tu bylo, ale netěšila jsem se tam. Netěšila jsem se vůbec na nic. Kereček civěl na své přístroje a zkušeně řídil stroj. Nechápal jsem, jak to že nic neříká, mohl přeci navštívit své blízké. Pak mé oči zaregistrovaly nově nastavené datum.

„Moment!“ Vykřikla jsem. „Zalet' nad Českou republiku! Tady!“ Ukázala jsem na mapu, kde leželo Ústí nad Labem. Dostala jsem ohromný nápad a srdce mi bilo ostošest.

Kereček neznatelně kývnul a stočil stroj požadovaným směrem.

XXXXX

Pod námi se rozkládala vrstva kupovité oblačnosti. Turbulence přítomné ve vyšších vrstvách atmosféry s námi občas hodily ze strany na stranu. Skenovala jsem zem pode mnou a dávala pozor na to co vidím.

Konečně jsem ji viděla. Teda měla bych spíš říci: konečně jsem se viděla. Malá holka ve velikých manšestrákách a kožené bundě. Plakala jsem, řvala jsem na celé kolo a nebyl tu nikdo, kdo by to mohl zastavit. Viděla jsem sama sebe, jak se plahočím ven z města s malým batůžkem beze zbraně, uprostřed těch... ničemů. Šourala jsem se tou plískanicí a opatrně nahlížela za každý roh.

Pak jsem z korábu zahlédla skupinku slídáků, jak se ke mně blíží zezadu. Vepředu šel jeden šmírák a ten jim ukazoval. Znepokojilo mě to. Vzpomněla jsem, že podobnou situaci jsem už zažila a...

„Ta holka!“ Vykřikla jsem. „Ivane! Rychle mě tam hoď teleportem, dělej!“ Zařvala jsem na Kerečka, který na takové rychlé akce nebyl připraven. Trvalo mu to. Mrkla jsem ještě na skener a vstoupila do kruhu. Problém byl, že jsem neměla vůbec žádnou zbraň a jich bylo moc...

XXXXX

Zhmotnila jsem se přímo před toho prvního slídáka a ten, nutno říct, mě nepříjemně překvapil. Pokropil mě ze svého samopalu asi ze tří metrů. Naštěstí má kombinéza střely bez problémů absorbovala a já udělala jen půlkrok směrem k němu a samopal mu vytrhla z ruky. Pažbou jsem mu urazila spodní čelist a skryla se za ohořelým automobilem. Najednou jsem se opět viděla. Blátem jsem si začernila tvář a vyrazila vstříc slídákům, holka sebou trhla a otevřela údivem ústa. Můj stříbřitý obleček asi zapůsobil. Naše pohledy se střetly, usmála jsem se na ni, ale hned vzápětí jsem se otočila a utíkala pryč. Slídáci šli podle očekávání mým směrem a jí nevěnovali pozornost. Byli pěkně rozjaření a jisti vítězstvím...

Vypálila jsem do nich rychle dva zásobníky a opřela se o strom. Nadechla jsem se chladného vzduchu a přemýšlela o tom všem. Co to má znamenat? Myslela jsem, že ta holka... až teď mi teprve došlo, že se to všechno mělo takhle stát. Všechny ty oběti tedy nebyly marné, lidé neumírali zbytečně. Jedině tak můžem broukům vrátit to, co sami dopustili.

Posbírala jsem zbraně, nechala si spustit teleport a vrátila se k Ivanovi. Na nic se mně neptal, svým strnulým postojem připomínal slídáka.

„Jed' směrem na Modlany, pomalu a drž se nad mrakama.“ Vyzvala jsem ho. Kereček kývnul a potlačil ovládací páku doleva.

Sledovala jsem terén, s naším vybavením nebyl problém vidět i přes tak husté mraky a tmu. Pak jsem spatřila barikádu a příjíždějící auto... Sledovala jsem to s otevřenou pusou. Kousek od ní leželi dva lidé, jeden větší a druhý menší. Tiskli se k sobě. Na barikádě stálo asi dvacet slídáků, to ještě byla doba, kdy spolupracovali a kdy se jim uchovala část mozku. Bohužel ta zlá část...

Ozvaly se výstřely, ne že bych to teda slyšela, to ne, ale jasně jsem viděla ohničky z jejich hlavní. Lidem uvnitř už se nedalo pomoci. Sledovala jsem ale ty dva hochy, zvláště toho většího. Usmívala jsem se. Byl to Milan, jasně jsem viděla jeho ustaraný obličej. Hladila jsem monitor a mluvila k němu:

„Neboj, Milánku, za chvíli se setkáme.“ V tom jsem je ale viděla utíkat. Slídáci zas jednou udělali čest svému jménu. Ten malý se začínal opožďovat. Kulhal, Milan se pro něj vrátil a

střelbou ho kryl. Pak se mu ale asi zasekla zbraň. Nechala jsem si pustit zvuk dovnitř, abych to mohla slyšet.

„Honzo, kurva, dělej! Musíš!“ Jasně jsem slyšela Milana, jak křičí.

„Nemůžu, můj kotník, nejde to! Běž, já... stejně jsem nemocnej. Nevydržel bych to!“ Bránil se ten malý. Měla jsem slzy na krajíčku.

„Honzíku, já tě tady nenechám!“ Bránil se Milan a popadl malého přes záda.

„Bráško, já to stejně nevydržím, víš co říkali doktoři...“

Když jsem spatřila tvář toho malého kluka, rázem mi došlo o koho jde. Je to ten kluk, o kterém mluvil Milan, když jsem se ho ptala.... Honzík, vzpomněla jsem si, že tak jsme začali říkat tomu našemu lokátoru...

„Teleport!“ Zařvala jsem na Kerečka. „A připrav si nějaký kouřový granáty! Chci tam mít clonu, aby ten větší chlápek nic neviděl.“ Ani jsem se neotočila a skočila do modrého kruhu. Vmžiku jsem se ocitla mezi Milanem, jeho bráškou a slídáky, kteří je už pomalu doháněli. Přikrčila jsem se za nízkou zídou, která tu oddělovala dvě pole. Mezerou mezi kameny bylo vidět dojemné loučení Milana s jeho bratrem. Natáhla jsem závěr kalašnickova a čekala až se Milan vzdálí. Nemohla jsem pochopit, jak se mohl od svého brášky takhle odloučit. Nechal mu sice pistoli, ale moc šancí neměl. Kereček rozhodil pár kouřových granátů a já vstala zpoza zídky. Prvního slídáka jsem nabrala pažbou přímo do krku. Další dostal kolenem do břicha a třetího jsem nabodla na připevněný nůž. Skopla jsem ho pryč a dala si samopal k líci. Vystřílela jsem do opozdílů celou dávku a bleskově přebila druhý zásobník. Scénka se opakovala. Zbytek slídáků jsem poslala do věčných lovišť jen pomocí svých rukou a nože z Toyoty.

XXXXX

„Ahoj, Honzíku.“ Řekla jsem sotva devítiletému klukovi, když už nebylo koho zabíjet.

„Ahoj, ty seš anděl?“ Zeptal se Honzík. Usmála jsem se tomu.

„Anděl ne, ale Milanova kamarádka, víš.“ A sedla si vedle něho.

„Von tě brácha poslal?“

„Jasně.“ Přikývla jsem. „Víš, že má brácha holku?“ A prohrábla mu jeho rozevláté vlasy, byli si skutečně hodně podobní.

„Holku? Milan? To je blbost! Von má jen tu svoji práci, auta, víš?“

„Hele, Honzíku a který auto je nejrychlejší?“

„Přece Ferrari a Schumacher! To je jasný.“ Zatvářil se urputně, jakoby na tom stály základy světa.“

„Ahá...“ Pokývala jsem hlavou. „... a hele, chtěl by ses podívat třeba na Měsíc nebo na Mars?“ Zeptala jsem se.

„No jasně a co Milan, pojedete s náma?“

„No to víš, že pojedete! Ale ne teďka, von má tu holku, víš, tak je raději necháme. Chtěl bys mít taky holku?“

„Nechtěl! Holky jsou na nic, neuměj se prát a taky špatně jezděj autem.“ Řekl vážně Honzík.

„No počkej, Honzo a já se neumím prát? A co ti slídáci?“ Ukázala jsem na mrtvolky za zídou.

„No jo, ale ty nejseš žádná holka, ale anděl a vezmeš mě do nebíčka.“ Prohlásil s úsměvem Honza.

Musela jsem se otočit, protože mi zase vyhrkly slzy.

XXXXX

Požádala jsem o teleport. Kereček nás bleskově zaměřil a naložil do nákladového prostoru. Honzík, když viděl kde se ocitl, byl radostí bez sebe. Pořád se na něco ptal a když si to s ním Ivan namířil k Saturnu, zeptal se ho:

„Kolik máš na tacháku?“ Musela jsem přeložit tuto jednoduchou větu do angličtiny a Ivan se smíchem vyprskl:

„Letíme poloviční světelnou rychlostí.“ To bylo poprvé, co jsem viděla jak se Kereček směje. Honza vážně pokýval hlavou a pak řekl:

„No ale stejně, ve Star-treku lítali i rychlejc.“ A sednul si k němu do sedadla. Nemohla jsem se smíchy udržet. Ivanovi se tato společnost zřejmě líbila. Honzík, když viděl, jakou rychlostí jsme minuli Mars, ke kterému Kereček schválně zabočil, uznale pokýval hlavou a řekl:

„Docela pádíme, nemáš čokoládu?“

Na čokoládu jsem úplně zapoměla, ale cítila jsem její chuť přímo na jazyku.

„Nemám, ale slibuju, že ti nějakou přivezu.“ A dala mu pusu na čelo, moc se mu to teda nelíbilo, ale když viděl ten příslib čokolády, nějak to přežil.

Mířili jsme ke své lodi, jednak mě zajímalo jak postoupily práce a taky co je s Honzíkem. Byl asi vážně nemocný a já mu chtěla pomoci. Součástí našeho vybavení byla i plně automatická nemocnice a ta dokázala vyrobit dokonce chybějící orgán. Zářným příkladem jsou mé nové vaječníky...

XXXXX

„Má akutní leukémii.“ Oznamil suše Sergej Kazbin. Při vyslovení názvu nemoci mi zatrnulo.

„Půjde to vyléčit?“ Otázala jsem se nesměle.

„Jo, to nebude problém. Je to sice dost vzácný typ a navíc ve velmi pokročilém stádiu, ale nemyslím, že to bude nějaký problém.“ Pokýval zkušeně hlavou Sergej.

Naložili jsme Honzíka na pojízdná nosítka a přijeli s ním pod rám přístroje. Vypadal jak malý portálový jeřáb, akorát místo jeřábové kočky byla modrá hlavice a pár antén. Hlava sjela k Honzíkovi, který byl pro jistotu v umělém spánku a začala ho objíždět. Z přístroje sjely tři další skenovací přístroje a od hlavy k patě ho projížděly.

„Sory, ale musím zpátky.“ Kývla jsem na Sergeje. Kereček už čekal v kabině lodi.

„Jak je na tom?“ Zeptal se. To bylo poprvé, co jsem ho slyšela promluvit jako prvního.

„Myslím, že dobře. Sergej si ho vzal do prádla. Bude v pohodě.“

„Kam to bude tentokrát?“

„Ukážu ti.“ Oznamila jsem suše.

XXXXX

K Trmicím jsem se dostala právě v době, kdy se vrata stodoly rozlétla a mezi slídáky vjel pan František.

Fandila jsem mu a oba jsme ho z kabiny korábu povzbuzovali. Zase jsem se spatřila a nemohla jsem zabránit průchodu svým citům. Ležela jsem tam schovaná za křovím a pozorovala statek. Byla jsem taková vyhublá malá holka... cloumaly se mnou city a nemohla jsem se kloudně zkoncentrovat na nadcházející záchrannou akci.

„Postav loď támhle nad stodolu.“ Instruovala jsem Ivana, věděla jsem totiž, že tím směrem není vidět ze statku.

Ivan mě taky hned vysadil kousek od ní a já akorát natáhla závěr zbraně. Pana Františka už táhli z traktoru ven. Bránil se jako lev a já zastřelila toho, co mu chtěl dát ránu lopatou. Pár

slídáků se otočilo, ale jinak tomu nevěnovali pozornost. Chvilí jsem počkala, až zmizí ze zorného pole těch uvnitř a pak šla rovnou k nim.

Nekompromisně jsem postřílela vyjevené slídáky a překvapeného pana Františka zvedla na nohy.

„Musíme jim pomoci, honem!“ Ukazoval na svůj statek, aniž by si mě pořádně prohlídnul. Usmívala jsem se na něho.

„Vy mě nepoznáváte?“ Zeptala jsem se.

„Co? No... podívejte slečno, nevím kdo jste, ale já mám uvnitř dvě dcery a...“

„A taky jednoho kluka, Milan se jmenuje. Ten si vezme Šárku a ...“

„Co... jak to víte a co to melete za blbosti? Kdo jste? Vy znáte mou dceru?“

„Vy mě nepoznáváte? Zachránil jste mi život.“

Pan František se na mne s nedůvěrou podíval a pak se zeptal:

„A kdy to mělo být, slečinko?“ A o krok ustoupil nepřestávaje mě sledovat.

„Před pěti minutami.“ Odpověděla jsem a dodala: „Teleport.“

V mžiku jsme se ocitli na palubě mé lodi. Pan František zíral na tu spoustu zařízení a obrazovek a mohl si vykroutit hlavu.

„Vy jste Američané?“

„Zdravstvuj.“ Ozvalo se z kabiny pilota.

„Rusáci! Do prdele, to jsem si mohl myslet! Všechno to způsobili Rusové, protože jsme je v devadesátém vyhnali!“

XXXXX

Pana Františka bylo nesmírně těžké přesvědčit, že nejsme žádní Rusové ani Číňani (s tou teorií přišel hned po „rusákách“) a že se nejedná o žádné spiknutí tajných služeb. Pořád jančil a chtěl se vrátit za svými dcerami.

„Tak já vám tedy ukážu, jaká je budoucnost.“ Vyzvala jsem ho, abych ho definitivně přesvědčila. Pořád jsme sledovali naši skupinu a taky viděli, jak ji pronásleduje silná banda slídáků, zatím se držící v pozadí.

„Tihle na ně zaútočí a zavraždí vaši dceru Pavlu. Milan, Šárka a já uniknem sem.“ Ukázala jsem na krmelec v lese a pak na zahradní kolonii.

„Kristepane, tak něco udělej!“ Zatřásl mnou pan František.

„Udělám, ale budete mi pak věřit?“

„Věřit nevěřit, co mi to tu, děvenko, vyprávíte? Dyť jde o život mých dětí!“ Znovu jsem tedy ukázala na krmelec a chatky. On jen ale mávnul rukou a nechtěl nic slyšet. Jednalo se o člověka, který věřil pouze tomu co vidí a žádné jiné věci ho nemohly přesvědčit o opaku.

Přichystala jsem se do teleportu, protože už nadešel čas. Zhmotnila jsem se kousek od slídáků, kteří opatrně našlapovali lesem. Vylezla jsem na strom opodál a skryla se v jeho větvích. Už jsem také viděla moji skupinu a divila se, jak jsem mohla být tak slepá...

Strhla se střelba, já na to koukala ze vzdálenosti asi osmi metrů. Věděla jsem, že pan František kousek nad námi musí zuřit. Jen aby neprovedl nějakou hloupost...

„Šárko, Milane!“ Ozvalo se pode mnou. To křičela o pomoc Pavla. Seskočila jsem přímo na jednoho ze slídáků a kopl ho do krku. Zahlédla jsem i Šárku jak se sem řítí. Gestem jsem se ji snažila zastavit, vystřelila po mě a trefila do ramene a do hrudníku. Otočila jsem se a běžela za slídáky. Pavla nepřestávala volat sestru.

Skočila jsem mezi ně a nožem je rozsekala. Pavla měla zakrvácený obličej a táhla za sebou nohu.

Dívala se po mně.

„Pavlo?“ Oslovila jsem ji. „Čeká na tebe tvůj táta...“

„Ty zasraná svině!“ Vykřikla a vrhla se na mne. Měla jsem co dělat, aby mi nevyškrábala oči. Byla úplně nepřičetná.

Kereček tam nahoře zapnul teleport a my se ocitli na podlaze lodi. Roztrhnul nás až její otec, který si počínal značně nesmlouvavě. Utřela jsem si špínu z čela a podívala se do nenávidných očí Pavly.

„Dík.“ Řekla jsem a vstala. „Je s tebou radost spolupracovat...“

Pavla, když viděla svého otce zdravého a s úsměvem od ucha k uchu, nemohla uvěřit svým očím.

„Víš, děvenko...“ Začal pan František. „... tihle tvrdí, že pocházejí z budoucnosti a tahle holka je ta Radka, co jsem ji zachránil tím traktorem...“

Pavla pohlédla na mně a na svého otce a svalila se mu do náručí. Byla jsem ráda, že nejsem jediná, kdo tu má problémy s nízkým tlakem.

XXXXX

Opravdu mi dalo moc práce přesvědčit oba dva, že se jim to nezdá, že to není spiknutí, ani že nejsou mrtví. Pan František přicházel každou chvílí s novou teorií a měl tendenci každého přesvědčovat, že je správná.

„A proč bys takový hovadině měla věřit?“ Zeptala jsem se se smíchem Pavly, když její otec přišel s teorií, že to všechno je reality show.

„Já nevím, tati, ale tady... Radka (pořád mi nemohla přijít na jméno...), vona to ta reality show nebude, viděls přece ten Mars, né?“

„Hele, Pavlíčko, voni dneska filmaři uměj udělat naprosto všechno, vzpomeň, jak jsme před rokem byli na Atatarmu.“

„Avatarmu, tati!“ Opravila ho Pavla.

„To je jedno. Hele, uspěj tě, dostaneš 3D brýle a pak si s tebou dělaj co chtěj. Já jim nevěřím ani slovo! Teď se ti třeba směje celá tvoje třída, jak seš blbá, že si tomu nalítla. Přitom to je tak jasný!“ A pan František zamával imaginárním divákům.

Ve stručnosti jsem přeložila ten jejich rozhovor Kerečkovi a on se smál tak, že nemohl popadnout dech. Na chvíli jsem za něho musela vzít řízení. Nikdy mě nenapadlo, že zrovna Ivan bude tak bezprostřední...

Vskutku, pan František nás bavil. Chtěl sice vidět svoji druhou dceru, ale když jsem mu řekla, že se o ni vlastně nemusí bát, že se jedná o virtuální realitu, znejistěl. Když jsem mu zase pověděla, že míříme k Saturnu začal se znova smát, že by prý takovou hovadinu nevymysleli ani na Nově.

„Tak se na to nedívejte.“ Pokrčila jsem rameny. „Sundejte si ty brýle a jděte domů.“ Vyzvala jsem ho, ale kde pak na pana Františka. Odsekl jenom něco v tom smyslu, že když je prý v hypnóze, tak si nemůže brýle sám od sebe sundat.

„Požádejte tedy manželku...“ Poradila jsem mu a zahlédla, jak mu po tváři přeběhl stín. Konečně zmlknul. Pavla tam také stála nějaká zaražená a mně došlo, že jsem to přehnal. Nic se ale už nedalo dělat. Co jsem řekla, nešlo vzít zpátky.

XXXXX

Blížili jsme se k naší mateřské lodi. Ještě před tím, než se tak stalo, jsem dostala zprávu o stavu Honzíka. Nebylo to nic příjemného. Honzík byl v umělém spánku, několikrát mu byla vyměněna krev a vyčištěny vnitřnosti. Metastáze té nemoci zasáhly všechny důležité orgány, bude chvíli trvat, než se dá plně dohromady.

Jakmile jsme se ocitli v obrovském hangáru naší mateřské lodě, vzal si mě pan František stranou a řekl:

„To teda muselo stát prachů...“ A zkušeně kýval hlavou.

Obrátila jsem oči v sloup a šla rychle za Lukase.

„Dohlídni ještě na ně, ať neudělají nějakou pitomost.“ Vzkázala jsem Kerečkovi, pan František se mu vzápětí vysmál, cože to je prý za chlapa, že poslouchá ženskou, ale Kereček mu naštěstí nerozuměl.

Lukas pro mě měl špatné zprávy...

„Na radaru jsem zahlédl formaci bitevních lodí.“ Tvářil se ustaraně. „Žádné další výlety už nedělej, prozradila bys nás. Zachytil jsem poplašné vysílání brouků popisující nevysvětlitelný úkaz kdesi nad Evropou. Možná že to nic neznamená, ale raději zmizíme.“

„Kam?“ Otázala jsem se.

Lukas ukázal z okénka ven a já se nechápavě zatvářila.

„Skrýjeme se v Saturnu. Neměli by nás tam najít.“

„Potřebujeme se skrývat? Jak jsme na tom?“

„No...“ Začal se drbat na hlavě. „... dost mizerně, motory běžej na jedno a rezidentní štít na tři procenta. To sotva stačí na malé meteority. Už taky do nás vrazilo pár větších...“

„Jaké jsou škody?“

„Uzavřel jsem zatím šestnáct sekcí. Ještě to je dobrý, ale kdybychom dostali přímý zásah...“

„Chápu.“ Přikývla jsem. „Dělej co umíš, já budu zatím přemýšlet jak z toho ven.“

„Každým dnem se to sice zlepšuje, ale nemůžu se dostat k údržbovému menu. Celej ten kolos obsluhovala stovka brouků a my jsme tu jen dva...“

„Nějaké dobré zprávy?“

„Jo, jednu bych měl.“ Usmál se Lukas.

„Povídej.“ Vybídla jsem ho.

„Podařilo se mi zprovoznit hlasové ovládání lodí.“ Řekl pyšně Lukas.

„No a k čemu to je dobrý?“ Nechácala jsem.

„K čemu?“ Podivil se. „No přeci k tomu, abys loď mohla ovládat ze všech jejích koutů a nemusela nosit tohle...“ Kopl do plastové krabice, připomínající notebook z osmdesátých let.

„Jasně, Lukasi, jen aby to fungovalo. Teď nás schovej v tý bílý peřině a pak se pořádně vyspi. Potřebuješ to.“ Ukončila jsem tak debatu a šla se pro jistotu podívat na pana Františka.

XXXXX

Našla jsem ho, jak se pere s jedním Ghurkou.

„Co se tu děje?!“ Vykřikla jsem, když se mi ty dva konečně podařilo roztrhnout. Pan František mě už vážně unavoval.

„On mě napadl, nevím proč, šel jsem k...“

„Dobře, to stačí!“ Přerušila jsem domorodce a chtěla udělit panu Františkovi pořádnou lekci. Pavla tu naštěstí nikde nebyla a tak jsem měla příležitost si trochu zchladit žáhu.

„Tak ty si myslíš, že to je virtuální realita?“ Postavila jsem se do soubojového postoje. František se usmál a řekl:

„Slečna si koleduje o malér.“

„Přesně tak.“

„Na kolik procent mám nastavenou sílu?“ Zeptal se, ale to už jsem mu udělila pořádnou facku. Přihlížející Ghurka se zachichotal. Františka lepák doslova katapultoval proti mně. Nečekala jsem takovou rychlou reakci a jemu se povedlo povalit mě na zem. Přesně tomu jsem se chtěla vyhnout...

Musela jsem si pomoci jinak. Seděl mi na břicho a tisknul ruce k zemi. Nohama jsem se vymrštila, chytla ho za krk a stáhla dozadu. Uvolnila jsem se a nakopla ho do obličejce.

Pan František si utřel roztržený ret a oči se mu podlily krví. Běžel na mne. Nevěřila jsem, že by těch stotřicet kilo živé váhy dokázalo vyvinout takovou rychlost. Vyskočila jsem proto nad

něj a ze vzduchu ho koplá do zátylku. Natáhnul se jak široký tak dlouhý na zem. Ghurka radostně výsknul. V tu chvíli se tu objevila Pavla s Ivanem. Povídali si. Když spatřila svého otce, jak leží na podlaze a mě, jak si utírám pot z čela, nenávistně na mě sykla:

„Krávo jedna, jestli se mu něco stalo!“

„Co by se mu mělo stát, je to přece jenom jako!“ Otočila jsem se a odešla pryč.

Nějak se mi nic nedařilo. Zase jsem to přehnalá, nedovedu už pořádně jednat s lidmi! Vše řeším z pozice síly a nedovedu jim skutečně pomoc. Vrátila jsem se k Lukasovi, tady alespoň nemusím nic předstírat. Lukas mě má rád takovou jaká jsem, i Sergej. Šla jsem k nim a oběma poděkovala za jejich činnost.

„Jste pro mne moc důležití... a moc vám děkuju. Je mi taky líto, co se stalo s vašimi kamarády...“ Nějak jsem nemohla najít přesně ta slova. Každému jsem proto dala pusu a odešla do své kajuty. Zase jsem se rozbrečela. Po chvíli někdo zatukal na dveře. Byla to Pavla se svým otcem.

„Chtěli jsme si popovídat...“ Řekla nesměle Pavla. Kývla jsem ať jsou dál a ukázala jim židle.

Pan František se přišel za ten incident omluvit...

„Víte, pořád tomu nemůžu uvěřit...“ Podívala jsem se na něho a pokrčila rameny.

„V tom vám nepomůžu.“ Opravdu jsem nevěděla, jak tohle vesnického balíka přesvědčit.

„Je to pro mě... nepochopitelné...“ Bylo na něm vidět, jak těžko hledá ta správná slova. Už jenom to, že této velké vesmírné lodi velí žena, ho stálo příliš veliké úsilí.

„Jak je možné, že tak velká loď... a tak málo posádky? Jak jste tu loď dostali na oběžnou dráhu, dyť by to novináři vyčmuchali, chápejte...“

„Pane Františku...“ Přerušila jsem ho. „... tohle není vesmírná loď postavená na Zemi.“

„Ano, ano, já vím... Pavla už mi to říkala, mluvila s tím vašim pilotem, myslím, že se jí líbí.“

„Tati!“ Přerušila ho rázně Pavla.

„Ne, nejsem slepý, holčičko, ale je to Rusák! Teda nic ve zlým, ale já Rusáky, chápejte... v osmašedesátém...“

„Nechápu.“ Pokrčila jsem rameny. „Ivan je hodný kluk.“

„Ano, já vím, no to je vlastně jedno. Mě jde o jedno... hovořil o nějakých broucích...“

„Můžu vám je ukázat, to není problém. Mám jich pár schovaných v mrazáku.“ Nadhodila jsem.

„To nebude potřeba, jak mohli nějaký brouci... dokážete mi to nějak rozumně vysvětlit?“

„Myslím, že ve vašem případě, pane Františku, to bude neřešitelný problém...“ Zakroutila jsem hlavou, ale přes naléhání Pavly jsem jim začala vyprávět náš příběh. Nevynechala jsem nic, včetně té záležitosti s Danem Brownem, Adamem Adlerem, zabitím Šárky a Milana. Řekla jsem jim také o Bělorusku, o finské základně a odpálení raket. Setkání s ještěry a jejich zradě a o dalších věcech, včetně soudu na obří planetě brouků, které rovněž patřilo do tohoto příběhu. Pan František mě několikrát přerušil, aby se zeptal na podrobnosti, ale jinak mé vyprávění nechal bez výraznějších komentářů. Když jsem skončila, zeptal se:

„Je to skutečně pravda?“ Když viděl můj zamračený obličej, dodal: „Víte, tohle je naprosto neuvěřitelný příběh.“

„To je.“ Souhlasila jsem, ale dál jsem to nijak nekomentovala. Už mi bylo jedno, jestli mi pan František věří nebo ne. Honila se mi v hlavě spousta jiných věcí, především, jak zachráním Šárku a Adama s Milanem. František mě ale překvapil...

„Je mi velikou ctí, že... před tím než jsme sem šli, jsem se na vás vyptal těch domorodců. Pro ně jste něco jako bohyně...“

Usmála jsem se té neobratné řeči a přikývla.

„Hodně jsem riskovala, abych zachránila Honzika, vás a Pavlu. Neříkám to proto, abyste mi byli vděční, to ne. Jen chci, abyste už nikdy neříkal, že tohle je nějaká reality show. Jasně?“

Pan František mi na důkaz vážnosti slibu podal ruku. Stiskla jsem ji.

„Řekněte mi něco o Šárce a o tom mladíkovi...“ Vyzval mě ještě František a já se pohodlně opřela do křesla a vypověděla jsem těm dvěma, co se dalo. Františka nejvíce zajímalo, jestli to je slušný kluk.

„Jako malou mě osahával...“ Práskla jsem na něj ten incident nedaleko Plzně a čekala, jak na to bude budoucí tchán reagovat.

„Cožé?! Tak to je vyloučeno, aby si ji... Já, až se mi dostane do rukou...“

Chechtala jsem se na celé kolo a nemohla to zastavit. Těžko se mi pak vysvětlovalo, že to bylo jenom jako, aby mě se Šárkou přinutili, abych se doopravdy bránila. Nevím, jestli se mi to povedlo, ale když jsem líčila, jak se Milan o nás staral a jak trpěl Šárčinou smrtí... myslím, že se mi to nakonec povedlo.

Pavla se ptala zase na svoji sestru. Na Šárku jsem nic zlého neřekla, nebylo ani co. Oba se ke mně chovali moc pěkně a já se těšila, až je zase uvidím.

Nic ovšem nebylo tak snadné, jak se zprvu zdálo...

XXXXX

Jestli si někdo z nás myslel, že se jenom tak schováme do husté atmosféry Saturnu a vylezeme, až se nám to bude hodit, tak ten se pěkně mýlil. Mnohokrát jsem si říkala, proč alespoň něco nemůže jít snadno?

K mému nesmírnému překvapení jsem zjistila, že Saturn není tak úplně mrtvá planeta, jak se o ní vždy tvrdilo. Už Jegor jednoznačně vylučoval spekulace o životě na těchto obřích planetách. Pamatuji si to jako dneska, když se mezi ním a Koljou strhla vášnivá hádka o tom, že by se na nich mohl vyskytovat život. Kolja měl pravdu, ale ani on nemohl tušit, o jaký život jde...

Atmosféra naší šesté planety ve Sluneční soustavě byla domovem nesmírně zajímavých jedinců. Jednalo se spíš o snové přeludy, než o skutečné živoucí tvory. První je zaregistroval spektrální analyzátor naší lodi. Mysleli jsme, že jde o atmosférický jev, ale nebylo tomu tak. Tvor volně proplul pláštěm lodi, jako by to byl jen nehmotný obal a zvědavě si nás prohlížel. Těžko ho k něčemu připodobnit, nemělo to daleko k medúzám a zároveň to vypadalo jako obláček či světélkující garnát. Měnilo to tvar i chování. Svoji délkou zaplňoval třetinu našeho desetikilometrového hangáru. Když viděl, kdo proti němu stojí, sbalil svá křídla, sroloval je a tělo smršknul až do velikosti průměrného člověka. Trochu to zašumělo a před námi stála podivná bílá kopie nás samých.

Udělala jsem krok k němu. Tvor mě pozdravil zdviženou pravicí a ústa se mu pohnula, ale řeč jsem žádnou neslyšela. A myslím, že jsem byla od ještěřů vybavena velmi dobrým sluchem.

„Zkus přepnout na vlnovou analýzu...“ Navrhnul Sergej Lukasovi, ten měl s sebou dálkový ovladač, ze kterého mohl řídit většinu funkcí lodi. Než to ale stačil udělat, na povrchu tvora začala zářit jednotlivá písmena latinské abecedy. Nemohli jsme od toho odtrhnout oči. Pan František se dožadoval vysvětlení, domníval se zřejmě, že to je některý z mých známých, ale gestem jsem ho utišila. Nevěděla jsem o těchto tvorech zhora nic, ani to, že existují. Netušila jsem, jestli jsou dobří nebo zlí a už vůbec, co nám toto setkání přinese.

Pojednou tvor začal červenat a výhruzně syčet. Vyrostl do desetimetrové výše a vztáhl k nám ruce. Těmi uchopil jednoho z Ghurků a zmáčknu ho, až z něho byla koule. Krvavý flák masa a kostí. Instinktivně jsme couvli a dali se na útěk. Tvor se protáhnul, najednou vypadal jako Meluzína a obtočil se kolem nás. Nemohli jsme nic dělat. Koukal na nás a na ten krvavý ranec. Stáli jsme tam jak zkoprnělí a čekali co bude. Tvor začal na tu krvavou kaši foukat a kaše se začala měnit. Nejprve na ní začala vyrůstat nová kůže a vznikat jednotlivé výstupky, které se začaly měnit na končetiny. Přízraku vyrostlo dalších osm rukou a ty začaly toho bývalého Ghurku hladit.

Myslela jsem, že se mi to jen zdá a několikrát se štípla. Zírala jsem na celé to představení s otevřenou pusou a nevěděla, co dělat. Najednou se kolem nás začali zhmotňovat další jedinci, podobní tomu prvnímu. První přízrak neustále hladil a foukal na svoje dílo a to rostlo, až z něj byl mladý chlapec. Před námi mu narostly velikou rychlostí vlasy, nehty a jak tvor oddaloval ruce, tak se chlapec měnil v muže a nakonec ve starce. Stařec už byl seschlý, ale tvor pořád oddaloval své pařáty, až se Ghurka změnil v živoucí mumii. Po čase přízrak usoudil, že to už je moc a dal ruce zase pomalu zpět a stařík začal mládnout. Nakonec postavil nahého Ghurku nazpět k nám. Domorodec otevřel oči, otočil se na přízrak a hluboce se uklonil. Přišel k nám a řekl:

„Prožil jsem znovu celý svůj život... nádhera.“ Bylo na něm vidět, jak je dojatý, vůbec mu nevadilo, že nemá šaty.

Přízraky, jak náhle se objevily, tak se stejně nečekaně stáhly. Diskutovali jsme o tom, co to mělo být a jak to, že v databázi brouků takoví tvorové chybějí.

„Podle mě...“ Ozval se Ivan. „...to je úplně nová životní forma, o které brouci ani nikdo jiný neví.“

„No jo, ale jak se sem dostaly?“ Nechápal František. „Říkali jste přece, že loď má nějaký rezidentní štít a pancíř... Oni prolétli celou lodí!“

„Celou ne.“ Reagoval na Františkovu poznámku Lukas. „Jejich křídla se ošklivě popálila na našich motorech. Jsou to kryogenní jednotky pracující na přeměně antihmoty. Jejich plášť je podobný materiálu, který je uvnitř neutronové hvězdy. Brouci vyvinuli novou metodu... ale to je jedno. Jeden z těch přízraků se zranil o vnitřní plášť směšovačů...“

„Co tím chceš říct?“ Otázala jsem se. „Nepozorovala jsem nějaké zranění nebo změnu v jejich chování.“

„Chci tím říct, že oni mají opačný náboj než stěny spalovacích prostorů. Proto těmi stěnami neprojdou.“

„Co z toho pro nás plyne?“ Zeptal se František, který se kupodivu živě zajímal o dění.

Lukas se zamyslel a pak nám oznámil:

„Znamená to, že jsem našel palivo do našich motorů.“

XXXXX

Znělo to šíleně, ale v minulosti jsem kolikrát prováděla jiné neuvěřitelné kousky. Naší snahou bylo nalákat tvory k motorům a tam je uzavřít. Lukas by poté zažehnul reakci a ta by je pomalu stravovala. Sice to znělo dost hrozně, ale já jinou možnost neviděla.

Musela jsem to udělat.

Celé tři měsíce jsem čekala na další návštěvu a už neviděla žádnou naději. Bloumali jsme od ničeho k ničemu a znova a znova probírali naučený scénář. Na Zemi mezitím došlo k hromadnému vybíjení přeživších lidí slíd'áky a já tomu nemohla zabránit. Pak ale lodí projelo to známé chvění a Lukas hlásil návštěvu.

„Jsou tady!“ Zařval interkomem Lukas.

Okamžitě jsme se vyřítili do hangáru, kam nás Lukas poslal.

Opravdu, spatřila jsem dva z tvorů, jak zrovna sklápí křídla a pomalu se mění na naší velikost. Neuvěřitelná podívaná. Bylo to tak harmonické, skoro mi jich bylo líto. Zážeh je měl velmi pomalu stravovat...

Lukas si nebyl jist, jak dlouho nám vydrží, ale teoreticky z nich mělo být palivo na dva roky. Víc jsem ani nepotřebovala.

Tvorům jsem se uklonila a pozvala je do řídicího centra. Pozorně si prohlíželi všechny ty přístroje a Lukas si nervózně kousal nehty. Přízraky měly ladné pohyby a snažily se s námi komunikovat pomocí obrazců na svých tělech. Ničemu jsem ale nerozuměla. Neměla jsem ani chuť se učit jejich řeč. Co jsem potřebovala bylo to, abych je nalákala k motorům. A to se mi

vůbec nedařilo. Jakmile zjistili, kam mám namířeno, okamžitě se obrátili a namířili si to jinam. Bylo to k vzteku. Nevěděla jsem jak ty potvory dostat kam potřebuju. Ony se neutronového pláště našich motorů viditelně děsily a odlétly pryč.

„Nedalo se čekat, že by to napoprvé vyšlo.“ Pokrčil rameny Lukas.

„Kurva, tak mi řekni, co mám dělat? Bez nich se odsud nehnu! Kdyby je šlo nějak nalákat... jako myši. To by bylo něco! Sakra!“

Debatovali jsme dlouho do noci, ale nic z toho nebylo.

Další den se nikdo neukázal, trčeli jsme v husté atmosféře Saturnu několik týdnů bez toho, aby se něco dělo. Hráli jsme primitivní hry, vyprávěli si příhody a lezli si vzájemně na nervy. Nejvíce se nudil Honzík, který, když se vyléčil ze zákeřné choroby, chtěl nějakou akci a pořád otravoval, kdy uvidí Milana. Musela jsem ho neustále tišit, že brzy a že musí být trpělivý.

Pavla se učila rusky a občas zmizeli s Ivanem na pár dní pryč. Říkali tomu, že jedou na daču... Pan František to viděl nerad, ale nemohl nic dělat. Jednak byla Pavla plnoletá a taky moc dobře věděl, že by u mě narazil. Alespoň že přestal s těmi pitomostmi o reality show a podobnými nesmysly.

Jednoho večera (přísně jsem dělila dny na ráno a večer, i když v hustých mračnec Saturnu nebylo samozřejmě poznat jestli je den anebo noc), když jsme hráli jednu z dalších pitomých deskových her, mě napadlo, jak nalákat ty vzdušné přízraky do spalovacího prostoru...

„Sklopec. Tím jsem je vždycky dostal...“ Vyprávěl nám už podesáté pan František, jak líčil na kuny. „... oni jsou hrozně chytrý, ale sklopec, ten na ně platí.“ Zdvihnul prst a já se ponořila do svých vzpomínek a poslouchala ho jen na půl ucha. „Musíš tam dát řádnou návnadu, jinak ty bestie nikdy nechytíš!“ Další významný kukuč, následovaný podmračeným obličejem.

Zpozorněla jsem.

„Návnada musí vonět, aby si jí všimly. Nesmí z ní ale páchnout člověk, to by ti tam nikdy nevezly!“ Už ani nevím, komu to pan František vyprávěl, ale dotyčného jsem litovala. Historiku s kunami znal každý nazpaměť.

„Říkals, že návnada musí vonět?!“ Vyhrkla jsem. František, zaražený, že má o jeho vyprávění někdo zájem, vykulil oči. Myslel si zřejmě, že si z něj dělám srandu. Pavla ležela na Ivanově ruce a měla zasněné oči. Dva mí poslední Ghurkové kouřili vycpávky ze sedaček a Sergej nakrčil zvědavě obočí. Já však bedlivě sledovala Františka.

„Jo.“ Zněla jeho lakonická odpověď.

„Počkej!“ Protestovala jsem. „Poslouchejte mě všichni!“ Musela jsem zvýšit hlas, aby mě vnímali. „Jak to děláš, aby z toho necítily člověka?“

„No...“ František se podrblal ve vlasech a něco si pro sebe zamumlal.

„Nahlas!“ Nerozuměla jsem mu ani slovo.

„Pomažeš to slepičím hovnem!“

„A co když ho nemám...“ Slepice jsme totiž na lodi opravdu neměli, otec Pavly zřejmě netušil kam mířím, proto odseknul:

„Slepičí hovno má na vesnici každé!“

„Františku...“ Rozhodla jsem se mu tykat, protože už mě nebavilo hrát si s ním na nějaký „pane“ a „slečno“. „... já, jak dobře víš, tu slepičí hovno nemám. Mám návnadu, mám sklopec, potřebuju tam dostat dvě kuny a nemám, čím bych zakryla stopy. Co bys navrhnul a nechci slyšet ať tam dám kachní hovno nebo prasečí, protože já, Františku, žádnou drůbež nepěstuju a ani nevozím s sebou prasata.

František se zaklonil, chvíli po mně zaraženě koukal a pak prohlásil:

„V jednom časopisu jsem četl, že Japonci na to využívají robota, ale mě se to zdá jako hovadina!“

Tahle jeho věta mě nakopla k činnosti. Vyhlásila jsem bojovou pohotovost a hnala každého svinským krokem na své stanoviště. Bylo jim třeba protáhnout perka...

XXXXX

František mi svým vyprávěním nasadil brouka do hlavy. Divila jsem se, že mě to nenapadlo dřív. Sklopec byl totiž náš motor, návnada ty dvě energetické koule z antihmoty, co jsem objevila ve výzkumáku a zbývalo jen je tam na ně nalákat, aby to u nich nevzbudilo podezření.

S Borisem a Lukaseem jsme přišli na způsob, jak dostat ty dvě supertěžké věci do motorového prostoru. Pro tento účel bylo na palubě mnoho antigravitačních manipulátorů a jeřábů. Na poslední usazení jsme využili létající koberec, jak tuto antigravitační podlažku nazval Lukas. Byla to vlastně větší Europaleta, ale stačilo na boku otočit kolečkem a paleta se vznesla. Byla řízena pomocí gyroskopů a stačilo se jen naklonit dopředu nebo dozadu a mohli jste s ní manipulovat jak jste chtěli. Unesla dvacet tun nákladu. Koule vážila padesát, ale Europalety se mohly dát pod sebe třeba tři a pak nebyl problém unést tuto kouli.

Po dvoudenním cestování, kdy z nás lily jen poty, se nám koule podařilo dovalit do motorového prostoru. Zbývalo jen čekat, až se přízraky zase objeví. Lukas byl instruovaný, že jakmile jeden z nich vlezde do motorového prostoru musí za ním zavřít dveře a spustit termojadernou reakci. Nebyla to žádná sranda, situaci jsme modelově nacvičovali na počítači asi stokrát. Ne vždy se to ale povedlo...

XXXXX

Jednoho krásného rána hlásil spektrální analyzátor další průnik do naší lodi. Jednalo se o šest přízraků. To bylo zatím nejvíc za celou dobu našeho ročního pobytu.

Všichni začali panikařit, hrubě jsem je okřikla a vydala se do hangáru, protože tam vždy začala uvítací ceremonie. Dostavila jsem se právě v okamžiku, kdy poslední z tvorů skládal „křídla“. Přede mnou už tam stáli dva Ghurkové a civěli s otevřenou pusou na ten div. Mínila jsem jim udělat prohlídku lodi a přitom je nenápadně zavést k zadní části, kde byla otevřená motorová sekce. Nebylo to ani daleko. Oni mi však udělali čáru přes rozpočet. Usadili se do tureckého sedu na podlahu a začali s našimi domorodci meditovali. Byla jsem značně nervózní a nevěděla co si počít. Chtěla jsem tomu blbnutí udělat ráznou přítrž, ale nebylo rozumné přízraky urazit.

Po hodině „meditování“ se rozezvučely sirény. Hned jsem byla na nohou. Displej v hangáru ukazoval požár v motorovém prostoru.

„Koule!“ Vyhrkla jsem a rázně probudila naše dva domorodce a Františka, který se také poddal rozjímání.

Utíkali jsme k místu neštěstí. Ghurkové táhli za sebou obrovský kontejner na hašení a já přemýšlela o tom, co se mohlo stát. Lukas, který seděl za řízením lodi, se vůbec neozýval. Měl už dávno podat hlášení o rozsahu ohně a jeho příčině. Byla jsem pevně rozhodnuta, že si to s ním vyřídím. Zatím jsem necítila žádný kouř a po ohni ani stopa. Přízraky nás se zájmem pozorovaly, po chvíli nás jeden z nich předlétl, následovaný v těsném závěsu dalšími. Zrovna teď jsem je tu ale nepotřebovala, nevěděla jsem, jak budou reagovat na vysoce toxickou látku v hasícím kontejneru.

Doběhli jsme do motorového prostoru. Ze spalovací turbíny vycházel namodralý kouř a podivné mlaskání.

„Co to k sakru je?!“ Už jsem chtěla vlézt dovnitř, když tu z otvoru vykukla hlava přízraku a z vysmátého obličejce mu cosi kapalo. To cosi se propalovalo do podlahy a za chvíli tu začalo hořet opravdu. Zatáhla jsem za páku uzavírající poklop a přízrak se zasunul zpátky. V tom se ozvala příšerná rána a celý prostor se zachvěl. Vibrace byly natolik silné, že to znemožňovalo normální chůzi. Nějak jsem se odtamtud dostala a teprve když jsem zase stála na pevné zemi, došlo mi, že celý požár byl fingovaný!

„Lukas!“ Vykřikla jsem. To on to celé vymyslel! Běžela jsem za ním a nechala své přátele v nechápavém úžasu.

Vřítla jsem se do řídicí místnosti a polilo mě horko.

Vedle Lukase stál další přízrak a nebyl na něho hezký pohled. Byl celý fialový a držel Lukase pod krkem. Když jsem tam vběhla, oba se na mne otočili.

Tvor na mě pohlédl a v jeho očích jsem četla nenávisť, po těle začala jezdit černá písmena. Stálo tam, ať okamžitě otevřu motorový prostor. Lukas mi ale naznačil, abych to nedělala. Ukazoval rukou neustále pět prstů a já netušila, co tím myslí. Pak k nám dorazil zbytek lidí. Přítomnost šestého přízraku vyděsila i ostatní. Lukas se mi pokoušel neustále něco sdělit, ale já nechápala, co myslí těmi pěti prsty. Pak tvorovi došla trpělivost a Lukase zdvihnul, zmáčknul ho, až se z něho stala krvavá kaše. Pavla vykřikla a zhroutila se Ivanovi do náruče. Než jsem stačila něco udělat, tak se proti přízraku vyřítit Honzík, ale ten ho jen gestem nechal stát na místě. Vypadalo to, jako by na místě zkameněl. Zachvátila mě panika, co mám dělat? Vždycky se mi něco podařilo vymyslet, i v té nejzoufalejší situaci, ale tohle bylo něco zcela mimořádného. Přízrak tvaroval Lukasovy ostatky do nevzhledného rance. Rozhlížela jsem se zoufale kolem a pak spatřila mapu sluneční soustavy.

Pět, pět, co to může být? Honilo se mi hlavou.

„Jaká je pátá planeta sluneční soustavy?“ Zvolala jsem. František na mě nechápavě vyvalil oči a Kereček odpověděl:

„Jupiter.“

„Hovoří plukovník, změna kursu! Směr Jupiter! Maximální rychlost!“ Vykřikla jsem a doufala, že hlasové ovládání bude fungovat.

Fungovalo.

Lod' sebou trhla a ve vteřině jsme všichni byli na zemi. Koráb začal zprudka akcelarovat. Jakmile však dosáhl světelné rychlosti, už začal zase brzdit. Sledovala jsem po očku přístroje a nechápala, jak jsme takovou vzdálenost mohli překonat během pěti minut.

Jupiter na všech obrazovkách rostl, až jsme se ocitli na jeho oběžné dráze. Než se mohl přelud vzpamatovat, vydala jsem další rozkaz:

„Hovoří plukovník, udělat pomalý průlet atmosférou!“

Vnořili jsme se do husté oranžové oblačnosti největší planety ve Sluneční soustavě. Lod' se lehce chvěla, ale připadalo mi to, že to jde spíš od motorů. Asi se jednalo o to naše „vysokooktanové palivo“...

Přízrak zdvihnul ze země to, co zbylo po Lukasovi a hodil to na řídicí panely. Nenávisťně na mě pohlédl a vydal se ke mně. Nandala jsem si kapucu a rozběhla se proti němu. Bylo to však zbytečné, on si mě přitáhl k sobě a uchopil do rukou. Začal mě drtit a mačkat. Kombinéza jen tak tak odolávala jeho síle a já cítila, že to dlouho nevydržím.

Lod' se však znovu zachvěla a jako v rybníčku Brčálníčku se v ní začaly dít podivuhodné věci... On totiž Jupiter byl obydlený stejnými potvorami jako Saturn. A ty dva druhy se očividně neměly v lásce...

Ocitla jsem se na podlaze a odkutálela se pryč. Měla jsem pohmožděné ruce a žebra, tak jsem toho moc nevnímala, ale na přízrak ze Saturnu se vrhlo asi dvacet načervenalých medúz a rvaly z něj cáry. Vše se samozřejmě neobešlo bez hrůzostrašných zvuků a scén. Světla v řídicím centru potemněla a noví návštěvníci tu začali úřadovat.

Pokynula jsem Ivanovi, aby šel ke mně, když tak učinil, špitla jsem mu do ouška:

„Vystřel vodsad'. Musíme se dostat do Kuiperova pásu, tam budem v pohodě.“

Kuiperův pás je místo jako stvořené na schovávačku. Nachází se za Neptunem a je to rodiště komet a asteroidů

Ivan se odplazil k pultu, odbrzdil koráb a pak dal plný plyn. Akcelerace byla brutální, připadalo mi, že jsem zaslechla nějaké reptání ze spalovacího prostoru, ale možná, že se mi to jen zdálo.

Odstředivá síla mě odmrštila na pana Františka (naštěstí pro mě to byl dopad do měkkého). naše nové i staré návštěvníky to odválo bůhví kam a my se během patnácti minut dostali tam, kam jsme potřebovali. Ivan zjistil, že tak významný pohyb sluneční soustavou nezůstal utajen a pustilo se za námi asi deset lodí brouků. Kerečkovi se ale podařilo skrýt za hustou clonou asteroidů, které tu do sebe nekontrolovatelně vrážely. Kuiperův pás bylo vynikající místo, tvořily ho miliardy komet a balvanů, není možné v něm někoho najít a to ani v případě, když měříte přes dvě stě kilometrů. Radar totiž ukazoval, že je tu více jak sedmdesát tisíc objektů větších než sto kilometrů. Součástí Kuiperova pásu je pochopitelně také Pluto a jeho měsíc Charon.

XXXXX

Vyhlásila jsem veliké pátrání po přízracích, ale žádný se nám během týdne nepodařilo objevit. Prohlásila jsem tedy loď za bezpečnou. Připadali jsme si tady jako ztracení, velikánské prostory lodi burcovaly naši fantazii a představitivost. Byly zde kilometry chodeb, do kterých jsme nikdy nevkročili, i když jsem celý koráb měla zmapovaný pomocí kamer a dálkově ovládaných robotů, stejně byly některé oblasti pro nás zcela neznámé. Největší ráj tu byl pro Honzíka, rád se všude toulal a nejraději sám. Bála jsem se, aby něco nezmáčknuł nebo se nezranil. Spousta ovladačů, pomocných stanovišť a spojovacích chodeb lákala k bedlivé prohlídce, zvláště pro kluka, který byl zvědavý jako náš Honzík. Naštěstí se ho ujala Pavla s Ivanem a pokud se Ivan nevěnoval řízení lodi, tak výpravy pořádali společně. Častokrát se ale stalo, že se Honza pustil do „pátrání“ sám a z toho mi šel pořád mráz po zádech.

Lukase, nebo lépe řečeno, to co z něj zbylo jsem nametla do pytle. Doufala jsem, že se ho na planetě mloků podaří dát dohromady. V mrazáku už bylo uskladněno deset Ghurků a Peter Gabriel.

Zůstalo nás celkem devět. Pan František, Pavla, Ivan, Honzík, Boris Komarov, Sergej Kazbin, já a dva Ghurkové. Tedy nic moc. Poslala jsem na Zemi sondu, aby zjistila, jak čas pokročil. Nevěděla jsem totiž přesně, jaké je datum a nechtěla zmeškat čas Šárčiny „smrti“... Ty časové posuny, (dvakrát jsme cestovali nadsvětelnou rychlostí) a podobná alotria způsobily to, že jsem prostě nevěděla kolikátého je.

Byla jsem docela překvapena...

„Sonda hlásí, že je sedmého září.“ Řekl mi s kamenným obličejem Kereček. Pokud se nepletu, tak Šárka zemřela (zmizela) třetího října, byl tedy nejvyšší čas vyrazit. Borise a Sergeje jsem zaúkolovala v řízení lodi, oba ještě rychle zaučovali Pavlu a Honzíka (pro Františka bylo vrcholné umění zvládnout „nesnadnou“ mechanizaci svého starého John Deera), protože už nebyl nikdo, kdo by uměl řídit tento dvě stě kilometrový kolos. Honzík to bral jako vyznamenání a neustále se na něco vyptával. Boris mu dával dlouhé hodiny astronomie, protože Honzík v tomhle dost kulhal... Já s Ivanem jsem se mezitím vydala zpátky na Zemi. Vybrala jsem si pro tento účel zbrusu nový bojový koráb a ne tu starou popelnici, ve které jsme letěli posledně. Stíhačka se vyznačovala údajně nezjistitelností a mimořádnou bojovou silou. Tu jsem raději nechtěla prověřovat, protože bylo jasné, že proti spojeným silám celé flotily brouků nebo ještěřů bych neměla žádnou šanci.

XXXXX

Zpátky na naši rodnou planetu jsme se dostali třicátého září. Tedy s dostatečným předstihem. Na oběžné dráze trůnilo několik plavidel brouků, které skenovaly povrch. Na povrchu planety

bujela velmi rozsáhlá stavební činnost, pochopitelně v oblasti tropů, kde se vetřelci mínili usadit. Sondy hlásily, že brouci vypustili první exit'áky, kteří s velikým úspěchem zničili posledních pár center odporu. Padly poslední bašty, které bránili lidé. Nemohla jsem pro ně nic udělat, potřebovala jsem zachránit Šárku a ostatní a tímto činem bych se akorát prozradila. Byla jsem sice vzteky bez sebe, ale nešlo to jinak.

Očekávaný den se pomalu blížil a já si to nejdříve chtěla vyzkoušet nanečisto. Zaletěla jsem proto nejprve do Afghánistánu, kde byla asi největší koncentrace obrněných transportérů, stejných, jako naše Buffalo. Nadlétli jsme na jeden a já zkusmo propálila strop. V tom problém nebyl, laser se bez problémů dostal skrz, ale vše živé uvnitř by zemřelo... Vyzkoušeli jsme s Kerečkem mnoho variant, ale žádnou s uspokojujícím výsledkem. Musela jsem zvolit jiné řešení, Šárku jsem odtamtud musela dostat jinak... Vrátili jsme se tedy nenápadně na odvrácenou stranu Měsíce, kde jsme byli původně schovaní, protože energetické výboje laseru přilákaly pozornost brouků.

Třetí den jsme se vrátili zase zpátky a zamířili si to rovnou do Rakouska, asi dvacet kilometrů od lágru.

Vše co se dělo venku jsem sledovala pomocí mikrosondy, která přenášela obraz v reálném čase. Dostala jsem se tam právě v okamžiku, kdy jsme s Adamem a Milanem vcházeli do nemocnice... Viděla jsem rovněž přistání vesmírné lodi brouků a vysazení exit'áků. Šárka nejprve začala pálit po exit'ácích a pak i po vesmírném korábu, ten ale palbu neopětoval a zůstal viset asi kilometr nad zemí. Šárka měla co dělat, aby pokryla palbou útočníky a na brouky by stejně nedostřelila. Řádila mezi nimi slušně, fandila jsem jí, i když jsem věděla, že nemá žádnou šanci. Pomalu jí totiž začaly docházet náboje. Okénkem po nich začala házet granáty a to docela s úspěchem... Rovněž si vzala příklad ze svého otce (pro kterého jsem to celé natáčela na video) a jezdila mezi útočníky a drtila je svými šesti koly. Brouci museli udělat druhý výsadek, protože Šárka postřílela nebo rozjezdila ten první. O tom jsem vůbec neměla ponětí, netušila jsem, co se tu vlastně odehrávalo. Ona ale provedla husarský kousek, protože se jí podařilo přebít a půlku zásobníku nasypala do vzletávajícího korábu. Ten se očividně nasral a zaútočil na Šárku.

Tomu jsem nemohla jen tak přihlížet. Přišel můj čas. Už delší dobu ho Kereček zaměřoval a chystal si na něho svá děla. Dala jsem povel k útoku.

Vyhoupili jsme se ze skrytu jednoho kopce a s plnou silou zaútočili na mimozemšťany. Ivan rozstřelil koráb na dvě půlky, které dopadly asi pět kilometrů od tábora. Mě hodil teleportem k Šárce. Ocitla jsem od ní asi dvacet metrů, neviděla mě. Ale všimlo si mě pár exit'áků a okamžitě se na mě vrhli.

„Kam pak na nás...“ Pomyslela jsem si, namířila na ně svoji elektromagnetickou pušku a vydeletovala je z prostoru a času. Bylo jich tisíce, puška je smažila a oni doslova mizeli před očima. Koutkem oka jsem si všimla rozjetého Buffala a jen tak tak uskočila stranou. V duchu jsem proklela Šárku, která mě zřejmě pokládala za mimozemšťana (přesvědčila ji o tom moje lesklá kombinéza). Znova se na mě pokoušela najet, i když jsem se snažila gestikulovat. Asi si myslela, že jsem nepřátelský pilot, který se katapultoval...

Když mě nemohla přejet, namířila na mě svůj dvacetimilimetrový kanón... Dostala jsem krátkou dávku do hrudníku a to mě odhodilo asi deset metrů pryč. Málem jsem padla do bezvědomí. Kdybych na sobě neměla ten obleček z výzkumáku, byla bych na kaši...

Šárka usoudila, že už je po mně a dál řádila mezi exit'áky, kteří i mě nechali být. Po chvíli jsem se zotavila a rozběhla se za Šárkou. Naskočila jsem na ohnutý blatník a zaťukala na silné sklo. Stáhla jsem si kapucu a zašklebila se na Šárku. Ta mě samozřejmě ihned poznala a vytréštila oči. Skopla jsem pár dotěrných exit'áků a vyzvala ji, aby otevřela. Neslyšela mě sice, ale asi poznala o co mi jde. Zakývala hlavou, ale pak se zarazila. Strhla jsem tedy pušku ze zad a smažila několik stovek útočníků. To ji teprve přesvědčilo a ona otevřela poklop.

„Šárko!“ Zakřičela jsem a stiskla ji ruku (až na lodi jsem se dozvěděla, že ve druhé ruce měla odjištěný granát, kdyby se jednalo o léčku...).

Pomohla jsem ji z výlezu a Kereček nás zaměřil teleportem. Ve vteřině jsme byly u něho. Šárka se ani nestačila vzpamatovat a já se na ní vrhla a pořádně ji objala. Obě jsme plakaly, pak se ale Šárka vzpamatovala a vykřikla:

„Ty vole, rychle musíš za Milanem a...“ Zarazila se a bedlivě se na mě podívala.

„Neboj, jsem to já, ale jen o pár roků starší... událo se toho strašně moc. Neboj, Milana i Adama dostaneme, ale ne teď, teď musíme vypadnout!“ Ivanovi jsem nemusela nic říkat, byli jsme domluveni na dalším postupu. Než se Šárka vzpamatovala, rozstřelili jsme Buffalo a po chvíli se vznášeli na odvrácené straně Měsíce.

„Kde to jsme a jak to, že seš tak velká?“

Usmála jsem se na ni a řekla:

„Je toho tolik, co ti musím říct...“

XXXXX

Ano, vyprávěla jsem jí dlouho do noci svůj příběh. Šárka seděla s otevřenou pusou a vůbec nechápala.

„Tys nás teda nakonec pomstila?“ Kroutila hlavou.

„Ano, ale to se stalo jen za pomoci námořníků z té ruské ponorky, bez nich bych nic nedokázala. Jsou super, uvidíš!“

„Říkalas brouci? A kolik jich nakonec zařvalo?“ Chtěla vědět počet zabitých brouků po tom raketovém útoku.

„Vlastně všichni, prý několik miliónů.“ Odpověděla jsem hrdě.

„To je dobře.“ Přikývla Šárka. Pořád jsem se na ni culila, protože jsem jí neřekla tu nejlepší novinu, že její táta a sestra žijí...

„Co je, co se na mne tak směješ?“ Chtěla vědět.

Neudržela jsem se a zase se rozbřečela, padla jsem jí do náruče a řekla:

„Tvůj táta a Pavla žijí!“

Omdlévání v rodině Pavly je asi dědičné... Už jsem se o ni bála, bylo toho pro ni za ten den příliš a tohle s ní seklo. Když se konečně probrala, řekla:

„Kde jsou?“

„Jsou na mé lodi. Uvidíš je brzy, teď musíme bejt chvíli potichu, protože brouci vyhlásili pátrání po tom, kdo jim sestřelil to výsadkové plavidlo... Ivan zapnul maskovací štít, nenajdou nás, ale musíme bejt potichu a ani nehlesnout. Počkáme tak týden a pak se vydáme za Milanem a Adamem. Neboj, brzo je uvidíš oba!“ Zase jsme se objaly.

XXXXX

Během těch asi deseti dnů jsem jí dopodrobna vylíčila mé putování. Šárka se pořád na něco vyptávala a skákala mi do řeči. Byla zvědavá a ptala se na každou podrobnost. Nejvíce ji zajímalo odpálení raket. To jsem převyprávěla snad desetkrát. Myslím, že mě za to hrozně obdivovala a nesmírně jsem v jejich očích stoupla. Debatily jsme o tom, co by dělala ona, kdyby zůstala sama. Šárka říkala, že by za žádnou cenu nešla do Finska, ale do Anglie a odpálila by tunel, aby se za ní nedostal žádný exit'ák. To bylo celkem rozumné řešení, které mě vůbec nenapadlo.

„V Anglii bych zlikvidovala všechny slíd'áky a exit'áky, anebo bych odplula na nějaký vzdálený ostrov. Rozhodně bych nezůstávala na pevnině. Myslím, že na nějakých pustých ostrovech musel i někdo přežít. To jsem jí dala za pravdu, protože dva lidi, které jsem přivezla do Vídně, pocházeli z Faerských ostrovů.“

XXXXX

Nadešel čas na další záchranou akci. Kolem mě, Milana a Adama se stahovaly mraky... Všichni tři jsme se stali terčem pozornosti, brouci kolem nás kroužili ve velikém kruhu. Nešlo jim asi do hlavy, jak se nám podařilo sestřelit jejich výsadkové plavidlo a zabít několik tisíc exit'áků... Dávali si veliký pozor, abychom je nespátřili. Měli z nás respekt. Odchytili jsme několik jejich depeší a vyrozuměla jsem z toho, že si na tyhle savce musí dát pozor a že když nezjistí jak je sestřelili, že to z nás dostanou násilím...

Tomu jsem musela zabránit a vzpomínala, jak vlastně došlo tenkrát k přepadení. Blbé bylo, že oblast plně kontrolovali brouci, denně nad námi vyselo minimálně deset lodí. To bylo na moji stíhačku moc. Útok musel tedy být překvapivý a rychlý. Dostala jsem nápad, jak celou věc provést. Požádala jsem o spolupráci naši mateřskou loď a dotázala se, jestli by nemohli ty lodě eliminovat svými dalekonosnými děly. Pak bychom na scénu přišli my a sbalili Milana s Adamem. Sergej můj nápad konzultoval s počítačem lodi a souhlasil.

Akce musela být co nejpřesněji spočítaná, věděla jsem kde k útoku dojde a pamatovala si i zhruba čas.

Unimog i s přivařenou boudou se pomalu blížil k Stüdlhütte...

Měli jsme jen jeden výstřel, kdybychom se významně zpozdili, tak by bylo pozdě, kdyby zase výstřel přišel příliš brzy, vše by se prozradilo. V hlavě se mi rodil hrubý časový rozvrh druhého útoku exit'áků. Vzpomněla jsem si, že po útoku Milan s Adamem padli vyčerpáním a teprve pak jsme se ve spánku vystřídali. Já se vzbudila po dvanácté hodině a šla se vyčůrat... útok jsem tedy naplánovala na půl jednou v noci.

Ve dvanáct hodin jsme se odpoutali od Měsíce a zamířili si to k Zemi. Stále nás chránilo elektromagnetické clonění. Ve čtvrt na jednu jsme už byli na oběžné dráze... Nervy jsem měla napjaté až k prasknutí. Šárka zatínala pěsti a civěla na monitory, teleport byl připravený a my dvě také. Viděli jsme formaci lodí, jak sledují Unimog a spáče v něm.

Poslední minuty byly nekonečné. Smršť urychlených fotonů už byla dávno na cestě a nezbývalo nic jiného než se modlit. Civěli jsme na obrazovky, když konečně ty strážní lodě zmizely. Na dalším monitoru jsem spatřila, jak se otevřely dveře buňky a někdo vylezl ven.

Ten někdo jsem byla já.

Časomíra ukazovala: 12:30:04. První se vzpamatoval Kereček, zapnul forsáž a odstředivá síla nás narvala do sedaček. Hned vzápětí Ivan soustředěným útokem převrátil Unimog, tak, aby se mně, ani nikomu uvnitř nic nestalo.

Teleport nás hodil do té plískanice. Byla zima a vítr byl nechutný. Šárka rozkopnula dveře buňky, narvala Milanovi roubík do úst a hodila mi ho do náruče. To samé provedla s Adamem, ten se ale ukázal být těžší oříšek a musela jsem na něho nastoupit já. Rval se jak vzteklej, nic nepomáhalo, že se ho Šárka pokoušela přesvědčit, že to je v pohodě. Až rána kolenem na solar plexus ho zklidnila. Stal se najednou vláčným... Oba jsem si přehodila přes záda a vynesla kousek od Unimogu. Podívala jsem se na tu hromadu trosek, pod kterou jsem tam někde ležela a potlačila slzu.

Teleport nás vykopnul zpátky nahoru právě v okamžiku, kdy na nás brouci zaútočili. Ivan mistrně uhnul vpravo a opětoval střelbu. Chvilí jsme se potáceli na místě, protože vypadlo pár systémů, ale náš bojový stroj byl poslední generace a nemohlo ho hned tak něco rozházet. Pomohlo nám taky to, že brouci neútočili plnou silou, nevěděli totiž, s kým mají tu čest. Alespoň zatím. Když Ivan opětoval naplno palbu a vypaprskoval jim z oblohy pár lodí, nastala mela. Pustilo se za námi všechno, co mělo křídla a raketový pohon. V mžiku jsme se ocitli na oběžné dráze a dali té malé holce tam dole šanci přežít.

Mazali jsme pryč, zpátky do Kuiperova pásu. Nechala jsem to na Ivanovi a šla se podívat na mé dva steré kamarády.

Přivítání bylo bouřlivé...

Padli jsme si kolem krku, Milan se dlouho objímal se Šárkou a já zase s Adamem... Najednou jsem zjistila, že ho líbám. Byli jsme do sebe zaklesnuti jazykem a bylo to fakt super! Situace kolem nás ale vyžadovala i moji pomoc. Musela jsem se chtě nechtě od Adama odtrhnout a pomoc Ivanovi. Ten byl chudák v koncích. Rezydentní štít byl na dvaceti procentech...

„Pokoušel ses spojit s lodí?“ Zeptala jsem se rychle a nečekala ani na odpověď a vyťukala spojení. Ivan něco rusky zamumlal a dál se věnoval úhybným manévřům.

„Borisi, je to v prdeli! Máme za zadkem celou flotilu brouků, nebude dlouho trvat a...“

„V pořádku, počítali jsme s tím, musíte chvílku vydržet, letí k vám na pomoc posila.“ Přerušil mě Boris. „Naveďte je na Phobos (jeden z Marsových měsíců) a schovejte se za ním!

„Rozumím, cíl Phobos!“ Zopakovala jsem a přemýšlela, co asi na ně Boris nachystal. Mrkla jsem dozadu a gestem je ujistila, že všechno je v pořádku.

„Tohle je tady pořád...“ Mávla jsem rukou, když jsem viděla, jak je Milan zelený a tiskne se k Šárce. Adam si prohlížel se zájmem zařízení lodi a pokyvoval hlavou. Typický voják. Usmála jsem se na něho a on vesele přikývl. Byla jsem ráda, že tu je.

XXXXX

Blížili jsme se k Marsu, naštěstí Phobos byl k nám natočen správnou stranou a nebyl proti nám v opozici. Kereček udělal prudký zvrát za měsíc, bohužel tento do jisté míry průhledný manévr brouci očekávali a štít klesnul na sedm procent.

„Do prdele!“ Zaklel jinak klidný Kereček a omluvně se na nás podíval. Vznášeli jsme se těsně nad povrchem měsíce a zírali do monitorů. Kolem nás se prohnyly tři identické bojové lodě jako jsme měli my a pustily se do brouků. Jejich značná technická převaha a moment překvapení způsobil, že z brouků byly za chvíli karbanátky a my se vydali poděkovat našemu tajemnému zachránci.

Jedna ze tří lodí se přiblížila na teleportační vzdálenost. Kereček zapojil autopilota a šel se podívat, kdo se objeví v modrém kruhu. Když se světla rozblíkala červeně (to se hlásil něčí příchod) zmáčknul klávesu povolující vstup na palubu. Ruka se mi mimovolně svezla k revolveru, ale zjistila jsem, že jsem ho musela vytrazit v té rvačce s Adamem...

Nebylo to ale potřeba, na modrém terči se objevila malá postavička. Byl to Honzík.

Milanovi podjely nohy, Honzík se k němu okamžitě rozběhl a ti dva si padli do náruče. Okamžik, na který se nezapomíná. Vděk v Milanových očích neznal mezí a já věděla, že díky tomuhle okamžiku stálo vydržet všechno to příkoří, které jsem prožila.

Zbývalo sice pár „maličkosť“, jako definitivně zničit brouky a jejich spojence, ale to všechno mohlo počkat. Věděla jsem, že s touto bandou „zabijáků“ to dokážu.

XXXXX

Milan se dlouho objímal s Honzíkem, až je Šárka musela diplomaticky odtrhnout.

„Že se mi tohle nezdá, že ne?“ Chtěl vědět Milan a já se jen uvolněně smála. Spadla ze mě ta nekonečná tíha povinnosti a stresu.

Honzík Milanovi všechno vypověděl, jak jsem ho zachránila před slíd'áky a všechny je přeprala. Musela jsem vše znovu vyprávět a líčit svá dobrodružství... Už jsem si připadala jak Čínské mlýnky, pořád jsem dokola opakovala to samé...

XXXXX

Po třech hodinách jsme se vrátili zpátky na naší mateřskou loď a tam nás přivítal František s Pavlou.

Veselí neznalo mezí. Opět si všichni objímali a nastalo hromadné brečení. Bylo toho na mě příliš. Musela jsem se odklidit stranou a najít svůj vnitřní klid a rovnováhu. Cítila jsem, že se zase předvádím a to nebylo dobré.

Šla jsem do své kajuty trochu se natáhnout. Ale klidu jsem se nedočkala, po sotva deseti minutách tam všichni vtrhli a udělali jsme hromadný mejdan.

Seděla jsem vedle Adama a držela ho za ruku, nikdo se tomu nepodivoval. Adam byl přesně takový, jakého jsem si představovala. Milý a upřímný. Úplný opak Volodi, nechápala jsem, jak jsem si ho mohla vzít...

„Co teď budeme dělat?“ Zeptal se Milan, když už se všichni vypovídali a uklidnili se. Otázka mířila na mě. Trochu jsem se jí bála a hodně o tom přemýšlela.

„Budeme se muset vrátit zpátky do naší doby. Co jsem se naposledy bavila s Lukášem...“ Vzpomněla jsem si na toho mládence a litovala, že tu není. „... tak povídal, že to v zásadě je možné. V souhvězdí Labutě prý brouci experimentovali s červí dírou fungující na opačném principu, než ta klasická. Pokud vím, tak to ale ještě nikdo nezkoušel... Uvidíme, jak to bude fungovat.“

„Ty tvoje experimenty...“ Zabuřel Sergej.

„Počkej, pokud vím...“ Ohradila jsem se. „... tak to vždycky fungovalo!“ On se jen ale lišácky usmíval pod fousy a pak se rozesmál. Hodila jsem po něm botu.

„A tohle mi dělá pořád!“ Žalovala jsem. „Nemá úctu ke svému veliteli! Asi pudeš k raportu!“ Hrozila jsem mu.

„Nejdřív se chci s vámi domluvit na dalším postupu proti broukům...“ Otočila jsem se na Adlera, především na něho byla určena tato poznámka. Adam pokýval hlavou a řekl:

„Ze všeho nejdřív musím znát všechna fakta. Jak brouci žijí. Jejich přednosti, slabosti, záliby, kulturu, zvyky... Prostě všechno, co by se proti nim mohlo použít. Jde mi o to, nahlédnout do jejich myšlení. Říkalas, že tu máte nějaký centrální počítač...“

„Jo, to máme.“ Souhlasila jsem. „Je ti plně k dispozici. Máme poměrně dost času.“ Kývla jsem.

„Stáhneme se do Oortova oblaku, dál od Země, tam bude na všechno klid a...“ Navrhl Boris.

„Co to je Oortuv oblak?“ Nechápala jsem.

„Ty nevíš co to je Oortuv oblak? No to si děláš srandu!“

„Nekecej a mluv! Co to je?“

Oortuv oblak je zbytek stavebních prvků naší soustavy. Hvězda totiž vzniká smrštěním horkých plynů a to provází ohromný výbuch. Vše co je příliš lehké letí pryč a z dalších zbytků postupně vznikají planety. Ten zbytek ale neletí pryč úplně, zůstává hodně daleko, ale pořád v dosahu působení přitažlivosti nově vzniklé hvězdy. My ten zbytek nazýváme Oortuv oblak, podle dánského astronoma, který s touto hypotézou přišel v polovině minulého století. Je to takové smetí, které ale pravidelně putuje do Sluneční soustavy a ohrožuje ji. Asteroidy totiž do sebe neustále vrážejí a mění své dráhy a často se stává, že některý z těchto balvanů dopadne až na některou z planet.

„Počkej, říkáš, že to je jenom nějaká hypotéza... Von ho nikdo ještě neviděl? Jak to?“

„Spousta věcí v astronomii je jenom hypotéza, třeba červí díry...“

„Počkej, ty mě nezajímají, mě zajímá ten oblak. Jak je daleko?“

„Asi padesát tisíc AU.“ Odpověděl Boris.

„A co to je AU?“

„Astronomická jednotka. Ty fakt nic nevíš...“

„Nekecej mi do toho pořád! Kolik má taková astronomická jednotka metrů?“

„Jedna AU je přibližně stopadesát milionů kilometrů.“

„Ty vole, tak to tam poletíme pěkně dlouho! Hele...“ Vyzvídala jsem dál, astronomie mě začala bavit. „... jak je daleko teda Pluto? A to je míněno jako vod Slunce nebo vod Země?“

„Tipni si.“ Vyzval mě.

„Od Slunce.“

„Správně.“ Přikývl.

„Nejsem přece blbá!“ Zatukala jsem si na čelo. „No dobře, vím, že Pluto je hrozně daleko, byla jsem tam. Kolik je teda pro srovnání s tím oblakem...“

„S Oortovým oblakem.“ Opravil mě Boris.

„No dobře, tak s tím Oortovým oblakem, jak je daleko?“

„Pluto je daleko padesát AU a Oortuv oblak padesát tisíc AU.“

„Ty vole, to je dálka...“ Ukončila jsem pro tuto chvíli lekce z astronomie. Vůbec jsem si to nedokázala představit. Padesát tisíc AU...

Pak jsem se obrátila zpátky na Adlera...

„Můžeš tu studovat jak dlouho budeš chtít. Na cokoliv se budeš chtít zeptat, to ti mile ráda řeknu. Když se budeš chtít zeptat na něco z astronomie, tak ti to řekne Boris.“ Usmála jsem se na Adama, když Boris odešel za Kerečkem bonzovat, že neznám základní fakta o vesmíru. Přikývnul a něžně mě obejmul. Schoulila jsem se do jeho náručí a připadala si jako křepelka v hnízdě. Tohle mi chybělo.

XXXXX

Adam studoval zvyky a historii brouků a pořád se na něco vyptával. Především ho zajímala ta technologie cestování pomocí hologramů. Fascinovalo ho to, pro mne to nebyly nijak zvlášť dobré vzpomínky, ale co jsem mohla, to jsem mu řekla.

Utvořili jsme takovou malou studijní skupinu ve složení Adam, Milan a Šárka. Tedy naše původní sestava. Častým hostem v ní byl Boris a Kereček. Ostatní se věnovali provozním záležitostem lodi, kterých bylo taky dost. František si vzal na starost úklid a údržbu, Pavla s Honzíkem se věnovali létání na simulátoru a Sergej se staral o motory. Mimochodem zjistil, že jsme s tímto novým „palivem“ mimořádně rychlí a zároveň ekonomičtí. „Palivo“ nám mělo vystačit na několik let cestování šedesátinásobnou rychlostí světla...

Vyslali jsme na výzvědy jednu dálkově řízenou sondu, která měla za úkol doletět až do souhvězdí Labutě a posbírat všechna možná data o červí díře. Měla monitorovat vysílání brouků a ty nám šifrovaně posílat. Hodně jsme si od toho slibovali. Brouci zatím neměli tušení o tom, že je špiclujem, nebo kdo se skrývá v Oortově oblaku. Byli jsme zde jako myšky, rezidentní štít jel jen na pět procent pouze proto, aby nás nepoškodilo kosmické smetí. Půl roku jsme se takhle plácali na místě, než jsme se rozhodli, že toho známe a víme tolik, abychom se odhodlali k nějaké akci. Sonda nám poslala nepřeborné množství dat, ze kterých vyplývalo, že cesta do budoucnosti je v zásadě možná a že už brouci pár sond vyslali. Jednalo se ale o malé satelity, které měly nastavenou dobu pro samodestrukci.

Borisovi se podařilo stáhnout vstupní data pro vstup do systému červí díry a počínal si tam jak ryba ve vodě. Lukasovi by to šlo všechno asi lépe, ale já byla ráda za Borise, který se spolu s Kerečkem stal pro úspěch naší věci téměř nenahraditelný. Bez jejich zkušeností, co se týká astronomie, řízení lodi a obecných znalostí a souvislostí bychom byli nahraní. Do jisté míry by je sice mohl zastoupit Adam, ale ten stále neznal všechny skutečnosti potřebné k následujícímu boji. Kde se Ivan s Borisem řídili instinkty a zkušeností, tam Adam potřeboval dlouhý čas na přemýšlení. Nebyl si zkrátka s tolika věcmi jistý, jako ti první dva.

XXXXX

Dny ubíhaly jako voda. Měli jsme zhruba vymyšlenou strategii, jak zlikvidovat brouky (Adam vyhotovil vždy tři možné náhradní řešení od každého bodu, který se mohl podělat), ale ze zkušenosti jsem věděla, že jakýkoliv plán vždy selže a že výsledek závisí vždy na dobré

improvizaci a náhodě. O Adama jsem se nebála, věděla jsem, že vybere vždy to nejlepší řešení.

Vymínil si, že se musíme podívat do závodu 143. Když jsem mu totiž vyprávěla, že vedle Lenina byly i další prázdné podstavce, zpozorněl a navrhl výpravu na Zem. Nechtěla jsem se tam vracet, ale nakonec mě přemluvil, protože to považoval za jednu z nejdůležitějších věcí. Nechápala jsem proč.

Kromě Borise (který byl pro tuto akci vlastně nejdůležitější člen) jsem s sebou vzala ještě Milana a Šárku, i když její sestra rázně protestovala. Pavlu zase nechtěl pustit její otec (neměla totiž tolik bojových zkušeností) a ta s ním dlouho nemluvila. Nakonec se ale přišla rozloučit. Bylo to dojemné, trochu se mi klepala kolena, ale nakonec jsem do té lodi musela vlézt. Naše mateřská loď nás dovezla do Kuiperova pásu, protože cesta by pro naši malou stíhačku trvala hrozně dlouho. Ivan a Sergej dostali příslušné rozkazy ať jsou na příjmu. Byla to naše poslední naděje, kdyby došlo k nějakému průseru.

Letěli jsme vstříc Zemi a za řízením seděl Honzík, byla to jeho druhá bojová mise. Tvářil se hrozně vážně a stále visel očima na „budících“ kosmoplánu. Původně měl sice zůstat na naší mateřské lodi, ale Milan si ho vzal s sebou, protože, jak říkal, už o něho nikdy nechtěl přijít. Opatrně jsme se přibližovali k naší planetě a když jsme se ocitli na orbitě, zjistila jsem, že jsem v Bělorusku a můj Sedánek potřebuje nutně opravu... Neměla jsem ale čas zabývat se minulostí. Nabrali jsme kurz na Kartali.

Honzík zůstal viset těsně nad střechou toho plechového baráku a čekal. My ostatní se vydali dolů. První překvapení bylo, že RT patnáctka byla ve velmi špatném stavu, rozhodně v horším, než jsme sem přišli prvně. Došlo mi tak, že vedle Lenina budou další bomby. Vše do sebe zapadalo. Když Kolja objevil tuto archaickou raketu, byla vyleštěná a motor šel nahodit.

„Milane, ty zůstaneš tady a uveď tohle monstrum do pojízdného stavu!“ Řekla jsem ke svému parťákovi. Chvilí na mě koukal a pak řekl:

„Myslel jsem, že jedem pro bombu, proč bych měl opravovat tuhle... rachotinu?!“ Adam se ho zastal s tím, že budem potřebovat každou ruku. Bylo na čase, aby poznali, kdo tady tomu vlastně velí.

„Uděláš co jsem ti řekla a nebudeš se pořád vyptávat! Když ti řeknu, abys skočil z okna, tak skočíš! Je ti to jasný?!“

Milan něco pro sebe zamumlal a znechuceně pohlédl na raketu.

„Kde to má motor?“ Zavrčel.

„Polib si!“ Odbyla jsem ho, chytla Adlera za rameno a táhla ho ke dveřím do podzemí. Šárka se neodvažovala ani pípnout. Jen Boris pokýval hlavou, protože on jediný tu byl se mnou, když jsme sem přišli poprvé. Věděl tedy, že raketa už byla nachystaná na jízdu.

Běžela jsem po schodech dolů a věděla kam mám jít. Adam za mnou něco křičel, že mám zpomalit, že tu můžou být slídáci, ale já věděla, že vzduch je čistý.

Šla jsem na jistotu, dokonce jsem přesně věděla, kde je vypínač, kterým se rozsvěcel sál s Leninem.

Skutečně, vedle našeho Lenina tu byli další průkopníci socialismu... Sovětské velení muselo být maximálně paranoidní, protože vedle Lenina tu leželi i Karel Marx a Bedřich Engels, ale rovněž soudruh Kirov a hlavně F. E. Dzeržinskij. Posledně jmenovaný se soudruhům povedl, byl dvakrát větší, než jeho kolega Lenin.

„Dzeržinskij, neboli „železný Felix“ byl zakladatel Čeky.“ Vysvětlil mi Adam, když jsem se ptala po totožnosti toho pro mne zcela neznámého muže. Byl to Leninův miláček, Stalin ho ale nechal zabít.“

„No, vidíš to, já pořád, kdo mi to tu chybí...“ Stalin totiž mezi těmi bombami nebyl.

„Nediv se, všechny ty jaderné pumy byly zhotoveny v době, kdy už Stalin nebyl v módě.“ Komentoval moji poznámku Boris.

„Hmm, tak to jo. Naložíme je všechny, kromě Lenina.“

„Proč tu chceš nechávat Lenina, je druhý nejsilnější.“ Protestoval opět Adam a Šárka ke mně bojovně nakročila.

Zastal se mě ale Boris...

„Vy to pořád nechápete! My už tady jednou byli. V minulosti nebo vlastně v budoucnosti. Teď to nemá cenu vysvětlovat, ale jedno je jisté, Lenin tu zůstane!“

Ti dva se na sebe podívali, ale já už dala signál Ghurkům, aby Felixe a ostatní jeho kamarády naložili na antigravitační plošiny a připravili na cestu.

„Opatrně, aby to nebouchlo!“ Strachovala jsem se a Adam zvrátil oči v sloup. Vyplázla jsem na něho jazyk a slíbila si, že dneska pusu nedostane.

xxxxx

Milanovi spolu s Adlerem se po pěti hodinách podařilo dát dohromady notně ztuhlý motor toho předpotopního monstra a naše mise tak byla úspěšně završena. Pumy jsme už měli naložené a stejnou cestou, jakou jsme přiletěli, jsme zase zmizeli.

Byl čas se vrátit na naši mateřskou loď.

Čeho jsem se bála nejvíc, bylo to, že se zase ocitneme ve špatné době. Původně jsem se chtěla dostat do doby, kdy tu ještě nebyli a zamezila bych tak genocidě. Bohužel, špatné výpočty a havárie motorů způsobily, že jsem přišla pozdě. Toho jsem se chtěla za každou cenu vyvarovat. Šlapala jsem po těch třech námořnících a neustále se ujišťovala, že neskončíme někde jinde, než bychom chtěli. Chvilí krize a strachování střídaly nádherné večírky s Milanem, Šárkou, Pavlou a Adamem. Honzík se držel Milana jako klíště a pro Šárku bylo hrozně těžké si Milana na chvíli urvat. Milan mi neustále děkoval za záchranu brášky. Jednou, asi po dvou měsících pobytu, jsem se ho zeptala, proč tenkrát opustil svého bratra. Milan sklonil hlavu a vypověděl, že když se To stalo, tak musel utéct před otcem, kterého náhodou potkal na ulici. Když se dostal do nemocnice, kde Honzík ležel s akutní leukémií, zjistil, že jeho bráška žije a nepodlehla nákaze. Od doktorů ale věděli, že mu zbývá sotva týden života. Honza na tom nebyl vůbec dobře a bylo otázkou dnů nebo hodin, kdy bez odborné péče zemře (neustále mu vyměňovali krev). Moc jsem to nechápala. Milan se mi nakonec svěřil, že se už chtěl pro brášku vrátit, protože si uvědomil, co vlastně udělal, ale když uslyšel střelbu ze samopalů, zatnul zuby a běžel pryč. Po dvou dnech bloudění dorazil ke statku, který byl obklíčen slídáky. Vrhнул se na ně a postřílel asi patnáct dotěrů, trochu si tak zchladil žáhu a zvednul sebevědomí. Pan František ho přijal za svého a další dva dny se tam bránili, než jsem se dostavila já. Pavla chtěla utéci už dříve, ale většina si tenkrát myslela, že to bude zase dobré. Nechtěli ztratit statek, který František dostal v restituci a opravil ho. Bylo to jediné co měli, ale po „smrti“ pana Františka už nešlo otálet. Bylo jasné, že nejde o dočasný stav, protože se neblížila žádná pomoc.

To byla tedy poslední místa příběhu, která jsem neznala. Dokonale to do sebe zapadalo. Došlo mi také, proč Milan nazval ten optický lokátor po svém bráškovi. Chtěl, aby Honzík byl s ním alespoň symbolicky. Dlouho jsme si spolu vyprávěli. Řekla jsem mu, že po tom, co odešli, jsem si chtěla vzít život, ale že jsem na to byla moc veliký srab. Vážně jsem o sebevraždě tenkrát uvažovala i potom, co jsem sešla do údolí. Sama bloumat v závějích sněhu, promrzlá na kost a pořád se ohlížet po obloze a čekat, jestli na mě někdo ze křoví vyskočí... to bylo šílené. Bylo to vůbec nejhorší období mého života. Dokonce horší, než když mě mučil Gorach Aubert, tenkrát jsem si byla jistá, že umřu a že to je jen otázkou času, ale v Rakousku, když jsem zůstala sama, to byla čistá beznaděj. Až když se mi podařilo zprovoznit Sedánka, to jsem chytila druhou mízu. Začala jsem zase myslet pozitivně. Ano, zažila jsem pár útoků exitů, někdy to bylo o fous, někdy o článek prstu, ale pořád jsem žila. Bojovala jsem. Objevení dalších přeživších lidí ve Finsku to byla další injekce. Viděla jsem jejich zbytečný život,

omezeného velitele a bojácného Vatkina, chtěla jsem je změnit, což se mi nakonec podařilo a dokonce se mi podařilo vrátit (byť omezeně) broukům to, co oni učinili nám. Kdo by řekl, že takový pesticid na hubení polních škůdců bude takhle účinný... Následné vesmírné dobrodružství a peripetie mi mozek nikdy moc nebral. Tam na Zemi to bylo mnohem snadnější a jednodušší. Představa, že se pohybuji nadsvětelnou rychlostí a že můžu během pár minut prolétnout celou sluneční soustavou, mi byla na hony vzdálená a pořádně jsem to ani nechápala. Nejhorší bylo, že to vlastně neskončilo, že teprve začalo druhé dějství celého mého putování. Potřebovala jsem klid, dát se trochu dohromady, urovnat si myšlenky. Adam za mnou pořád chodil a vyptával se na další podrobnosti ohledně brouků. Už jsem mu všechno řekla, ale on pořád vyzvídal. Poslala jsem ho proto za Ivanem a Borisem, ať od nich zjistí víc. Já jsem už byla totálně vytěžená.

Kdo mi tu scházel, tak to byli dva mí nejbližší přátelé Oskar a Kolja. Oskara, jako druhého nejzkušenějšího bojovníka, jsem nechala u druhé skupiny a Kolja byl mrtvý. Doufala jsem, že se jim pod Oskarovým velením podaří znovu sjednotit koalici.

Během těch nekonečných měsíců se Adam stal docela slušný odborník na hmyz, jako první provedl pitvu těl, co jsem měla schované v mrazáku. Ironií osudu bylo, že hned vedle ležely ostatky Lukase a Ghurků...

XXXXX

Konečně nadešel čas akce. Za knyplem seděl Kereček a Boris mu dělal pomocníka. Sergej s Honzíkem měli na starosti motory. My ostatní seděli připoutáni v křeslech. Už jsem se od minulého průletu červí dírou poučila a nechtěla nikoho ztratit. Vše bylo na svém místě a přichystáno. Ještě jednou jsem se ujistila, že všichni jsou správně ukurtováni a dotáhla každému pořádně řemen. Adam si ještě musel trochu zvykat, že kdo tu velí jsem já. Cítila jsem z něho veliké ambice, byla jsem samozřejmě ochotna přepustit mu svoji pozici, jakmile se jeho rady a schopnosti osvědčí v boji. Zatím ale ta chvíle ještě nepřišla.

Kereček zapnul forsáž a vypadli jsme z tohoto chaosu, kde do nás narážel jeden balvan za druhým. Koráb měl tu výhodu, že byl pro brouky do jisté míry neviditelný a my se mohli vydávat za jinou loď (nezapomeňte, že v tuto dobu se tento kolos teprve stavěl a byl sotva z poloviny hotov). Přeměnili jsme se na zásobovací loď třídy „G“. Bylo to napůl vědecké plavidlo a mohli jsme si dovolit i pár nelogických manévřů, aniž bychom na sebe upoutali příliš pozornosti.

Cestou k souhvězdí Labutě jsme dostali zprávu od naší sondy, že byl učiněn další zkušební průlet bezosádkovým průzkumným plavidlem. To byla povzbuzující informace, protože bezosádkové výsadkové plavidlo nebyl žádný satelit. Sice se svojí velikostí nemohlo rovnat nám, ale i tak to bylo potěšující. To, že červí díra je schopna pojmout tříkilometrový hvězdolet, bylo super.

XXXXX

Do souhvězdí Labutě jsme letěli tři měsíce. Adam mezitím vybrousil svůj plán do dokonalosti. Ivan s Borisem ho podrobovali neustále kritice a snažili se v něm najít chybu, ale Adler oba své oponenty vždy přechytračil. Byla to pro mě vyšší dívčí a v tak rafinované taktice jsem se už ztrácela. Adler mínil napadnout v přestrojení spojence brouků a rozpoutat chaos, využil proto naše výsadková plavidla, která naplnil atomovými zbraněmi přivezenými se Země.

Karel Marx spolu se svým ideovým kolegou Engelsem měl putovat ke hvězdě Norkasut, kde žili velice významní spojenci brouků poskytující nerostné bohatství a množství dělníků. Norkasut byla planeta, kterou obíhaly tři měsíce nesmírně bohaté na titan a molybden.

Obrovské stroje a rýpadla nabíraly tuto rudu a na dalším pustém měsíci ji zpracovávaly a dělaly z nich lodě a zbraně.

Hodlali jsme tam poslat jedno výsadkové plavidlo, totiž jednu z našich „neviditelných“ stíhaček, která se měla dostat do nitra měsíce. Nebyl to až takový problém, jak se na první pohled zdálo. Na našem centrálním počítači jsme si totiž vyhlédli místo, kde mělo dojít k explozi. Jednalo se o obří povrchový důl. Byla to vlastně mnoho kilometrů hluboká jáma, která sahala až do hloubky dvaceti kilometrů a tam pokračovala v tektonickém zlomu až do hloubky padesáti kilometrů. Celou cestu jsme proto mohli pečlivě naplánovat a předem zjistit možné problémy. Bomby měly vybuchnout co nejhlouběji v měsíci. Byla to náročná a riskantní akce, ale neměli jsme jinou volbu než to zkusit. I výbuch nad povrchem měsíce by těžce poškodil jeho infrastrukturu, natož v jeho podzemí. Marx spolu s Engelsem měli každý po sto megatunách.

Výbuch měl roztrhnout měsíc na několik částí, které by dopadly na mateřskou planetu. Celá ta soustava se měla gravitačně zhroutit a plán byl tedy velmi podobný tomu, kdy jsem tímto způsobem chtěla zničit obří planetu brouků.

Kirova jsme měli v úmyslu poslat k dalšímu spojenci brouků a sice ke dvojhvězdě, jejíž jméno nebylo na žádném z našich hvězdařských atlasů a kterou brouci pojmenovali Gryt.

Tři obyvatelné planety byly rovněž velice významnými spojenci brouků a dodávaly jim potraviny. Na jedné z planet bylo velice silné opoziční hnutí, které brouci, z nějakého neznámého důvodu, tolerovali. Jednalo se o planetu těch velikých motýlů, které jsem zahlédla posledně v mučící aréně. Tito tvorové neustále proti broukům remcali, přitom blahosklonně opylovali další a další květy a následně dodávaly broukům výživnou kašičku.

Motýli si dělali veliký nárok na vedoucí úlohu v galaxii, ale nikdy se neodvážili proti broukům veřejně vystoupit. Toho jsem chtěla využít, tedy Adam toho chtěl využít. Měsíce studoval komplikované mezigalaktické vztahy, než přišel s touto teorií. Já chtěla zaútočit přímo a dát broukům jasný signál, že se jich nebojíme. Musela jsem však před logikou argumentů ustoupit. Adler to měl vymyšlené skvěle a já nakonec musela uznat, že má pravdu. Kirov měl sílu dvěstě megatun a to nemohlo nechat nikoho chladným... Výbuchem těsně nad povrchem zcela jistě dojde ke změně klimatu a přerušení dodávek potravin.

Motýli ani obyvatelé Norkasutu nebyli žádní pitomci a jen tak by neskočili na lep naší fintě. Pro tento účel měl Adam vymyšleno falešné vysílání, které, jak předpokládal, motýli budou odposlouchávat. Mělo se v něm hovořit o příkladném potrestání neustále se bouřících obyvatel souhvězdí Grytu. S vysíláním Adler začal už týden před naším odletem pro atomové zbraně. Proto tolik chtěl, aby se cesta uskutečnila, vsadil na to úspěch celé akce. Věděla jsem, že kdyby nás teď brouci chytili, tak by to byl náš konec. Nechtěla jsem ani domýšlet, jakými mukami bychom museli projít...

Felixe si Adam nechával jako rezervu. Já ho chtěla použít proti mateřské planetě brouků, ale Adam zatím nesouhlasil. Správně předpokládal, že zaútočit proti broukům přímo je holý nesmysl. Neustále jsem si nechávala zobrazovat simulaci po výbuchu Dzeržinského, bylo to fascinující. Felix měl totiž sílu čtyřset megatun a byla to skutečně zbraň posledního soudu. I na obří planetě brouků, která se svou velikostí skoro rovnala Jupiteru, by napáchal příšerné škody a to bylo přesně to, co jsem chtěla udělat.

Situace byla velice nepřehledná. Stále jsme totiž pobývali v minulosti a výbuchy jsme měli v plánu až po přeletu skrz červí díru, tedy v současnosti. Už jsem se v tom trochu ztrácela, ale ve skutečnosti to bylo tak, že Adam udělal několik falešných vysílání, kde naznačil, že v nejbližší době mají být chyceni nějakí savci, kteří budou postaveni před soud, ale bude jim umožněn únik. Tito savci budou použiti jako návnada proto, aby byli napadeni vlastní spojenci brouků (tedy motýli a obyvatelé Norkasutu). Ve vysílání Adler rovněž naznačil, že výzkumem bylo dosaženo absolutní soběstačnosti v dodávkách jak nerostných surovin, tak výživné kašičky (tudíž byla zbytečná a drahá symbióza s bývalými spojenci). Brouci toto

vysílání samozřejmě zachytili a ostře dementovali a ujistili své spojence o loajalitě. Ale semínko podezření byla zaseto. O bezpečnost spojenců se starali sami brouci a tak nesli přímou odpovědnost za případný útok, ať už ho vedl kdokoliv.

Celé to bylo ještě daleko rafinovanější, než jsem to tu popsala. Je pravdou, že Adam mě ani do některých fází a detailů nezasvětil. Prý bych to nepochopila... Zlobila jsem se na něho a vyhrožovala mu, ale Adam byl tak zaneprázdněný, že na nějaké podrobné vysvětlování vlastně ani neměl čas. Neustále také měnil svá rozhodnutí (čím se mi dost podobal) a tak, co dneska platilo, zítra už nemusela být pravda. Původně i on chtěl zaútočit přímo na domovskou planetu brouků, ale záhy zjistil, že by to nemělo veliký smysl. Důležitější bylo vyvolat mezi spojenci opravdový spor a podezření. A v tom se zdálo, že je Adam mistr.

xxxxx

Dorazili jsme do souhvězdí Labutě a přiblížili se tak červí díře. Všichni jsme se usadili v křeslech a opět se pevně přivázali. Proti červí díře jsme se řítili šedesátinásobnou rychlostí světla, tedy naší maximálkou. Za knyplem opět seděla naše osvědčená dvojice Ivan a Boris. U vedlejšího pultu zase Honzík, který měl na starosti záložní systémy. Sergej dával pozor na motory, respektive na jejich výkon. Velice se osvědčil i jako pilot. Trochu jsem se musela stydět, protože mé znalosti ohledně řízení lodi byly sotva pětínové...

Měla jsem u sebe svoji brokovnici a elektromagnetickou pušku, cítila jsem se tak bezpečněji, i když to bylo jen hypotetické. Těsně před průletem Adam kývnul na malého Honzu a ten začal jezdit prstíky po klávesnici.

„Co, co děláš?“ Nechápal Kereček a pokoušel se mu v něčem zabránit. Honzík se ale usmíval a dál šmejdil po klávesnici.

„Hotovo!“ Hlásil a zdvihnul prst směrem k Adlerovi.

„Tys vypustil Dzeržinského!“ Vykřikla jsem, když jsem na monitoru viděla, jak se odpoutalo jedno z našich výsadkových plavidel.

Na nějaké další otázky ale nebyl prostor, protože s námi začaly házet rázové vlny signalující, že průlet červí dírou nebude jednoduchý. Skousla jsem proto kus měkkého kabelu a zapřela se do křesla. V duchu jsem proklela Adama a snažila se udělat menší.

Opět se nám kroutil celý trup a cítila jsem kouř. Vibrace neměly konce a chvílemi vypadla i umělá gravitace. Bylo to tedy dost zlé, protože to se nám prvně nestalo...

Probudil mě Adam. Dala jsem mu hned facku, aby si nemyslel, že jsem zapomněla, co provedl.

„Nech ho.“ Zastal se ho Sergej. „Udělal to náhodou dobře!“ Poklepal ho po rameni. „Zničil totiž tu červí díru, Felix zabouchl dveře všem možným snahám nám zabránit v útoku.“

„Nerozumím.“

„No to je jednoduché.“ Usmál se Adam, který si pořád třel červenou tvář. „Kdybych nezničil vstup do budoucnosti, tak by sem mohli brouci někdy poslat pomoc. Takhle se minulost a budoucnost navždy oddělily. Nechcem žádný paralelní vesmír ani žádnou alternativní budoucnost. Co se stalo, stalo se. Brouci zničili Zemi, my ji teď jdeme pomstít. Jednoduchý, chápeš?“

„Ne.“

„No prostě druhý pokus, je to druhý pokus. Další už nebude!“

Pomaloučku mi to začalo docházet... Adler to udělal šikovně, zavřel broukům dveře, aby už nikdy nemohli změnit minulost nebo budoucnost. Když se totiž náš plán podaří, nikdy žádní brouci už nebudou a jak tvrdí Pavla s Adamem, ani nebyli.

„Kdybych ti to byl řekl, nesouhlasila bys. Napadlo mě to teprve nedávno a nebyl čas na vysvětlování. Domluvil jsem se tady s Honzíkem, který to pochopil okamžitě. Bylo to naše tajemství, víd’?“ Pohládl po vlasech našeho benjamínka. Ten se jen rozpustile usmál a řekl:

„Ty seš anděl a andělé nerozumí chlapeckým záležitostem...“ Všichni jsme se té jeho řeči zasmáli, ale mně trochu zatrnulo...

XXXXX

Průlet červí dírou se povedl. Sice jsme byli na opačném konci galaxie, než naše spojenecká flotila, ale zato blíž k našim potenciaálním cílům.

Adam právě odeslal Marxe a Engelse ke svému cíli a připravoval Kirova na cestu.

„Myslíš, že to vyjde?“ Zeptala jsem se Adama a znova poslala Kerečka prohlédnout všechny systémy. Ten jenom sklopil hlavu a odešel, vůbec neprotestoval. Bylo mi ho trochu líto, ale chtěla jsem mít absolutní jistotu, že to dopadne dobře.

„Uvidíme.“ Mávnul nervózně hlavou a opětovně projížděl data počítače. „Snad jo. Mělo by. Nezapomeň ale, že oni jsou milióny let vepředu... Určitě nás ale tady nečekají. To, že jsme se dostali do budoucnosti, svědčí o tom, že brouci o nás nemaj tušení.“

„A co ten průlet červí dírou?“ Zapochybovala jsem o tom, že o nás nikdo neví.

„Žádná červí díra nikdy neexistovala.“ Pokrčil rameny. „Tak jak bychom jí mohli proletět?!“ Otočil se ode mne a šel si po svých. Zůstala jsem tam sama. Připadala jsem si jako pitomec. Nehodila jsem se do meziplanetárních letů a skoků v čase. Nostalgicky jsem vzpomínala na svá mladá léta v Rakousku a střelení slíd'áků. I pobyt ve Finsku, zvláště plánování mého „útěku“, byla proti tomuhle procházka.

XXXXX

Večer, po vypuštění Kirova, jsem se rozhodla předat velení Adlerovi. Nechala jsem si všechny nastoupit do řídicí místnosti. Každý tušil, že se děje něco mimořádného...

„Děkuji, že jste se tu všichni sešli...“ Začala jsem trochu nejapně, protože nás bylo jedenáct a nebyl tedy žádný problém, aby se sem všichni dostavili. „... předně vám chci všem velmi poděkovat, co jste udělali. Pracovali jste velmi tvrdě na tom, abyste oplatili to, co brouci udělali nám. Tedy zničit a do posledního vymítit jejich rasu. Každý z nás ztratil v tomto nerovném boji blízkého... a tudíž máte plné právo na pomstu. Ta, a to vám garantuji, bude úplná a konečná. Musíme si ale uvědomit, že před sebou máme protivníka silného a všeho schopného, který je navíc ve vývoji o mnoho vepředu. Já tento organizovaný boj vedla od samého začátku a dlužno říct, že někdy úspěšně a někdy neúspěšně. Doba se změnila a rychlé a jednoduché akce, jakkoliv účinné a nevyzpytatelné, musí nahradit prvotřídní taktika, dezinformace a schopnost dobrého úsudku. Pro mnohé z vás jsem se stala živoucí bohyní a modlou (a neměla jsem na mysli jen mé dva věrné domorodce), ale přišel čas sesednout z trůnu a předat velení odboje někomu jinému.“ Rozhlédla jsem se po ostatních. Všichni na mně viseli pohledem, jediný Adam měl skloněnou hlavu...

„Tímto svým nástupce, kterého vy budete ve všem poslouchat, jmenuji Adama Adlera.“ Najednou to ze mne spadlo. Celá ta tíha vůdcovství a zodpovědnosti přešla touto větou na někoho jiného. Adam si to zřejmě uvědomoval a vůbec tím nebyl nadšen. Hodil na mě smutný pohled, který jakoby říkal: Ještě ne, ještě si mě toho měla ušetřit. Ale já věděla, že právě teď je ta nejlepší doba a paradoxně to věděl i Adam. Nemohla jsem otálet, vždyť právě pro tento okamžik jsem se vrátila zpátky do minulosti. Vrátila jsem se pro Adama a proto, aby dovedl tento boj dokonce. Měl k tomu všechny předpoklady a to, že vymyslel tento rafinovaný úskok to jen potvrdil. Neměla jsem mu co předat, neměla jsem žádné insignie ani korunu, kterou bych mu mohla dát. Šla jsem tedy k němu a objala ho. Nic víc. Byla v tom veškerá symbolika a nebylo k tomu co dodávat.

Adam se ujal slova a hned na úvod mi znova poděkoval za záchranu svého života a životů ostatních. Lehce jsem kývla a poslouchala co řekne...

„Sami dobře víte, že naše šance nejsou nijak veliké. Máme naději, ale to Radka měla při prvním útoku na brouky taky a nakonec byla odhalena.“ Adam se nadechl a hledal ta správná slova...

„Už je to dlouho, co lidé vedou boj proti nerovnému soupeři. My na své straně máme pouze moment překvapení a pár předhozených dezinformací. Není toho moc, zpravodajci pracující na mém minulém působišti by s největší pravděpodobností odhalili, že se jedná o podfuk. To říkám hned na rovinu. Je ale možné, že překombinovaná technika a myšlení brouků a jejich spojenců skočí na tento lep. Všechno tomu alespoň doposavad nasvědčuje. Pozitíí budem vědět, jak dopadly naše první bomby. Nevíme co se bude dít. Neznáme reakci brouků ani jejich spojenců. Možných scénářů je víc. Je také docela možné, že brouci nechají zničit Norkasut, abychom si mysleli, že nám všechno projde. Nezdá se ale pravděpodobné, že by to byla pravda. Je to jejich zbrojnice, bez tamních továren by nebyli schopni doplňovat tak rychle svoji flotilu, ale už stavba naší lodi, která nebyla postavena na rozdíl od jiných na Norkasutu lecos naznačuje. S Borisem se nám podařilo napíchnout do jejich tajné databáze a tam jsme se dočetli, že brouci staví kopii dílen Norkasutu. Je to kousek od planety ještěřů a tedy v místě, kterému se každý rád vyhne. Ještěři jsou do jisté míry odříznuti od světa a téměř nikdo s nimi neobchoduje. Nedrží dohody a nerespektují názory toho druhého...“ Při vyslovení jména tohoto druhu živočichů se mi v hlavě udělaly mžítiky. Celou tu dobu bojuji s brouky, přitom hlavní viník vyvraždění lidstva stále nebyl potrestán... „... jsou problémem pro celou galaxii. Pokud se nám ale podaří porazit brouky, nic už nestojí v cestě, abychom porazili tu ničemnou masožravou chásku. Ale mluvil jsem už dlouho, jenom ještě zreaktituluji co se bude následující dny dít: Předně, za čtyřicetšest hodin dorazí Marx a jeho kamarád Engels na norkasutský měsíc a zničí ho. Trosky měsíce dopadnou na planetu a ta bude zničena. O další dva dny později dorazí na planetu Gryd Kirov. Bude maskován jako nemocniční loď přivážející léky. Na jedné z planet té dvojhvězdy vypukla totiž epidemie. Nemocniční loď bude velmi žádaná a bude mít z důvodu možné nákazy vypnutý teleport. Vyčetl jsem, že podle nějakých zákonů galaxie nikdo nesmí narušit ani jinak omezovat pohotovostní nemocniční loď. Tohle krytí vymyslel Ivan a já mu za to děkuju.“ Adam zvednul palec směrem ke Kerečkovi a kývnul. Oficiální milenec Pavly se začervenal a plaše se usmál. Pavla se za něho načepýřila a rozhlížela se významně po ostatních. Viděla jsem v ní typické děvče z vesnice, pravou dceru malého zemědělce. To Šárka byla jiný kabrňák. Napůl seděla a napůl ležela ve zmačkaných šatech a hrála si s Milanovým STíčkem. Ten se pro změnu dloubal v nose a očividně nedával pozor. Musela jsem se tomu zasmát. Ještě že tu není víc lidí, to by mohla být dobrá ostuda. Vůbec, když jsem se rozhlédla po ostatních, tak kromě Ghurků a Ivana, kteří nábožně poslouchali Adamův projev, nikdo nevnímal... František se (po vzoru Milana) dloubal v nose, Boris podřimoval a o ostatních už byla řeč... Už jsem viděla titulky v novinách nebo záběry filmu: „Heroický boj za záchranu lidstva dosáhl vrcholu“, „Poslední porada před smrtonosnou smečí“ nebo „Lidstvo vrací úder“. Akční záběry z filmu, kde každý horečně přikyvujeme a nadšeně vzhlížíme k Adlerovi. Najednou jsem z toho všeho byla unavená, nic mě nebavilo. Předáním moci (a zároveň odpovědnosti) jsem se ocitla duševně ve slepé uličce. Už jsem nebyla ta první, ta, co o všem rozhoduje. Neváhala jsem posílat lidi na smrt, i když mi to nedělalo žádné potěšení. Teď jsem ale byla jen jeden z týmu. Možná významný hráč, ale dohromady jsem nic neuměla. Nevyznala jsem se v řízení lodi, nedokázala jsem vymyslet a zorganizovat tak rafinovanou hru jako Adam, neuměla jsem zapnout ani ten podělaný teleport... Žila jsem jen ze své slávy. Ale jaké slávy! Kvůli mně zemřelo mnoho lidí a kdybych neměla tak nehoráznou kliku, vůbec bychom tu dneska neseděli. Zajímalo mě, jakým úkolem mě Adam pověří. Děsila jsem se toho. Úkoly jsem vždy rozdávala já a osobně dohlížela na jejich plnění. Ocitla jsem se v nové roli...

Adam dál mluvil o tom co nás čeká a nastínil, co se bude dít v nejbližším týdnu. Dál nemělo cenu plánovat, protože už zítra jsme mohli být mrtví anebo rozlození na beztvárovou kaši bez života... O tom také na závěr své řeči pesimisticky hovořil i Adam...

„Mám pro vás tohle...“ Každému podal malou průhlednou kuličku.

„Je v ní jed, který působí okamžitě. Vysoce radioaktivní toxin, který způsobí, že vaše tělo do deseti sekund zeteleje. Rozloží vás to zevnitř na kaši bez života. Žádná technologie brouků ani nikoho jiného nedokáže z toho vyextrahovat DNA. Jinými slovy: Nemohou vás už zpátky oživit. Je to pro případ, kdybyste se dostali do zajetí. Vím, že není zrovna moc povzbudivé končit svůj proslov takhle, ale je to dost důležité, zvláště po tom, co vyprávěla Radka o mučících schopnostech brouků.“

xxxxx

Útok na Norkasut dopadnul skvěle. Přesně se vyplnilo to, co Adam mnohokrát nacvičoval na simulátoru. Měsíc se rozpadl na několik kusů a ty dopadly se zničujícím účinkem na planetu. V celé říši brouků byl vyhlášen nejvyšší stupeň pohotovosti. Celá tamní sluneční soustava se rozpadla. Planety jsou totiž drženy navzájem gravitací a jedna sebemenší výchylka jedné planety může znamenat tragédii pro život na planetě druhé. A to se přesně stalo. Norkasut, všechny jeho měsíce a další osídlená planeta kroužící na oběžné dráze blíže ke slunci byly zničeny.

Jedna nula pro nás. Tuto zprávu jsme pořádně oslavili. Ghurkové při naší poslední návštěvě Země vynesli z ruské podzemní kantýny asi deset lahví vodky. Půlka lahve do mě zahučela a cítila jsem se skvěle. Ani Adam tomuto bohapustému chlastání nedokázal zabránit. Všechny jsem je v tom podporovala a po očku sledovala Adlera, jak si najednou neví rady. Každý třásl Adamovi rukou a blahopřál mu ke skvělému nápadu. Nikdo nehlídal palubu, ani teleport. Já být na jeho místě, tak vytáhnu brokovnici a střelbou do vzduchu je zaženu na svá místa, ale Adam byl měkota. Neodvážil se ani ceknout a zarazit tak to chlastání. Měla jsem z toho radost, i když jsem věděla, že to není správné. Druhý den jsem za ním zašla a omluvila se. Nic mi na to neřekl, jen lehce kývnul hlavou a dál čučel do monitorů. Něco probíral s Borisem a Honzíkem. Byla jsem pro ně vzduch. Štvalo mě to a nehodlala jsem se s tím smířit.

Najednou jsem chtěla své velení zpátky, věděla jsem, že to není možné, že Adam je pro nás v tuto chvíli nenahraditelný a kromě toho nešlo jen říct: Hele, sory, ale odedneška jsem kápo zase já... To by nikdo neuznal a byla bych jen pro smích. Musela jsem čekat, čekat na vhodnou příležitost.

I druhá lest Adamovi vyšla a Kirov explodoval s ničivou silou. Výbuch zničil téměř veškerý život na planetě a v řadách spojenců to začalo povážlivě skřípat. Zaznamenali jsme hlasy, které brouky obviňovaly ze sabotáže a zrady. Znova se začalo přetřásat naše falešné vysílání o možném útoku. Brouci to opětovně dementovali a ještě usilovněji pátrali po skrytém nepříteli. Tohoto chaosu zřejmě využil Oskar, který převzal velení nad spojeneckou eskadrou. My jsme se po přeletu skrz červí díru ocitli v samotném týlu nepřítelů, který o nás neměl nejmenší potuchy. Kolem nás proplouval jeden konvoj zásobovacích lodí za druhým. Adam měl veliké pokušení na nějaký z nich zaútočit, ale musel se krotit. Já ten pocit znala moc dobře od slíďáků... Vždy, když se objevil nějaký takový prevít na ulici, bylo jasné, že tu není sám. Potácel se ze strany na stranu a já ho měla dlouho na mušce. Musela jsem být nesmírně trpělivá. Teprve po nějaké době se ze dveří vynořil další a já tak mohla sejmout oba dva. Adam byl ve stejné pozici. Měl k dispozici nejmodernější loď, která by jediným výstřelem smetla celý konvoj zásobovacích lodí, ale musel se držet na uzdě.

Týden po výbuchu Kirova vyvrcholil boj o nadvládu nad galaxií. Oskarovi se podařilo nějakým způsobem přesvědčit další bývalé spojence aby přešli na jeho stranu.

Na plné pecky také začala fungovat propaganda, která slibovala svobodnější život bez brouků. Zrovna v době, kdy vrcholila mezihvězdná bitva a obrana brouků dostávala na frak se Adler rozhodl zaútočit. Kolem nás plnou rychlostí proplouvaly tři konvoje brouků. Jednalo se o poslední zálohy, které mohly významně zvrátit budoucí osud Mléčné dráhy. První byl doslova celý vymazán z oblohy a nezbyl po něm ani nýt. Tak silné měla naše loď zbraně. Druhý konvoj absolutně nechápal, co se mohlo stát a myslel si, že se jedná o poruchu na radaru. Byl to pro ně osudný omyl a ani z druhého konvoje nic nezbylo. Třetí skupina byla chytřejší. Naštěstí se jednalo jen o zásobovací lodě, ty se rozprchly po obloze a my je stříleli jak kačeny na rybníce. To už se ale profláкло, že něco v této části galaxie není v pořádku. Byla sem stažena část bojových jednotek a Oskarovi se tak ulehčilo. Tyto jednotky se totiž chystaly napadnout levé křídlo Oskarovy flotily.

Kereček se skryl za hvězdou, která neměla žádnou obyvatelnou planetu a natočil se k průzkumné flotile čelem, aby měl co nejmenší radarový odraz. Zabrало to. Když byl průzkum flotily včetně jejich zásobovacích lodí na dostřel, Kereček uvedl do provozu naše lasery, které jsem překřtila na šrotovník. Bylo neuvěřitelné, jaký výkon měla tahle děla. Nebyl pro ně žádný problém anihilovat celou planetu na vzdálenost mnoho miliard kilometrů.

Z našeho slunečního štítu vylétla ohromná masa energie a rozemlela průzkum flotily na kusy. Já jsem se střelbou chtěla počkat a taky jsem svůj názor dala hlasitě najevo, chtěla jsem počkat na zbytek útočné formace, ale Adam s Borisem argumentovali, že průzkumné senzory brouků by nás mohly odhalit. Jakmile se „dým“ rozptýlil, Ivan vyrazil ze svého krytu vstříc nepříteli. Už se ale nejednalo o nepřipraveného soupeře. Jejich lodě do nás začaly bušit... Kereček se pokoušel uhýbat, ale náš rezidentní štít dostal co proto. Podařilo se mu sice sejmut asi padesát lodí, ale jinak jsme se pomalu stávali lovnou zvěří. Přípodobnila bych to, jako když psi útočí na medvěda. Vzpomínala jsem na Lukase a jeho umění řídit loď, možná že i Honzík by si vedl lépe. Kereček se jen křečovitě držel knyplu a dělal nesmyslné manévry. Po deseti minutách boje z našeho ochranného pole zbývalo jen šedesát procent... Zařvala jsem na Kerečka:

„Zdrhej nebo tady chcípne!“

Ivan sebou trhnul a zmateně se podíval na Adama. Hned nato dostal další prdu a štít spadnul na padesát procent. Adler souhlasně kývnul a Boris zatáhnul za páku plynu. Za pár vteřin jsme byli na šedesátinásobné rychlosti světla.

Měla jsem vztek na Kerečkovu neschopnost a hned jsem mu to dala sežrat:

„Seš pěkně mizernej pilot! Cos to tam předváděl?! Kurva, dyť si nás mohl zabít! Uvědomuješ si to...“

„Ale já...“ Bránil se.

„Hovno!“ Utnula jsem ho. „Když si věděl, že na ně nestačíš, tak proč si do toho souboje chodil? No?“

„Dost už, nech ho bejt!“ Okřikl mě Adam.

„Nenechám!“ Nedala jsem se. „Je to magor! Měl z toho vycouvat už dávno. Zajímalo mě, co chceš teď dělat?!“ Nadhodila jsem otázku, protože naše identita už byla prozrazena. Adam se na mne zachmuřeně podíval a pak řekl:

„Podívej se kam letíme.“

Koukla jsem na mapu oblohy (pořád jsem se v ní obtížně orientovala) a zjistila naši pozici. Náš směr byl přímý, letěli jsme přímo do týlu útočících vojsk protivníka.

„Tak to né, to já si raději vystoupím.“ Prohodila jsem, protože nepřítel byl příliš silný a s Kerečkovou schopností (spíše neschopností) řídit loď to byla jednoznačná sebevražda.

„Taky si vystoupíme, ale až později.“ Přikývnul Adam a podíval se na Sergeje. Ten promluvil:

„No, neřekli jsme ti o našem plánu...“ Podrbal se ve vlasech a já viděla, jak se potí. Bylo mu asi trapné, že to se mnou nekonzultovali.

„Jde o to...“ Začal. „... že... no prostě, Ivan schválně manévroval takhle špatně, aby protivníka navnadil a ten si myslel, že jsme lehký cíl...“ Podíval se na Adama.

„Tak tohle vám nedaruju!“ Namíchla jsem se. Udělali ze mne totálního vola. Nejvíc mě mrzelo, že mi Adam nic neřekl, jakoby mi už nevěřil. Přitom jsem to byla já, kdo mu zachránil život a udělal z něj to, co čím dnes je. Nechápala jsem, že mě takhle odstavil. Vím, že jsem prudká a často dělám potíže, ale tohle jsem si snad nezasloužila... Měla jsem chuť je tam všechny povraždit. Práskla jsem dveřmi a nasupeně odešla do své kajuty.

Flákla jsem sebou na postel a civěla do stropu. Slíbila jsem si, že do řídicího centra už nevstoupím. Mají jiného velitele, který ví všechno líp a má pro každého pochopení. Vím, že je pro ně daleko přijatelnější Adam, protože to je chlap, ale to že má jiné genitálie, neznamená, že jsem méněcenná.

XXXXX

Ležela jsem tam několik hodin, když se rozléty dveře od mé kajuty a v nich se objevila kulatá hlava Františka.

„Pojď honem, musíme vypadnout! Adam nařídil evakuaci, málem jsme na tebe zapomněli!“ Usmál se.

„Adam nařídil, ...zapomněli...“ Opakovala jsem si v duchu a líně se zvedla. František mě ale popohnal:

„Hergot, ženská, dělej! Máme za zadkem nasraný vosy!“

To už jsem nevydržela a vybuchla...

„Co si kurva myslíte?! Že jsem nějaký hej nebo počkej! Co to je, za velitele, který zapomene na své lidi?! Jděte všichni do hajzlu, seru na vás!“ Začala jsem se pomalu soukat do bot. František na mě nechápavě zíral, ale neopovážil se ani hlesnout.

Oblékla jsem se, vzala dvě pulzní pušky, tašku s náboji do brokovnice a vyšla na chodbu. František běžel přede mnou a já musela přidat, protože jsem nevěděla, do kterého hangáru zamíří. Pochopitelně zamířil jinam, než jsem čekala...

„Nouzové kapsle.“ Četla jsem na nápisu, který sem někdo přilepil a zakroutila hlavou. Kapsle byl prostředek pro evakuaci posádky, používaný v případě havárie. Jednalo se o vejčítý (proto název kapsle), asi dvacet metrů dlouhý předmět s malými okny, který pochopitelně neměl žádné zbraně.

„Musíme bejt pěkně v hajzlu, když lezeme do takovýho krámu...“ Řekla jsem na uvítanou a úkosem se podívala na Adama. Ten na moji poznámku nereagoval a ostatní se tvářili pohoršeně. Sedla jsem si stranou a koplá pod sebe tašku s náboji.

„Všechny věci musíme dát do vyhrazeného úložného prostoru.“ Napomenul mě František.

Usmála jsem se na něho a řekla:

„Ale dyť to je jenom jako...“ Šárka vyprskla smíchy a Pavla se na mne zamračila. Kereček za „volantem“ tohoto autobusu zmáčknul čudlík a zavřel dveře.

„Jestli nedáš tu tašku a pušky do kufru, tak nám to namlátí hubu!“ Vybídnul mě ostrým hlasem Adam, ale Ivan ho přerušil:

„Nemáme čas, startujem. Připravte se na přetížení...“ Jen co to dořekl, vyletěl mi žaludek až do krku a odkrily se nohy. Tiskla jsem tašku z posledních sil, ale dopadly na mě něčí zvratky a já tašku pustila...

Jízda na tomhle „tobogánu“ trvala... dlouho. Nic horšího jsem nezažila. I brzdění z nadsvětelné rychlosti bylo proti tomu jen nedělní procházkou kolem rybníka. Taška se roztrhala a zasypala nás svým obsahem. Někdo mě proklel (já jeho taky) a když to konečně skončilo, nevěřila jsem svým očím. Kolem nás pluly zvratky a patrony do brokovnice, neuvěřitelná to kombinace.

Byli jsme totiž ve stavu beztlíže... Ten jsem doposud nezažila. Také jsem se ale nemohla kochat tímto bizarním pohledem, protože pár lidí hlásilo, že mají něco zlomeného... Nejhuř byl na tom Honzík a Pavla. František si prodělal menší infarkt a byl v péči Borise. Naštěstí náš pilot byl v pořádku. Seděl spolu s Adamem na nejlepším sedadle a proto byli oba relativně fit. Honza měl zlomené obě ruce a pohmožděný obratel, Šárka rovněž zlomenou ruku a vyhozené rameno, František infarkt, Milan zlomenou nohu a ošklivé zranění na tváři. Pavla pro změnu zlomené ruce, vyhřezlou ploténku a tržnou ránu na temeni. Sergej naříkal, že ho bolí břicho a ruka. Já byla celkem v pohodě, protože jsem si ruce udržela podél těla a byla zapřená v řemenech. Ghurkové byli celkem zticha, už byli na špatné zacházení zvyklí. Obdivovala jsem je.

Problém byl ten, že jsme neměli žádnou lékárníčku. Na palubě byla jen pohotovostní dávka určená broukům a tudíž pro nás nestravitelná. Litovala jsem, že jsem si ji z pokoje nevzala. Teď bych byla za hvězdu.

„Tomu se říká ústup do předem připravených pozic.“ Komentovala jsem tu spoušť a sledovala reakci ostatních. Nikdo na to však nic neřekl. Nevím, jestli neměli sílu anebo se mnou souhlasili. Odpoutala jsem se z řemenů a začala se věnovat Honzíkovi. Předně jsem mu rozřezala mikinu a tričko a uvolnila tak ruce. Byla jsem na Adama pěkně dopálená, ale když jsem viděla, jak mu ruka od lokte ochable visí dolů, úplně jsem na to zapomněla. Ani jsem se nezajímala, co se po dobu mé nepřítomnosti dělo. Provizorně jsem mu srovnala kost na ruce, což se neobešlo bez hrozného řevu. Boris mi musel pomoc a držet malého v popruzích. Úleva byla, že po druhém pokusu padl do bezvědomí. Ruku jsme mu společně srovnali a já přemýšlela, čím ji zafixovat. Oči my jezdily po okolí až spočinuly na brokovnici.

„Moment!“ Zvolala jsem a rozebrala předpažbí. „Tímhle!“ Ukázala jsem díl a ten zkusmo přiložila k ruce. Seděl tam jako ulitý. Podala jsem zbytek pušky Adamovi...

„Tímhle zafixuj Milanovi nohu.“ Podíval se mi do očí a přikývnul.

Ostatní jsme ošetřili podobně a já byla zvědavá na to, co bude dál. Pořád jsem nevěděla co nás čeká.

„Měli by nás už vyzvednout...“ Podotkl Boris k Ivanovi.

„Na radaru ještě nic není.“ Odpověděl mu rozmrzele Kereček.

„Myslíš, že nás vidí?“ Ptal se dál Komarov.

„To nevím.“ Odtušil Ivan a dál nehnutě civěl do monitorů.

Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet. Kdo nás má vyzvednout? Kde? Nechtěla jsem se ptát a vyzvídat, však se to dozvím.

„Nezapomněli jste na Koljovo a Lukasovo tělo?“ Zeptala jsem se poplašeně, ale hned jsem své otázky litovala, protože mi Ivan podrážděně odpověděl:

„Samozřejmě.“

Ušklíbla jsem se a dál utírala pot z Honzíkova čela. Nic jiného jsem pro něho nemohla dělat. Od té chvíle, co k sobě zase přišel byl bledý jak stěna. Cloumala s ním horečka a jedna z rukou mu nebezpečně opuchla. Jestli záchrana nedorazí včas... ale jaká záchrana měla dorazit, to jsem nevěděla.

Seděli jsme tak asi dvanáct hodin. Kolem nás pořád létaly žaludeční šťávy a zbytky nestrávené potravy, protože se tím přetížením porouchala klimatizace a odsávání. Už jsem myslela, že v tom škopku budeme věčně a že tu shnijeme zaživa...

„Kontakt na dvanácti hodinách, přímo před námi!“ Vykřikl Kereček.

„Naši nebo...“ Otázal se Adam, ale než stačil dopovědět, Ivan ho přerušil:

„Naši, určitě.“ Přikývnul. Já jsem pro jistotu koukla na Honzíkovi „bandáže“ a přemýšlela, jak mu je bezbolestně sundat... Takových překvapení a pastí už jsem totiž zažila spoustu. Nachystala jsem si z kufru jednu pulzní pušku.

„Co blázníš?!“ Komentoval moje počínání Sergej. „Brouci jsou v hajzlu.“ Řekl to tak samozřejmě, že jsem se nestačila divit.

„Jasně, ale znáš mě, nejsem naživu jen tak pro nic za nic...“ Boris zavrtěl nechápavě hlavou a prořízl Milanovi nateklý monokl. Z rány se vyvalila krev a hnis a obě složky obohatily naše, už tak pestré prostředí.

„Vole...“ Komentovala jsem jeho počínání. Tohle si mohl nechat na jindy a foukla jsem mu červené a bílé kuličky přímo do obličeje.

„Spojení navázáno, je to Oskar!“ Vykřikl Kereček.

„Cožé, Oskar?! Nekecej, dej mi ho!“ Naklonila jsem se k Ivanovi.

„Počkej, musím se dostat do jejich hangáru, vydrž!“ Odbyl mě a já dostala hrozného vzteka. Takhle se mnou ještě nikdo nejednal. Překousla jsem to a těšila se na mého starého kamaráda.

XXXXX

Blížili jsme se k jejich ohromnému křižníku a mně málem vypadly oči z důlků. Loď byla obrovská, pochopitelně ne tak veliká, jako naše původní, ale byl to kolos. Hned jsem poznala, že se jedná o velitelskou loď býložravých ještěřů. Byli jsme navedeni elektromagnetem přímo do hangáru. Je zbytečné říkat, že se jednalo o ohromnou prostoru, vždyť i ty nejmenší lodě býložravců měřily na délku stopadesát metrů...

Dveře se už otevíraly, když jsem okénkem zahlédla nastoupené brouky. Byly jich tisíce, celé zástupy.

„Pozor, je to léčka!“ Zařvala jsem a vrhla se ke dveřím i s pulzní puškou. Adam s Borisem mě ale strhli dozadu. Měla jsem s nimi co dělat, ale nakonec se mi podařilo vykrotit.

„Co blbneš, to jsou naši! Přeběhli na stranu koalice!“

„Jsou to přece brouci, musíme je zabít!“ Nedala jsem se.

„Už žádné zabíjení nebude! Brouci jsou zničeni! Přestaň už blbnout!“ Zase mě oba chytili za ruce. Pomáhal jim v tom vydatně Kereček, nenáviděla jsem ho. Nenáviděla jsem všechny. Podvedli mě, vyšachovali a nic neřekli! Připadala jsme si jako zneuctěná, špinavá a hloupá zároveň. Vytláčili mě ze vchodu a pomohli Honzíkovi a Milanovi na nosítka. Šárka šla vedle Milana a přidržovala se nosítek. Viděla jsem, že má v ruce STíčko a po očku sleduje prostor kolem sebe. Za nimi následovala Pavla a František. Po té vylezl Ivan, Sergej, Boris a oba Ghurkové. Zůstali jsme v lodi s Adamem. Chtěla jsem, aby šel přede mnou, ale on mi gestem naznačil, že dáma má přednost. Byla to od něho taktika. Chtěl odejít jako poslední. Spolknula jsem hořkou slinu a protáhla se průlezem. Na zádech jsem měla pro každý případ pušku, protože, když jsem viděla to množství nejrůznějších tvorů... Prostě jsem jim nevěřila, někdo to může považovat za paranoiu, ale s hmyzem jsem měla ty nejhorší zkušenosti...

XXXXX

Všichni nám mávali a jinak prokazovali čest. Bylo tu i pár rostlin kymácejících se ze strany na stranu jak ve větru. Zahlédla jsem i nějaké sasanky v nálevu a zapochybovala, jak mohli být tito tvorové pro náš boj užiteční. Kašlala jsem ale na to, všechny jsem si podezřívavě prohlížela a tvářila se jak kakabus. Ostatní v naší skupině mávali a zdravili ostatní. Nechápala jsem to, vypadalo to jako na prvním máji, co nám paní učitelka Kroppová pouštěla na počítači staré zprávy... Necítila jsem se ve své kůži a neměla náladu na oficiality spojené s naším příchodem. Nevěřila jsem tomu, že by se brouky podařilo úplně porazit (vyhubit), už ta jejich reprodukční schopnost a přítomnost po celé galaxii to vylučovala. Nechtěla jsem se ale zabývat těmito věcmi, potřebovala jsem sprchu a to co nejdřív. Smrděla jsem a můj oděv, i když byl z toho super materiálu, potřeboval nutně vyčistit.

V tom jsem spatřila průvod mířící naproti nám. Poznala jsem v něm krále Kursacanů, svojí obrovitou postavou všechny převyšoval. Konečně jsem zahlédla i Oskara, Nikolaje, Volod'u, profesora Ganzeho a Ghurky. Málem jsem se rozbrečela dojetím a připadala si jak ve snu...

Bylo to naprosto neskutečné. Objala jsem se s Oskarem a brečela mu na rameno. Ptal se mě jak se mám a jak to šlo. Nebyla jsem schopna slova a jen jsem brečela, opravdu jsem začala věřit, že to je pravda. Že se nám snad opravdu podařilo zvítězit a porazit nenáviděného nepřítele. Znova jsem ho objala, bylo v něm tolik lásky a něhy a to mi dodávalo sílu. S ostatními jsem se rovněž bouřlivě přivítala, i s Volod'ou. Chyběl mi, chyběl mi ten jeho věčně kritický postoj a názory. Byla jsem za něho ráda, nebyl sice dokonalý a jako životní partner totálně zklamal, ale brala jsem ho, jako velmi důležitého člena výpravy. Každý z Ghurků mi poklekl k nohám a políbil ruku. Bylo to dojemné. Všichni mi prokázali tuto poctu. Po očku jsem sledovala reakce Adama, Pavly a ostatních. Šárka mi ukázala zdvižený palec (a děsně se pitvořila) i Milan se přes své zranění usmíval. Adam s Kerečkem postávali opodál a mlčeli.

Když skončila tato ceremonie, tak jedna z pavích koček (asi ceremoniář) nás postavila vedle sebe před krále hadryosaurů. Měl k nám mít řeč. Všichni ztichli a on začal projev, značně doprovázený nechutným řháním a bučením. Na překladatelovi (osmadvacáté generace) se objevoval tento text:

„Za neskutečného množství ztrát, provázeného neskutečným množstvím ztracených životů se zrodil odboj proti nelítostnému a skočnému nepříteli. Je to pro nás čest přivítat na palubě naší lodi iniciátora a zapalovače neskutečného plukovníka Radku Smrtihlava. Veliká čest a osobní statečnost byla nahrána do tohoto savce. Komu čest, tomu závora! Nepodlehla nízkým cílům přežití a vrhla se přímo na hlavu nepřátelského tábora zloduchů. Komu čest, tomu závora! Ve svém bojovném duchu bojovali tito savci v nejnižším stádiu vývoje, aby porazili tvory převyšující je nejenom silou, odolností ale i rozumem. Komu čest, tomu závora! Tito slabí a zranitelní savci dokázali nemožné, podnítli a rozdmýchali v našich řadách spravedlivý hřeb. Buďte jim doživotně jednotní a skuteční. Naše trestné lodě míří potrestat naše dávné nepřátele, které způsobili na mateřské planetě těchto bázlivých savců smrt. Nic a nikdo neunikne odplaty a trestu. Komu smrt, toho trest! Galaxie bude očištěna a volná. Jednotná vláda a spoluúčast na správě je věcí náš všech!“

Na překladu bylo jasně vidět, jaké „veliké“ pokroky udělal tým pracující na jeho zdokonalení...

Jeho bekot provázely neustále ovace, ale já jsem z toho měla dost smíšené pocity. Především se mi nelíbily pasáže, líčící nás jako „savce v nejnižším stádiu vývoje“ a kecý typu „slabí a bázliví savci“. Také jsem nechápala heslo „komu čest, tomu závora“. Dávala jsem to ale za vinu nedokonalému překladateli a ne touze nás urazit.

Král utišil skandující davu a pokračoval:

„Galaxii je potřeba vládnout jednotně a spravedlivě. Už proběhla mezi námi a savci patriční jednání a ustanovili si své zástupce. Po zralé úvaze a zjištění rozhodujících zásluh, předávám korunu vládce vesmíru...“

Dál text končil a král se obrátil na mne. Pokývala jsem hlavou a spadlo ze mne to napětí. Teď se ukáže, kdo má větší zásluhy! Hadryosaurus se hrabal svými zakrnělými pacičkami v krásné kované truhle a vytáhl z ní vysoký křišťál se dvěma sponkami. Vycházelo z něj modré světlo a byl přenádherný. Otočil se na mě, pak udělal úrok stranou a předal křišťál Adamovi. Poklesla mi kolena a vyvalila jsem na tu nestoudnost oči. Ne že bych byla tak sebestředná, ale tohle byla ta největší podlost, co jsem doposud zažila. Adam udělal krok kupředu, přijal od ještěra korunu a mírně se uklonil. Pak se otočil, přistoupil ke mně a posadil mi korunu na hlavu. Dvě růžové sponky zacvakl pod tváří a usmál se na mě.

Nebyla jsem schopna vůbec ničeho. Pokoušely se o mne mdloby, ale Adam mě chytnul kolem pasu a vytáhl na podestu. Vysadil mě tam, jako bych byla pírkó. Tisíce nejroztodivnějších živočichů pode mnou bouřilo a skandovalo. Zhlédla jsem i mé staré známé chlupaté koule jak skáčí na místě a kamarádsky na mě mrkají. Nesmírně mě to dojalo a zamávala jsem jim. Musela jsem se ale mírnit, protože vládce Galaxie musí být střídmy a důstojný tvor. Stálo to

hodně přemáhání, když jsem tam tak stála sama ztracená v záplavě nejpozoruhodnějšího života. Otočila jsem se dolů k našim a podala ruku Adamovi. Chytnul ji a já ho vytáhla nahoru. Vzala jsem ho kolem ramen a oba jsme jim společně kynuli.

XXXXX

Celá ta sláva trvala několik dní. Podařilo se znovu vzkřísit Lukase, Petera a Kolju. Musela jsem jim všem vypovědět, co se stalo od jejich smrti. Naštěstí si pamatovali vše, až do chvíle, než odešli z tohoto světa. Měla jsem z nich radost, hlavně z Kolji. Když se Oskar dozvěděl, že jeho věrný kamarád žije, okamžitě přerušil jednání s pavími kočkami a běžel se na ten zázrak podívat.

Všichni námořníci z ponorky, kteří se v den mého úprku vyskytovali na mé lodi přežili, tedy až na Jegora Vokačeva, ten jediný měl smůlu, když při plnění hrdinného úkolu padnul do zajetí a zemřel za strašlivých okolností. Byl sežrán slimáky a žádná část jeho těla se nenašla. Na jeho počest jsem pojmenovala svůj obří koráb jeho jménem, který natěrači zkomolili na Vokacz. Ne protestovala jsem proti tomu, protože poslední dvě písmena zároveň vyjadřovala mezinárodní značku České republiky. Zpráva se dostala do všech zpravodajství a bylo otázkou cti a prestiže, aby i další společenství pojmenovali něco významného po tomto hrdinovi odboje.

XXXXX

Mloci a jejich regenerační technologie nás nezklamali. Udržovali si ale své tajemství v přísné tajnosti a nikomu nedovolili nahlédnout do jejich „kuchyně“. Mne ale víc zajímal výsledek, než proces obnovy mrtvého těla. Ostatní žárlivě koukali po těchto vodních tvorech a snažili se odkoupit jejich znalosti. Mloci ale byli neústupní, moc dobře věděli, že jedině tato znalost je drží na výsluní.

Po slavnostních ceremoniích nastala fáze dlouhých a obtížných rozhovorů. Co tvor, to problém. Musela jsem je všechny řešit a to hned. Jeden obviňoval druhého, že po ústupu brouků zabrali neoprávněně jeho území nebo se dva spojili proti třetímu a bránili mu v těžbě surovin. Sotva jsem si stačila popovídat s Oskarem a ostatními... Ze začátku jsem jejich problémy řešila ráda a těšila se na další den, protože jsem tak poznávala galaxii a její problémy. Později mě to unavovalo a já rozhodnutí nechávala čím dál tím častěji na Adamovi. Nestěžoval si, práci dělal rád, věděl totiž, že nestranný postup přinese úctu a další možné spojení. Potřeboval silnou podporu pro reformy, které hodlal zavést. Nechácala jsem ho. Pro mě bylo důležité, že ještěři a jejich pomocníci Urgové byli za své zločiny a úskoky tvrdě potrestáni. Sice jsem se osobně nezúčastnila trestné výpravy, ale Oskar s profesorem ano a ti mi přinesli první informace. Mateřská planeta ještěřů byla zničena a spolu s ní i dalších pět planet, které ještěři okupovali. Tím byl úcty vyrovnány. Doslechla jsem se sice, že pár lodí uniklo, ale Oskar se mi zaručil, že jsou pronásledovány a neuniknou tvrdému trestu zvanému studená imploze. To znamenalo zhroucení kosmického plavidla a následné roztrhání na atomy. Děsivá, ale o to účinnější smrt.

My lidé jsme se těšili neuvěřitelné úctě, ale já zatoužila vrátit se zpátky na Zem. S Adamem jsme řešili vyhynutí lidského rodu a povedlo se nám to na jedničku. Čekala jsem čtyřčata. Samé holky... Adam chtěl sice kluka, ale já měla z holek radost. Volod'a kupodivu nežárlil a občas se mě zeptal na zdraví mé a potomků. Kvitovala jsem jeho změněné chování s radostí. Už se nechoval jako pošahaný blázen. Byl v Oskarově týmu, předkládající nám nejproblémovější žádosti a řešení problémů. Nikdy bych do něho neřekla, že bude tak pečlivě a trpělivě plnit své úkoly.

Měsíc před narozením dítěte jsem se vypravila zpátky na Zem. Toto rozhodnutí jsem učinila společně s Adamem. Cesta byla bezpečná a pro jistotu jsem dostala veliký doprovod. Jednalo se nejenom o bitevní loď, ale i o rekonstrukční tým. Měla jsem v úmyslu na Zemi vybudovat rajskou zahradu. Především bylo nutné dát dohromady zničenou přírodu, která tu byla po výbuchu těch atomových hlavic vystřelených z ponorky. Na místě jsem zjistila, že už na tom začali pracovat brouci a do jisté míry se jim to i podařilo. Prohlédla jsem si i zničenou Vídeň, kterou jsem tenkrát vystavěla. Nemělo cenu se pokoušet o obnovu, protože kráter byl půl kilometru hluboký a z jedné třetiny naplněný vodou z Dunaje.

Přistáli jsme kousek od Ústí a já nechala vyspravit náš dům. Zachránila jsem spoustu mých věcí a památek na rodiče. Byla jsem nesmírně dojatá a na měkko. S pomocí technologie pavích koček (které byly po celé galaxii známé svojí vytříbenou architekturou) jsem zrekonstruovala celé město a některé hnusné stavby a továrny jsem anihlovala a na jejich místě založila park. Rovněž jsem vygumovala veškeré chemičky a spalovny z celých Severních Čech. Až do porodu jsem se zabývala rekonstrukcí města.

Narození mých dětí byla nejspolehlivější událost celého vesmíru. Porodila jsem císařským řezem, přestože jsem proti tomu protestovala. Nikdo to ale nebral v potaz, hlavní slovo měli doktoři (samí mloci) a neplatily na ně žádné výhrůžky. Musela jsem se podvolit.

Z dětí jsem měla pochopitelně ohromnou radost. Byli to takoví bezmocní uzlíčci. Kojila jsem je, co jsem mohla, i když jsem to měla zakázané. Hrdě jsem je přes videokonferenci ukázala Adamovi a pak i celé galaxii. Společně jsme je pojmenovali: Šárka, Pavla, Michaela a Radka. Tety Šárka s Pavlou byly nadšené a ihned se za svými jmenovkyněmi vydaly.

Všude se oslavovalo a každý se mi toužil zavděčit. Proudila sem jedna delegace za druhou a já už zase začínala být unavená a mrzutá. Chtěla jsem se věnovat hlavně dětem. Adamovi jsem vzkázala, ať sem žádné návštěvy už neposílá, ale bylo mi řečeno, že to není jeho vina, že za mnou jezdí spontánně. Co to bylo platné, když při blahopřejné gratulaci si delegace ohřívaly svoje polívčičky a zatěžovaly mě svými pitomými problémy. Držela jsem se jen tak tak, abych některou z nich nevyhodila, nebo rovnou neodstřelila. Některé způsoby chování tvorů (zvláště sasanek a medúz) byly odporné. Líbovaly si ve strojeném chování a dlouhých projevech. Bylo to nekonečné a ubíjející. Nakonec jsem všem zakázala přístup na Zemi s tím, že se mají ve svých žádostech obrátit přímo na Adama. Nebylo to ode mne sice hezké, ale už jsem toho všeho měla po krk.

Bavila mě obnova planety. Všechny stavby brouků jsem zničila, aby po nich nezbyla sebemenší stopa. To nebyl až takový problém, protože jejich sféra zájmů ležela především v tropech a anihilované místo opět rychle zarostlo džunglí.

Z čeho jsem ale měla největší radost bylo to, že se mým kamarádům mlokům podařilo ze slíd'áků udělat zase normální lidi. Byl to ohromující úspěch. Počet lidí byl ale zlomkový ve srovnání s tím, co jsem tenkrát přivezla do Vídně. Necelých sedm tisíc (především mužů). Ženám, kterým se podařilo přežít jako slíd'áci (a bylo jich padesát tři), jsem nakázala okamžitě otěhotnět. Žádná z nich neprotestovala, i když mnohým z nich bylo již přes čtyřicet let. Každá to vzala smrtelně vážně a byl vybrán vhodný jedinec. Bylo sem také potají dopraveno sperma mých kamarádů, kteří zůstali na druhé straně Mléčné dráhy. Nebylo to zrovna fér, ale chtěla jsem, aby mí spolubojovníci měli pro co žít a taky to pro ně byla odměna.

I já jsem dostala zkumavku od Adama, kterou mloci pečlivě zmrazili a čekali, až se tělo po porodu zregeneruje... To se stalo po půl roce a než se Adam nadál, tak měl další dvě holky a dva kluky. Mloci očividně manipulovali s geny (jednoznačně ale v můj prospěch), protože nebylo možné, abych měla dvakrát za sebou čtyřčata...

I ostatním ženám se narodily pouze holky a nikdo proti tomu neprotestoval. Všichni totiž věděli, že něžné pohlaví je vzácnější než šafrán.

Když bylo mým dětem rok, přijel se na ně podívat jejich tatínek. Holky už uměly chodit a jedna přes druhou štěbetaly. Adam z nich byl úplně pať. Chodil kolem nich s nábožnou úctou a když na něho Pavla ukázala prstíkem a řekla „Táta“, Adamovi vyhrkly slzy. Brečel jak malý kluk a usmíval se u toho.

Podářilo se nám nemožné: Porazit živočišný druh, který byl milióny let ve vývoji proti nám vepředu, sjednotit galaxii, založit nový lidský rod a vybudovat novou společnost.

Naše vesmírné lodě pátraly po možné hrozbě v celé galaxii a skutečně na některých místech našly kolonie té hmyzí verbeže. Ti už ale neměli přístup k surovinám a každý se od nich distancoval. Chytili jsme i těch pár uprchlých lodí ještěřů a všechny je bez milosti zničili. Nikdo neušel trestu, jen po Gorachu Aubertovi a majoru Vatinovi se slehla zem. Tradovalo se o nich, že zahynuli při generálním útoku na obří planetu brouků, ale doktor měl jako kočka devět životů... Zdálo se mi o nich, zvlášť o Aubertovi. Chodil mě často navštěvovat v mých snech a mučil mě. Vyhledala jsem mloky a požádala o odbornou pomoc. Navrhli mi, že mi část mých vzpomínek vymažou, že prý to nebude problém a pak už se mi nebude zdát žádný ošklivý sen, ale já to odmítla. Nechtěla jsem ztratit souvislosti. Vždyť vzpomínky (i ty špatné) jsou pro člověka největší a nejcennější zdroj poznání.

XXXXX

Přítomností Adama, se ze Země stal pupek naší galaxie. Jako dárek jsem mu obnovila jeho chatu Stüdlhütte. Postavili jsme ji ze zbytků, které jsme našli po okolí. Interiéry jsem nechala zařídit tak, aby vše vypadalo jako v čase našeho pobytu. Adam byl z toho nesmírně dojatý (Připadalo mi, že víc, než ze svých dětí, ale je faktem, že jsem na všechno a na každého žárčila. Chtěla jsem ho mít pořád u sebe) a běhal pořád nahoru a dolů a kroutil při tom hlavou. Nechápal, jak se mi povedlo udělat tak dokonalou repliku. Pochopitelně největší zásluhu na tom měly paví kočky, které provedly celou rekonstrukci.

Země, jak už jsem psala, se stala společenským centrem Mléčné dráhy. Neviděla jsem to ráda, denně jsme totiž byli bombardováni žádostmi o přijetí a o místo zřízení „dočasného“ pobytu. Jedno takové místo „dočasného“ pobytu jsem na vlastní oči zhlédla, byl to palác, mnohem větší než Palác národů ve Vídni. Okamžitě jsem nakázala stavbu zrušit a zbourat, bylo kolem toho spousta protestů a já musela poprvé ustoupit. Nechtěla jsem se ale s takovou potupou smířit a s pomocí hadryosaurů, mloků a černých jednookých koulí, jsem se pustila do terrifikace Marsu. Měla jsem v úmyslu přivést na Mars život. Zemi jsem chtěla uchránit od mocenských zájmů ostatních národů a společenství. Chtěla jsem Zemi jenom pro lidi a pro nikoho jiného. Už žádá symbióza s dalším živočišným druhem. Nebránila jsem se občasné návštěvě, ale bylo mi proti srsti, aby zde vyrůstala taková obludária, jako bylo to sídlo Krvavých motýlů (Krvavých, podle temně rudého zbarvení na jejich křídlech).

XXXXX

Sedmnáct roků trvalo, než se plně obnovila atmosféra na Marsu. Ten byl bombardován kometami z Kuiperova pásu. Tím se spustila sopečná činnost, která měla pozitivní vliv na skleníkový efekt a zvýšení teploty. Po třech letech (když ustala největší sopečná činnost) musela být vysazena nenáročná speciální křoviska, kterým stačilo málo nebo vůbec žádné živiny. Spíše bychom měli hovořit o megakřoví, protože dorůstalo do výšky sedmdesáti metrů (na Marsu je totiž menší přitažlivost než na Zemi a menší tlak), to dodávalo do okolní atmosféry kubíky tolik potřebného kyslíku a dusíku.

Trvalo asi šest let, než se dalo dýchat mimo obytné buňky. Křoví bylo základ pro další keře a stromy. Když se hladina kyslíku a dusíku v atmosféře zvedla, všechno toto křoví uhynulo a na jeho místo nastoupily jiné druhy. Celkem šestkrát se změnila flora Rudé planety, než sem

byly dovezeny rostliny známé z našeho světa. Byla zde mnohametrová vrstva úrodného humusu, na kterém nové rostliny rostly jako z vody. Terrifikace byla velice složitá věda a studovala se na univerzitách. Zavedla jsem systém jednotného vzdělávání (tedy on ho spíše zavedl Adam, ale já k tomu dala podnět) a vyhlásila jednotné standardy. Setkalo se to s váhavým souhlasem, ale nakonec po intenzivních zákulisních tahanicích to bylo schváleno Radou. Rada se skládala z volených zástupců. Měla padesát členů a oficiálně ji předsedal Adam. Já byla nad ním, jako soudce a vládce galaxie. Mohla jsem vetovat zákony a vydávat nařízení.

Později, po osídlení naší čtvrté planety Sluneční soustavy, jsem se stáhla z veřejného života a věnovala se svým třiceti dětem. Ano, tolik jsem s Adamem měla dětí. Vychovat jedno dvě děti je problém, ale vychovat třicet dětí... Hodně jsem jich dala do pěstounské péče lidem kteří děti neměli a toužili po nich. Samozřejmě že děcka věděla, kdo je jejich matka a otec, jednou za týden jsem je všechny sezvala na nedělní oběd. Byl to posvátný obřad a já tvrdě trvala na tom, aby nikdo nevynechal. Postupem času dítko vylétla z hnízda a každé se dalo na svoji nezávislou dráhu. Dlužno podotknout, že lidé obecně byli v galaxii velice žádáni pro svoji nezávislost a bylo v „módě“ se s nějakým kamarádit. Kdo znal dítě Vládkyně galaxie... ten byl velice společensky ceněn... Smála jsem se tomu a nabádala své děti, aby své přátelství nedávaly jen tak někomu. Věděla jsem, že se to jednou může proti mně obrátit a jednou za rok děcka volala zpátky do hnízda. Nezajímala mě žádná výmluva. Dvakrát jsem dokonce musela vydat rozkaz a dovézt zlobivého fracka v poutech zpátky na Zem. Tam jsem si ho v tichosti podala. Při těchto příležitostech dítko dostalo lekci a třeba si i několik dní nesedlo normálně na židli. Je ale faktem, že od těch starších jsem se těšila přirozené úctě, zlobila spíše ta mladší. Byla jsem na ně však tvrdá a vyžadovala poslušnost. Jedině tak jsem si totiž mohla u nich zjednat respekt. Mnoho z mých dětí si totiž myslelo, že jim může všechno projít, ale já byla jiného názoru.

XXXXX

Žili jsme si celkem pohodovým a klidným životem. Na Zem byl zákaz vstupu (vyjma přistání z důvodu vážné technické poruchy) a já se občas dostavila na Mars. Vzbudilo to vždy velké haló a nastaly bezpečnostní manévry. Velitelé flotil se předháněli, kdo lépe ochrání svoji vládkyni. Musela jsem hrát tuto hru a s vážnou tváří hodnotila jednotlivé skupiny armád. Potřebovala jsem mít jejich podporu, protože jsem chtěla omezit přebujelou administrativu a velikánské náklady na zbrojení. Nechápala jsem, proč na přesun, který trval pouhých dvacet minut, bylo potřeba asistence třiceti elitních flotil. Muselo to stát šílené peníze, generálové se předháněli, aby mi mohli asistovat u každého pšouku.

Armáda nabyla neskutečných rozměrů, měli jsme celkem tisíc flotil a každá flotila měla pětset bojových lodí, plus podpůrné, průzkumné, opravárenské a zásobovací. Celý tento moloch sežral nevídané peníze ze společné kasy. Čím dál víc se ozývaly nespokojené hlasy, poukazující na tento nešvar. Daně byly neúnosně vysoké, životní standard každým rokem o něco klesl... zkrátka zbývaly mi dvě cesty: Buď prosadím omezení zbrojení nebo budu vládnout jako tvrdý diktátor a mazat jednu vzbouřeneckou planetu za druhou. Vybrala jsem si kupodivu tu první variantu, i když jsem věděla, že to je těžší cesta.

XXXXX

Pravidelné setkání naší rodiny vyšlo zrovna na dobu, když jsem měla navštívit Mars. Dost jsem se tomu divila, všichni věděli, že to je pro mne svátek vidět své ratolesti. Rada ale byla svolána a já se musela podvolit. Bylo nevhodné pořádku popouzet Radu a taky se mi ten nápad nakonec zalíbil. Chtěla jsem do setkání vlít nový život, protože to pokaždé bylo stejné.

Třetí část

„Zasraná kytka!“ Přidušeně jsem zamumlala, když se Šárce a Milanovi podařilo té bestii useknout stonek a vyprostit mě z jejího smrtícího obětí. Prohlížela jsem si puchýře a litovala, že jsem svůj stříbřitý obleček věnovala do muzea. „Taková hovadina!“ Brblala jsem vzteky. „Já ty haranty přerazím!“ A všichni jsme se, jako jeden muž, vybelhali na chodbu. V osmdesáti už to nebylo ono...

- Konec -

